

RICHELLE
MEAD

4

*Bên
màn*

Blood Promise

HỌC VIỆN MA CÀ RÔNG

[ebook©vctvegroup]

HỌC VIỆN MA CÀ RỒNG
HẸN MÁU - TẬP 4

—★—

Tác giả: Richelle Mead

Người dịch: Nguyễn Vũ Thủy Tiên

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 2011

Lời mở đầu

CÓ LẦN, KHI ĐANG HỌC LỚP CHÍN, TÔI phải viết một bài phân tích văn học. Trong bài có viết, “Nếu mắt không mở, bạn sẽ không thể phân biệt được mơ và tỉnh.” Lúc đó câu thơ không có ý nghĩa gì lắm với tôi. Tôi còn bận để ý tới một anh bạn cùng lớp, làm gì có thời gian chú ý tới phân tích văn học. Đến giờ, sau ba năm, tôi đã thấm thía ý nghĩa của bài thơ.

Bởi gần đây, cuộc sống của tôi thực sự đang ở ranh giới của một giấc mơ. Có những ngày tôi tưởng mình sẽ tỉnh dậy và nhận thấy mọi chuyện không hề xảy ra. Chắc chắn tôi là một công chúa bị bỏ bùa chìm trong giấc ngủ. Một lúc nào đó, giấc mơ - không, cơn ác mộng này sẽ kết thúc, tôi sẽ gặp hoàng tử của mình trong một kết thúc có hậu.

Nhưng chẳng kết thúc có hậu nào chờ đợi phía trước, ít nhất là trong tương lai gần. Còn hoàng tử của tôi? Ồ, đó là một câu chuyện dài. Hoàng tử của tôi đã bị biến đổi thành một ma cà rồng - chính xác hơn, một Strigoi. Trong thế giới này, có hai loại ma cà rồng tồn tại tách biệt với loài người. Các Moroi là ma cà rồng sống, ma cà rồng tốt có khả năng sử dụng pháp thuật và không giết chóc khi tìm kiếm những giọt máu họ cần để sinh tồn. Strigoi là những ma cà rồng đội mồ sống dậy, bất tử và tà ác, tàn sát để kiếm ăn. Các Moroi được sinh ra. Các Strigoi được tạo ra - do cưỡng ép hoặc do lựa chọn - nhờ những phương pháp tàn độc.

Và Dimitri, người tôi yêu, đã bị cưỡng ép biến thành Strigoi. Anh bị biến đổi trong một trận chiến, một vụ giải cứu lịch sử mà tôi cũng tham gia. Bọn Strigoi đã bắt cóc Moroi và ma cà rồng lai từ ngôi trường tôi đang theo học, chúng tôi đã lên đường cùng với mọi người đi giải cứu họ. Các ma cà rồng lai là một nửa ma cà rồng, một nửa con người - với sức khỏe và sự dẻo dai của con người, cùng phản xạ và các giác quan của Moroi. Các ma cà

rồng lai luyện tập để trở thành giám hộ, những vệ sĩ tinh anh bảo vệ cho Moroi. Tôi là thế. Dimitri đã từng là thế.

Sau khi anh bị biến đổi, thế giới Moroi coi như anh đã chết. Và ở một mức độ nhất định thì đúng như vậy. Những người bị biến đổi thành Strigoi mất hết thiện tâm và sức sống vốn có. Cho dù họ không tự nguyện cũng vậy. Họ trở nên tà ác và tàn nhẫn, giống như bất kì Strigoi nào khác. Cái tôi của họ biến mất, và thực sự, tưởng tượng ra họ được lên thiên đường còn dễ dàng hơn hình dung họ lẩn lút trong bóng đêm để săn mồi. Nhưng tôi không thể nào quên được Dimitri, hay chấp nhận anh đã chết. Anh là người tôi yêu, là người từng hòa hợp với tôi tới mức khó phân biệt được đâu là tôi và đâu là anh nữa. Trái tim tôi từ chối chuyện buông xuôi cho dù giờ đây anh là một tên quái vật, vẫn còn lảng vảng ngoài kia. Tôi cũng không thể nào quên cuộc đối thoại giữa hai chúng tôi. Cả hai đều cho rằng mình tà chết - chết thực sự - còn hơn trở thành Strigoi bước đi trên thế giới này.

Sau một khoảng thời gian đau đớn vì mất mát, tôi quyết định mình phải thực hiện nguyện vọng của anh, cho dù giờ đây Dimitri không còn tin vào nguyện vọng ấy nữa. Tôi phải tìm anh, phải giết anh và giải phóng linh hồn anh khỏi trạng thái tăm tối, phi tự nhiên. Tôi biết đó là điều Dimitri mà tôi yêu thương vẫn luôn mong muốn. Dù vậy giết một Strigoi cũng không hề dễ dàng. Chúng nhanh và mạnh khủng khiếp. Chúng không hề thương hại. Tôi đã giết một số tên - khá đáng gờm với một cô gái vừa tròn mười tám. Và tôi biết hạ Dimitri sẽ là thử thách lớn nhất trong đời, cả về thể chất lẫn tinh thần.

Thực sự, những hệ quả của tình cảm đã bắt đầu tác động ngay lúc tôi ra quyết định. Theo đuổi Dimitri có nghĩa là thay đổi cả cuộc sống (chưa tính đến chuyện chiến đấu với anh rất có khả năng sẽ dẫn tới kết cục tôi mất mạng). Tôi vẫn đang học, chỉ vèn vẹt vài tháng nữa là tốt nghiệp và trở thành một giám hộ đủ lông đủ cánh. Mỗi ngày tôi ở lại học viện thánh Vladimir - một ngôi trường xa xôi, được bảo vệ cẩn mật dành cho Moroi và ma cà rồng lai - là mỗi ngày trôi qua với Dimitri ở ngoài kia, sống trong trạng thái anh không hề mong muốn. Tôi quá yêu anh để có thể chấp nhận

thực tế đó. Vì vậy tôi phải rời bỏ trường học và trà trộn vào thế giới loài người, bỏ lại thế giới tôi vẫn sống gần như suốt cuộc đời mình.

Bỏ đi cũng có nghĩa tôi phải bỏ rơi một thứ khác - hay chính xác hơn, một người khác: người bạn tốt nhất của tôi, Lissa, còn được gọi là Vasilisa Dragomir. Lissa là một Moroi, người cuối cùng còn sống sót của một dòng dõi hoàng tộc. Tôi đã được đề cử vào vị trí giám hộ cho cô sau khi tốt nghiệp, và quyết định săn đuổi Dimitri của tôi đã phá hủy tương lai bên cô. Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài bỏ cô lại.

Ngoài tình cảm bạn bè, Lissa và tôi còn có một mối liên hệ độc nhất vô nhị. Mỗi Moroi có khả năng chuyên biệt về một nguyên tố pháp thuật - đất, khí, lửa hoặc nước. Cho tới gần đây, chúng tôi vẫn tin rằng chỉ có bốn loại nguyên tố này. Nhưng rồi chúng tôi phát hiện ra một loại khác: linh hồn.

Đó là nguyên tố của Lissa, và với quá ít người trên thế giới điều khiển linh hồn, chúng tôi gần như không biết gì về nó. Gần như chắc chắn nó liên hệ chặt chẽ với năng lực tâm linh. Lissa có phép ép buộc cực mạnh, tức là khả năng dùng ý chí tác động lên bất kì ai. Cô cũng có khả năng chữa trị, và đó là nguyên nhân tạo nên điều kì lạ giữa chúng tôi. Thực ra, tôi đã chết trong tai nạn ô tô thảm khốc hủy hoại cả gia đình cô. Trong vô thức, Lissa đã đưa tôi về từ thế giới người chết, tạo ra mối liên kết tâm linh giữa hai đứa. Kể từ đó, tôi vẫn luôn cảm nhận được sự hiện diện và suy nghĩ của Lissa. Tôi biết cô nghĩ và cảm thấy thế nào khi gặp rắc rối. Gần đây chúng tôi cũng nhận ra tôi thấy được những bóng ma và linh hồn chưa rời khỏi thế giới này, một điều làm cuộc sống của tôi đảo lộn nên tôi tìm cách ngăn chặn lại. Tất cả các hiện tượng đó được gọi là *hôn bóng*.

Mối liên kết của hôn bóng khiến tôi trở thành lựa chọn lí tưởng nhất để bảo vệ Lissa, vì tôi sẽ biết ngay khi cô gặp rắc rối. Tôi đã hứa sẽ bảo vệ cô suốt đời, nhưng rồi Dimitri - Dimitri đẹp đẽ, cao ráo, dữ dội - đã thay đổi tất cả. Tôi đã phải đối mặt với lựa chọn khủng khiếp: tiếp tục bảo vệ Lissa hay giải thoát cho linh hồn Dimitri. Lựa chọn làm trái tim tôi tan vỡ, khiến lồng ngực tôi nhức nhối và nước mắt tuôn rơi. Cuộc chia tay với

Lissa đầy đau khổ. Chúng tôi đã là bạn thân nhất từ hồi mẫu giáo, và sự ra đi của tôi là một cú sốc với cả hai. Công bằng mà nói, Lissa chưa từng nghĩ tới điều này. Tôi đã giấu kín cuộc tình với Dimitri. Anh là giáo viên của tôi, lớn hơn tôi bảy tuổi, cũng được đề cử làm giám hộ cho Lissa. Chính vì vậy, tôi và anh đã phải chống chọi với sức hấp dẫn, biết rằng mình phải chú tâm tới Lissa hơn bất cứ thứ gì khác, và chúng tôi cũng gặp đủ rắc rối với mối quan hệ thầy trò này.

Nhưng bị tách khỏi Dimitri - dù tôi có chấp nhận - khiến tôi âm thầm oán giận Lissa. Lẽ ra tôi nên nói chuyện và giải thích với cô sự thất vọng của mình về cuộc sống được sắp đặt sẵn. Thật không công bằng khi Lissa được tự do sống và yêu theo ý mình, còn tôi luôn phải hi sinh hạnh phúc riêng tư để đảm bảo an toàn cho cô. Nhưng cô là bạn thân của tôi, và tôi không chịu nổi ý nghĩ khiến cô buồn. Lissa đặc biệt rất mỏng manh vì sử dụng linh hồn có tác dụng phụ nặng nề khiến người ta phát điên. Vì thế tôi dồn nén cảm xúc của mình lại cho tới khi nó bùng nổ, và tôi rời khỏi học viện - rời khỏi cô - vĩnh viễn.

Một bóng ma tôi từng thấy - Mason, một người bạn bị Strigoi giết hại - cho tôi biết Dimitri đã trở về quê hương: Siberia. Linh hồn Mason đã yên nghỉ và rời khỏi thế giới này mà không cho tôi thêm chút manh mối nào về tung tích của Dimitri tại Siberia. Vì thế tôi phải dẫn thân trên một hành trình mò mẫm, dửng dưng đối mặt với thế giới con người cùng thứ ngôn ngữ mình không biết để hoàn thành lời hứa với bản thân.

Sau một vài tuần cô độc lặn lội, tôi đã tới được Saint Petersburg. Tôi vẫn đang tìm kiếm, vẫn đang lúng túng - nhưng đây quyết tâm tìm ra Dimitri, dù tôi vẫn luôn sợ hãi. Vì nếu tôi thực hiện kế hoạch điên rồ này, giết được người tôi yêu, có nghĩa là Dimitri sẽ thực sự từ bỏ cõi đời. Thành thật mà nói, tôi không chắc mình có thể tiếp tục được không.

Mọi điều đều phi thực tế. Ai biết được? Chắc là không ai cả. Mọi chuyện đang diễn ra với người nào khác thì phải. Chắc hẳn toàn do tôi tưởng tượng ra. Biết đâu tôi sẽ sớm thức giấc để thấy Dimitri và Lissa đều

ồn cả. Chúng tôi sẽ ở bên nhau, Dimitri sẽ mỉm cười, ôm tôi, nói mọi thứ
đều bình thường. Tất cả chỉ là một giấc mơ.

Nhưng tôi không nghĩ thế.

Một

TÔI ĐANG BỊ THEO DÕI.

Thật đáng mỉa mai, khi mà suốt mấy tuần qua chỉ toàn tôi theo dõi người khác. Nhưng ít nhất kẻ theo dõi tôi cũng không phải là một Strigoi. Tôi biết chắc.

Một ảnh hưởng mới xuất hiện của hôn bóng là năng lực cảm nhận những kẻ đội mồ sống dậy qua cảm giác buồn nôn, thật không may. Dù vậy, tôi cũng đánh giá cao cơ chế cảnh báo sớm này và thở phào nhẹ nhõm khi thấy kẻ rình rập tôi đêm nay không phải là một tên ma cà rồng nhanh khủng khiếp, xấu xa khủng khiếp. Gần đây tôi đã chiến đấu với chúng khá nhiều và chỉ mong muốn một đêm yên ổn.

Tôi đoán kẻ theo dõi là một ma cà rồng lai như tôi, hình như là một tên từ câu lạc bộ. Thực ra, hãn di chuyển ít kín đáo hơn mức tôi mong đợi ở một ma cà rồng lai. Các bước chân nghe lộ liễu trên vỉa hè của con phố tối tôi đang đi, và một lần, tôi đã liếc thấy hình bóng mờ nhạt. Dù sao, theo hành vi liều lĩnh của tôi hôm nay, ma cà rồng lai là một nghi phạm hiển nhiên.

Tất cả bắt đầu lúc trước ở Nightingale. Đó không phải là tên chính xác của câu lạc bộ, chỉ là danh từ phiên dịch. Tên của nó bằng tiếng Nga, tôi không phát âm nổi. Ở Mĩ, những Moroi giàu có từng đi nước ngoài rất hay nhắc đến câu lạc bộ Nightingale, và giờ tôi hiểu tại sao. Bất kể lúc nào trong ngày, người tới Nightingale cũng ăn mặc như thể đang tham dự vũ hội hoàng gia. Thực chất, nơi này trông giống hình ảnh một nước Nga những ngày xa xưa, với các bức tường màu ngà phủ đầy đường diêm và trang trí hình cuộn màu vàng kim. Nó khiến tôi nhớ đến Cung điện Mùa

Đông, một dinh thự còn sót lại từ thời Sa hoàng. Cung điện Mùa Đông cũng là nơi đầu tiên tôi viếng thăm khi đến Saint Peterburg.

Ở Nightingale, các chùm đèn cầu kì với nền thật lấp lánh trong không trung, thấp sáng các đồ trang trí bằng vàng, làm cho mọi thứ lấp lánh rực rỡ, dù trong ánh sáng mờ ảo. Có một phòng ăn rộng đầy những bàn ghế bọc nhung, cũng như phòng khách và khu quán bar nơi người ta hòa lẫn với nhau. Tối muộn, một ban nhạc sẽ xuất hiện, và các cặp đôi tràn ra sàn nhảy.

Tôi tới thành phố này đã được hai tuần, thoát đầu không bận tâm mấy tới câu lạc bộ Nightingale. Tôi chủ quan cho rằng mình sẽ nhanh chóng tìm ra một Moroi có thể chỉ cho tôi quê hương của Dimitri ở Siberia. Vì không hề biết liệu Dimitri sẽ đến chốn nào, việc tìm về nơi anh sinh trưởng trở thành cơ hội lớn nhất để tiếp cận anh. Chỉ hiềm, tôi không biết nơi ấy ở đâu, nên phải cố tìm Moroi giúp đỡ. Có khá nhiều thành phố và làng mạc của ma cà rồng lai rải rác khắp nước Nga, nhưng gần như không có cái nào ở Siberia, bởi vậy tôi tin rằng hầu hết các Moroi địa phương sẽ biết đến nơi chôn rau cắt rốn của anh. Thật không may cho tôi, các Moroi sống ở thành phố loài người rất giỏi che giấu tung tích. Tôi đã kiểm tra những nơi có khả năng Moroi lui tới, nhưng chẳng thấy gì. Thiếu họ, tôi sẽ không thể tìm được câu trả lời.

Vì thế tôi bắt đầu khoanh vùng kiểm tra Nightingale, dù không dễ dàng gì. Rất khó để một cô nàng mười tám tuổi gia nhập câu lạc bộ tinh anh nhất của thành phố. Tôi nhanh chóng nhận ra quần áo đắt giá cùng những món tiền boa đủ lớn giúp tôi rất nhiều. Các nhân viên phục vụ bàn đã biết tôi, và dù có nghĩ sự hiện diện của tôi là kì lạ, họ cũng không nói gì, thay vào đó sẽ vui vẻ dành cho tôi chiếc bàn trong góc mà tôi luôn yêu cầu. Chắc họ tưởng tôi là con gái của một chính trị gia hay một nhà tài phiệt. Dù địa vị thế nào đi nữa, tôi cũng có tiền, mà họ cũng chỉ quan tâm tới chừng ấy thôi.

Dù vậy, mấy đêm đầu tiên khiến tôi khá nản. Nightingale là một địa điểm cao cấp cho các Moroi tụ tập, nhưng quá đông người thường. Thoạt tiên, họ là những vị khách chính ở đây. Đêm càng khuya, các nhóm người

càng đông đúc, và nhìn qua các khu bàn quây cùng đám người lê la tại quầy bar, tôi không thấy một Moroi nào cả. Người đáng chú ý nhất là một phụ nữ tóc dài màu vàng bạch kim. Cô bước vào phòng khách với một nhóm bạn. Trong khoảnh khắc, tim tôi như ngừng đập. Người phụ nữ quay lưng về phía tôi, nhưng trông giống Lissa tới mức tôi tưởng mình đã bị phát hiện. Kì lạ là tôi không biết mình nên vui mừng hay kinh sợ. Tôi nhớ Lissa vô cùng, nhưng đồng thời, cũng không muốn cô bị liên lụy vào cuộc hành trình đầy nguy hiểm này. Rồi người phụ nữ quay mặt lại. Không phải Lissa. Thậm chí còn không phải Moroi, cô chỉ là con người. Từ từ, hơi thở của tôi trở lại bình thường.

Cuối cùng, khoảng một tuần trước, tôi đã thấy họ lần đầu tiên. Một nhóm phụ nữ Moroi tới bữa ăn trưa muộn, đi theo họ là hai giám hộ, một nam một nữ, đứng lặng lẽ đầy trách nhiệm cạnh bàn trong lúc thân chủ của họ buôn chuyện và cười đùa cùng sâm panh buổi chiều. Tránh được các giám hộ là phần hóc búa nhất. Đối với những người đã biết mục tiêu phải tìm, thì các Moroi là những mục tiêu rất dễ nhận biết: cao hơn hầu hết người thường, nhọn nhọn và cực mảnh mai. •

Họ mỉm cười và mím môi theo kiểu rất lạ để che đi những chiếc răng nanh. Ma cà rồng lai, với dòng máu con người, có vẻ... ừm, giống người.

Với những con mắt chưa được huấn luyện thì trông tôi rất giống người thường. Tôi cao khoảng một mét bảy mươi. Trong khi các Moroi có thân hình siêu mẫu, thì tôi lại khỏe khoắn và có bộ ngực nở nang. Gen di truyền từ người cha Thổ Nhĩ Kỳ và thời gian dài tiếp xúc với ánh mặt trời khiến tôi có nước da hơi rám nắng, mái tóc dài gần như màu đen và đôi mắt cũng tối màu. Những người được nuôi nấng trong thế giới Moroi sẽ nhận ra tôi ngay khi quan sát thật gần. Tôi không rõ nguyên do, chắc hẳn bản năng nào đó kéo đồng loại lại với nhau và nhận ra sự pha trộn dòng máu Moroi.

Dù sao, tình thế bắt buộc tôi phải giả vờ là con người trước mặt các giám hộ để không báo động sự cảnh giác của họ. Tôi ngồi trong góc phòng đối diện, chọn món trứng cá muối và giả vờ đọc sách. Nói thẳng ra, tôi nghĩ trứng cá muối thật kinh tởm, nhưng dường như nó có mặt ở mọi nơi trên

đất nước Nga, nhất là ở những nơi sang trọng. Trứng cá muối và *borscht* - một món súp củ cải đường. Tôi gần như không bao giờ ăn hết khẩu phần tại Nightingale và phải tới một cửa hàng McDonald's để thỏa mãn cơn đói, dù ở Nga các cửa hàng McDonald's cũng hơi khác với ở Mỹ quê hương tôi. Dẫu sao, một cô gái cũng cần phải ăn.

Quan sát các Moroi mà không để giám hộ chú ý trở thành bài thử nghiệm kỹ năng của tôi. Tất nhiên, các giám hộ không phải lo lắng nhiều vào ban ngày, vì chẳng có Strigoi nào xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật. Nhưng bản năng của giám hộ là quan sát mọi thứ, nên đôi mắt họ liên tục quét khắp phòng.

Tôi đã được huấn luyện giống thế và thừa biết kỹ năng của họ, nên tôi tìm cách theo dõi mà không bị phát hiện.

Những người phụ nữ quay lại khá nhiều lần, thường vào chiều muộn. Học viện Thánh Vladimir hoạt động về đêm, nhưng Moroi và ma cà rồng lai sống giữa con người thường sống ban ngày hoặc gần giống thế. Trong giây lát, tôi đã suy nghĩ chuyện tiếp cận họ - hoặc các giám hộ.

Nhưng có một điều ngăn tôi lại. Nếu có người biết đến một thành phố nơi các ma cà rồng lai sinh sống, đó phải là các nam Moroi. Rất nhiều người trong số họ đến những nơi ấy, hi vọng ghi điểm với các cô gái ma cà rồng lai. Vì thế tôi tự nhủ rằng mình sẽ chờ thêm một tuần nữa xem có anh chàng nào tới không. Nếu không, tôi sẽ xem xét nữ giới có thể cung cấp cho tôi thông tin gì.

Cuối cùng, vài ngày trước, hai anh chàng Moroi bắt đầu xuất hiện. Họ có xu hướng đến lúc tối muộn, khi những người thích tiệc tùng có mặt. Họ hơn tôi khoảng mười tuổi và đẹp trai đến nín thở, diện những bộ com lê thừa riêng và đeo cà vạt lụa. Trông họ đầy quyền lực và chắc hẳn nắm giữ những vị trí quan trọng, tôi cá một món tiền lớn họ thuộc hoàng tộc, nhất là vì mỗi người có mặt cùng một giám hộ. Các giám hộ luôn giống nhau, những chàng trai trẻ mặc com lê để hòa lẫn trong đám đông nhưng vẫn cảnh giác theo dõi căn phòng với vẻ thông minh nghề nghiệp.

Và cả phụ nữ nữa - luôn có phụ nữ. Hai Moroi là những anh chàng lãng nhãng khủng khiếp, luôn để ý và tán tỉnh bất kì phụ nữ nào trong tầm mắt - dù là con người. Nhưng họ không bao giờ đưa người thường về nhà. Đó là một điều cấm kị thâm căn cố đế trong thế giới ma cà rồng. Các Moroi đã xa lánh con người nhiều thế kỉ, sợ bị một chủng tộc, giờ đã quá đông đảo và hùng mạnh, phát hiện ra.

Dù vậy, họ cũng không trở về một mình. Một lúc nào đó trong đêm, phụ nữ ma cà rồng lai thường xuất hiện - mỗi đêm lại có những người khác nhau.

Họ đi vào, mặc những chiếc váy cổ trễ, trang điểm đậm, uống nhiều và cười to trước bất kì điều gì các anh chàng kia nói - những điều có thể không hay ho đến thế. Các cô gái luôn thả tóc, nhưng thỉnh thoảng, họ nghiêng đầu để lộ cổ, những cái cổ đầy vết thâm. Họ là những á điểm máu, những ma cà rồng lai để Moroi uống máu trong lúc quan hệ tình dục. Đó cũng là một điều cấm kị - dù vẫn bí mật diễn ra.

Tôi luôn muốn tiếp cận riêng các anh chàng Moroi, tránh khỏi ánh mắt cảnh giác của các giám hộ để đặt câu hỏi. Nhưng không thể.

Các giám hộ không bao giờ lơ là Moroi của mình. Tôi đã từng thử đi theo, nhưng mỗi lần ra khỏi câu lạc bộ, họ gần như lập tức chui vào chiếc xe limousine - khiến chuyện theo dõi họ bằng chân không trở thành không tưởng. Thật đáng thất vọng.

Rốt cuộc tôi quyết định đêm nay phải tiếp cận cả nhóm và đối mặt với nguy cơ bị các ma cà rồng lai phát hiện. Chẳng biết liệu có ai đó nơi quê nhà tìm kiếm tôi, hay liệu nhóm người kia có quan tâm tôi là ai không. Dường như tôi đã đánh giá mình quá cao. Rõ ràng không ai thèm để ý tới một con bé bỏ học giữa chừng. Nhưng nếu có người tìm kiếm tôi, chắc chắn các bản mô tả chi tiết đã được truyền đi khắp giới giám hộ. Cho dù giờ đã mười tám tuổi, tôi cũng khó lòng thoát được nếu người ta muốn kéo tôi về Mỹ, mà không đời nào tôi chịu quay về khi chưa tìm ra Dimitri.

Đúng lúc tôi đang suy tính việc tiếp cận nhóm Moroi, một nữ ma cà rồng lai rời khỏi bàn đi tới quầy bar. Các giám hộ nhìn theo cô, tất nhiên,

nhưng rõ ràng tin tưởng vào sự an toàn của cô và tập trung vào Moroi của mình hơn. Lúc nào tôi cũng nghĩ nam Moroi là nguồn thông tin tốt nhất để tìm ra ngôi làng của ma cà rồng lai và điểm máu - nhưng có cách nào tốt hơn xác định vị trí của nó qua một ả điểm máu thực thụ?

Tôi làm ra vẻ tự nhiên khi rời khỏi bàn để tới quầy bar, như thể muốn lấy một món đồ uống. Tôi đứng cạnh lúc cô chờ người phục vụ và quan sát. Cô có mái tóc vàng, mặc váy dài gắn đầy các mảnh trang sức màu bạc. Tôi không thể xác định nó khiến chiếc váy ố sa tanh màu đen của tôi trông quyến rũ hay đáng chán. Các động tác của cô - kể cả kiểu đứng - đều uyển chuyển, như một vũ công. Nhân viên phục vụ đang giúp người khác, và tôi biết cơ hội ngàn năm có một đang tới. Tôi tiến lại gần hơn.

“Chị nói được tiếng Anh chứ?”

Cô giật mình ngạc nhiên, quay lại nhìn tôi. Cô già hơn tôi tưởng, nhưng tuổi tác đã được che đi khéo léo sau lớp trang điểm. Đôi mắt xanh nhanh chóng xem xét tôi và nhận ra một ma cà rồng lai. “Có,” cô cảnh giác. Chỉ một từ nhưng cũng mang trọng âm rất nặng.

“Tôi đang tìm một thành phố... nơi có nhiều ma cà rồng lai sinh sống, ở Siberia. Chị có biết tôi nói tới cái gì không? Tôi phải tìm ra nó.”

Cô lại nhìn tôi lần nữa bằng ánh mắt bí hiểm. Ánh mắt thể hiện rõ cô đã từng là một giám hộ. Chỉ ít là đã từng được huấn luyện.

“Đừng,” cô cộc lốc. “Bỏ qua đi.” Cô quay đi, mắt nhìn người phục vụ khi anh ta chế biến món cocktail màu xanh trang trí bằng trái sô ri.

Tôi chạm tay cô. “Tôi phải tìm ra nơi ấy. Có một người...” tôi nghẹn lại trước lời nói. Quá mức với một cuộc điều tra. Chỉ cần nghĩ về Dimitri cũng khiến tôi nghẹn ngào. Làm sao tôi giải thích được với người phụ nữ này? Rằng tôi đã đi theo một manh mối xa vời, tìm người đàn ông tôi yêu nhất đời - một người đã bị biến đổi thành Strigoi và giờ tôi phải đi giết? Cho dù là bây giờ, tôi cũng vẫn hình dung rõ nét sự nồng ấm trong ánh mắt anh và trong cách anh chạm tay vào tôi. Làm sao tôi thực hiện được điều mình đã vượt biển để làm?

Tập trung, Rose. Tập trung.

Cô gái ma cà rồng lai nhìn tôi. “Hắn không đáng đâu,” cô nói, hiểu lầm ý tôi. Rõ ràng cô nghĩ tôi là một cô bé si tình, theo đuổi bạn trai - mà đúng thế thật. “Cô quá trẻ... chưa muộn để tránh khỏi những thứ ấy.” Về mặt cô điềm tĩnh, nhưng giọng nói chất chứa nỗi buồn. “Hãy sắp xếp lại cuộc đời cô. Tránh xa nơi đó ra.”

“Chị biết nó ở đâu!” tôi thốt lên, căng thẳng tới mức quên mất việc giải thích tôi không định trở thành một ả điếm máu. “Xin chị... chị hãy nói cho em biết. Em phải tới đó!”

“Có vấn đề gì à?”

Cả hai chúng tôi quay nhìn về mặt hình sự của người giám hộ. Chết tiệt. Cô gái ma cà rồng lai có thể không phải ưu tiên hàng đầu của họ, nhưng họ sẽ chú ý nếu có ai đó quấy nhiễu cô. Người giám hộ chỉ lớn hơn tôi chút ít, và tôi cười ngọt ngào với anh. Tôi không phô hết cơ thể như người phụ nữ kia, nhưng tôi biết chiếc váy ngắn khiến đôi chân tôi trông rất tuyệt. Liệu người giám hộ có miễn dịch được chăng? Ồ, rõ ràng là có. Về mặt nghiêm khắc của anh cho thấy sức hấp dẫn của tôi vô tác dụng. Dù sao, tôi nghĩ mình cũng nên thử vận may với anh ta.

“Tôi đang tìm một thành phố ở Siberia, nơi ma cà rồng lai sinh sống. Anh có biết nó không?”

Anh ta chẳng hề chớp mắt. “Không.”

Tuyệt. Cả hai đều khó khăn. “Ồ, vậy, có thể ông chủ anh biết?” Tôi hỏi dè dặt, hi vọng mình nói nghe như một ả điếm máu đầy tham vọng. Nếu các ma cà rồng lai không chịu nói, chưa chừng một Moroi sẽ nói. “Biết đâu anh ta cần một người bầu bạn và sẽ nói cho tôi biết.”

“Anh ta đã có bạn rồi,” người giám hộ thẳng thừng. “Anh ta không cần ai nữa.”

Tôi vẫn giữ nụ cười. “Anh chắc chứ?” Tôi hạ giọng. “Ta nên đi hỏi xem thì hơn.”

“Không,” người giám hộ đáp. Trong một từ gọn lỏn, tôi nghe sự thách thức và lời ra lệnh. *Rút lui*. Anh ta sẽ không chần chừ hạ bất kì ai mà anh ta cho là mối đe dọa với chủ mình - cho dù đó là một cô ma cà rồng lai thấp kém. Tôi suy tính chuyện đi xa hơn nhưng rồi nhanh chóng quyết định nghe theo lời cảnh cáo và rút lui thực sự.

Tôi nhún vai không quan tâm. “Thiệt cho anh ta thôi.”

Không nói thêm lời nào, tôi thủng thẳng đi về bàn mình, như thể lời từ chối chẳng nghĩa lí gì. Suốt quãng đường, tôi nín thở, cho rằng người giám hộ sẽ nắm tóc tôi kéo ra khỏi câu lạc bộ. Chuyện đó không xảy ra. Nhưng ngay khi tôi lấy áo và đặt tiền lên bàn, tôi thấy anh ta nhìn tôi, ánh mắt cảnh giác và tính toán.

Tôi rời Nightingale vắn vỏi vẻ bất cần, đi tới một con phố đông đúc. Đang là đêm thứ Bảy, có rất nhiều câu lạc bộ cùng nhà hàng xung quanh. Những người đam mê tiệc tùng đổ ra đường, một vài người ăn vận xa hoa như khách ở Nightingale, còn những người tầm tuổi tôi vận đồ bình dân. Dòng người đổ ra khỏi các câu lạc bộ, nhạc sàn ầm ầm và tiếng trống trầm nặng nề. Các cửa hàng với mặt tiền làm bằng kính phôi ra những bữa tối sang trọng và những chiếc bàn xếp đầy sơn hào hải vị.

Trong lúc đi xuyên đám đông, lẫn vào trong các cuộc đối thoại tiếng Nga, tôi cố không nhìn lại. Tôi không muốn gây thêm nghi ngờ nếu ma cà rồng lai đang theo dõi.

Rồi khi quay sang một con phố tĩnh lặng, lối tắt dẫn về khách sạn, tôi nghe tiếng bước chân rất khẽ. Rõ ràng tôi đã gây báo động tới mức người giám hộ phải theo dõi. Ồ, không đời nào tôi chịu để anh ta tóm được. Tôi nhỏ con hơn - mặc váy và đi giày cao gót - nhưng đã chiến đấu với khá nhiều đàn ông, trong đó có Strigoi. Tôi sẽ hạ được anh ta, nhất là nếu có yếu tố bất ngờ. Sau khi đi lòng vòng ở khu lân cận, tôi tới một nơi mình nắm được địa bàn. Tôi dồn bước, vòng qua một vài khúc quanh, một trong số đó dẫn tôi tới con ngõ nhỏ bỏ hoang. Tôi lặng lẽ bỏ giày ra. Đôi giày màu đen với những sợi dây da xinh đẹp không hề thích hợp với một trận đấu, trừ khi tôi định đâm gót vào mắt ai đó. Ý tưởng không phải là tồi.

Nhưng tôi không tuyệt vọng đến thế. Không có giày, vĩa hè lạnh lẽo dưới bàn chân trần của tôi vì trời vừa mưa lúc trước.

Tôi không phải chờ lâu. Một lúc sau, tôi nghe tiếng chân và cái bóng dài của kẻ theo đuôi xuất hiện trên mặt đất, hiện dưới ánh đèn lập lòe của khu phố bên cạnh. Kẻ theo dõi dừng lại, rõ ràng là đang tìm tôi. Thực sự, tôi nghĩ, anh chàng này quả là bất cần.

Không có giám hộ nào theo dõi lộ liễu đến thế. Anh ta phải kín đáo và không để gì để lộ thân phận hơn mới đúng. Xem ra việc huấn luyện giám hộ ở Nga không được tốt như ở nơi tôi lớn lên. Không, không phải. Cứ nhìn cách Dimitri tiêu diệt kẻ thù thì biết. Trong học viện người ta đã phải gọi anh là một vị thánh.

Kẻ theo dõi tôi bước thêm mấy bước, đã đến lúc tôi hành động. Tôi nhảy ra, nắm đấm sẵn sàng. “Được rồi,” tôi kêu lên. “Tôi chỉ muốn hỏi vài câu, nên hãy rút lui nếu không...”

Tôi sửng người. Không phải anh chàng giám hộ ở câu lạc bộ.

Mà là một con người.

Một cô gái không lớn hơn tôi là bao. Cô cao khoảng bằng tôi, với mái tóc vàng sẫm cắt ngắn và áo khoác xanh lính thủy đắt tiền. Dưới chiếc áo là một chiếc quần váy tuyệt đẹp và đôi boots da chắc cũng đắt giá như chiếc áo. Tôi đã từng gặp cô hai lần ở Nightingale, khi cô nói chuyện với mấy người đàn ông Moroi. Tôi cho rằng cô chỉ là một người phụ nữ họ thích tán tỉnh và nhanh chóng bỏ rơi.

Dù sao đi nữa, một con người có tác dụng gì với tôi?

Khuôn mặt cô bị bóng tối che khuất một phần, nhưng dù trong ánh sáng yếu, tôi vẫn nhận rõ vẻ bực bội. Đó không phải thứ tôi mong chờ.

“Chính là cô, đúng không?” cô hỏi. Tôi càng ngạc nhiên hơn. Tiếng Anh của cô đúng giọng Mỹ y như tôi. “Cô là người bỏ lại một mớ xác Strigoi khắp thành phố này. Tôi thấy cô ở trong câu lạc bộ và biết chính là cô.”

“Tôi...” Không có lời nào khác thốt khỏi miệng tôi. Tôi không biết nên trả lời sao. Một con người nói chuyện tùy tiện về Strigoi? Tôi chưa từng nghe thấy. Còn đáng ngạc nhiên hơn là gặp mặt một tên Strigoi ngay ở đây. Tôi chưa từng gặp tình huống tương tự trong đời. Đường như cô không chú ý tới sự choáng váng của tôi.

“Nào, cô không thể làm thế được chưa? Cô có biết tôi phải khó nhọc lắm mới xử lí được không? Chuyện thực tập đủ tồi tệ rồi, không cần cô gây rối thêm nữa. Cảnh sát đã tìm ra cái xác cô bỏ lại ở công viên, cô biết không? Cô không thể tưởng tượng được tôi đã phải vất vả che giấu mọi chuyện như thế nào đâu.”

“Cô... cô là ai?” cuối cùng tôi hỏi. Đúng thế. Tôi đã bỏ một cái xác trong công viên, nhưng nghiêm túc mà nói, tôi biết làm gì khác? Lôi hẳn về khách sạn và nói với người gác cửa bạn tôi đã quá say à?

“Sydney,” cô gái tỏ vẻ mệt mỏi. “Tên tôi là Sydney. Tôi là nhà giả kim được phân công ở đây.”

“Nhà gì cơ?”

Cô thở dài thành tiếng, và tôi biết cô đang đảo mắt. “Đúng rồi. Chuyện này giải thích mọi chuyện.”

“Không, không đâu,” tôi lấy lại được bình tĩnh. “Thực ra, tôi nghĩ cô mới là người phải giải thích nhiều thứ.”

“Lại còn thái độ này nữa chứ. Chẳng lẽ cô lại là bài kiểm tra người ta dành cho tôi sao? Ôi Chúa ơi. Chính nó.”

Giờ thì tôi thấy tức giận. Tôi không thích bị kết tội. Tất nhiên tôi không thích một con người kết tội mình như thể giết Strigoi là một việc xấu xa.

“Nào, tôi không biết cô là ai hay cô biết gì về chuyện này, nhưng tôi không định đứng đây mà...”

Cơn buồn nôn chiếm lĩnh tôi và tôi căng người, tay lập tức thò vào lấy chiếc cọc bạc trong túi. Sydney vẫn tỏ ra khó chịu, nhưng lẩn tránh với sự bối rối khi thấy tôi đột ngột đổi tư thế. Cô thật tinh ý, tôi phải thừa nhận.

“Có chuyện gì thế?” cô hỏi.

“Cô sắp có một cái xác nữa cần giải quyết,” tôi nói, vừa lúc tên Strigoi tấn công cô.

Hai

LAO VÀO CÔ THAY VÌ TÔI là sai lầm của tên Strigoi. Tôi là mối đe dọa, hẳn phải vô hiệu hóa tôi trước. Thế đứng của chúng tôi khiến Sydney cản đường hẳn, và hẳn phải loại bỏ cô trước khi lao vào tôi. Hẳn tóm vai cô, giật cô về phía mình. Tên Strigoi rất nhanh - chúng vẫn luôn như thế - nhưng đêm nay tôi ở thế chủ động.

Một cú đá nhanh khiến hẳn dội vào tường tòa nhà bên cạnh, buộc hẳn thả Sydney ra. Hẳn rên lên vì chấn động và sụp xuống đất, đờ ra ngạc nhiên. Không dễ gì khiến một tên Strigoi ngã gục, với phản xạ nhanh như chớp của chúng. Bỏ qua Sydney, hẳn tập trung sự chú ý vào tôi, đôi mắt đỏ vẫn lên tức giật cùng đôi môi quăn lên nhe nanh trắng ớn. Hẳn vọt khỏi bức tường với tốc độ siêu phàm và lao về phía tôi.

Tôi né người và cố đấm nhưng hẳn cũng tránh được. Cú đấm tiếp theo của hẳn trúng tay tôi, tôi loạng choạng, suýt mất thăng bằng. Chiếc cọc bạc vẫn nắm chặt trong tay, nhưng tôi cần phải có một sơ hở để đâm vào ngực hẳn. Một tên Strigoi thông minh luôn đặt mình trong tư thế che chắn hết mọi góc tiếp cận bộ ngực. Tên này chỉ làm tạm tạm, và nếu tôi có thể sống sót đủ lâu, tôi sẽ phát hiện ra sơ hở.

Đúng lúc đó, Sydney tiến tới đánh vào lưng hẳn. Cú đánh không mạnh, nhưng khiến hẳn giật mình. Đó là sơ hở tôi cần. Tôi dốc toàn lực lao tới, dùng sức nặng toàn thân tấn công. Chiếc cọc đâm vào giữa tim hẳn cùng lúc hai chúng tôi lao vào tường. Quá đơn giản. Cuộc sống - cuộc sống của kẻ đội mồ sống dậy - tàn lụi trong hẳn. Tên Strigoi thôi động đây. Ngay khi biết hẳn đã chết, tôi giật chiếc cọc ra và nhìn xác hẳn gục xuống chân tường.

Cũng như với mọi tên Strigoi tôi tiêu diệt gần đây, trong khoảnh khắc tôi có cảm giác kì quái. Nếu đây là Dimitri thì sao? Tôi cố hình dung khuôn mặt tên Strigoi này, cố tưởng tượng ra anh nằm chết trước mắt mình. Tim tôi quặn lại. Trong giây lát, hình ảnh đó hiện ra. Rồi biến mất. Đây chỉ là một tên Strigoi bất kì.

Tôi lập tức rũ bỏ sự chơi vơi và nhắc mình có chuyện quan trọng hơn. Tôi phải kiểm tra xem Sydney có sao không. Dù là với con người, bản năng bảo vệ của tôi vẫn thức tỉnh. “Cô ổn chứ?”

Cô gật đầu, run rẩy nhưng dù sao cũng không bị đau. “Làm tốt lắm,” cô nói, nghe như đang cố ra vẻ tự tin. “Tôi chưa từng... tôi chưa từng thực sự thấy chúng bị giết...”

Tôi không thể tưởng tượng vì sao cô chưa thấy, nhưng dù gì tôi cũng không biết mấy chuyện này. Sydney lộ vẻ sốc, nên tôi nắm tay định kéo cô đi. “Nào, chúng ta nên rời khỏi đây tới chỗ đông người hơn.” Strigoi lẩn lút gần Nightingale không phải là một ý tưởng điên rồ. Có nơi nào để rình rập Moroi hơn nơi họ tụ tập? Dù, hi vọng, các giám hộ đủ tinh táo để giữ thân chủ của mình khỏi các con ngõ nhỏ như thế này.

Lời gợi ý bỏ đi khiến Sydney giật mình tỉnh ra. “Cái gì?” cô thốt lên. “Cô định bỏ hãn thế này sao?”

Tôi vung tay. “Cô muốn tôi làm gì nào? Tôi nghĩ nên kéo hãn ra phía mấy thùng rác kia để mặt trời hỏa táng hãn. Đó là cách tôi vẫn làm.”

“Đúng. Nhưng nếu có người xuất hiện để dọn rác? Hay đi ra khỏi cửa sau thì sao?”

“Ồ, tôi không kéo được hãn đi, cũng không đốt hãn được đâu. Một bữa tiệc thịt ma cà rồng nướng sẽ gây chú ý, đúng không?”

Sydney lắc đầu bực bội rồi đi về phía cái xác. Cô nhìn mặt khi nhìn tên Strigoi và thò tay vào chiếc ví da to, lấy ra một lọ nhỏ. Lặng lẽ, cô vẩy thứ dung dịch trong lọ lên xác hãn rồi nhanh chóng lùi lại.

Khi dung dịch chạm vào cái xác, khói vàng bắt đầu cuộn lên. Đám khói nhanh chóng tản ra, theo chiều ngang thay vì hướng lên trên cho tới

khi bao phủ toàn thân tên Strigoi. Rồi nó co lại, co lại mãi cho tới khi không còn gì ngoài một quả cầu cỡ nắm tay. Trong giây lát, đám khói tan biến, để lại một đám bụi vô hại.

“Rất vui được giúp đỡ,” Sydney nhạt nhẽo nói, vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt không đồng tình.

“Thứ quý gì vậy?” tôi kêu lên.

“Công việc của tôi. Cô sẽ gọi cho tôi nếu có lần sau nhé?” Cô định quay đi.

“Chờ đã! Tôi làm sao gọi được, tôi có biết cô là ai đâu.”

Cô quay lại, vuốt tóc khỏi mặt. “Thật sao? Cô không đùa đấy chứ? Tôi tưởng các cô đều được dạy về chúng tôi sau khi tốt nghiệp chứ?”

“Ồ, à. Hay lắm... Tôi, ừm, chưa tốt nghiệp.”

Mắt Sydney mở to. “Cô hạ một trong số... thứ này... mà chưa tốt nghiệp?”

Tôi nhún vai, cô im lặng thêm một lúc.

Cuối cùng, cô thở dài nói, “Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

Đúng vậy. Gặp cô là điều kì lạ nhất xảy ra với tôi tại Nga. Tôi muốn biết tại sao cô cho rằng tôi phải liên hệ với cô và làm thế nào cô làm tan rã cái xác tên Strigoi kia. Và, ngay khi chúng tôi quay về đường phố đông đúc, đi về phía quán café cô thích, tôi đột nhiên nảy ra ý nghĩ nếu cô biết về thế giới Moroi, có khả năng cô cũng biết ngôi làng của Dimitri ở đâu.

Dimitri. Anh lại xuất hiện trong tâm trí tôi. Tôi không biết liệu anh có thực sự lẫn trốn gần quê nhà hay không, nhưng giờ tôi không có manh mối nào khác. Và rồi cảm giác kì lạ lại dâng lên. Tâm trí tôi mơ hồ trộn hình ảnh anh với tên Strigoi tôi vừa tiêu diệt: nước da nhợt nhạt, mắt viền đỏ...

Không, tôi nghiêm khắc tự nhủ. Đừng chú tâm vào nó vội. Đừng hoảng. Cho tới khi nào tôi đối mặt với tên Strigoi Dimitri, tôi sẽ có được sức mạnh nhờ việc nhớ tới Dimitri tôi yêu, với đôi mắt nâu sâu thẳm, bàn tay ấm và vòng ôm thật chặt...

“Cô ổn chứ... ừm, tên cô là gì?”

Sydney đang nhìn tôi lạ lẫm và tôi nhận ra chúng tôi đã dừng bước trước nhà hàng. Tôi không biết về mặt tôi thế nào, nhưng chắc nó đủ gây chú ý cho cô. Tới lúc này, tôi vẫn cố ấn tượng cô gắng nói chuyện với tôi càng ít càng tốt.

“À, à, ổn cả,” tôi vội vàng đáp, lấy lại vẻ mặt của giám hộ. “Tôi là Rose. Đến nơi rồi sao?”

Đã đến. Một nhà hàng rực rỡ tươi vui, dù còn xa mới bì được sự giàu có của Nightingale. Chúng tôi ngồi vào chiếc ghế da đen - ý tôi là chiếc ghế giả da, và tôi vui sướng nhận ra nơi này có cả đồ ăn Mĩ và Nga. Danh sách được dịch sang tiếng Anh, và tôi suýt chảy nước miếng khi đọc thấy món gà quay. Tôi đang đói ngấu vì không ăn được gì trong câu lạc bộ, và ý tưởng món thịt quay thơm lừng thật xa hoa sau nhiều tuần loanh quanh với các món bắp cải và cái thứ gọi là McDonald's.

Một nữ phục vụ tiến đến, Sydney gọi món bằng tiếng Nga thông thạo, trong khi tôi chỉ tay vào thực đơn.Ồ. Sydney quả là đầy ngạc nhiên. Thấy thái độ cô thô bạo, tôi tưởng cô sẽ chửi vắn tôi ngay lập tức, nhưng khi người phục vụ đi, Sydney im lặng nghịch khăn ăn và tránh nhìn vào mắt tôi. Thật kì lạ. Rõ ràng cô thấy không thoải mái ở bên tôi. Cho dù có chiếc bàn chắn giữa, dường như cô vẫn chưa thấy đủ xa. Nhưng cơn giận lúc trước cũng không phải là giả, và cô đã cứng rắn yêu cầu tôi tuân theo những quy định ở đây.

Ồ, cô đang ra chiều bẽn lễn, dù vậy tôi cũng không ngần ngại đi thẳng vào vấn đề khó nói. Thực ra, đó gần như là thương hiệu của tôi.

“Vậy, cô đã sẵn sàng nói cho tôi biết cô là ai và có chuyện gì đang diễn ra chưa?”

Sydney nhìn lên. Giờ trong ánh sáng rõ hơn, tôi thấy mắt cô màu nâu. Tôi cũng nhận ra cô có một hình xăm lạ ở phía dưới má trái. Nét mực trông như bằng vàng, tôi chưa từng thấy thứ gì giống thế. Nó là một hình vẽ cầu kì với hoa lá và chỉ thực sự rõ nét khi cô nghiêng đầu khiến màu vàng bắt sáng.

“Tôi nói rồi, tôi là một nhà giả kim.”

“Và tôi nói rồi, tôi không hiểu nó là gì. Đó là một từ tiếng Nga à?” Nó không giống thế lắm.

Một nửa nụ cười hiện trên mặt cô. “Không. Tôi nghĩ cô cũng chưa từng nghe tới giả kim thuật?”

Tôi lắc đầu, và cô dựa cằm vào tay, mắt lại nhìn xuống bàn. Cô hăng giọng, như đang muốn lấy dũng khí, rồi một loạt từ ngữ tuôn ra. “Vào thời Trung cổ, có nhiều người tin rằng nếu họ tìm ra đúng công thức pháp thuật, họ có thể biến chì thành vàng. Tất nhiên họ không thể. Nhưng điều này không ngăn được họ theo đuổi tất cả mọi thứ kì bí và siêu nhiên, rồi cuối cùng họ cũng tìm ra được một thứ có phép thuật.” Cô nhíu mày. “Ma cà rồng.”

Tôi nhớ lại lớp lịch sử Moroi của mình. Thời Trung cổ là giai đoạn nòi giống chúng tôi bắt đầu xa lánh loài người, lẩn tránh và chìm vào bí mật. Đó là lúc ma cà rồng thực sự trở thành huyền thoại trong tiềm thức của phần còn lại của thế giới, và đến cả Moroi cũng bị coi là quái vật cần tiêu diệt.

Sydney xác minh suy nghĩ của tôi. “Và đó là lúc các Moroi bắt đầu tách ra. Họ có pháp thuật, nhưng con người dần dần đông hơn. Đến giờ vẫn vậy.” Câu nói gần như khiến cô mỉm cười. Moroi đôi lúc vẫn khó khăn trong việc duy trì nòi giống, còn con người thực hiện quá dễ dàng. “Và rồi các Moroi thỏa thuận với các nhà giả kim. Nếu các nhà giả kim giúp giữ bí mật về xã hội Moroi và ma cà rồng lai trước con người, các Moroi sẽ cho chúng tôi thứ này.” Cô chạm tay vào hình xăm vàng.

“Cái gì thế?” tôi hỏi. “Ý tôi là, ngoài những gì là hiển nhiên ra.”

Cô nhẹ nhàng gõ đầu ngón tay vào hình xăm, không che giấu thái độ mỉa mai khi nói tiếp. “Thiên thần hộ mệnh của tôi. Nó thực sự bằng vàng và” Cô nhăn mặt buông tay xuống, “máu Moroi, được yếm bằng pháp thuật từ nước và đất.”

“Cái gì?” Giọng tôi hơi quá lớn, vài người trong nhà hàng quay sang nhìn tôi. Sydney nói tiếp, giọng thấp hơn và vô cùng cay đắng.

“Tôi chẳng thích thú gì, nhưng đó là ‘phần thưởng’ vì đã giúp đỡ các người. Nước và đất gắn chặt vào làn da chúng tôi, cho chúng tôi một lợi thế của Moroi, à, một vài lợi thế. Tôi gần như không bao giờ đau ốm. Tôi sẽ sống rất thọ.”

“Tôi nghĩ như thế hay đấy chứ,” tôi ngập ngừng.

“Có thể với một số người. Chúng tôi không có quyền lựa chọn. ‘Nghề’ này là nghề của gia đình, cha truyền con nối. Chúng tôi đều phải học về Moroi và ma cà rồng lai. Chúng tôi điều khiển các mối quan hệ của con người nhằm che giấu cho ma cà rồng, bởi chúng tôi có thể đi lại tự do hơn. Chúng tôi có các thủ thuật và mánh khéo để xóa sạch dấu vết xác chết Strigoi, như dung dịch cô vừa thấy. Nhưng ngược lại chúng tôi muốn tránh các người càng xa càng tốt, đó là lí do hầu hết ma cà rồng lai không được nghe nói về chúng tôi cho tới khi nào họ tốt nghiệp. Còn Moroi thì gần như không bao giờ.” Cô đột ngột ngừng lời. Tôi nghĩ bài học đã kết thúc.

Đầu óc tôi quay cuồng. Tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ nghĩ tới điều gì tương tự. Khoan đã! Đã bao giờ chưa nhỉ? Hầu hết các bài học của tôi nhấn mạnh đến các phương diện thực thể của nghề giám hộ: cảnh giác, chiến đấu, vân vân. Nhưng lâu lâu tôi cũng nghe những lời đề cập tới ai đó ở thế giới con người có khả năng giúp đỡ che giấu Moroi hay cứu họ khỏi hoàn cảnh lạ. Tôi chưa từng nghĩ nhiều về chuyện này hay nghe tới từ ‘nhà giả kim.’ Nếu ở lại trường, tôi sẽ được biết.

Đây không phải là ý tưởng nên nói ra, nhưng bản tính tôi không kìm được. “Tại sao lại giữ bùa phép này cho riêng mình? Sao không chia sẻ nó cho thế giới loài người?”

“Vì nó còn có một quyền năng nữa. Nó ngăn chúng tôi nói về ma cà rồng theo cách có thể làm lộ ra hay gây gì nguy hiểm cho họ.”

Một bùa chú ngăn họ nói ra... nghe giống phép ép buộc đến đáng ngờ. Mỗi Moroi đều vận dụng được ít nhiều phép ép buộc, và đa số có thể truyền năng lực của mình vào đồ vật và cho nó giá trị nhất định. Pháp thuật của Moroi đã thay đổi qua nhiều năm, giờ đây phép ép buộc bị coi là một

điều vô đạo đức. Tôi cho rằng hình xăm này là một lời nguyện cổ xưa đã lưu truyền nhiều thế kỉ.

Nhớ lại những gì Sydney nói, tôi thấy có thêm câu hỏi quay cuồng trong đầu. “Tại sao... tại sao các vị muốn tránh xa chúng tôi? À, không phải tôi đang muốn trở thành bạn tốt vĩnh viễn hay gì đâu...”

“Vì nghĩa vụ của chúng tôi trước Chúa là phải bảo vệ nhân loại khỏi các tạo vật đen tối của bóng đêm.” Vô tình, tay cô chạm xuống cái gì đó ở cổ. Nó gần như bị áo khoác che đi, nhưng phần cổ áo tách ra để lộ một chút ít hình chữ thập vàng kim.

Phản ứng đầu tiên của tôi là thấy khó chịu, vì tôi không ngoan đạo cho lắm. Thực sự, tôi chưa bao giờ thấy thoải mái khi ở bên những tín đồ cuồng tín. Ba mươi giây sau, tác động thực sự của lời cô nói mới thấm vào.

“Chờ chút,” tôi phản nộ. “Cô đang nói về tất cả chúng tôi, ma cà rồng lai và Moroi phải không? Chúng tôi là tạo vật đen tối của bóng đêm?”

Tay cô rời khỏi chữ thập, cô không đáp.

“Chúng tôi không giống Strigoi!” tôi bức xúc.

Vẻ mặt cô vẫn mĩa mai. “Moroi uống máu. Ma cà rồng lai là những hậu duệ phi tự nhiên của họ và con người.”

Chưa ai từng nói tôi phi tự nhiên, trừ lần tôi đồ xốt cà chua lên món thịt chiên. Nhưng thực ra, lúc ấy chúng tôi đã hết tương cà chua ớt, nên tôi biết làm gì? “Moroi và ma cà rồng lai không đen tối,” tôi bảo Sydney. “Không như Strigoi.”

“Đúng thế,” cô thừa nhận. “Strigoi đen tối hơn.”

“Này, không phải...”

Các món ăn được bưng ra, và món gà quay gần như đủ sức xoa dịu cơn giận vì bị so sánh với Strigoi của tôi. Dù sao nó cũng trì hoãn tôi trả lời ngay lập tức tuyên bố của Sydney, và tôi cắn một miếng da vàng, thấy mình tan ra sung sướng. Sydney gọi món bánh thịt băm cùng khoai tây chiên và đang thông thả thưởng thức.

Sau khi giải quyết hết một cái đùì gà, tôi cũng đủ sức khơi lại vụ tranh cãi. “Chúng tôi hoàn toàn không giống Strigoi. Moroi không tàn sát. Cô chẳng có lí do gì để sợ hãi chúng tôi.” Lại một lần nữa, tôi không hứng thú gần gũi với con người. Không ai trong chúng tôi muốn, với kiểu con người có xu hướng hung hăng, luôn sẵn sàng thí nghiệm bất cứ thứ gì họ không hiểu.

“Bất kì con người nào biết về các người cũng không thể tránh khỏi biết tới Strigoi,” cô nói. Cô đang nghịch miếng khoai tây chiên nhưng không ăn.

“Biết về Strigoi sẽ khiến họ tự bảo vệ được mình.” Tại sao tôi phải làm thầy cãi cho kẻ thù nhỉ?

Sydney thôi nghịch miếng khoai tây chiên và bỏ nó xuống đĩa. “Cũng có thể. Nhưng rất nhiều người bị cám dỗ bởi sự bất tử, cho dù phải trả giá bằng việc phục dịch Strigoi để rồi được biến đổi thành thứ tạo vật của địa ngục đó. Cô sẽ ngạc nhiên trước phản ứng của rất nhiều người khi họ biết về ma cà rồng. Sự bất tử có sức hấp dẫn cực mạnh, cho dù nó song hành với cái ác. Rất nhiều người biết về Strigoi cứ tìm cách phục dịch chúng, hi vọng sau này sẽ được biến đổi.”

“Thật điên rồ...” Tôi dừng lại. Năm ngoái, chúng tôi đã phát hiện ra chứng cứ con người giúp đỡ Strigoi. Strigoi không thể chạm vào cọc bạc, nhưng con người có thể, và kẻ nào đó đã dùng chúng để phá hủy vòng pháp thuật của Moroi. Phải chăng kẻ ấy đã được hứa hẹn một cuộc sống vĩnh viễn? “Đó là lí do,” Sydney tiếp lời, “để chúng tôi tin rằng không ai khác biết về các người là tốt nhất Các người tồn tại - tất cả các người - mà không ai làm gì được. Các người tiêu diệt Strigoi theo cách của các người, và chúng tôi làm việc theo cách riêng để cứu đồng loại mình.”

Tôi gặm một chiếc cánh gà và nhần nhịn hàm ý Sydney đang cứu đồng loại khỏi những người như tôi. Một mặt, những lời cô nói có lí. Chúng tôi không thể đi trên đời này mà không ai nhận ra, và tất nhiên, tôi phải thừa nhận, cần có người giải quyết những cái xác Strigoi. Con người làm việc cùng Moroi là một lựa chọn lí tưởng. Những người thuộc dạng

này tự do đi khắp thế giới, nhất là khi họ có các mối quan hệ như Sydney vẫn úp mở.

Tôi ngừng lại lúc đang nhai, nhớ lại ấn tượng đầu tiên với Sydney. Tôi cố nuốt xuống, uống một ngụm nước thật lớn. “Có một câu hỏi. Chẳng lẽ cô có quan hệ khắp nước Nga?”

“Không may,” cô đáp. “Khi các nhà giả kim đủ mười tám tuổi, chúng tôi bị gửi đi thực tập để có những kinh nghiệm đầu tiên trong nghề và tạo lập tất cả mọi mối liên kết. Tôi vẫn thích ở lại Utah hơn.”

Nghe điên rồ hơn bất kì điều gì cô đã kể nhưng tôi không dồn ép. “Chính xác là các mối liên kết như thế nào?”

Sydney nhún vai. “Chúng tôi theo dõi hoạt động của rất nhiều Moroi và ma cà rồng lai. Chúng tôi cũng quen biết rất nhiều quan chức nhà nước cấp cao, cả con người và Moroi. Nếu có vụ chạm mặt ma cà rồng trong thế giới loài người, chúng tôi thường gặp nhân vật quan trọng để tìm cách... Tất cả sẽ bị quét đi dưới tấm màn bí mật.”

Theo dõi hoạt động của rất nhiều Moroi và ma cà rồng lai. Tôi vớ bở rôi. Tôi ghé sát lại và hạ giọng. Mọi thứ dường như đang mấp mé ở ngưỡng cửa.

“Tôi đang tìm một ngôi làng... một ngôi làng của ma cà rồng lai ở Siberia. Tôi không biết tên nó.” Dimitri từng nói tên ngôi làng, nhưng tôi quên mất rồi. “Nó hình như ở gần... Om?”

“Omsk,” cô sửa.

Tôi ngồi thẳng dậy. “Cô biết à?”

Cô không nói ngay, nhưng ánh mắt để lộ tất cả. “Coi như vậy.”

“Cô biết!” tôi kêu lên. “Cô hãy nói cho tôi biết nó ở đâu. Tôi phải tới đó.”

Cô nhăn mặt. “Chẳng lẽ cô định trở thành... một trong số họ?”

Vậy là các nhà giả kim cũng biết về điểm máu. Không có gì ngạc nhiên. Nếu Sydney và đồng nghiệp biết mọi thứ về thế giới ma cà rồng, tất nhiên họ phải rõ.

“Không,” tôi kiêu ngạo. “Tôi chỉ đi tìm một người.”

“Ai?”

“Ai đó.”

Câu trả lời khiến Sydney gằn như mím cười. Cô nhấm nháp một miếng khoai tây chiên, đôi mắt nâu trầm tư. Cô mới chỉ cắn hai miếng bánh kẹp thịt, và nó đang nguội ngắt đi. Tôi thực sự muốn ăn thay cô.

“Tôi quay lại ngay,” Sydney đột ngột nói rồi đứng dậy đi qua tới một góc yên tĩnh của nhà hàng, lấy trong cái ví ma thuật của mình một chiếc điện thoại, quay mặt ra phía bên ngoài và gọi điện.

Tôi đã dọn sạch món gà quay và tự mời mình mấy miếng khoai tây chiên mà Sydney chẳng có vẻ gì là sẽ động đến. Vừa ăn, tôi vừa suy nghĩ khả năng phía trước, tự hỏi liệu tìm ra thành phố quê hương Dimitri có dễ dàng đến thế không. Khi tới nơi... liệu mọi chuyện có đơn giản? Liệu anh có ở đó, sống trong bóng tối và săn mồi? Rồi khi đối mặt, liệu tôi có thể đâm cọc vào tim anh? Hình ảnh không mong đợi tái hiện, Dimitri với đôi mắt đỏ và... “Rose?”

Tôi chớp mắt. Tôi đã hoàn toàn ngỡ ngơ không biết Sydney quay lại. Cô ngồi vào chiếc ghế đối diện. “VẬY, có vẻ như...” Cô dừng lại, nhìn xuống đĩa. “Cô ăn mấy miếng khoai tây chiên của tôi à?”

Tôi không hiểu sao cô phát hiện ra, bởi có cả một đĩa khoai tây chiên to. Tôi chẳng làm suy suyễn gì cả. Cho rằng việc ăn trộm mấy miếng khoai tây sẽ chứng tỏ rõ hơn tôi là một tạo vật đen tối của bóng đêm, tôi liền thoảng, “Không.”

Cô hơi nhú mày, suy tư rồi nói, “Tôi biết thành phố ấy ở đâu. Tôi đã từng tới rồi.”

Tôi ngồi thẳng dậy. Chết tiệt. Điều mong ước đang trở thành sự thực, sau bao tuần tìm kiếm. Sydney sẽ cho tôi biết nơi chốn, và tôi sẽ ra đi, cố gắng khép lại một chương đau khổ trong đời mình.

“Cảm ơn, cảm ơn rất nhiều...”

Cô giơ tay ra dấu cho tôi im lặng, và tôi nhận ra trông cô thiếu não vô cùng.

“Nhưng tôi không định cho cô biết nó ở đâu.”

Tôi há hốc miệng. “Cái gì?”

“Tôi sẽ đích thân đưa cô tới đó.”

Ba

“KHOAN... GÌ CO?” tôi kêu lên.

Việc kết bạn đồng hành không nằm trong kế hoạch. Hoàn toàn không nằm trong kế hoạch. Tôi đang định đi xuyên nước Nga càng kín đáo càng tốt. Hơn nữa, tôi không hứng thú lắm với ý nghĩ có một người theo đuôi - nhất là một người tỏ ra ghét mình. Tôi không biết sẽ mất bao lâu mới tới được Siberia - chắc phải vài ngày - và tôi không thể tưởng tượng mình sẽ phải dành mấy ngày đó nghe Sydney nói tôi phi tự nhiên hay tà ác thế nào.

Nuốt cơn giận lại, tôi cố gắng tỏ ra thấu tình đạt lý. Dù sao tôi cũng là người đang nhờ vả. “Không cần thiết,” tôi cố nở một nụ cười. “Cô thật tốt bụng vì đã đề nghị, nhưng tôi không muốn làm phiền cô.”

“À,” cô lạnh nhạt, “chẳng đến được mức đó. Tôi không phải tốt bụng gì. Đây không phải lựa chọn của tôi. Mà là mệnh lệnh của cấp trên.”

“Trông cô vẫn rất khó chịu. Thôi cô cứ nói cho tôi biết Omsk ở đâu và gạt mệnh lệnh đi.”

“Rõ ràng cô chẳng biết tôi đang làm việc cho ai.”

“Không cần thiết. Tôi vẫn luôn phớt lờ mệnh lệnh. Chẳng khó khăn gì nếu cô đã quen với việc trái lệnh.”

“Thế à? Việc tìm ra ngôi làng đó giúp được gì cho cô?” cô chế giễu. “Thôi nào, nếu cô muốn tới Omsk thì đây là cách duy nhất.”

Ồ! Cách duy nhất để tới được Omsk là dùng Sydney làm nguồn thông tin. Tôi vẫn luôn có thể quay lại Nightingale... nhưng, tôi đã mất rất lâu mới đạt được bước tiến này. Hơn nữa, Sydney đang ở ngay trước mặt tôi với thông tin cần thiết.

“Tại sao? Tại sao cô cũng phải đi?”

“Tôi không thể nói được. Lần cuối cùng: Họ bắt tôi phải làm thế.” Tuyệt! Tôi nhìn Sydney, cố xác định nguyên nhân. Tại sao có người, lại còn thuộc thế giới phàm nhân nhúng tay vào thế giới Moroi, quan tâm một cô ma cà rồng lai mười tám tuổi đi đâu chứ? Tôi không nghĩ Sydney có động cơ phía sau, trừ phi cô là một diễn viên cực kì, cực kì tốt. Thế nhưng, rõ ràng người cô nghe lệnh chắc chắn đang vạch ra một mục tiêu, mà tôi không hề thích làm theo kế hoạch của ai cả. Đồng thời, tôi cũng thấy nôn nóng muốn thỏa thuận. Mỗi ngày trôi qua lại là một ngày tôi chưa tìm ra Dimitri.

“Bao giờ chúng ta đi được?” Cuối cùng tôi hỏi. Chắc chắn Sydney là người quen ngồi văn phòng. Cô không có kĩ năng gì lúc theo dõi tôi. Chắc chắn việc cắt đuôi cô cũng chẳng mấy khó khăn khi chúng tôi tới gần thành phố của Dimitri.

Sydney hơi thất vọng khi nghe tôi hỏi, như thể cô đang chờ tôi từ chối và cô sẽ không phải chịu trách nhiệm. Cô không muốn đi với tôi, cũng y như tôi không muốn đi với cô vậy. Mở ví ra, cô lấy điện thoại, bấm bấm một lúc, rồi đưa cho tôi xem lịch tàu. Cô chỉ vào lịch trình ngày hôm sau.

“Thế này được không?”

Tôi nhìn màn hình rồi gật đầu. “Tôi biết nhà ga. Tôi sẽ tự đến.”

“Được rồi.” Sydney đứng dậy, ném một ít tiền lên bàn. “Gặp cô ngày mai.” Cô định quay đi nhưng bỗng liếc lại phía tôi. “À, cô có thể ăn hết chỗ khoai tây chiên.”

Mới đầu khi tới Nga, tôi ở trong nhà trọ cho thanh niên. Tôi thừa tiền để ở nơi khác, nhưng tôi muốn tránh bị phát hiện. Hơn nữa, sự xa hoa không phải là thứ đầu tiên tôi nghĩ tới trong đầu. Nhưng khi bắt đầu lui tới Nightingale, tôi thấy khó lòng trở về một ngôi nhà trọ cho sinh viên đi du lịch ba lô trong khi mặc một chiếc váy hàng hiệu.

Thế nên giờ tôi ở trong một khách sạn sang trọng, với những anh chàng luôn mở cửa giúp và một hành lang đá cẩm thạch. Hành lang rộng tới mức tôi nghĩ đặt vừa cả cái nhà trọ. Có khi hai cái. Phòng tôi cũng rộng rãi và cầu kì, tôi thấy khoan khoái khi bước vào, thay bộ váy và đôi giày

cao gót ra. Tôi hơi tiếc nuối khi phải bỏ những chiếc váy mua ở Saint Peteburg lại. Tôi muốn giữ hành lí của mình nhẹ nhàng trong lúc lang bạt khắp đất nước này, và dù ba lô khá to, tôi cũng chỉ mang được chừng ấy. Ồ thế đấy. Những chiếc váy này sẽ làm nên một ngày tuyệt vời với người dọn phòng. Đồ trang sức duy nhất tôi cần là chiếc nazar, một mặt dây chuyền trông giống con mắt màu xanh. Đây là món quà mẹ tôi tặng, và trước đó nó là món quà của cha tôi. Tôi luôn đeo nazar quanh cổ.

Chuyến tàu tới Moscow khởi hành lúc gần trưa, sau đó chúng tôi sẽ lên một chuyến tàu xuyên quốc gia tới Siberia. Tôi muốn được nghỉ ngơi thật tốt và sẵn sàng cho mọi chuyện. Ngay khi thay bộ pijama, tôi chui vào tấm chăn dày trên giường, hi vọng giấc ngủ sẽ mau tới. Thế nhưng, tâm trí tôi quay cuồng với những chuyện xảy ra gần đây. Gặp gỡ Sydney là một nút thắt kì lạ nhưng chấp nhận được. Chừng nào chúng tôi còn ở trên tàu, cô khó lòng kéo tôi vào móng vuốt của gã thượng cấp kì bí. Theo lời mô tả hành trình của cô, chỉ mất khoảng một hai ngày là tới Siberia. Hai ngày có vẻ vừa dài khủng khiếp, vừa ngắn không tưởng.

Cũng có nghĩa rất nhiều khả năng tôi sẽ đối mặt với Dimitri trong vài ngày tới... rồi sao nữa? Tôi có thể làm được không? Tôi có đủ dũng khí giết anh không? Và dù tôi quyết định mình có thể, liệu tôi có đủ năng lực vượt qua anh? Tôi vẫn liên tục dẫn vật mình với hàng tá câu hỏi suốt hai tuần vừa rồi. Dimitri dạy tôi mọi thứ, và với phản xạ của Strigoi, anh sẽ thực sự trở thành vị thánh mà tôi vẫn hay đùa. Cái chết là một kết cục rất rõ ràng.

Nhưng lo lắng bây giờ chẳng ích lợi gì và, nhìn lên đồng hồ trong phòng, tôi thấy mình đã thức gần một tiếng. Thật không ổn. Tôi phải ở trạng thái tốt nhất. Vì thế tôi làm một điều không nên làm, nhưng vẫn luôn có tác dụng mỗi khi tôi lo lắng, bởi nó liên quan tới việc ở trong tâm trí một người khác.

Trượt vào tâm trí Lissa chỉ yêu cầu một chút tập trung. Tôi không biết liệu xa xôi cách trở như thế này có làm được không, nhưng chợt nhận ra quá trình thâm nhập đầu óc Lissa chẳng khác gì lúc tôi ở ngay cạnh cô.

Đang gần trưa ở Montana. Lissa không phải đi học vì hôm nay là thứ Bảy. Suốt quãng thời gian xa nhau, tôi đã cố xây nên một bức tường giữa hai đứa, gần như chặn cô và cảm xúc của cô lại. Giờ, ở trong cô, tất cả sự ngăn trở bị dẹp đi, và cảm xúc của cô ùa vào tôi như sóng thủy triều. Cô đang cáu. Rất cáu.

“Tại sao bà ấy nghĩ chỉ cần búng tay là em sẽ đi bất kì đâu, bất kì lúc nào bà ấy muốn nhỉ?” Lissa càu nhàu.

“Vì bà ấy là nữ hoàng. Và vì em đã thỏa thuận với ác quỷ.”

Lissa và bạn trai, Christian, đang nghỉ trong căn gác của nhà thờ trong học viện. Ngay khi phát hiện ra khung cảnh xung quanh, tôi suýt nữa rút khỏi tâm trí cô. Hai người đã trải qua rất nhiều cuộc gặp “lãng mạn” ở đây, và tôi không muốn quanh quẩn nếu quần áo của họ sắp bị trút bỏ. Thật may - hoặc thật không may - cơn cáu giận của cô cho tôi biết hôm nay sẽ không có màn ngoạn mục nào cả, khi mà cô đang không vui.

Mọi chuyện khá kì cục. Vai trò của hai người đã đảo ngược. Lissa là người nổi xung trong khi Christian vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, tự chủ, cố giữ bình tĩnh vì cô. Christian ngồi trên sàn, dựa vào tường, còn Lissa ngồi phía trước, để cậu ta dang chân ra và tay ôm cô. Cô dựa đầu vào ngực cậu ta, thờ dài.

“Suốt mấy tuần qua, em đã làm mọi thứ bà ta yêu cầu! ‘Vasilisa, con hãy đưa những hoàng thân ngớ ngẩn này đi thăm học viện.’ ‘Vasilisa, cuối tuần này con hãy nhảy lên máy bay để ta có thể giới thiệu cho con vài viên chức đáng chán trong cung điện.’ ‘Vasilisa, con hãy dành một chút thời gian tình nguyện với các học sinh nhỏ tuổi. Nó làm con trông tốt đẹp hơn.’” Dù Lissa đang cáu kỉnh, tôi cũng không thể không thấy thú vị. Cô bắt chước giọng hết giọng nữ hoàng Tatiana.

“Em có thể vui vẻ làm điều cuối cùng mà,” Christian chỉ ra.

“Phải... vấn đề là vui vẻ làm. Em ghét bà ta chỉ dẫn mọi thứ trong đời em.”

Christian ghé sát lại và hôn vào má cô. “Anh nói rồi, em đã thỏa thuận với ác quỷ. Em giờ là cục cưng của bà ta. Bà ta muốn đảm bảo em đang làm bà ta trông tốt đẹp.”

Lissa nhăn nhó. Dù Moroi sống trong những đất nước do con người vận hành và phải chấp hành mọi luật lệ, họ cũng bị một vị vua hay nữ hoàng đến từ một trong mười hai gia đình hoàng tộc lãnh đạo. Nữ hoàng Tatiana - một người thuộc họ Ivashkov - là người lãnh đạo hiện tại, và bà ta đặc biệt chú ý tới Lissa - người cuối cùng của dòng tộc Dragomir. Vì thế, bà ta đã thỏa thuận với Lissa. Nếu Lissa sống ở cung điện sau khi tốt nghiệp học viện thánh Vladimir, nữ hoàng sẽ sắp xếp cho cô theo học đại học Lehigh ở Pennsylvania. Lissa đã suy nghĩ và cho rằng sống gần Tatiana cũng đáng nếu được đến một ngôi trường cỡ trung, có uy tín, khác với những ngôi trường nhỏ xíu mà Moroi thường theo học (vì lí do an toàn).

Và Lissa vừa phát hiện, các mối dây liên kết đã vào vị trí. “Và em chỉ còn nước chấp nhận,” Lissa nói. “Em chỉ biết cười và nói ‘Vâng, thưa bệ hạ. Bất kì điều gì người muốn, thưa bệ hạ’.”

“Thế thì bảo bà ta hủy thỏa thuận đi. Em còn vài tháng nữa là tròn mười tám. Dù có thuộc hoàng tộc hay không, em cũng không bị chế ngự nữa. Em không cần bà ta để được học trong một ngôi trường lớn. Chúng ta sẽ ra đi, em và anh. Đi tới bất cứ ngôi trường nào em muốn. Hoặc không đi học đại học nữa. Chúng ta có thể bỏ tới Paris và mở một cửa hàng café nhỏ nhỏ. Hay bán những bức tranh xấu xí trên đường phố.”

Câu nói khiến Lissa bật cười, cô cựa mình dựa sát hơn vào Christian. “Đúng thế. Em thấy anh kiên nhẫn tới mức nào trong việc phục vụ người khác. Anh sẽ bị đuổi việc ngay ngày đầu tiên. Cách duy nhất để chúng ta sống sót là em đi học và làm việc cho cả hai.”

“Có nhiều cách khác để đi học, em biết đấy.”

“Đúng, nhưng không phải cách nào cũng tốt,” cô khắc khoải. “Ít ra cũng không dễ dàng. Đây là cách duy nhất. Em ước gì mình có tất cả và đứng lên trước bà ấy. Rose thì sẽ làm thế.”

“Rose sẽ bị bắt vì mưu phản ngay khi Tatiana ép buộc cô ấy làm bất cứ điều gì.”

Lissa cười buồn. “Phải. Chắc thế.” Nụ cười trở thành một tiếng thở dài. “Em nhớ cô ấy quá.”

Christian lại hôn cô. “Anh biết.” Đây là một cuộc nói chuyện quen thuộc giữa hai người, một câu chuyện không bao giờ cũ vì tình cảm Lissa dành cho tôi không bao giờ phai nhạt.

“Cô ấy ổn thôi, em biết mà. Dù ở đâu đi nữa, cô ấy cũng ổn.”

Lissa lơ đãng nhìn vào bóng tối. Ánh sáng duy nhất lọt vào là từ cửa kính nhuộm màu khiến nơi đây trông giống như xứ sở thần tiên. Nơi này gần đây đã được dọn dẹp - nhờ tôi và Dimitri. Mới chỉ vài tháng trôi qua, nhưng số thùng hộp đã tăng lên. Cha xứ ở đây là một người tốt nhưng có vẻ thích tích trữ. Dù vậy Lissa chẳng mấy bận tâm. Tâm trí cô đang quá tập trung vào tôi.

“Em hi vọng thế. Em ước gì biết chút ít - dù chỉ ít thôi - tung tích của Rose. Em vẫn nghĩ nếu có chuyện gì với cô ấy, nếu cô ấy...” Lissa không thể nói hết ý nghĩ. “Thế đấy, em vẫn nghĩ là em sẽ nhận biết. Em sẽ linh cảm được. Ý em là, dù mỗi liên kết chỉ một chiều... nó không bao giờ thay đổi. Nhưng em sẽ phải biết nếu có chuyện gì xảy ra, đúng không?”

“Anh không rõ. Có thể có. Có thể không.” Bất kì anh chàng nào cũng biết đường tuôn ra những lời có cánh và an ủi Lissa, đảm bảo rằng tất nhiên, tất nhiên cô sẽ biết. Nhưng bản tính của Christian là thành thực đến phũ phàng. Lissa thích như thế. Tôi cũng vậy. Sự thành thực không làm cho Christian trở thành một người bạn dễ chịu, nhưng ít ra ta cũng biết mình không bị nói xấu.

Lissa lại thở dài. “Adrian nói Rose ổn cả. Anh ta đã đến thăm giấc mơ của cô ấy. Em sẵn sàng thử mọi thứ để làm được như thế. Năng lực chữa trị của em càng lúc càng tốt hơn, giờ em cũng nắm bắt được linh khí. Nhưng chẳng có giấc mơ nào cả.”

Nếu Lissa quên băng tôi đi, tôi sẽ ít đau đớn hơn khi biết cô nhớ mình. Tôi không hề muốn làm cô tổn thương. Cho dù tôi oán giận cô vì cảm thấy cô điều khiển cuộc sống của mình, tôi cũng không ghét cô. Tôi yêu cô như chị em gái và không thể chịu nổi ý nghĩ cô đang dẫn vật vì tôi. Tại sao mọi chuyện giữa hai chúng tôi lại rối ren thế này?

Lissa và Christian tiếp tục ngồi trong sự im lặng dễ chịu, tiếp nhận tình yêu và sức mạnh từ nhau. Họ có thứ mà tôi và Dimitri từng có, cảm giác hòa làm một và thân mật tới mức không cần đến ngôn từ. Christian luồn tay vào tóc Lissa, và vì tôi không nhìn rõ lắm qua đôi mắt cô, tôi cũng tưởng tượng được mái tóc hoe nhạt ấy tỏa sáng trong bảy màu cầu vồng. Cậu ta vén mấy sợi tóc dài ra sau tai cô, hơi ngửa cổ cô ra và cúi xuống hôn lên môi cô. Nụ hôn mới đầu nhẹ nhàng, ngọt ngào, sau đó trở nên mãnh liệt, hơi ấm truyền từ Christian sang Lissa.

Ôi-ôi, tôi nghĩ. Chắc đã đến lúc trút bỏ mọi thứ. Nhưng cô kết thúc trước khi tôi kịp đi.

“Đến giờ rồi,” cô tiếc nuối. “Chúng mình phải đi thôi.”

Cái nhìn trong đôi mắt xanh trong vắt của Christian nói khác. “Đây là lúc em đứng lên trước nữ hoàng. Em cứ ở lại, sẽ là cách tốt nhất để xây dựng cá tính đấy.”

Lissa huých nhẹ khuỷu tay vào Christian rồi hôn lên trán cậu ta trước khi đứng dậy. “Xây dựng cá tính không phải là lí do anh muốn em ở lại, đừng có trêu em.”

Họ rời nhà thờ, Christian lẩm bẫm rằng cậu muốn làm nhiều thứ hơn là trêu chọc, Lissa bèn huých cậu ta thêm cái nữa. Họ đi về phía tòa nhà điều hành ở trung tâm học viện. Ngoài những nét tươi mới của mùa xuân, mọi thứ vẫn giống như khi tôi ra đi, chỉ ít là ở vẻ ngoài. Những tòa nhà đá lừng lừng trang nghiêm. Những cây cổ thụ cao vút tiếp tục canh gác.

Thế nhưng, trong trái tim viên chức và học sinh, mọi thứ đã thay đổi. Ai nấy đều mang trong lòng vết thương của vụ tấn công. Rất nhiều người đã bị giết, và dù các lớp học đã trở lại hoạt động, mọi người vẫn còn đau buồn.

Lissa và Christian tới tòa nhà điều hành. Cô không biết lí do mình bị gọi, trừ chuyện Tatiana muốn cô gặp ai đó thuộc hoàng tộc vừa tới học viện. Trước số người Tatiana ép cô gặp gần đây, cô không nghĩ nhiều về lần gặp này cho lắm. Cô và Christian bước vào văn phòng chính, hiệu trưởng Kirova đang ngồi nói chuyện với một Moroi lớn tuổi và một cô gái tầm tuổi chúng tôi.

“À, em Dragomir. Em đến rồi đấy à!”

Tôi đã gặp nhiều rắc rối với Kirova lúc còn là học sinh, nhưng giờ gặp bà tôi thấy rất thân thuộc. Bị đuổi học vì đánh nhau trong lớp còn tốt hơn nhiều so với chuyện lang thang khắp Siberia tìm Dimitri. Bà vẫn có vẻ ngoài điều hậu, cặp kính cũ trên mũi. Người đàn ông và cô gái đứng dậy, Kirova hướng về phía họ.

“Đây là Eugene Lazar và con gái Avery.” Bà Kirova quay sang Lissa. “Đây là Vasilisa Dragomir và Christian Ozero.”

Một chút căng thẳng dâng lên trong họ. Lazar là một cái tên thuộc hoàng tộc, nhưng không ngạc nhiên gì vì Tatiana đã sắp xếp cuộc gặp này. Eugene Lazar nhìn Lissa đả thẳng khi bắt tay cô. Ông ta ngạc nhiên khi thấy Christian, nhưng vẫn mỉm cười. Tất nhiên, phản ứng đó với Christian chẳng hề lạ lẫm.

Hai cách để biến thành Strigoi là bằng lựa chọn hoặc bị ép buộc. Một tên Strigoi có thể biến người khác - con người, Moroi hoặc ma cà rồng lai - bằng cách uống máu họ và cho họ uống máu Strigoi. Đó là chuyện đã diễn ra với Dimitri. Cách khác để trở thành Strigoi chỉ dành cho Moroi - và được thực hiện vì lựa chọn. Moroi cố ý giết người khác trong lúc uống máu cũng trở thành Strigoi. Bình thường, Moroi chỉ uống một lượng máu nhỏ, không gây nguy hiểm từ những người tự nguyện. Nhưng lấy quá nhiều máu và hủy hoại cuộc sống kẻ khác? Hành động này biến Moroi thành đen tối, lấy đi pháp thuật nguyên sơ và biến họ thành kẻ bất tử tà ác.

Cha mẹ Christian đã làm như vậy. Họ chủ động giết người và trở thành Strigoi để có được cuộc sống bất tử. Christian chẳng bao giờ tỏ ra mong muốn trở thành Strigoi, nhưng ai cũng chuẩn bị sẵn tinh thần là cậu

ta sẽ biến đổi. (Phải thừa nhận rằng thái độ quái đản của Christian chẳng cải thiện được quan điểm của mọi người.) Rất nhiều họ hàng trong gia đình cậu ta - dù thuộc hoàng tộc - cũng bị xa lánh một cách thiếu công bằng. Nhưng Christian và tôi từng hợp sức tiêu diệt khá nhiều Strigoi trong vụ tấn công. Những lời bàn tán về sự việc đã góp phần nâng cao danh tiếng cho cậu ta.

Kirova không bao giờ muốn lãng phí thời gian cho nghi lễ, vì thế bà đi thẳng vào vấn đề. “Ông Lazar sẽ trở thành hiệu trưởng mới ở đây.”

Đang mỉm cười lịch sự với Eugene Lazar, Lissa lập tức quay đầu sang cô Kirova. “Gì ạ?”

“Cô sẽ từ chức,” bà Kirova giải thích, giọng thẳng thừng, vô cảm ngang với bất kì giám hộ nào. “Dù vậy cô vẫn tiếp tục làm việc trong trường với tư cách một giáo viên.”

“Cô định dạy học?” Christian ngờ vực.

Bà nhìn cậu ta lạnh nhạt. “Đúng thế, em Ozero. Đó là mục đích đầu tiên khi tôi tới học viện này. Tôi tin nếu cố gắng, tôi sẽ nhớ lại cách dạy dỗ.”

“Nhưng tại sao?” Lissa hỏi. “Cô làm việc rất tốt.”

Lissa nói đúng. Dù hay xung đột với hiệu trưởng Kirova - thường vì tôi vi phạm nội quy - tôi vẫn kính trọng bà. Lissa cũng vậy.

“Tôi vẫn nghĩ một ngày kia nghỉ quản lý, tôi sẽ trở lại giảng dạy,” bà Kirova giải thích. “Giờ đã đến lúc, và ông Lazar là một nhà điều hành rất có năng lực.”

Lissa khá giỏi đọc ý nghĩ người khác. Tôi nghĩ đây cũng là một phần tác dụng phụ của linh hồn, bên cạnh việc người dùng linh hồn luôn rất lời cuốn. Lissa cho rằng hiệu trưởng Kirova đang nói dối, tôi cũng vậy. Nếu tôi đọc được suy nghĩ của Christian, tôi cho rằng cậu ta cũng chung nhận xét. Vụ tấn công học viện đã khiến nhiều người hoảng loạn, nhất là các hoàng thân, dù vấn đề dẫn tới vụ tấn công đã được hóa giải. Tôi đang cho rằng có

bàn tay của Tatiana sau vụ này, bắt Kirova từ chức và cho một hoàng thân thế chỗ, để khiến các hoàng thân khác an tâm hơn.

Không để lộ suy nghĩ, Lizza quay lại phía ông Lazar. “À, thật vui được gặp thầy. Tin rằng thầy sẽ làm tốt công tác mới. Xin hãy cho biết em có thể làm được gì giúp thầy.” Cô đang đóng vai cô công chúa đúng mực một cách hoàn hảo. Tỏ ra lịch sự và ngọt ngào là một trong những năng lực của cô.

“Thực ra là có,” ông Lazar đáp, giọng trầm vang khắp phòng. Ông hướng về phía con gái. “Tôi đang tự hỏi liệu em có thể giới thiệu học viện cho Avery và giúp nó tìm đường không. Nó tốt nghiệp năm ngoái và sẽ hỗ trợ tôi trong công việc. Tôi tin nó sẽ thích được ở bên bạn bè tầm tuổi mình.”

Avery mỉm cười, và lần đầu tiên Lissa chú ý tới cô. Avery rất đẹp. Tuyệt diệu. Lissa cũng đẹp, với mái tóc lộng lẫy và đôi mắt xanh ngọc di truyền trong gia tộc. Tôi nghĩ cô đẹp hơn Avery hàng trăm lần, nhưng bên cạnh Avery, trông cô không rực rỡ bằng. Avery cao ráo, mảnh dẻ như hầu hết các Moroi nhưng có một vài đường cong khêu gợi thêm vào. Bộ ngực cô, giống của tôi, được Moroi khao khát, và mái tóc nâu dài cùng đôi mắt xanh xám đã hoàn thiện thêm cho cô.

“Tôi hứa sẽ không gây khó chịu,” Avery nói. “Và nếu cô muốn, tôi sẽ góp ý một vài kĩ xảo trong cuộc sống ở cung điện. Tôi nghe nói cô sắp chuyển vào cung.”

Ngay lập tức, Lissa đề cao cảnh giác. Cô nhận ra chiều hướng câu chuyện. Tatiana không chỉ gạt Kirova đi, mà còn gửi tới một người canh giữ Lissa. Một bạn đồng hành xinh đẹp, hoàn hảo theo dõi Lissa và rèn cho cô đạt tiêu chuẩn của Tatiana. Lời lẽ của Lissa hoàn toàn lịch sự, nhưng giọng thoáng chút băng giá.

“Thế thì tuyệt quá. Gần đây tôi khá bận, nhưng chúng ta có thể thu xếp thời gian.”

Cả cha Avery lẫn bà Kirova đều không nhận ra tín hiệu đằng sau, nhưng có gì đó sáng lên trong ánh mắt Avery khiến Lissa biết thông điệp đã

được tiếp nhận.

“Cảm ơn,” Avery đáp. Trừ phi tôi nhầm, nét mặt cô nhuốm vẻ tổn thương. “Tôi tin chúng ta sẽ làm rạch ròi mọi chuyện.”

“Tốt, tốt,” ông Lazar lên tiếng, không để ý tới màn kịch của hai cô gái. “Em sẽ chỉ cho Avery đường tới nhà khách chứ? Nó ở trong dãy phòng phía đông.”

“Vâng,” Lissa nhận lời, ước mong làm bất kì việc gì khác trừ việc này.

Cô, Christian và Avery bắt đầu đi, bấy giờ có hai người bước vào phòng. Một là Moroi, ít tuổi hơn chúng tôi, và người kia là một giám hộ ma cà rồng lai khoảng hơn hai mươi tuổi, bộ dạng nghiêm túc và khắc nghiệt.

“À, con đây rồi,” ông Lazar ra hiệu cho hai người bước vào. Ông đặt tay lên vai cậu bé. “Đây là con trai tôi, tên Reed. Nó là học sinh năm đầu và sẽ học ở đây. Nó rất hào hứng.”

Trông Reed chẳng mấy may hào hứng. Cậu ta là thằng bé cáu kỉnh nhất tôi từng thấy. Nếu cần đóng vai một đứa trẻ phá bình, hẳn tôi sẽ học được mọi điều cần thiết ở Reed Lazar. Cậu ta có đủ các nét đẹp như Avery, nhưng tất cả bị phá hủy bởi vẻ cau có lúc nào cũng hiện trên mặt. Ông Lazar giới thiệu những người còn lại cho Reed. Phản ứng duy nhất của cậu ta chỉ là một câu “Chào” cộc lốc.

“Còn đây là Simon, giám hộ của Avery,” ông tiếp. “Tất nhiên, trong lúc ở học viện, anh ta không cần phải ở bên nó suốt. Các vị biết chế độ giám hộ hoạt động thế nào mà. Nhưng tôi vẫn tin mọi người sẽ gặp anh ta.”

Tôi mong là không. Simon không hoàn toàn khó chịu như Reed, nhưng khắc khổ quá mức so với các giám hộ.

Đột nhiên tôi thấy hơi thương hại Avery. Nếu Simon là bạn đồng hành duy nhất của cô, tôi cũng khao khát được bầu bạn với người như Lissa. Dù sao Lissa cũng quyết tâm không rơi vào mưu đồ của Tatiana. Cố gắng nói thật ít, cô và Christian dẫn Avery về nhà khách rồi bỏ đi ngay.

Bình thường, Lissa sẽ ở lại giúp Avery sắp xếp đồ đạc và mời cô ăn. Không phải lần này. Chùng nào động cơ phía sau còn chưa rõ.

Tôi trở về với cơ thể mình trong khách sạn. Tôi biết mình không nên quan tâm tới cuộc sống trong học viện hay thương hại Avery nữa. Dù vậy khi nằm trên giường, nhìn vào bóng tối, tôi không thể không cảm thấy kiêu hãnh - và tất nhiên, rất ích kỉ - thỏa mãn trước lần gặp này: Lissa sẽ không sớm đi mua sắm với cô bạn thân nào khác.

Bốn

NẾU VÀO BẤT KÌ LÚC NÀO KHÁC TRONG ĐỜI, tôi sẽ rất hào hứng khám phá Moscow. Sydney đã lên kế hoạch cho chuyến đi để khi tới đây chúng tôi có vài giờ trước khi lên tàu đi Siberia. Lịch trình cho phép chúng tôi đi lang thang và ăn tối, dù cô muốn đảm bảo chúng tôi vào trong sân ga trước khi trời quá tối. Dù tôi tuyên bố mình lợi hại hay khoe dấu *molnija* ra, cô cũng không muốn gặp bất kì rủi ro nào.

Tôi thấy dùng thời gian rảnh vào việc gì cũng vậy. Tôi chỉ quan tâm có một điều là mình đang trên đường tiếp cận Dimitri. Thế là Sydney cùng tôi đi vẫn vợ, ngắm nhìn không gian mà chẳng trao đổi mấy. Tôi chưa từng tới Moscow. Đây là một thành phố đẹp, thịnh vượng, người dân đông đúc và làm ăn phát đạt. Tôi có thể dành cả ngày ở đây để đi mua sắm và thử đồ ăn trong các cửa hàng. Những địa điểm tôi đã nghe từ lâu - Điện Kremlin, Quảng trường Đỏ, Nhà hát Lớn - đều trong tầm với. Dù tuyệt diệu đến đâu đi nữa, tôi cũng cố gạt hình ảnh và âm thanh của thành phố đi bởi chúng gợi tôi nhớ tới... ồ, Dimitri.

Anh vẫn hay nói chuyện với tôi về nước Nga và thề sống thề chết rằng tôi sẽ thích nơi này.

“Với em, nó sẽ giống như một câu chuyện cổ tích,” anh từng kể. Lúc đó tôi và anh đang tập luyện trước giờ học vào cuối mùa thu, ngay trước khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống. Không gian mờ ảo, và những giọt sương mai phủ lên mọi thứ.

“Xin lỗi đồng chí,” tôi đáp, vươn tay ra sau buộc mái tóc mình thành cái đuôi ngựa. Dimitri thích tôi thả tóc, nhưng trong khi luyện tập đối kháng, tóc dài chỉ là gánh nặng. “Món borg và âm nhạc lỗi thời không phải cái kết có hậu mà em vẫn mong đợi.”

Dimitri tặng tôi một nụ cười thoải mái hiếm hoi, nụ cười khiến đuôi mắt anh hơi nhăn lại. “*Borscht*, không phải *borg*. Anh biết khẩu vị của em. Nếu đói, em sẽ ăn tốt.”

“Vậy sự đói khát là cần thiết để biến câu chuyện cổ tích này thành sự thật sao?” Tôi không thích gì hơn là trêu chọc Dimitri. À, trừ việc hôn anh ra.

“Anh đang nói về đất nước. Những tòa nhà. Tới một thành phố lớn - chúng không giống bất cứ thứ gì em từng thấy. Mọi thứ ở Mỹ đều được xây dựng giống nhau - luôn là những tòa nhà to lớn, chắc chắn. Người ta làm những gì nhanh chóng và tiện lợi. Nhưng ở Nga, có rất nhiều tòa nhà trông giống như tác phẩm nghệ thuật. Chúng là nghệ thuật - dù chỉ là những tòa nhà bình thường dân dã nhất. Còn những nơi như lâu đài Mùa Đông hay nhà thờ Troitsky ở Saint Petersburg? Chúng sẽ khiến em nín thở.”

Khuôn mặt Dimitri sáng bừng với kí ức về những nơi anh đã đi qua, niềm vui khiến vẻ đẹp trai của anh trở nên tuyệt diệu. Tôi nghĩ anh đủ sức kể tên các danh lam thắng cảnh suốt ngày. Trái tim tôi cháy lên chỉ vì nhìn anh. Và rồi, cũng như mọi lần, khi tôi lo mình sẽ trở nên ngốc nghếch hay ủy mị, tôi sẽ đưa một câu để gạt sự chú ý và giấu cảm xúc đó đi. Nó khiến anh trở về tác phong công việc, rồi chúng tôi bắt đầu bài học.

Giờ đây, bước đi trên đường phố với Sydney, tôi ước gì có thể rút lại câu đùa và nói chuyện nhiều hơn về quê hương anh. Tôi sẵn sàng làm mọi thứ để có Dimitri ở đây, vẫn là con người ngày xưa. Anh đã nói đúng về các tòa nhà. Tất nhiên, ta sẽ thấy rất nhiều bản sao của các tòa nhà này ở Mỹ hay bất kì nơi nào khác trên thế giới; nhưng một số tòa nhà được sơn màu sáng, trang hoàng bằng những chóp mái hình củ hành, vừa lạ vừa đẹp. Đôi lúc, trông mọi thứ như từ một thế giới khác. Và tôi luôn nghĩ lẽ ra phải có Dimitri bên cạnh, chỉ trỏ và giải thích cho tôi nghe. Chúng tôi lẽ ra phải có một thiên đường hạnh phúc. Dimitri và tôi có thể ăn ở các nhà hàng xa lạ và đi nhảy mỗi tối. Tôi sẽ mặc một chiếc váy hàng hiệu đã phải bỏ lại trong khách sạn ở Saint Petersburg. Lẽ ra mọi việc sẽ như thế. Lẽ ra tôi không phải đi cùng một người đang cau có.

“Kì diệu, phải không? Giống như trong truyện.”

Giọng Sydney vang lên làm tôi giật mình, và tôi nhận ra chúng tôi đã dừng lại trước ga tàu. Có nhiều ga ở Moscow. Sự tương đồng với những điều Dimitri mô tả làm tôi lạnh người, chủ yếu là vì Sydney nói đúng. Nhà ga không có chóp mái hình củ hành nhưng vẫn giống cảnh vật trong truyện cổ, như một điểm giao thoa giữa lâu đài của cô bé Lọ lem và một tòa nhà hào nhoáng. Mái vòm lớn, thấp ở hai đầu, những bức tường trắng điểm xuyết gạch nâu và những họa tiết trang trí xanh xanh, trông như những vạch kẻ. Ở Mỹ, có người sẽ gọi như thế là lòe loẹt. Nhưng tôi thấy đẹp.

Nước mắt dâng lên, tôi tự hỏi Dimitri sẽ nói gì về tòa nhà này. Chắc anh sẽ thích nó như thích mọi thứ nơi đây. Nhận ra Sydney đang mong chờ một lời hồi đáp, tôi nén sự đau đớn và giả vờ làm một con bé ngang ngược. “Trong truyện cổ hẳn có thứ liên quan tới nhà ga.”

Sydney nhướn mày, ngạc nhiên trước sự hồ hững của tôi, nhưng không nói gì. Ai nói gì được? Nếu tôi cứ giữ vẻ mỉa mai này, biết đâu cô sẽ khó chịu và bỏ rơi tôi. Dù vậy tôi vẫn nghi ngờ sự may mắn đó. Tôi chắc rằng cấp trên của cô đã dập tắt hết mọi cảm xúc cô dành cho tôi.

Chúng tôi vào khoang hạng nhất, nơi này bé hơn tôi tưởng tượng, có một cửa sổ, một ti vi treo cao trên tường và mỗi bên có một chiếc giường/ghế ngồi kết hợp. Tôi nghĩ ti vi sẽ giúp tôi giết thời gian, nhưng không thể theo được các chương trình truyền hình của Nga, không chỉ vì ngôn ngữ mà còn vì một vài tiết mục khá kì quái. Dù vậy, Sydney và tôi tận hưởng không gian riêng của mình, bất kể căn phòng ấm cúng hơn mức chúng tôi muốn.

Màu sắc căn phòng khá tương đồng với những mảng trang trí hoa mỹ tôi thấy khắp thành phố. Kể cả hành lang ngoài cửa phòng cũng được trang hoàng tươi sáng, với thảm dày có hình vẽ màu đỏ và vàng có đường viền xanh ở giữa. Trong phòng, ghế ngồi được phủ một lớp đệm dày bọc nhung màu cam, còn rèm cửa hòa hợp màu vàng kim với hồng đào, làm từ một loại vải dày nặng nề dập nổi những họa tiết mượt mà. Ở giữa đó là một cái bàn cầu kì, tất cả khiến tôi tưởng như đang đi trên một tòa lâu đài mini.

Tôi không thấy mệt mỗi khi nằm xuống, nhưng dù sao giấc ngủ vẫn kéo tới. Tôi đang mơ thấy mình trượt nước, bỗng thấy sóng biển và mặt trời biến đổi thành một căn phòng xếp đầy các giá sách. Những chiếc bàn với máy tính hiện đại xếp thẳng hàng, sự tĩnh lặng bao trùm khắp nơi. Tôi đang ở trong thư viện của học viện Thánh Vladimir.

Tôi rên rỉ. “Ôi, thôi đi. Không phải hôm nay.”

“Sao lại không phải hôm nay? Sao lại không phải hằng ngày?”

Tôi quay sang và nhìn thấy khuôn mặt đẹp đẽ của Adrian Ivashkov. Adrian là một Moroi, cháu trai của nữ hoàng, và một người tôi đã bỏ lại phía sau cùng cuộc sống cũ khi dẫn thân vào phi vụ tự sát này. Anh có đôi mắt xanh ngọc tuyệt đẹp khiến nhiều cô gái ngất xỉu, nhất là khi nó đi kèm với mái tóc rối rất kiểu cách. Anh vẫn luôn tỏ ra say mê tôi và là lí do tôi có nhiều tiền cho chuyến đi. Tôi đã nói ngọt với anh để có được chúng.

“Đúng thế,” tôi thừa nhận. “Em nghĩ em sẽ thấy biết ơn nếu anh chỉ xuất hiện mỗi tuần một lần.”

Adrian cười và ngồi xuống một chiếc ghế gỗ. Anh cao, như hầu hết Moroi, dáng hơi gầy. Đa số Moroi không bao giờ quá vạm vỡ. “Sự vắng mặt khiến trái tim say mê hơn, Rose. Anh không muốn em lãng quên anh.”

“Sẽ không có nguy cơ đó đâu, đừng lo.”

“Anh nghĩ em không định cho anh biết vị trí của em?”

“Không.”

Ngoài Lissa, Adrian là người điều khiển linh hồn duy nhất còn sống mà chúng tôi biết, một trong số các khả năng của anh là xuất hiện trong giấc mơ - thường là không mời mà tới - và nói chuyện với tôi. Tôi thấy thật may vì năng lực của anh không bao giờ thực sự cho anh biết tôi ở đâu.

“Em đang giết anh, Rose,” anh ngân nga. “Mỗi ngày thiếu em là một ngày đau khổ. Trống rỗng. Cô đơn. Anh héo hon vì chờ đợi, thậm chí không biết em sống chết ra sao.”

Anh nói bằng giọng điệu khoa trương, ngớ ngẩn đặc trưng của mình. Adrian hiếm khi suy nghĩ nghiêm túc chuyện gì và luôn tưng tưng. Linh

hồn có xu hướng khiến người ta thiếu ổn định, và khi dùng nó, anh không phải không bị ảnh hưởng. Dưới màn nhạc kịch của anh, tôi nhận ra sự thật. Dù vẻ ngoài nông cạn đến đâu, anh cũng rất lo lắng cho tôi.

Tôi khoanh tay. “Nào, rõ ràng là em vẫn sống. Vì thế em nghĩ anh nên để em quay về ngủ.”

“Anh phải nói cho em biết bao nhiêu lần nhỉ? Em đang ngủ.”

“Nhưng mà em thấy rất mệt mỗi mỗi lần nói chuyện với anh.”

Câu nói khiến Adrian bật cười. “Ồi, anh nhớ em quá mà.” Nụ cười tắt ngấm. “Cô ấy cũng thế.”

Tôi cứng người. Cô ấy. Anh không cần phải nói tên. Không cần phải hỏi anh đang nói tới ai.

Lissa.

Nhắc tên cô, dù chỉ trong tâm trí cũng khiến tôi đau đớn, nhất là sau khi thấy cô đêm qua. Lựa chọn giữa Lissa và Dimitri là lựa chọn khó khăn nhất cuộc đời tôi, và thời gian trôi qua chẳng giúp được gì. Tôi đã chọn anh, nhưng ở xa cô khiến tôi tưởng như mất một cánh tay, nhất là khi mỗi liên kết khẳng định hai chúng tôi thực sự chẳng bao giờ chia lìa.

Adrian nhìn tôi thận trọng, như thể đoán ra ý nghĩ của tôi. “Em có đi gặp cô ấy không?”

“Không,” tôi đáp, không thừa nhận tôi vừa gặp cô đêm qua. Hãy để anh nghĩ tôi thực sự không còn ràng buộc gì. “Đó không còn là cuộc sống của em nữa.”

“Đúng thế. Cuộc sống của em giờ chỉ còn nhiệm vụ giữ gìn công lý đầy hiểm nguy thôi.”

“Anh chẳng hiểu gì ngoài chuyện uống rượu, hút thuốc hay trai gái.”

Anh lắc đầu. “Em là người duy nhất anh muốn, Rose.”

Thật không may, tôi tin lời anh. Sẽ dễ dàng hơn cho cả hai nếu Adrian tìm một người khác. “Ồ, anh cứ việc cảm thấy thế, nhưng anh sẽ còn phải đợi lâu.”

“Bao lâu nữa?”

Adrian vẫn luôn hỏi câu đó, và lần nào tôi cũng nhấn mạnh sẽ rất lâu, và anh đang lãng phí thời gian. Nghĩ tới sự dẫn đường của Sydney, tôi ngần ngại. “Em không rõ.”

Một tia hi vọng sáng lên trên gương mặt anh. “Đó là điều lạc quan nhất mà em từng nói với anh.”

“Đừng quá kì vọng. ‘Em không biết’ có thể là một ngày hoặc một năm. Hoặc không bao giờ.”

Nụ cười tinh nghịch của Adrian trở lại, và tôi phải thừa nhận nụ cười rất dễ thương. “Anh sẽ hi vọng là một ngày.”

Ý nghĩ về Sydney khiến một câu hỏi xuất hiện trong đầu tôi. “Này, anh đã bao giờ nghe về các nhà giả kim chưa?”

“Rồi.”

Đúng là Adrian.

“Tất nhiên là rồi.”

“Sao? Em gặp họ à?”

“Kiểu thế.”

“Em làm gì vậy?”

“Tại sao anh lại nghĩ em đã làm gì?”

Anh cười. “Các nhà giả kim chỉ xuất hiện khi có rắc rối, em đem rắc rối tới mọi nơi em đến. Nhưng cẩn thận đấy. Họ là những kẻ cuồng tín.”

“Thế hơi quá. Niềm tin của Sydney không đến nỗi tệ.”

“Đừng để họ cải đạo em.” Anh nháy mắt. “Anh thích em là kẻ tội lỗi như bây giờ hơn.”

Tôi định bảo anh rằng Sydney cho tôi là kẻ không thể cứu rỗi, nhưng anh đã kết thúc giấc mơ, để tôi chìm trong giấc ngủ.

Nhưng tôi không trở về giấc mơ của mình nữa mà thức dậy. Quanh tôi, tiếng tàu ù ù dễ chịu đưa chúng tôi lao vùn vụt qua miền quê nước Nga. Chiếc đèn đọc sách đầu giường vẫn bật, ánh sáng hơi chói với đôi mắt buồn ngủ của tôi. Tôi với tay tắt đi và nhận ra giường Sydney trống không. Có

thể cô ở trong nhà tắm. Dù vậy tôi vẫn thấy không thoải mái. Cô cùng nhóm giả kim kia vẫn là bí ẩn, và tôi đột nhiên lo lắng liệu cô đang âm mưu chuyện gì. Phải chăng cô đi gặp một người cái đạo? Tôi quyết định đi tìm cô.

Phải thừa nhận, tôi không biết cô ở đâu trên con tàu cỡ này, nhưng logic chưa bao giờ khiến tôi nản chí. Lần này cũng vậy.

Thật may, ngay sau khi đi giày và bước vào hành lang sát phòng, tôi nhận ra mình không phải tìm đâu xa xôi.

Hành lang có các cửa sổ xếp thành hàng, được những tấm rèm dày che phủ, Sydney đứng quay lưng về phía tôi, lơ đãng nhìn ra ngoài, tấm chăn trùm lên người. Mái tóc cô rối bời vì giấc ngủ và bột ánh vàng hơn trong ánh sáng nhờ nhờ.

“Này...” tôi ngập ngừng. “Cô ổn chứ?”

Cô hơi quay sang tôi. Một tay giữ chăn, một tay mân mê chữ thập trên cổ. Tôi nhớ lại lời nhận xét của Adrian về tín ngưỡng.

“Tôi không ngủ được.”

“Có phải... có phải vì tôi?”

Câu trả lời duy nhất của cô là quay về phía cửa sổ.

“Nào,” tôi thấy tuyệt vọng. “Nếu tôi làm được gì... ý tôi là, ngoài chuyện quay về và hủy chuyến đi...”

“Tôi chịu được mà. Chỉ là, ừm, mọi thứ thật lạ với tôi. Tôi vẫn đối mặt mọi thứ với người như cô, nhưng không thực sự đối mặt với cô, cô biết không?”

“Chúng ta có thể thuê cho cô riêng một phòng, nếu việc đó khiến cô dễ chịu hơn. Chúng ta sẽ kiếm một tiếp viên, tôi có đủ tiền.”

Cô lắc đầu. “Đằng nào cũng chỉ còn một hai ngày thôi.”

Tôi không biết nói gì hơn. Có Sydney đi cùng không tiện cho lịch trình dự tính của tôi, nhưng tôi không muốn cô chịu khổ. Nhìn cô nghịch chữ thập, tôi cố nghĩ ra điều gì đó an ủi. Liên kết chúng tôi bằng quan điểm về Chúa có thể là cách để chúng tôi gần gũi nhau, nhưng không hiểu sao,

tôi nghĩ kể chuyện tôi đã chống chọi với Chúa hằng ngày và nghi ngờ sự tồn tại của Người sẽ không giúp tôi thoát khỏi cái mác tạo-vật-đen-tối-của-bóng-đêm.

“Được rồi,” cuối cùng tôi nói. “Cho tôi biết nếu cô thay đổi ý kiến.”

Tôi quay về giường và ngủ ngay lập tức, dù vẫn lo Sydney đứng ở hành lang suốt đêm. Thế nhưng, sáng hôm sau, khi tỉnh giấc, tôi thấy cô cuộn tròn trên giường, ngủ say. Rõ ràng sự mệt mỏi đã khiến cô phải nghỉ ngơi dù có sợ hãi tôi. Tôi đang đói và cho rằng Sydney sẽ ngủ được thêm nếu tôi không ở gần.

Nhà hàng nằm ở khoang bên cạnh và trang hoàng như trong phim cổ. Những tấm trải bàn màu mận chín lịch thiệp, đồ gỗ màu đồng tối, cùng nhiều món thủy tinh nhuộm màu sáng, khiến nơi này có không khí cổ xưa. Trông giống một nhà hàng tôi gặp ở Saint Petersburg hơn là một nhà ăn trên tàu. Tôi gọi một thứ nhang nhác bánh mì trứng của Pháp nhưng dính pho mát bên trên. Bánh ăn kèm với xúc xích, tới giờ tôi thấy ở đâu món này cũng giống nhau.

Tôi ăn gần xong thì Sydney đi sang. Lần đầu gặp Sydney, tôi tưởng chiếc quần váy và áo khoác là dành cho Nightingale. Giờ tôi nhận ra, đó là phong cách thường nhật của cô. Cô gây cho tôi ấn tượng về những người không có quần jeans hay áo phông. Lúc đứng ở hành lang đêm qua, trông cô rối bời, nhưng giờ, cô mặc một chiếc quần đen phẳng phiu và chiếc áo len xanh sẫm. Tôi đang mặc quần jeans và áo ấm màu xám, cảm thấy mình luộm thuộm bên cạnh cô. Mái tóc cô chải chuốt, chỉnh sửa nhưng vẫn hơi rối, tôi nghĩ sẽ không bao giờ hết rối được dù cô có cố đến đâu. Ít ra hôm nay tôi cũng có mái tóc đuôi ngựa mượt mà.

Người phục vụ đi tới. Sydney ngồi vào ghế đối diện tôi và dùng tiếng Nga gọi món trứng ốp lết.

“Sao cô làm được thế?”

“Gì cơ, tiếng Nga à?” Cô nhún vai. “Tôi phải học từ nhỏ tới lớn. Cả mấy thứ tiếng khác nữa.”

“Ồ”. Tôi đã tham gia học lớp vỡ lòng một vài ngoại ngữ và tỏ ra thảm hại. Tôi không bận tâm nhiều đến ngôn ngữ, nhưng giờ, vì chuyển đi và vì Dimitri, tôi thực sự ước ao mình đã học tiếng Nga. Tôi nghĩ vẫn chưa quá muộn, và đã nhặt nhanh chút ít trong thời gian ở đây, dù vậy... nói thành thạo quả là một nhiệm vụ đáng nản.

“Cô hẳn đã học rất nhiều kỹ năng cho nghề này,” tôi trầm ngâm, tự hỏi mọi chuyện thế nào khi trở thành một phần trong một nhóm bí mật đi khắp thế giới và giao tiếp với đủ loại chính phủ. Một thắc mắc nảy ra trong tâm trí tôi. “Thế còn dung dịch cô dùng với tên Strigoi? Chất phân hủy xác hẳn ấy?”

Cô mỉm cười. Gần như. “À, tôi đã nói các nhà giả kim ban đầu là những người chế tạo hóa học, đúng không? Dung dịch ấy là một loại hóa chất chúng tôi chế ra để giải quyết thật nhanh xác Strigoi.”

“Liệu có dùng chất ấy để giết Strigoi được không?” Dội một chất lỏng hòa tan lên người tên Strigoi dễ dàng hơn nhiều so với các cách thông thường như chặt đầu, đóng cọc hay đốt cháy.

“Tôi e là không. Dung dịch chỉ tác dụng với tử thi.”

“Vô tích sự.” Tôi tự hỏi liệu cô còn loại dung dịch nào khác trong tay áo không, nhưng cho rằng mình nên giải quyết số thắc mắc của mình trước. “Cô định làm gì khi chúng ta tới Omsk?”

“Omsk,” cô chỉnh. “Chúng ta sẽ kiếm một chiếc xe và lái hết quãng đường còn lại.”

“Cô đã từng tới đó chưa? Tới ngôi làng ấy?”

Cô gật. “Một lần.”

“Ngôi làng thế nào?” tôi hỏi, ngạc nhiên thấy giọng mình khắc khoải. Ngoài nhiệm vụ tìm kiếm Dimitri, có một phần trong tôi chỉ muốn bám lấy mọi thứ liên quan tới anh. Tôi muốn tìm hiểu những chi tiết chưa biết về anh. Nếu học viện đưa cho tôi các kỷ vật của Dimitri, tôi sẽ ôm chúng ngủ hàng đêm. Dù vậy phòng anh bị dọn sạch nhanh chóng. Giờ tôi chỉ nhặt

nhận được những gì còn sót lại, như thể tích trữ những mảnh thông tin đó sẽ giúp giữ anh lại bên tôi.

“Omsk cũng giống các thành phố ma cà rồng lai khác, tôi nghĩ thế.”

“Tôi chưa bao giờ tới nơi nào như vậy cả.”

Người phục vụ đặt đĩa trứng ốp lết của Sydney xuống, cô ngừng lại với cái đĩa trên tay. “Thật sao? Tôi tưởng tất cả mọi người... à, tôi không biết nữa.”

Tôi lắc đầu. “Tôi ở trong học viện từ nhỏ tới giờ. Gần như là thế.” Hai năm trà trộn trong thế giới loài người chẳng giúp gì hơn.

Sydney trầm ngâm. Tôi đã sẵn sàng đánh cược cô không thể ăn hết khẩu phần. Từ khi gặp cô lần đầu tới lúc chờ tàu hôm qua, cô gần như không ăn gì. Dường như cô chỉ hít không khí. Phong cách của các nhà giả kim chẳng? Không, phong cách của riêng Sydney thì đúng hơn.

“Omsk có một nửa là người thường, một nửa là ma cà rồng lai, nhưng các ma cà rồng lai sống xen kẽ. Họ có cả một cộng đồng dưới lòng đất mà con người không hề biết tới.”

Tôi vẫn luôn cho rằng có một xã hội ngầm, nhưng không ngờ nó hòa nhập được với phần còn lại của thành phố. “Và?” tôi hỏi. “Xã hội ngầm như thế nào?”

Sydney đặt đĩa xuống. “Cứ nói là cô sẽ phải cố gắng hết sức.”

Năm

PHẦN CÒN LẠI CỦA HÀNH TRÌNH trôi qua êm ả. Sydney chưa bao giờ thoát được cảm giác không thoải mái khi ở quanh tôi, nhưng đôi khi, lúc tôi đang cố theo dõi chương trình ti vi của Nga, cô đã dành thời gian giải thích thêm. Có một số khác biệt về văn hóa trong các chương trình này với nền văn hóa chúng tôi lớn lên, vì thế chúng tôi có một điểm chung. Thịnh thoảng, cô cũng mỉm cười trước những thứ mà cả hai thấy hay ho, và tôi thấy kết bạn với cô cũng được. Tôi biết không đời nào tôi tìm được người thay thế Lissa, nhưng tôi nghĩ một phần trong tôi vẫn mong muốn bù đắp sự trống vắng khi tôi bỏ cô lại.

Sydney ngủ suốt ngày, tôi bắt đầu thấy cô giống một con sâu ngủ nướng với thời gian sinh hoạt kì lạ. Cô cũng tiếp tục ăn uống theo cung cách cũ, gần như không động tới các món ăn. Cô luôn để cho tôi ăn hết phần còn thừa và khá mạo hiểm thử các món ăn Nga. Tôi cũng phải thử nghiệm khi mới tới đây, và thật tuyệt vì có hướng dẫn của một người, dù không phải dân bản xứ nhưng biết nhiều thứ về đất nước này hơn tôi.

Vào ngày thứ ba của hành trình, chúng tôi tới Omsk. Omsk là một thành phố lớn và đẹp hơn tôi tưởng ở Siberia. Dimitri luôn đùa rằng hình ảnh tôi tưởng tượng Siberia giống Bắc cực là hoàn toàn sai, và giờ tôi thấy anh nói đúng - ít ra là với phía nam của khu vực. Không khí cũng không khác lắm so với Montana vào khoảng thời gian này, gió xuân lành lạnh đôi khi ấm lên trong nắng.

Sydney nói rằng khi tới đây, cô sẽ cho chúng tôi đi xe của một trong số Moroi mà cô quen biết. Có vài người sống trong thành phố, hòa lẫn vào dân cư đông đúc. Thế nhưng suốt cả ngày rờn, chúng tôi gặp rắc rối. Không Moroi nào muốn đưa chúng tôi tới ngôi làng. Hiển nhiên, con

đường đầy nguy hiểm. Strigoi thường lảng vảng khi đêm xuống, hi vọng tóm được Moroi hoặc ma cà rồng lai trên đường. Sydney càng giải thích, tôi càng thấy lo lắng cho kế hoạch của mình. Rõ ràng không có nhiều Strigoi trong thị trấn của Dimitri. Theo lời cô, chúng lẩn khuất phía ngoài, chẳng mấy tên sống lâu dài ở làng. Nếu như thế, cơ may tìm kiếm Dimitri của tôi giảm xuống. Mọi thứ còn tồi tệ hơn khi Sydney giải thích tình hình.

“Nhiều tên Strigoi đi khắp đất nước để tìm kiếm nạn nhân, và thị trấn chỉ là một khu vực chúng đi qua. Con đường này khá xa xôi hẻo lánh, vì thế một số tên ở lại hòng kiếm những con mồi dễ dàng. Sau đó chúng đi tiếp.”

“Ở Mĩ, bọn Strigoi thường hay trà trộn trong các thành phố lớn,” tôi bực dọc.

“Ở đây cũng vậy. Bắt nạn nhân trong lúc không bị để ý vẫn dễ hơn.”

Đúng vậy, tình hình thực tế làm kế hoạch của tôi đảo lộn. Nếu Dimitri không ở thị trấn này, thì tôi đang gặp một vấn đề nghiêm trọng. Tôi biết Strigoi thích các thành phố lớn, nhưng không hiểu sao, tôi tự thuyết phục mình rằng Dimitri sẽ quay về nơi anh sinh ra.

Nhưng Dimitri không có ở làng... thế đấy, đột nhiên, sự mênh mông của Siberia khiến tôi choáng váng. Tôi biết Omsk không phải là thành phố lớn nhất khu vực, và tìm được dù một tên Strigoi cũng khó. Tìm anh ở một thành phố lớn hơn? Mọi thứ sẽ trở nên rất, rất tồi tệ nếu linh cảm của tôi sai.

Từ khi bắt đầu hành trình tìm kiếm Dimitri, đôi lúc yếu đuối, tôi gần như mong rằng mình sẽ không bao giờ chạm trán anh. Ý nghĩ anh trở thành Strigoi vẫn làm tôi đau đớn. Tôi cũng đã bị các hình ảnh xâm chiếm... những hình ảnh về anh ngày xưa và những kí ức chúng tôi chia sẻ với nhau.

Tôi nghĩ kí ức quý báu nhất mà tôi có được là ngay trước lúc anh bị biến đổi. Đó là một khoảng thời gian tôi hút quá nhiều bóng tối do linh hồn gây ra ở Lissa. Tôi mất kiểm soát, không tự chủ nổi. Tôi sợ mình sẽ trở thành một con quái vật, sợ rằng sẽ tự giết mình như một giám hộ được hôn bóng khác.

Dimitri đã khiến tôi trở về là mình, trao cho tôi sức mạnh của anh. Tôi đã nhận ra mối quan hệ giữa hai người mạnh mẽ dường nào, chúng tôi hiểu nhau trọn vẹn ra sao. Tôi vẫn hoài nghi về một người tri kỉ, nhưng giờ, tôi biết điều đó là sự thật. Mối liên kết tình cảm đã trở thành mối liên kết thể xác. Dimitri và tôi rất cuộc đã chấp nhận đầu hàng sự hấp dẫn. Chúng tôi đã thề không bao giờ, nhưng... cảm xúc quá mạnh. Tránh xa nhau trở thành một điều không thể. Chúng tôi đã quan hệ, lần đầu tiên của tôi. Đôi khi tôi chắc chắn đó cũng là lần duy nhất trong đời mình.

Sự hòa hợp thật tuyệt diệu, tôi không thể tách rời niềm vui thể xác với tình cảm. Sau đó, chúng tôi nằm cạnh nhau trong túp lều canh lâu hết mức có thể, và cảm giác cũng tuyệt vời. Đó là một khoảnh khắc hiếm hoi tôi thấy Dimitri thực sự là của mình.

“Anh có nhớ bùa chú ham muốn của Victor không?” Tôi hỏi, rúc vào ngực anh.

Dimitri nhìn tôi ngạc nhiên. “Tất nhiên rồi.”

Victor Dashkov là một Moroi hoàng tộc, người đã từng làm bạn với Lissa và gia đình cô. Chúng tôi không hề biết rằng ông ta vẫn bí mật nghiên cứu về linh hồn suốt nhiều năm và nhận ra Lissa là một người dùng linh hồn trước cả cô. Ông ta hành hạ cô với đủ mọi trò bệnh hoạn khiến cô tin rằng mình sắp phát điên. Kế hoạch của ông ta lên tới cực điểm khi ông ta bắt cóc và tra tấn cô cho tới khi cô chữa lành căn bệnh đang giết ông ta.

Giờ Victor đã phải lĩnh án tù chung thân, vì cả những gì đã gây ra cho Lissa và vì cả kế hoạch tạo phản chống lại chính phủ Moroi.

Victor là một trong số ít biết về mối quan hệ giữa tôi và Dimitri, khiến tôi lo lắng tới tận lúc cuối. Ông ta còn thúc đẩy mối quan hệ đó bằng cách tạo ra một bùa chú ham muốn - một chiếc dây chuyền yếm pháp thuật đắt và phép ép buộc. Bùa chú đầy pháp thuật nguy hiểm khiến tôi và Dimitri đầu hàng trước bản năng gốc. Chúng tôi đã dứt được ra trong khoảnh khắc cuối cùng, và tới đêm ở trong túp lều canh, tôi tin rằng bùa chú đã khiến cuộc gặp gỡ của chúng tôi trở thành sự hưng phấn thể xác tuyệt đỉnh.

“Em không biết còn gì hơn lần này được,” tôi thủ thỉ với Dimitri sau khi chúng tôi thực sự ngủ với nhau, hơi ngại ngùng vì nói ra lời. “Em vẫn luôn nghĩ... về chuyện xảy ra giữa hai đứa mình trước kia.”

Dimitri quay sang tôi, kéo chăn lên. Túp lều canh rất lạnh, nhưng trên giường có chăn. Tôi nghĩ mình nên mặc quần áo lại, nhưng chẳng muốn làm thế chút nào. Thật tuyệt vời khi nằm sát cạnh nhau, da thịt chạm da thịt.

“Anh cũng vậy.”

“Anh cũng vậy?” Tôi ngạc nhiên. “Em tưởng... em không biết nữa. Em tưởng anh đạo mạo đến mức không nghĩ gì chứ. Em nghĩ anh sẽ tìm cách quên đi.”

Dimitri bật cười hôn vào cổ tôi. “Rose, làm sao anh quên được phút giây trần trụi bên một người đẹp như em? Anh thức nhiều đêm lần giở lại từng chi tiết. Anh tự nhủ rằng suy nghĩ của mình là sai trái, nhưng không thể nào quên được em.” Môi anh chạm vào xương cổ tôi, và tay anh ôm chặt lấy hông tôi. “Em mãi mãi cháy trong anh. Không có gì, không có gì trên đời thay đổi được điều đó.”

Những kí ức như thế khiến tôi khó lòng thực sự tiếp nhận nhiệm vụ tiêu diệt anh, dù anh đã trở thành Strigoi. Nhưng... đồng thời, chính vì những kí ức đó mà tôi phải giết anh. Tôi phải nhớ về anh, người đã yêu và ôm tôi trên giường. Tôi phải nhớ rằng người đàn ông ấy không muốn trở thành một tên quái vật.

Tôi không thích thú lắm khi Sydney khoe chiếc xe cô vừa mua, nhất là mua bằng tiền của tôi.

“Chúng ta đi trên chiếc xe này?” tôi kêu lên. “Liệu nó có đi xa được đến thế không?” Chuyển đi kéo dài khoảng bảy tiếng đồng hồ.

Sydney ngạc nhiên nhìn tôi. “Cô đùa à? Cô biết đây là gì không? Đây là chiếc Citroen đời 1972. Đồ cổ đến thế thật tuyệt diệu. Cô có hiểu khó khăn lắm mới mang được chiếc xe này về miền quê trong thời kì Xô viết

không? Tôi không thể tin người đàn ông đó nữa bán nó đi. Ông ta chẳng biết gì cả.”

Tôi hoàn toàn lơ mơ về giai đoạn Xô viết và còn ít hiểu biết về các dòng xe cổ điển hơn, nhưng Sydney chạm vào nắp xe đỏ chót như đang yêu. Ai mà biết được? Cô ấy là một con nghiện ô tô. Nó quý giá thật, dù vậy tôi khó lòng đánh giá cao. Tôi thích những chiếc xe thể thao mới tinh, bóng loáng hơn. Công bằng mà nói, chiếc xe này không sút mẻ, cũ rĩ gì, và ngoài vẻ lạc hậu ra, trông nó sạch sẽ và được chăm sóc tốt.

“Nó chạy được chứ?” Tôi hỏi.

Vẻ mặt Sydney không thể tin tưởng hơn. “Tất nhiên!”

Nó chạy thật. Máy xe sống động với tiếng rền vang rõ nét, và nhìn nó tăng tốc, tôi bắt đầu hiểu được sự phấn khích của Sydney. Cô muốn lái, tôi định bảo rằng xe là do tiền của tôi mua, nhưng nhìn vẻ mặt ngưỡng mộ của cô, tôi quyết định không nên chia rẽ cô và cái xe.

Tôi mừng vì chúng tôi đi ngay. Lúc đó đã là buổi chiều muộn. Nếu con đường nguy hiểm như mọi người cảnh báo, thì chúng tôi không muốn ở ngoài trong đêm tối. Sydney đồng ý nhưng nói rằng chúng tôi sẽ đi gần hết đoạn đường trước khi mặt trời lặn và ở qua đêm tại một nơi cô biết. Chúng tôi sẽ tới đích vào sáng hôm sau.

Càng rời xa Omsk, địa thế càng trắc trở. Khi nhìn chúng, tôi hiểu tại sao Dimitri yêu vùng đất này. Nó cằn cỗi, nghèo nàn, đúng thế, nhưng mùa xuân đang nhuộm xanh các bình nguyên, và những vùng đất nguyên sơ chưa có bàn tay con người ám ảnh. Nó khiến tôi nhớ tới Montana nhưng vẫn đậm nét riêng của mình.

Tôi không thể không lợi dụng sự yêu thích của Sydney dành cho chiếc xe để gợi chuyện. “Cô biết nhiều về xe cộ chứ?”

“Đôi chút. Cha tôi là nhà giả kim, còn mẹ tôi là một thợ máy.”

“Thật sao?” Tôi ngạc nhiên. “Chuyện đó... không bình thường lắm.” Tất nhiên, tôi chẳng có quyền phân biệt giới tính. Tôi dành cả đời chiến đấu và giết chóc, một nghề không nữ tính, cho lắm.

“Bà rất giỏi và dạy tôi nhiều thứ. Tôi không hề ngần ngại nếu kiếm sống bằng nghề thợ máy. Cũng không bận tâm nếu được đi học đại học.” Giọng cô thoáng cay đắng. “Tôi nghĩ mình làm được rất nhiều việc khác.”

“Tại sao không?”

“Tôi phải là nhà giả kim nối tiếp cho gia đình. Chị tôi... à, dù có lớn hơn, bình thường con cả sẽ phải đảm đương mọi chuyện. Nhưng, chị ấy hơi bị... vô dụng.”

“Khó nghe quá.”

“Ồ, đúng thế. Nhưng chị ấy không thể chịu được các hạn chế và quy tắc. Nếu sắp xếp bộ sưu tập sơn mài, thì không ai sánh được chị. Còn quản lí mạng lưới và con người như chúng tôi? Không, chị ấy không bao giờ làm nổi. Cha nói tôi là người duy nhất đủ khả năng.”

“Ít ra đó cũng là một lời khen.”

“Có lẽ thế.”

Trông Sydney khá buồn bã nên tôi thấy có lỗi khi khơi chuyện này ra. “Nếu cô được đi học đại học, cô sẽ nghiên cứu gì?”

“Tiếng Hi Lạp và kiến trúc La Mã.”

Tôi tự thấy may mắn vì mình không ở sau tay lái, biết đâu tôi sẽ đi chệch đường. “Thật không thế?”

“Cô biết mấy về Hi Lạp và La Mã à?”

“Ừm, không.”

“Chúng rất tuyệt diệu.” vẻ buồn bã được thay thế bằng sự thích thú - trông cô gần như say sưa với chiếc xe. Tôi hiểu tại sao cô lại thích ga tàu ở Moscow. “Sự khéo léo cần thiết để tạo nên chúng... ồ, thật siêu thực. Nếu các nhà giả kim không cho tôi về Mỹ sau chuyện này, tôi hi vọng mình được phân công tới Hi Lạp hoặc Ý.”

“Được vậy thì tuyệt.”

“Phải.” Nụ cười của cô tắt ngấm. “Nhưng chẳng ai đoán chắc mình nhận được gì khi làm nghề này.”

Cuối cùng cô im lặng, tôi cho rằng đưa cô vào cuộc nói chuyện cũng đã là thắng lợi lớn rồi. Tôi để cô suy tư về xe cô và kiến trúc trong lúc tâm trí trở về các vấn đề riêng. Strigoï. Nghĩa vụ. Dimitri. Luôn là Dimitri...

À, Dimitri và Lissa. Tôi vẫn không rõ ai là người khiến tôi đau đớn hơn. Hôm nay, khi chiếc xe ru tôi mơ màng, tôi đã tới với Lissa, nhờ cuộc viếng thăm gần đây của Adrian.

Đầu buổi tối ở Nga có nghĩa là sáng sớm ở Montana. Tất nhiên, vì trường học chạy theo chương trình ban đêm, nên giờ là ban đêm cho dù mặt trời chiếu sáng. Đã gần tới giờ giới nghiêm, và mọi người phải quay về kí túc.

Lissa đang ở bên Adrian, trong phòng ở nhà khách của anh. Adrian, cũng như Avery, đã tốt nghiệp, nhưng với tư cách người dùng linh hồn duy nhất ngoài Lissa, anh tới đây làm việc cùng cô. Họ vừa trải qua một buổi tối dài mệt mỏi, nghiên cứu về đi lại trong giấc mơ. Hai người ngồi đối diện nhau. Lissa thở dài, nằm ngửa ra sàn, tay duỗi ra.

“Thật vô ích,” cô rên rỉ. “Em không thể nào làm được.”

“Em chẳng bao giờ giống một kẻ bỏ cuộc giữa chừng, em gái.” Giọng Adrian vẫn từng tưng như mọi ngày, nhưng tôi biết anh cũng thấm mệt. Họ không phải anh em họ thực sự, xưng hô thế chỉ vì các hoàng thân thường gọi nhau bằng cách đó.

“Em không hiểu anh làm thế nào.”

“Anh chẳng biết giải thích ra sao nữa. Anh chỉ nghĩ về giấc mơ, rồi... ừm, nó diễn ra.” Anh nhún vai, rút ra một điếu thuốc vẫn mang theo người. “Em không phiền chứ?”

“Có,” cô đáp. Tôi ngạc nhiên thấy Adrian cất đi. Cái quý gì thế? Anh chưa bao giờ hỏi tôi có phiền nếu anh hút không, đương nhiên là tôi có phiền. Thực sự, lần nào tôi cũng tin chắc anh hút để khiến tôi khó chịu, thật vô lí. Adrian đã qua cái tuổi hấp dẫn cô gái mình thích bằng cách trêu tức họ.

Anh cố lí giải quá trình. “Anh chỉ cần nghĩ tới người anh muốn gặp và... không biết nữa. Mở rộng tâm trí về phía họ.”

Lissa ngồi dậy, khoanh chân. “Nghe rất giống Rose miêu tả cách đọc tâm trí em.”

“Cùng một nguyên lí mà. Nào, em phải mất một thời gian mới học được về linh khí. Việc này không khác gì cả. Hơn nữa em không phải người duy nhất đang học. Anh giờ chỉ qua được mức chữa vết xước, còn em có thể mang người chết về, cứ bảo anh điên đi, nhưng khả năng ấy thật lợi hại.” Anh ngừng lại. “Tất nhiên ai đó sẽ bảo là anh điên thực sự.”

Nhắc tới linh khí, Lissa nhìn anh chăm chú và tập trung năng lực nhìn trường ánh sáng tỏa ra xung quanh mọi sinh vật. Linh khí của anh hiện rõ ra, bao quanh anh trong ánh sáng vàng rực rỡ. Theo lời Adrian, linh khí của cô cũng vậy. Không Moroi nào có màu vàng thuần khiết như thế. Lissa và Adrian cho rằng nó là đặc trưng của người dùng linh hồn.

Anh mỉm cười, đoán ra cô đang làm gì. “Trông nó thế nào?”

“Y như cũ.”

“Thấy em đã làm tốt thế nào chưa? Hãy kiên nhẫn với chuyện giấc mơ đi.”

Lissa khát khao mong muốn đi được trong mộng như Adrian. Dù cô thất vọng, tôi cũng thấy mừng vì cô chưa làm được. Những chuyến viếng thăm trong mơ của Adrian đã đủ làm khổ tôi. Nhìn thấy cô có thể... ồ, tôi không biết chắc, nó sẽ khiến tôi khó giữ thái độ lạnh lùng, cứng rắn quyết ở lại Nga.

“Em chỉ muốn biết cô ấy thế nào thôi,” Lissa nói nhỏ. “Em không thể chịu được nếu không biết gì.” Lại cuộc đối thoại giống với Christian.

“Hôm trước anh mới gặp Rose. Cô ấy khỏe. Anh sẽ sớm gặp lại thôi.”

Lissa gật đầu. “Anh có nghĩ cô ấy làm được không? Anh có nghĩ cô ấy giết được Dimitri không?”

Adrian mãi mới trả lời được. “Anh nghĩ là có. Vấn đề là liệu cô ấy có chết trước trong quá trình đó không.”

Lissa giật mình, và tôi hơi ngạc nhiên. Câu trả lời cũng thẳng thừng như Christian đã nói. “Chúa ơi, em ước gì cô ấy không quyết định theo đuổi Dimitri.”

“Mong ước gì bây giờ. cũng vô nghĩa. Rose phải làm thế. Đó là cách duy nhất để chúng ta kéo được cô ấy về.” Anh ngừng lại. “Đó là cách duy nhất khiến cô ấy có thể tiếp bước.”

Đôi khi Adrian khiến tôi ngạc nhiên, nhưng lần này tôi thấy ngạc nhiên cực độ. Lissa nghĩ theo đuổi Dimitri là ngu ngốc và tự sát. Sydney chắc cũng sẽ nói thế nếu tôi kể cho cô nghe sự thực về chuyến đi. Nhưng Adrian... anh chàng Adrian ngớ ngẩn, nông cạn, thích tiệc tùng lại hiểu? Nhìn anh qua đôi mắt Lissa, tôi nhận ra anh thực sự hiểu. Anh không thích thế và tôi nghe được sự đau đớn trong lời anh nói. Anh quan tâm tới tôi. Tôi dành tình cảm quá sâu sắc cho người khác khiến anh đau đớn. Nhưng... anh thực sự tin rằng tôi đang làm đúng, đây là việc duy nhất tôi có thể làm.

Lissa nhìn đồng hồ. “Em phải đi trước giờ giới nghiêm. Em cũng cần học môn lịch sử nữa.”

Adrian cười. “Học hành là quá sức. Cứ đi tìm ai đó thông minh mà chép.”

Cô đứng dậy. “Anh nghĩ em không thông minh à?”

“Đâu có.” Adrian cũng đứng dậy và rót cho mình một li từ quầy bar trong phòng. Tự bốc thuốc cho mình là cái cách vô trách nhiệm anh dùng để kìm giữ tác động gây rối của linh hồn, và nếu anh đã dùng linh hồn suốt đêm, anh sẽ cần đến sự trợ giúp của các thói xấu kia. “Em là người thông minh nhất mà anh biết. Nhưng không có nghĩa em phải làm việc vô ích.”

“Anh không thể thành công nếu không lao động. Chép bài của người khác chẳng dẫn anh tới đâu hết.”

“Gì cũng được,” anh cười đáp lại. “Anh chép suốt hồi đi học, em thấy giờ anh vẫn ổn đấy thôi.”

Lissa đảo mắt, ôm anh thật nhanh rồi đi. Ngay khi rời khỏi tầm nhìn của Adrian, nụ cười của cô tắt dần. Thực sự, tư tưởng cô quay sang bi quan.

Nhắc tới tôi khuấy động đủ loại cảm xúc trong cô. Cô lo cho tôi - lo lắng tuyệt vọng. Cô đã nói với Christian rằng cô thấy hối hận vì những gì xảy ra giữa hai chúng tôi nhưng giờ tôi mới thực sự thấm. Cô bị cảm giác tội lỗi và bối rối dẫn dắt, luôn tự xỉ vả mình vì đã không làm những điều cần thiết. Và trên hết, cô nhớ tôi. Cô có chung cảm xúc với tôi - như một phần của cơ thể đã bị cắt đi.

Adrian sống trên tầng bốn, và Lissa chọn đi xuống cầu thang chứ không dùng thang máy. Suốt quãng đường, cô thấy lo lắng. Lo lắng liệu cô có làm chủ được linh hồn. Lo lắng cho tôi. Lo lắng vì hiện giờ cô chưa thấy tác động xấu của linh hồn, khiến cô tự hỏi liệu tôi có đang hấp thụ chúng không, như người giám hộ tên Anna đã từng hấp thụ. Bà sống nhiều thế kỉ trước và được liên kết với Thánh Vladimir, người mà học viện mang tên. Bà đã hấp thụ những ảnh hưởng xấu từ ông - và đã phát điên.

Tới tầng hai, Lissa nghe thấy có người to tiếng, dù qua cánh cửa ngăn cầu thang với hành lang. Dù biết chuyện không liên quan gì tới mình, cô vẫn ngập ngừng, tò mò muốn biết. Một lát sau, cô lặng lẽ đẩy cửa, bước vào hành lang. Lissa cẩn thận nhìn quanh - dù không cần thiết. Cô nhận ra giọng nói.

Avery Lazar đứng trên hành lang, tay chống nạnh nhìn cha. Ông đứng trước cửa căn phòng, có lẽ là phòng của ông. Thái độ hai người cứng rắn và thù địch, sự tức giận bùng nổ giữa họ.

“Con sẽ làm cái gì con muốn,” cô kêu lên. “Con không phải nô lệ của bố.”

“Con là con gái ta,” ông nói, giọng bình tĩnh và hạ cố. “Dù đôi lúc ta không muốn thế.”

Ui! Cả tôi và Lissa cùng sốc.

“Thế tại sao bố muốn con ở cái hố địa ngục này? Để con quay về cung điện!”

“Và làm ta xấu mặt hơn sao? Chúng ta chưa thoát khỏi vạ lời thôi, danh tiếng còn có thể bị ảnh hưởng. Không đời nào ta để con quay lại cung

điện một mình và làm những trò chỉ Chúa trời mới biết.”

“VẬY gửi con tới chỗ mẹ đi! Thụy Sĩ còn tốt hơn chỗ này nhiều.”

Một thoáng im lặng. “Mẹ con... bạn.”

“Ồ, tuyệt,” Avery đáp, giọng đầy mỉa mai. “Đây là một cách lịch sự để nói rằng mẹ không muốn con. Chẳng có gì ngạc nhiên. Con sẽ xen vào giữa bà ấy và gã đàn ông đang ngủ với bà.”

“Avery!” Giọng ông sang sảng giận dữ. Lissa giật mình lùi lại. “Câu chuyện đã kết thúc. Hãy quay về phòng và tỉnh táo lại trước khi ta gặp con. Ta chờ con trong bữa sáng ngày mai, và muốn con đúng mực. Chúng ta có vài vị khách quan trọng.”

“Vâng, và Chúa biết chúng ta phải giữ thể diện.”

“Về phòng đi,” ông lặp lại. “Đừng để ta phải gọi Simon và bảo nó lôi con về.”

“Vâng, thưa ngài,” Avery giả bộ cười điệu. “Ngay lập tức, thưa ngài. Tất cả những gì ngài nói, thưa ngài.”

Thế là ông đóng sầm cửa. Lissa, đang nép trong góc, không thể tin nổi. Eugene Lazar đã nói những lời như thế với con gái ruột. Trong giây lát, sự im lặng bao trùm. Rồi, Lissa nghe thấy tiếng bước chân đi về phía cô. Avery đột ngột rẽ qua khúc quanh và dừng trước mặt Lissa, cho chúng tôi nhìn cô kỹ hơn.

Avery mặc váy bó ngắn làm từ vải xanh ánh bạc. Tóc cô xõa ra rối bời và nước mắt giàn giụa phá hỏng lớp trang điểm đậm. Mùi cồn nồng nặc. Cô vội vàng quệt tay qua mắt, rõ ràng ngượng ngập khi bị bắt gặp trong tình trạng này.

“Ồ,” cô thẳng thừng. “Tôi nghĩ cô đã nghe lén màn kịch của gia đình tôi.”

Lissa cũng cảm thấy bối rối khi bị biết đang nghe lén. “Xin... xin lỗi. Tôi không định thế. Tôi chỉ đi qua...”

Avery cười to. “Ồ, tôi không coi trọng chuyện này. Tất cả mọi người trong tòa nhà đều nghe thấy.”

“Tôi rất tiếc,” Lissa vẫn nói.

“Không cần. Cô đâu có làm gì sai.”

“Không... ý tôi là, tôi rất tiếc vì ông ấy... cô biết đấy, vừa nói những lời đó.”

“Đó là một phần của một gia đình ‘mẫu mực’. Mọi người đều có một bộ xương trong tủ.” Avery khoanh tay dựa vào tường. Dù rối bời và buồn bã, trông cô vẫn rất đẹp. “Chúa ơi, đôi lúc tôi hận ông ấy. Không có ý công kích gì đâu, nhưng nơi này thật đáng chán. Tôi đã lê la với mấy anh chàng năm hai, nhưng... họ cũng đáng chán. Thứ duy nhất mà họ có là bia.”

“Tại sao... tại sao cha cô đưa cô tới đây? Sao cô... tôi không biết nữa, không đi học đại học?”

Avery cười chua chát. “Ông ấy không tin tưởng tôi. Khi chúng tôi ở cung điện, tôi có đi lại với một anh chàng dễ thương làm việc ở đó, anh ta không thuộc hoàng tộc. Cha tôi nổi xung lên và sợ mọi người phát hiện ra. Thế nên khi được phân công tới đây, ông đã kéo tôi theo để giám sát và hành hạ tôi. Tôi nghĩ ông sợ tôi sẽ bỏ trốn với một con người nào đó nếu tôi đi học đại học.” Cô thở dài. “Thề có Chúa, nếu không có Reed ở đây, tôi sẽ bỏ trốn vĩnh viễn.”

Lissa không nói gì một lúc lâu. Cô đã cố tránh Avery. Với những mệnh lệnh gần đây của nữ hoàng, tránh Avery là cách duy nhất để Lissa phản kháng và chống lại sự điều khiển. Nhưng giờ, cô tự hỏi mình có hiểu lầm Avery hay chẳng.

Avery không có vẻ gì giống một gián điệp của Tatiana. Cô cũng không giống một người muốn đưa Lissa vào khuôn mẫu quý tộc hoàn hảo. Hơn hết, Avery có vẻ là một cô gái buồn rầu, đau khổ, cuộc đời ngoài tầm kiểm soát. Một người bị ra lệnh cũng giống Lissa trong những ngày gần đây.

Thở thật sâu, Lissa liền thoảng. “Cô có muốn ăn trưa với tôi và Christian vào ngày mai không? Sẽ không ai thấy phiền nếu cô tới vào bữa trưa. Tôi không thể hứa chắc là nó sẽ, ừm, thú vị như cô muốn.”

Avery lại mỉm cười, nhưng lần này bớt cay đắng hơn. “Ồ, kế hoạch còn lại của tôi là uống say một mình trong phòng.” Cô nhắc một chai chứa chất lỏng giống rượu whiskey khỏi túi. “Đã chuẩn bị một số thứ cho mình rồi.”

Lissa không dám chắc câu trả lời là sao. “VẬY... tôi sẽ gặp cô trong bữa trưa chứ?”

Giờ thì tới lượt Avery chần chừ. Nhưng rồi, một tia hi vọng và vui thích sáng lên trên gương mặt cô. Lissa tập trung, cố nhìn rõ linh khí của Avery. Ban đầu cô gặp khó khăn, do mệt mỏi sau một tối luyện tập với Adrian. Nhưng cuối cùng cô cũng nắm bắt được linh khí của Avery, một sự pha trộn màu sắc: xanh lục, xanh lam và vàng. Hoàn toàn bình thường. Giờ nó hơi ửng đỏ, thường thấy ở những người đang buồn bực. Nhưng ngay trước mắt Lissa, màu đỏ biến mất.

“Được,” cuối cùng Avery nói. “Thế thì tuyệt.”

“Tôi nghĩ hôm nay thế là đủ rồi.”

Bên kia bán cầu, tiếng Sydney khiến tôi giật mình thoát khỏi tư tưởng Lissa. Tôi không biết mình mơ màng bao lâu, nhưng Sydney đã rẽ khỏi đường cao tốc và đang lái xe vào một thị trấn nhỏ giống như tưởng tượng của tôi về Siberia. Thực ra, từ “thị trấn” là hơi thổi phồng. Nó chỉ có vài ngôi nhà lưa thưa, một cửa hàng, và một trạm xăng. Những cánh đồng trải dài phía sau dãy nhà, và tôi thấy nhiều ngựa hơn là ô tô. Những người đứng ngoài đường nhìn chiếc xe của chúng tôi kinh ngạc. Bầu trời đã chuyển sang màu cam đậm, và mặt trời đang lặn xuống chân trời. Sydney nói đúng, màn đêm dần buông, và chúng tôi phải ra khỏi đường.

“Chỉ còn cách khu làng hai tiếng nữa thôi,” Sydney nói. “Chúng ta đã căn thời gian khá chuẩn và sẽ tới nơi sớm vào sáng ngày mai.” Cô lái xe sang phía bên kia ngôi làng, mất khoảng một phút và phanh lại trước cửa một ngôi nhà trắng giản dị có nhà kho bên cạnh. “Đây là nơi chúng ta sẽ ở lại.”

Chúng tôi ra khỏi xe, đi về phía ngôi nhà. “Họ là bạn cô à?”

“Không. Chưa bao giờ gặp. Nhưng họ đang chờ chúng ta.”

Lại là mối quan hệ kì bí của các nhà giả kim. Trả lời tiếng gõ cửa là một người khoảng hai mươi tỏ vẻ thân thiện, thúc giục chúng tôi nhanh chóng vào trong. Cô chỉ nói được vài từ tiếng Anh, nhưng kĩ năng phiên dịch của Sydney đã giúp chúng tôi rất nhiều. Sydney trở nên sôi nổi và hấp dẫn hơn tôi biết, vì chủ nhà không phải là hậu duệ đáng kính tởm của ma cà rồng.

Tôi không nghĩ ngồi xe cả ngày sẽ mệt mỏi, nhưng tôi thấy kiệt sức và nóng lòng khởi hành sớm vào sáng hôm sau. Vì thế ăn tối xong và xem ti vi một chút, tôi cùng Sydney tới căn phòng được chuẩn bị sẵn cho hai người. Nó nhỏ bé, đơn sơ, nhưng có hai giường đôi phủ chăn dày ấm áp. Tôi chui vào chăn và thấy sung sướng với sự mềm mại ấm áp, tự hỏi mình sẽ mơ về Lissa hay Adrian.

Tôi không mơ. Dù vậy, tôi thức dậy với cảm giác buồn nôn bao trùm, cho tôi biết có một tên Strigoi ở gần đó.

Sáu

TÔI BẬT DẬY, MỌI THỚ THỊT CĂNG RA CẢNH GIÁC. Không có chút ánh sáng thành thị nào chiếu qua cửa sổ, khiến tôi mất vài giây mới quen được với bóng tối trong phòng. Sydney đang cuộn tròn trên giường, vẻ mặt bình yên cùng giấc ngủ ngon.

Tên Strigoi ở đâu? Chắc chắn không phải ở trong phòng chúng tôi. Hẳn ở trong nhà? Mọi người đều nói con đường tới ngôi làng của Dimitri rất nguy hiểm. Tôi vẫn nghĩ bọn Strigoi sẽ săn đuổi Moroi và ma cà rồng lai, dù con người cũng là một phần quan trọng trong khẩu phần của chúng. Nghĩ tới những người tốt bụng đã đón chào chúng tôi vào nhà, tôi thấy nơi ngực thắt lại. Không đời nào tôi để chuyện gì xảy ra với họ.

Tôi nhẹ nhàng trườn khỏi giường, nắm chặt chiếc cốc và lên khỏi phòng, cố không đánh thức Sydney. Không có ai khác đang thức, ngay khi tôi vào phòng khách, cơn buồn nôn biến mất. Được. Tên Strigoi không ở trong nhà, một điều may mắn. Hẳn ở ngoài, rõ ràng là ở phía gần phòng tôi. Vẫn lặng lẽ, tôi bước khỏi cửa trước căn nhà và đi về phía góc, cũng âm thầm như màn đêm xung quanh.

Cơn buồn nôn dâng lên mạnh hơn khi tôi tiếp cận nhà kho, và tôi không thể không cảm thấy kiêu ngạo. Tôi sẽ khiến tên Strigoi bất ngờ khi tưởng mình sẽ lên vào một ngôi làng nhỏ của con người để dùng bữa tối. Đây rồi! Ngay lối vào của nhà kho, tôi thấy một cái bóng dài chuyển động. Bắt được rồi nhé, tôi nghĩ. Tôi chuẩn bị sẵn sàng, định nhảy tới trước, thì đột nhiên có gì đó đập vào sau vai.

Tôi loạng choạng, giật mình nhìn thẳng vào mặt một tên Strigoi. Phía bên kia, tôi thấy cái bóng gần nhà kho hiện hình thành một tên Strigoi khác

đang lao tới. Tôi hoảng hốt. Có hai tên, và hệ thống dò tìm bí mật của tôi không thể phân biệt nổi. Tệ hơn nữa là chúng có lợi thế trước tôi.

Một ý nghĩ thoáng lên trong óc tôi: Nếu một tên là Dimitri?

Không phải. Ít ra, tên ở gần tôi không phải anh. Nữ giới. Tôi chưa chắc tên thứ hai. Tên đó đang nhanh chóng lao tới phía tôi. Nhưng tôi phải giải quyết mỗi nguy tức thời trước, vì thế tôi đâm mạnh vào mù ta, hi vọng có thể gây thương tích, nhưng mù né rất nhanh, tôi gần như không nhìn thấy mù chuyển động. Mù tấn công tôi thản nhiên như không. Tôi không kịp phản ứng và bay về phía tên Strigoi kia, gã ta không phải Dimitri.

Tôi phản ứng ngay, nhảy lên đá. Tôi giơ cọc ra, tạo khoảng cách với hắn, nhưng không mấy tác dụng khi mù kia lao tới phía sau, tóm lấy và giật tôi về phía mù. Tôi kêu lên tắc nghẹn, thấy tay mù đặt trên cổ mình. Mù định bẻ cổ tôi. Đó là kỹ thuật nhanh chóng, dễ dàng giúp bọn Strigoi kéo nạn nhân đi hút máu ở nơi khác.

Tôi giãy giụa, giật tay mù ta ra, nhưng khi tên kia tới gần, tôi biết vô ích, Chúng đánh úp tôi. Có hai tên.

Chúng rất mạnh.

Sự hoảng hốt lại bao trùm tôi, cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng cuốn lấy tôi. Tôi vẫn sợ hãi mỗi lần chiến đấu với Strigoi, nhưng lần này nỗi sợ đã dâng lên quá mức. Nó không tập trung và mất kiểm soát, tôi tưởng như mình vừa chạm phải sự điên rồ và bóng tối mình hấp thụ từ Lissa.

Cảm xúc bùng nổ trong tôi, tưởng như sẽ phá hủy tôi trước khi những tên Strigoi kịp làm thế. Tôi đang đối mặt với cái chết hiển hiện ở đây, khiến Sydney và những người khác cũng bị giết. Cơn giận và sự đau khổ khiến tôi ngạt thở.

Rồi đột nhiên, thế giới như vỡ tung. Những hình bóng trong mờ, sáng lên nhờ nhờ trong bóng tối nhảy lên khắp mọi nơi. Một số trông như người bình thường. Một số trông kinh khủng, mặt mũi hốc hác như đầu lâu. Bóng ma. Linh hồn. Họ vây quanh chúng tôi, sự hiện diện của họ khiến tóc tôi dựng đứng và đầu đau như muốn nổ tung.

Những bóng ma quay về phía tôi. Tôi đã từng gặp chuyện này, trên máy bay, khi sự hiện hình đó bao vây và đe dọa nuốt chửng tôi. Tôi gồng mình, cố kêu gọi sức mạnh để xây dựng bức tường ngăn cách tôi khỏi thế giới linh hồn. Đó là một kỹ năng tôi đã học được, và tôi vẫn duy trì nó không tốn công sức. Sự tuyệt vọng và hoảng hốt trong tình hình này đã phá hủy sự kiềm chế của tôi. Trong khoảnh khắc kinh khủng, đẫm máu ấy, tôi ích kỉ ước gì Mason chưa được yên nghỉ. Tôi sẽ thấy tốt hơn nếu hồn ma cậu ấy ở đây.

Rồi tôi chợt nhận ra mình không phải mục tiêu của họ.

Các hồn ma đang bao vây hai tên Strigoi. Các linh hồn không có hình dạng cụ thể, nhưng mỗi điểm họ chạm hoặc xuyên qua tôi lạnh toát như băng. Mụ Strigoi lập tức xua tay đuổi các hình bóng đi, gầm gừ giận dữ xen chút sợ hãi. Các bóng ma không thể gây thương tích cho bọn Strigoi, nhưng rõ ràng gây khó chịu, và làm chúng phân tâm.

Tôi tiêu diệt gã Strigoi trước khi hấn kịp nhìn thấy tôi lao tới. Ngay lập tức, những bóng ma chuyển sang mụ kia. Phải thừa nhận mụ rất khá. Dù loay hoay ngăn các linh hồn lại, mụ vẫn có thể né được các bước tấn công của tôi. Một cú đánh hú họa của mụ khiến tôi nổ đom đóm mắt, văng vào tường nhà kho. Tôi vẫn bị cơn đau đầu khủng khiếp do các hồn ma gây ra, nhưng cú đập đầu vào tường chẳng giúp được gì hơn. Mụ vẫn tìm cách che chắn bộ ngực khỏi tầm tay tôi, ít ra là cho tới lúc một hồn ma cực kì đáng sợ khiến mụ bất ngờ. Sự phân tâm trong chốc lát của mụ cho tôi cơ hội, và tôi đâm cọc vào tim mụ. Mụ ngã xuống đất, bỏ mặc tôi cùng những linh hồn.

Những bóng ma rõ ràng muốn tấn công bọn Strigoi. Còn với tôi, họ giống như lúc trên máy bay. Họ có vẻ bị tôi hấp dẫn, khao khát muốn gây sự chú ý với tôi. Chỉ có điều, bị hàng tá bóng ma vây quanh cũng chẳng khác gì bị tấn công.

Tôi tuyệt vọng tìm cách dựng lại bức tường ngăn cách với những bóng ma như đã từng làm. Các nỗ lực của tôi rất khó khăn. Không hiểu sao, những cảm xúc không thể kiềm chế của tôi đã kêu gọi linh hồn, và khi tôi

bình tĩnh hơn chút ít, sự kiểm soát của tôi khó lòng quay lại. Đầu tôi vẫn tiếp tục đập thình thịch.

Tôi nghiêng rặng, tập trung hết sức bình sinh để chặn những hồn ma lại.

“Đi đi,” tôi rít lên. “Tôi không cần các người nữa.”

Trong khoảnh khắc, các nỗ lực của tôi dường như vô hiệu. Rồi, từ từ, các bóng ma lần lượt tan biến. Tôi cảm thấy sự khống chế mình đã học được dần trở về. Chẳng bao lâu sau, không còn gì ngoài tôi, bóng tối, nhà kho... và Sydney.

Tôi nhận ra cô vừa lúc ngã xuống đất. Cô đang chạy ra khỏi nhà trong bộ pijama, mặt tái mét. Quỳ xuống bên tôi, cô đỡ tôi dậy, vẻ hoảng sợ. “Rose! Cô không sao chứ?”

Tôi tưởng như sức mạnh trong đầu và toàn thân đã bị rút hết. Tôi không động đậy được. Không nghĩ được.

“Không,” tôi trả lời.

Rồi không biết gì nữa.

Tôi lại mơ thấy Dimitri, tay anh ôm lấy tôi và khuôn mặt đẹp đẽ cúi sát để chăm sóc tôi như mọi lần anh vẫn làm khi tôi ốm. Kí ức về quá khứ quay lại trong tôi, hai đứa cùng cười trước một câu đùa. Đôi khi, trong những giấc mơ ấy, anh đưa tôi đi. Đôi khi, chúng tôi đi ô tô. Thịnh thoảng, khuôn mặt anh mang vẻ đáng sợ của Strigoi vẫn luôn làm tôi đau đớn. Rồi tôi vội vàng tự bảo mình quét sạch hình ảnh đó đi.

Dimitri đã chăm sóc tôi nhiều lần và vẫn luôn có mặt mỗi khi tôi cần anh. Sự chăm sóc tới từ cả hai bên. Nhưng phải nói anh không vào phòng y tế nhiều như tôi. Tại tôi xui xẻo. Cho dù có bị thương, anh cũng không chịu thừa nhận. Và khi tôi mơ mộng tưởng tượng, những hình ảnh về số lần hiếm hoi tôi được chăm sóc anh tái hiện.

Ngay trước khi học viện bị tấn công, Dimitri đã tham gia một số bài kiểm tra cho tôi và các học viên tập sự khác để xem chúng tôi phản ứng trước các tình huống bất ngờ như thế nào. Dimitri mạnh đến nỗi anh gần như không bị đánh bại, dù vẫn phải chịu thâm tím nhiều. Tôi đã tình cờ gặp

anh một lần ở nhà tập trong khi thực hiện các bài kiểm tra đó, ngạc nhiên thấy mặt anh bị một vết cắt. Vết thương không nguy hiểm, nhưng chảy máu bê bết.

“Anh có biết mình sẽ chảy máu đến chết không?” tôi kêu lên. Tôi tỏ thái độ hơi quá, nhưng kệ.

Dimitri lơ đãng chạm tay vào má và lần đầu tiên nhận ra vết thương. “Không đến nỗi. Chừng này chẳng vấn đề gì.”

“Chẳng vấn đề gì cho tới khi nào anh bị nhiễm trùng!”

“Em biết là sẽ không bị mà,” anh bướng bỉnh. Đúng thế. Ngoài những chứng bệnh lạ hiếm hoi như Victor mắc phải, các Moroi gần như không bao giờ đổ bệnh. Ma cà rồng lai chúng tôi đã thừa hưởng đặc tính ấy từ họ, cũng như hình xăm của Sydney bảo vệ cô. Dù sao tôi cũng không chấp nhận Dimitri chảy máu nhiều như thế.

“Đi nào,” tôi chỉ vào phòng tắm nhỏ trong nhà tập. Giọng tôi gay gắt, và thật ngạc nhiên, anh nghe lời.

Sau khi thấm ướt khăn, tôi nhẹ nhàng lau mặt anh. Lúc đầu anh vẫn phản đối nhưng sau im lặng. Phòng tắm nhỏ, và chúng tôi chỉ đứng cách nhau vài tấc. Tôi có thể ngửi thấy mùi hương sắc nét, mê hồn và nhìn ngắm mọi chi tiết của gương mặt cùng thân hình khỏe mạnh của anh. Tim tôi đập dồn, nhưng chúng tôi phải cư xử đúng mực, nên tôi cố ra vẻ bình tĩnh, lạnh lùng. Dimitri cũng bình tĩnh đáng sợ, dù vậy khi tôi vén tóc anh ra sau tai để lau nốt, anh giật mình. Chạm đầu ngón tay vào da anh khiến tôi như bị điện giật, anh cũng thấy vậy. Anh túm tay tôi gạt ra.

“Đủ rồi,” giọng anh khàn khàn. “Anh ổn cả.”

“Anh có chắc không?” tôi hỏi. Anh vẫn chưa buông tay tôi. Chúng tôi ở thật gần, thật gần nhau. Phòng tắm nhỏ dường như sắp nổ tung vì luồng điện giữa hai chúng tôi. Tôi biết sẽ không thể như thế này lâu, nhưng không muốn buông anh ra. Chúa ơi, đôi lúc thật khó tỏ ra có trách nhiệm.

“Có,” anh đáp, giọng ấm áp, và tôi biết anh không giận mình. Anh đang sợ, sợ chỉ trong khoảnh khắc ngọn lửa giữa hai chúng tôi sẽ bùng lên.

Và nó đã cháy, tôi thấy nóng người lên chỉ vì cảm giác bàn tay anh mang lại. Chạm vào anh khiến tôi cảm thấy trọn vẹn, như một thể hoàn chỉnh. “Cảm ơn em, Roza.”

Anh buông tay tôi ra, hai chúng tôi bỏ đi, làm việc riêng của mình trong ngày hôm đó. Nhưng cảm giác làn da và mái tóc của Dimitri theo tôi suốt nhiều giờ...

Tôi không hiểu sao mình lại mơ về kí ức đó sau khi bị tấn công gần nhà kho. Thật kì lạ khi mơ thấy mình chăm sóc Dimitri trong lúc tôi mới là người cần được chăm sóc. Tôi nghĩ kí ức nào cũng được, miễn là nó liên quan tới anh. Dimitri vẫn luôn khiến tôi thấy tốt hơn, và dù trong giấc mơ, anh cũng khiến tôi có thêm nghị lực.

Nhưng tôi vẫn ở trong trạng thái mơ màng, lúc mê lúc tỉnh, khuôn mặt hiền từ của anh đôi lúc biến đổi thành đôi mắt đỏ vằn cùng răng nanh nhọn hoắt. Tôi khóc thút thít, cố gạt hình ảnh đó đi. Lần khác, trông anh chẳng giống Dimitri chút nào. Anh biến thành một người xa lạ, một Moroi lớn tuổi hơn với mái tóc màu tối cùng đôi mắt láu cá, trang sức vàng bạc lấp lánh trên cổ và tai. Tôi gọi to tên Dimitri, và cuối cùng, khuôn mặt anh trở về, an toàn tuyệt diệu.

Tới một lúc, hình ảnh lại biến đổi, lần này trở thành một người phụ nữ. Rõ ràng bà không phải Dimitri, nhưng có gì đó trong đôi mắt nâu gọi tôi nhớ tới anh. Bà lớn tuổi, khoảng hơn bốn mươi, và là một ma cà rồng lai. Bà đặt một tấm vải lạnh lên trán tôi, tôi nhận ra mình không mê sảng nữa. Toàn thân đau nhức, tôi thấy mình ở trên một chiếc giường lạ, trong một căn phòng không quen. Không có dấu vết bọn Strigoi. Chẳng lẽ tôi đã mơ thấy chúng? “Đừng cố động đây,” người phụ nữ nói với giọng Nga rất nhẹ. “Con bị mấy vết thương khá tệ.”

Mắt tôi mở to khi nhớ ra những chuyện gần nhà kho, những bóng ma tôi gọi lên. Đó không phải là mơ. “Sydney đâu rồi? Cô ấy ổn không?”

“Cô ấy ổn cả. Đừng lo.” Giọng nói của bà khiến tôi tin tưởng.

“Cháu đang ở đâu?”

“Ở Baia.”

Baia, Baia. Đâu đó trong tiềm thức của tôi, cái tên nghe thật quen thuộc. Đột nhiên, nó lóe lên. Lâu, rất lâu về trước, Dimitri đã nhắc tới nó. Anh chỉ nhắc tên quê hương một lần và dù có cố gắng, tôi cũng không thể nhớ ra. Sydney chẳng bao giờ nói đến địa danh ấy. Nhưng giờ chúng tôi đang ở đây. Ở quê nhà của Dimitri.

“Cô là ai?” tôi hỏi.

“Olena,” bà đáp. “Olena Belikova.”

Bảy

GIỐNG NHƯ TRONG BUỔI SỚM GIÁNG SINH.

Tôi không mấy tin tưởng vào Chúa trời hay vận mệnh, nhưng giờ tôi đang nghiêm túc xem xét lại. Sau khi tôi ngất đi, Sydney đã cuống cuồng gọi điện, và ai đó cô biết ở Baia đã lái xe tới chỗ chúng tôi - dù phải mạo hiểm trong bóng tối - tới giải cứu và đưa chúng tôi đến nơi tôi có thể được chữa trị. Chắc chắn đây là lí do khiến tôi có cảm giác mơ hồ là mình được đi trên xe trong lúc mê sảng, hóa ra không hoàn toàn là giấc mơ.

Và đến đây, không hiểu sao, giữa bao nhiêu ma cà rồng lai ở Baia, tôi lại được đưa tới chỗ mẹ Dimitri. Như thế là đủ để tôi nghiêm túc suy xét lại xem liệu có một thế lực lớn lao vô hình nào đó trong vũ trụ hay không. Không ai nói rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi nhanh chóng được biết Olena Belikova khá nổi tiếng trong tầng lớp mình vì khả năng chữa trị, nhưng không phải nhờ pháp thuật. Cô đã được huấn luyện y dược và là người mà các ma cà rồng lai khác - cũng như một số Moroi - tìm tới khi muốn tránh sự chú ý của con người. Dù vậy, sự trùng hợp vẫn hơi đáng sợ, tôi không thể không nghĩ rằng có gì đó đang diễn ra mà mình không thể lý giải.

Còn bây giờ, tôi không quá lo nghĩ với những câu hỏi tại sao hay thế nào về tình huống mình đang gặp phải. Tôi đang bận tròn mắt nhìn khung cảnh và con người xung quanh. Olena không sống một mình. Tất cả các chị em của Dimitri - ba người - sống cùng căn nhà đó, với con của họ. Cả gia đình trông giống nhau đến giạt mình. Không ai giống hệt Dimitri, nhưng trên mỗi khuôn mặt, tôi đều nhận ra anh. Đôi mắt. Nụ cười. Cả tính hài hước. Nhìn họ tôi thấy mình được bù đắp nỗi trống trải từ khi anh biến mất, đồng thời cũng làm nó đau đớn hơn. Mỗi lần thấy họ ở quanh tầm mắt, tôi

đều tưởng mình thấy Dimitri. Nơi đây giống như một căn nhà gương, với những hình phản chiếu biến dạng của anh ở khắp nơi.

Thậm chí cả ngôi nhà cũng khiến tôi run rẩy. Không có dấu hiệu rõ ràng nào là Dimitri đã sống tại đây, nhưng tôi cứ nghĩ mãi, đây là nơi anh lớn lên. Anh đã bước đi trên sàn nhà này, đã chạm vào những bức tường này... Khi đi từ phòng này sang phòng khác, tôi cũng chạm vào những bức tường ấy, cố lấy nguồn năng lượng của anh từ chúng. Tôi mừng tượng anh nằm dài trên ghế bành, về chơi hoặc được nghỉ hè. Tôi tự hỏi liệu anh có trượt trên cái lan can hồi còn nhỏ không. Những hình ảnh đó thực đến nỗi tôi luôn phải nhắc mình rằng anh đã không ở đây nhiều năm rồi.

“Cháu hồi phục rất nhanh,” Olena nhận xét vào buổi sáng sau hai ngày tôi được đưa tới nơi. Bà nhìn tôi tán dương trong lúc tôi hít hà đĩa bánh blini. Chúng là món bánh kẹp cực mỏng phủ kín bơ và mứt. Cơ thể tôi luôn cần một lượng thức ăn lớn để duy trì sức khỏe, và tôi nhận ra nếu không nhai nhồm nhoàm, tôi chẳng có lí do gì phải xấu hổ vì ăn nhiều. “Ta tưởng con đã chết lúc Abe và Sydney đưa con tới.”

“Ai cơ ạ?” tôi hỏi giữa hai miếng cắn.

Sydney đang ngồi bên bàn với những người còn lại trong gia đình, vẫn như thường ngày, không động mấy tới đồ ăn. Cô rõ ràng không thoải mái trong một gia đình ma cà rồng lai, nhưng lần đầu tiên tôi xuống nhà trong buổi sáng nay, tôi nhận rõ sự nhẹ nhõm trong mắt cô.

“Abe Mazur,” Sydney đáp. Nếu tôi không nhầm thì một vài người quanh bàn nhìn nhau đầy ẩn ý. “Ông ấy là Moroi. Tôi... tôi không biết cô bị thương nặng tới mức nào, nên đã gọi ông ấy. Ông ấy đã đi cùng các giám hộ tới căn nhà và đưa cô đến đây.”

Giám hộ. Nhiều giám hộ. “Ông ấy là hoàng thân à?” Mazur không phải một cái tên thuộc hoàng tộc, nhưng cái họ không phải lúc nào cũng là dấu hiệu nhận biết dòng dõi của ai đó. Giờ đây dù đã bắt đầu tin Sydney có mạng lưới xã hội và quan hệ với những người quyền lực, tôi vẫn không thể tin nổi lại có một hoàng thân đích thân tới giúp mình. Chắc ông ta mắc nợ các nhà giả kim.

“Không,” cô trả lời nhát gừng. Tôi nhú mày. Một Moroi không thuộc hoàng tộc có nhiều hơn một giám hộ? Quá kì cục. Rõ ràng cô không định nói thêm gì về vấn đề này - ít ra là bây giờ.

Tôi nuốt thêm một miếng bánh blini to rồi quay sang Olena. “Cảm ơn cô đã giúp đỡ.”

Chị gái của Dimitri, Karolina, cũng đang ngồi bên bàn, với con gái nhỏ và con trai tên Paul. Paul khoảng mười tuổi và tỏ ra rất thích tôi.

Em gái của Dimitri, Viktoria, cũng có mặt. Cô bé nhỏ hơn tôi một chút. Người con gái thứ ba trong số chị em của gia đình Belikov tên Sona đã đi làm trước khi tôi thức dậy. Tôi phải chờ để gặp cô.

“Có phải chị đã giết hai tên Strigoi không?” Paul hỏi tôi.

“Paul,” Karolina nghiêm khắc. “Đó không phải một câu hỏi hay.”

“Nhưng như thế rất tuyệt,” Viktoria cười. Mái tóc nâu của cô có vệt vàng, nhưng đôi mắt sẫm màu lấp lánh như mắt Dimitri khi anh hào hứng làm tim tôi thất lại. Một lần nữa, tôi thấy cảm giác chua chát rằng Dimitri ở đây, nhưng không có ở đây.

“Đúng thế,” Sydney lên tiếng. “Tôi đã thấy mấy cái xác. Như mọi lần.”

Cô tỏ vẻ đau khổ rất kịch tính, và tôi bật cười. “Ít ra là tôi bỏ chúng ở nơi cô có thể tìm thấy.” Câu đùa của tôi đột nhiên đứt quãng. “Có ai... có con người nào nghe thấy hoặc nhìn thấy không?”

“Tôi xóa dấu vết trước khi có ai kịp phát hiện. Nếu có ai nghe thấy gì... Ồ, những nơi hẻo lánh như thế luôn đầy chuyện mê tín và ma cỏ. Họ không có chứng cứ xác thực về ma cà rồng, nhưng luôn tin rằng có những sinh vật siêu nhiên nguy hiểm ở ngoài kia. Họ có biết gì đâu.”

Cô nói đến “chuyện ma” mà không thay đổi nét mặt. Tôi tự hỏi liệu cô có nhìn thấy linh hồn nào đêm đó không, nhưng cho rằng không. Cô ra ngoài lúc gần hết trận chiến, và nếu các chứng cứ ngày xưa là chỉ dẫn, thì không ai có thể nhìn thấy các linh hồn tôi gặp - trừ Strigoi, như đã thấy.

“Em chắc đã được huấn luyện rất tốt,” Karolina vừa nói vừa chuyển đưa trẻ cho dựa lên vai mình. “Trông em như một người vẫn còn đang học.”

“Vừa mới ra thôi,” tôi đáp, nhận ra cái nhìn chăm chú của Sydney.

“Con là người Mĩ,” Olena khẳng định như điều đương nhiên. “Có chuyện gì mang con tới đây?”

“Cháu... cháu đang tìm một người,” tôi ấp úng.

Tôi đang sợ họ bắt kể chi tiết hoặc nghi ngờ tôi về chuyện điếm máu, nhưng đúng lúc đó, cửa nhà bếp mở ra, và bà Dimitri, Yeva, bước vào. Bà đã thò đầu vào khiến tôi sợ chết khiếp. Dimitri đã từng nói bà cụ là phù thủy hay gì đó, giờ thì tôi tin. Bà trông giống như đã cả tỉ tuổi đời và gầy, gầy đến nỗi tôi tự hỏi tại sao gió không thổi bà đi mất. Bà cao chưa tới một mét rưỡi, và mái tóc chỉ còn là những mớ màu xám rời rạc. Dù vậy chính đôi mắt bà mới là thứ làm tôi hết hồn. Tất cả dáng vẻ của bà toát lên vẻ yếu ớt, nhưng đôi mắt sắc sảo, tinh anh như muốn vạch trần tâm trí tôi. Dù không có lời giải thích của Dimitri, tôi cũng sẽ cho bà là một phù thủy. Bà cũng là người duy nhất trong gia đình không nói tiếng Anh.

Bà ngồi xuống một chiếc ghế trống, và Olena vội vàng đi lấy thêm bánh blini. Yeva lẩm bẫm vài từ trong tiếng Nga khiến mọi người trong gia đình thấy không thoải mái. Đôi môi Sydney hơi nở nụ cười. Đôi mắt bà Yeva nhìn tôi, và tôi nhìn quanh tìm lời phiên dịch.

“Gì thế?”

“Bà nói chị chưa kể hết sự thật tại sao chị ở đây. Bà nói chị càng trì hoãn, mọi việc càng tồi tệ.” Viktoria giải thích. Rồi cô nhìn Sydney vẻ có lỗi. “Và bà muốn biết khi nào nhà giả kim sẽ đi.”

“Càng sớm càng tốt,” Sydney lạnh nhạt.

“Ồ, lí do chị tới đây... câu chuyện rất dài.” Làm sao tôi nói mơ hồ hơn nữa nhỉ?

Bà Yeva nói thêm gì đó, và Olena cãi lại với câu nói nghe như một lời chỉ trích. Quay sang tôi, bà nhẹ nhàng: “Kệ bà đi, Rose. Bà vẫn luôn thế. Lí

do con ở đây là chuyện riêng của con - dù ta biết Abe muốn nói chuyện với con.” Bà hơi nhíu mày, khiến tôi nhớ lại cái nhìn đầy ẩn ý lúc trước. “Con nên cảm ơn. Ông ta rất lo lắng cho con.”

“Cháu cũng muốn gặp ông ta,” tôi lẩm bẩm, vẫn tò mò về một Moroi không thuộc hoàng tộc nhưng vẫn được bảo vệ cẩn mật đã đưa tôi tới đây, khiến mọi người cảm thấy không dễ chịu gì. Nóng lòng lảng tránh câu chuyện về lí do tôi tới đây, tôi vội đổi đề tài. “Cháu cũng muốn đi tham quan Baia. Cháu chưa từng tới một nơi có nhiều ma cà rồng lai như thế này.”

Viktoria hớn hở. “Em sẽ làm hướng dẫn viên cho chị, nếu chị thấy đủ khỏe. Hoặc nếu chị không phải đi ngay.”

Cô bé tin rằng tôi chỉ đi ngang qua đây, thật may. Thành thực mà nói, tôi cũng không chắc mình đang làm gì, bởi có vẻ Dimitri không ở trong khu vực này. Tôi nhìn Sydney dò hỏi.

Cô nhún vai. “Cứ làm điều gì cô muốn. Tôi không đi đâu hết.” Tôi lại cảm thấy hơi lúng túng. Cô đã đưa tôi tới đây theo lời cấp trên, nhưng giờ thì sao? Ồ, đó là vấn đề sau này.

Ngay sau khi hoàn tất bữa ăn, Viktoria gần như kéo tôi khỏi cửa, như thể tôi là người hào hứng nhất với những chuyện xảy ra quanh đây. Yeva không rời mắt khỏi tôi suốt bữa ăn, dù không nói gì khác, cái nhìn ngờ vực của bà cũng cho tôi biết bà không tin một lời nào tôi nói. Tôi rủ Sydney đi cùng nhưng cô từ chối, chọn ở lại trong phòng ngủ để đọc sách về đền đài Hi Lạp, thực hiện các cuộc gọi kiểm soát thế giới hay bất cứ thứ gì cô vẫn làm.

Viktoria nói trung tâm không xa nhà họ lắm và rất dễ đi bộ tới nơi. Không khí trong lành, mát mẻ, với ánh mặt trời khiến ra ngoài thật dễ chịu.

“Nơi đây không có nhiều khách viếng thăm. Trừ đàn ông Moroi, nhưng đa số không ở lại lâu.”

Cô không nói gì thêm, nhưng tôi băn khoăn về những ẩn ý đằng sau. Có phải đàn ông Moroi tới đây làm gì đó với phụ nữ ma cà rồng lai? Tôi đã

lớn lên cùng những suy nghĩ về những người phụ nữ này, những ma cà rồng lai lựa chọn không trở thành giám hộ, mà lựa chọn ô nhục, bán thiu. Những người ở Nightingale rõ ràng đã khắc ghi ấn tượng về những ả điếm máu, nhưng Dimitri đảm bảo với tôi rằng không phải phụ nữ ma cà rồng lai nào cũng thế. Sau khi gặp gia đình Belikov, tôi tin anh.

Khi tới trung tâm thị trấn, tôi nhận ra một lời đồn khác sụp đổ. Người ta vẫn nói điếm máu sống ở trong các trại tập trung hay công xã, nhưng không phải ở đây. Baia không lớn lắm, không như Saint Petersburg hay thậm chí là Omsk, nhưng nó là một thị trấn thực thụ với dân số đông đúc. Gần như không có trang trại nông nghiệp hay đồng ruộng gì. Tất cả trông bình thường một cách đáng ngạc nhiên, và khi chúng tôi tới trung tâm, với những dãy cửa hàng nhỏ, trông nó giống như bất kì nơi nào trên thế giới có con người sinh sống. Hiện đại và bình thường, chỉ hơi có chút cảm giác thôn quê.

“Các ma cà rồng lai đi đâu hết rồi?” Tôi băn khoăn. Sydney nói có một xã hội ngầm của ma cà rồng lai ở đây, nhưng tôi không thấy chút dấu tích nào.

Viktoria cười. “Ồ, họ ở đây. Người ta làm ăn khá nhiều và có những nơi con người không biết tới.” Biết rằng các ma cà rồng lai có thể trà trộn trong thành phố lớn, nên có thể kết thúc thắc mắc tại đây. “Rất nhiều người sống và làm việc với con người.” Cô hất hàm về phía một nơi trông giống hiệu thuốc. “Hiện Sonya đang làm việc ở đó.”

“Hiện?”

“Chị ấy đang có bầu.” Viktoria đảo mắt. “Em sẽ đưa chị đi gặp chị ấy, nhưng chị ấy dạo này gặt gồng lắm. Em mong sao chị ấy sớm sinh.”

Cô bỏ lửng câu nói, và tôi lại thấy thắc mắc trước sự năng động của ma cà rồng lai và Moroi nơi này. Chúng tôi không nhắc lại chuyện Sonya, chỉ nói những đề tài nhẹ nhàng vui vẻ. Viktoria rất dễ ưa, và chỉ vồn vện một tiếng đồng hồ, chúng tôi cảm thấy như mình đã quen biết rất lâu rồi. Mỗi liên kết với Dimitri đã gắn bó tôi với gia đình anh.

Dòng suy nghĩ của tôi bị cắt ngang khi ai đó gọi tên Viktoria. Chúng tôi quay sang và nhìn thấy một ma cà rồng lai rất dễ thương băng qua đường. Cậu ta có mái tóc nâu đồng và đôi mắt đen, tuổi khoảng giữa tôi và Viktoria.

Cậu ta nói chuyện phiếm với Viktoria. Cô cười, quay sang tôi, giới thiệu với cậu ta bằng tiếng Nga. “Đây là Nikolai,” cô nói tiếng Anh.

“Rất vui được gặp chị,” cậu ta đổi ngôn ngữ. Nikolai đánh giá tôi nhanh chóng theo kiểu con trai vẫn thường làm, rồi quay sang Viktoria, rõ ràng cô mới là mục tiêu của cậu ta. “Em nên đưa Rose tới bữa tiệc của Marina. Vào tối chủ nhật.” Cậu ta ngập ngừng, hơi bẽn lẽn. “Em sẽ đi chứ?”

Viktoria hơi suy nghĩ, tôi nhận ra cô bé không biết gì về tình cảm của Nikolai. “Em sẽ đi, nhưng...” Cô quay sang tôi. “Chị vẫn ở đây chứ?”

“Chị không biết,” tôi thành thực đáp. “Nhưng chị sẽ đi nếu vẫn còn ở đây. Bữa tiệc gì thế?”

“Marina là một người bạn cùng trường,” Viktoria giải thích. “Chúng em đang định tụ tập và liên hoan trước khi quay về.”

“Về trường?” tôi hỏi ngớ ngẩn. Không hiểu sao tôi chưa từng nghĩ ma cà rồng lai ở đây đi học.

“Giờ chúng em đang được nghỉ,” Nikolai xen vào. “Lễ Phục sinh.”

“Ồ.” Đã cuối tháng Tư, mà tôi không hề biết lễ Phục sinh rơi vào ngày nào. Tôi đã mất dấu ngày tháng. Ngày lễ vẫn chưa tới, có nghĩa trường học của họ nghỉ trước lễ Phục Sinh một tuần. Học viện Thánh Vladimir nghỉ sau lễ. “Trường em ở đâu?”

“Cách đây khoảng ba giờ. Còn hẻo lánh hơn nơi này nữa.” Viktoria nhăn nhó.

“Baia đâu có tệ,” Nikolai trêu chọc.

“Anh nói thì dễ lắm. Anh cuối cùng sẽ đi và biết tới những nơi mới mê tuyệt diệu.”

“Em thì sao?”

Cô nhúu mày, đột nhiên thấy không thoải mái. “À, em có thể... nhưng đó không phải là chuyện thường xảy ra ở đây - ít ra là trong gia đình em. Bà ngoại có... định kiến mạnh mẽ về nam và nữ. Nikolai sẽ trở thành giám hộ, còn em phải ở đây với gia đình.”

Nikolai đột nhiên xem xét tôi. “Chị là giám hộ à?”

“À, ừ.” Giờ thì tôi thấy không thoải mái.

Viktoria xen ngang trước khi tôi kịp nói thêm. “Chị ấy đã giết hai tên Strigoi ở ngoài thị trấn. Một mình.”

Cậu ta tỏ vẻ ấn tượng. “Chị là một giám hộ.”

“À, không... chị đã từng tiêu diệt vài tên, nhưng chưa thực sự tuyên thệ.” Tôi quay đi, nâng tóc lên cho họ thấy gáy mình. Bên cạnh những dấu *molnija* bình thường, tôi có một hình xăm hình ngôi sao chứng tỏ tôi đã tham gia một trận đánh lớn. Cả hai há hốc miệng Nikolai nói gì đó bằng tiếng Nga. Tôi thả tóc xuống, quay lại. “Gì cơ?”

“Chị...” Viktoria cắn môi, đôi mắt tỏ vẻ suy nghĩ trong lúc cô cố tìm từ để nói. “Chưa tuyên thệ? Em không biết từ tiếng Anh.”

“Chưa tuyên thệ?” tôi đáp. “Có lẽ vậy... nhưng chẳng phải tất cả phụ nữ ở đây đều thế sao?”

“Dù không phải giám hộ, chúng em vẫn có dấu ấn chứng tỏ mình đã hoàn tất quá trình huấn luyện. Không có dấu tuyên thệ. Với những người đã tiêu diệt nhiều Strigoi thế mà lại không trung thành với một học viện hay với các giám hộ...” Viktoria nhún vai. “Chúng em gọi đó là người chưa tuyên thệ - một điều kì lạ.”

“Đó cũng là một điều lạ với nơi chị xuất thân,” tôi thừa nhận. Chưa từng nghe thấy. Cho tới giờ chúng tôi chưa có cụm từ nào dành cho điều này. Chỉ là chưa hoàn thành.

“Anh phải để hai người đi thôi,” Nikolai hướng ánh mắt si tình về phía Viktoria. “Nhưng chắc chắn anh sẽ gặp em ở chỗ Marina chứ? Có thể sớm hơn?”

“Được,” cô đồng ý. Họ tạm biệt nhau bằng tiếng Nga, rồi cậu ta nhảy chân sáo qua đường với vẻ uyển chuyển của các giám hộ sau bao ngày luyện tập. Điều này khiến tôi nhớ tới Dimitri.

“Chắc chị làm cậu ta sợ chết khiếp.”

“Không, anh ấy nghĩ chị rất thú vị.”

“Không thú vị bằng em đâu.”

Viktoria nướn mày. “Sao cơ?”

“Cậu ta thích em... ý chị là, rất thích. Em không biết sao?”

“Ồ. Chúng em chỉ là bạn.”

Nhìn thái độ tôi biết Viktoria nói thật. Cô hoàn toàn không có hứng thú gì với cậu ta, thật tiếc. Cậu ta dễ thương và tốt tính. Bỏ qua chuyện cậu Nikolai tội nghiệp, tôi nhắc đến chuyện giám hộ. Tôi đang tò mò về thái độ khác lạ ở nơi đây. “Em nói em không thể... nhưng em muốn trở thành giám hộ?”

Viktoria ngập ngừng. “Em chưa từng nghĩ tới chuyện này. Em được huấn luyện giống mọi người trong học viện, và rất thích có thể tự bảo vệ mình. Nhưng em muốn bảo vệ gia đình mình hơn là Moroi. Em nghĩ nghe nó...” Cô ngừng lại để tìm từ đúng, “... phân biệt giới tính? Nhưng đàn ông trở thành giám hộ, đàn bà ở nhà. Chỉ có anh trai em được đi.”

Tôi suýt trượt ngã. “Anh trai em?” tôi hỏi, cố giữ giọng bình thản.

“Dimitri. Anh ấy lớn hơn em và đã trở thành giám hộ một thời gian. Anh ấy đang ở Mỹ. Cả nhà đã lâu không gặp nhau.”

“Thế à!”

Tôi thấy mình tội tệ và có lỗi. Có lỗi bởi tôi đang giấu Viktoria và mọi người sự thật. Tội tệ vì không ai ở chỗ tôi thông báo tin này cho gia đình anh. Vẫn đang mỉm cười với kí ức đẹp, Viktoria không nhận ra sự thay đổi tâm trạng trong tôi.

“Thực ra Paul trông y hệt anh ấy tầm tuổi này. Em sẽ cho chị xem ảnh anh ấy, và mấy cái ảnh gần đây nữa. Dimitri khá dễ thương. Với một người anh.”

Tôi chắc chắn nhìn ảnh Dimitri hồi nhỏ sẽ làm tim tôi tan nát. Và cứ thế, Viktoria càng nói nhiều về anh, tôi càng thấy đau khổ.

Cô hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, và dù đã vài năm không gặp, rõ ràng cô vẫn yêu anh vô cùng. Điều đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên. (Thực sự có ai không yêu quý Dimitri?) Ở bên họ chỉ trong một buổi sáng đã cho tôi thấy họ gần gũi với nhau như thế nào. Tôi biết Dimitri cũng hết sức yêu gia đình, qua lời kể của anh.

“Rose? Chị ổn chứ?” Viktoria nhìn tôi lo lắng, vì suốt mười phút vừa rồi tôi không nói gì.

Chúng tôi đã vòng lại và gần tới nhà cô. Nhìn cô, vẻ mặt cởi mở, thân thiện và đôi mắt giống hệt Dimitri, tôi nhận ra có một nhiệm vụ trước khi tôi đi tìm Dimitri, dù anh ở đâu đi chẳng nữa. Tôi nuốt khan.

“Chị... ừ. Chị nghĩ... chị nghĩ chị cần ngồi lại với em và gia đình.”

“Được thôi,” giọng cô vẫn lo lắng.

Trong nhà, Olena đang bận rộn trong bếp cùng Karolina. Tôi nghĩ họ đang lên kế hoạch cho bữa tối, dù chúng tôi vừa ăn một bữa sáng thịnh soạn xong. Tôi sẽ nhanh chóng quen với cách ăn uống nơi đây. Trong phòng khách, Paul đang xây dựng một đường đua ngoằn ngoèo bằng đồ chơi xếp hình. Yeva ngồi trên ghế đu, trông thật giống một người bà trong lúc đan đôi tất. Chỉ khác là một người bà bình thường không bao giờ có vẻ đốt được bạn ra tro chỉ bằng cái liếc mắt.

Olena đang nói chuyện với Karolina nhưng chuyển sang tiếng Anh ngay khi thấy tôi. “Hai đứa về sớm hơn ta tưởng.”

“Chúng con đã đi xem thị trấn,” Viktoria đáp. “Và... Rose muốn nói chuyện với mọi người. Với tất cả chúng ta.”

Olena nhìn tôi bối rối và lo lắng như Viktoria. “Có chuyện gì thế?”

Sức nặng của tất cả những đôi mắt nhà Belikov khiến tim tôi đập thành thịch trong ngực. Tôi sẽ làm thế nào đây? Làm sao tôi giải thích được một chuyện tôi tránh nhắc tới đã nhiều tuần? Tôi không thể chịu được nếu bắt

họ - hay chính mình - phải nghe tin dữ. Khi Yeva vội vàng đi vào, mọi thứ còn tồi tệ hơn.

Hắn giác quan kì bí báo cho bà biết chuyện lớn sắp xảy ra.

“Chúng ta nên ngồi xuống,” tôi nói.

Paul vẫn chơi trong phòng khách, và tôi thấy may mắn. Tôi biết mình không thể nói điều cần nói trước một đứa trẻ trông giống Dimitri như hệt.

“Rose, có chuyện gì thế?” Olena hỏi. Bà thật ngọt ngào và... bao dung, khiến tôi suýt khóc. Mỗi lần giận dữ với mẹ mình vì không gần gũi hay làm được một điều gì tốt đẹp, tôi luôn so sánh bà với hình ảnh lí tưởng về một người mẹ - một người mẹ giống như mẹ của Dimitri, tôi nhận ra. Chị em của Dimitri trông cũng lo lắng như vậy, như thể tôi là một người quen biết đã lâu. Sự chấp nhận và lo lắng khiến mắt tôi rưng rưng, khi mà họ chỉ mới gặp tôi một buổi sáng. Yeva có vẻ rất lạ, như thể bà đã chuẩn bị sẵn tinh thần chờ một chuyện thế này.

“Vâng... chuyện là, lí do cháu tới đây, tới Baia, là để tìm mọi người.”

Không hoàn toàn đúng. Tôi tới tìm Dimitri. Tôi chưa từng nghĩ nhiều về chuyện tìm gia đình anh, nhưng giờ, tôi thấy thật may vì đã gặp họ.

“Hồi này, Viktoria vừa nói chuyện về Dimitri.” vẻ mặt Olena sáng bừng lên khi nghe thấy tên con trai. “Và... cháu quen, à, biết anh. Anh đã từng là một giám hộ trong học viện của cháu. Là giáo viên của cháu.”

Karolina và Viktoria cũng hớn hờ. “Nó khỏe không?” Karolina hỏi. “Đã lâu cả nhà không gặp nó. Em có biết bao giờ nó về thăm nhà không?”

Tôi không thể nghĩ tới chuyện trả lời, vì thế tôi kể tiếp câu chuyện trước khi tôi mất hết dũng khí trước những khuôn mặt thân thương này. Những lời nói tuôn ra, dường như ai đó đang nói trong lúc tôi chỉ đứng nhìn từ xa. “Một tháng trước... học viện bị bọn Strigoi tấn công. Một trận tấn công khủng khiếp... một nhóm Strigoi rất đông. Chúng em đã mất rất nhiều người, cả Moroi và ma cà rồng lai, tất cả.”

Olena kêu lên bằng tiếng Nga. Viktoria dựa sát vào tôi. “Học viện Thánh Vladimir?”

Tôi ngừng câu chuyện, ngạc nhiên. “Em đã từng nghe tới tên trường à?”

“Tất cả đều đã nghe kể,” Karolina đáp. “Tất cả đều biết chuyện gì xảy ra. Thánh Vlad là trường em à? Em đã có mặt đêm ấy?”

Tôi gật đầu.

“Chẳng trách chị có nhiều dấu *molnija* thế,” Viktoria thở ra ngưỡng mộ.

“Và đó là nơi Dimitri đang ở?” Olena hỏi. “Chúng ta không biết nó được phân công đi đâu.”

“Ồ, vâng...” Tôi ghen hợm. Không thở nổi. “Cháu đã ở trong học viện hôm bị tấn công,” tôi khẳng định lại. “Dimitri cũng vậy. Anh ấy là một trong những người lãnh đạo trận đánh... và anh đã chiến đấu... anh ấy rất dũng cảm... và...”

Lời nói của tôi đứt quãng, nhưng đến lúc này, mọi người đều chăm chú. Olena thở hắt ra và lẩm bầm gì đó bằng tiếng Nga. Tôi nhận ra từ “Chúa.” Karolina ngồi thừ ra, còn Viktoria ghé sát cạnh tôi. Những đôi mắt giống hệt mắt anh nhìn tôi chăm chú, chăm chú như anh sẽ làm khi muốn buộc tôi nói ra sự thật, dù có phũ phàng tới đâu.

“Có chuyện gì thế?” Viktoria dồn ép. “Có chuyện gì với Dimitri?”

Tôi tránh ánh mắt họ, nhìn ra ngoài phòng khách. Ở trên tường, tôi thấy một giá sách đầy những cuốn sách bọc da cũ. Chúng có chữ dập nổi ở gáy. Hoàn toàn ngẫu nhiên, nhưng tôi nhớ Dimitri đã nhắc tới chúng. Chúng là những cuốn sách thám hiểm cũ mẹ anh sưu tập. *Bìa sách thật đẹp, mình thích quá. Nếu mình cẩn thận, mẹ sẽ để mình đọc chúng.* Ý nghĩ của Dimitri trẻ con khi ngồi trước giá sách, cẩn thận lật từng trang - và ồ, anh phải cẩn thận chứ - gần như khiến tôi mất dấu. Chắc đây là lí do khiến anh thích tiểu thuyết Viễn Tây?

Tôi đang mất lời. Tôi đang phân tâm. Tôi không thể nói cho họ nghe sự thật. Các cảm xúc của tôi đang dâng trào mãnh liệt, kìm ứ về trong lúc

tôi cố nghĩ tới một điều gì - bất kì điều gì - không liên quan tới trận đánh khủng khiếp đó.

Khi tôi nhìn lại Yeva, có gì đó trong vẻ mặt thấu hiểu đáng sợ của bà thúc đẩy tôi. Tôi phải làm chuyện này. Tôi quay sang mọi người. “Dimitri đã chiến đấu anh dũng trong trận chiến, và sau đó, anh tham gia nhiệm vụ giải cứu những người bị bọn Strigoi bắt giữ. Anh cũng rất kiên cường, chỉ có điều... anh ấy...”

Tôi dừng lại và thấy nước mắt đang giàn giụa. Trong đầu tôi, hình ảnh ở cửa hang tái hiện lại, Dimitri ở rất gần tự do nhưng bị tên Strigoi bắt lấy vào phút cuối. Cổ gạt ý nghĩ đó đi, tôi hít một hơi thật sâu. Tôi phải nói hết. Tôi nợ gia đình anh điều này.

Thật phũ phàng khi phải nói ra. “Một tên Strigoi xuất hiện... ừm, hẳn mạnh hơn Dimitri.”

Karolina gục mặt vào vai mẹ, và Olena không che giấu những giọt nước mắt. Viktoria không khóc, nhưng mặt ngấn ngờ. Cô đang cố gắng kiềm chế cảm xúc, giống như Dimitri nếu rơi vào tình huống này. Cô nhìn kĩ tôi, muốn khẳng định chắc chắn.

“Dimitri đã chết,” cô nói.

Đó là một lời khẳng định, không phải một câu hỏi, nhưng cô đang nhìn tôi chờ được khẳng định. Tôi tự hỏi liệu có phải mình bỏ sót điều gì, một điều cần thiết trong câu chuyện. Hay cô chỉ cần biết sự hiển nhiên trong lời nói. Và trong khoảnh khắc, tôi nghĩ mình nên bảo họ Dimitri đã chết.

Đó là điều học viện sẽ thông báo với họ, các giám hộ sẽ thông báo với họ. Nó sẽ dễ chấp nhận hơn... nhưng không hiểu sao, tôi không thể nói dối họ - cho dù là một lời nói dối an ủi. Dimitri chắc chắn sẽ muốn sự thật hoàn chỉnh, và gia đình anh cũng vậy.

“Không,” tôi đáp, trong khoảnh khắc, hi vọng bùng lên trên gương mặt mọi người, ít ra là trước khi tôi nói tiếp. “Dimitri đã trở thành Strigoi.”

Tám

CÓ NHIỀU PHẢN ỨNG LẤN LỘN TRONG các thành viên gia đình Dimitri. Một vài người khóc lóc. Người khác sững sờ. Và người khác - nhất là bà Yeva và Viktoria - chỉ im lặng chấp nhận và kìm nén cảm xúc, giống như những gì Dimitri sẽ làm. Điều đó làm tôi đau buồn chẳng khác gì những giọt nước mắt, khi họ gọi tôi nhớ về anh quá nhiều. Trong gia đình, Sonya - người về nhà ngay sau khi tin tức được thông báo - phản ứng dữ dội nhất. Chị chạy vào phòng khóc lóc, nhất quyết không chịu ra.

Nhưng chẳng bao lâu sau, bà Yeva và Olena bắt tay hành động. Họ liền thoảng nói tiếng Nga, rõ ràng đang bàn kế hoạch gì đó. Họ gọi điện, và Viktoria được giao nhiệm vụ ra ngoài. Không ai cần đến tôi, nên tôi lang thang trong nhà, gắng không cản đường.

Tôi ngắm nghía giá sách vừa rồi, lướt tay trên những cuốn sách bọc da. Những cái tên viết bằng chữ Cyril, nhưng chẳng sao cả.

Chạm vào chúng và tưởng tượng Dimitri đã ôm chúng ngồi đọc khiến tôi thấy gần anh hơn.

“Muốn đọc thứ gì nhẹ nhàng à?” Sydney đi tới đứng cạnh tôi. Lúc trước cô không có mặt nhưng đã nghe tin rồi.

“Rất nhẹ nhàng, vì tôi chẳng hiểu gì cả,” tôi đáp, hướng về những người nhà đang tất bật. “Có chuyện gì thế?”

“Họ đang lên kế hoạch cho đám tang của Dimtri,” Sydney giải thích. “Hay đúng hơn, ừm, lễ tưởng niệm cho anh ta.”

Tôi nhú mày. “Nhưng anh ấy chưa chết...”

“Suyt.” Cô ngắt lời tôi bằng cử chỉ dứt khoát, cảnh giác nhìn những người vội vã xung quanh. “Đừng nói thế.”

“Nhưng đó là sự thật,” tôi cãi.

Cô lắc đầu. “Không phải với họ. Ở đây... ở những ngôi làng này... không có trạng thái giữa chừng. Ta sống hoặc chết. Họ không định thừa nhận anh ta trở thành một trong số... thứ đó.” Cô không thể kìm được sự kinh tởm trong lời nói. “Dù sao đi nữa, anh ta cũng đã chết. Họ sẽ thương khóc và rồi gượng dậy. Cô cũng vậy.” Tôi không tự ái trước thái độ thẳng thừng của cô vì tôi biết cô không ác ý. Đó là phong cách của cô.

Vấn đề là, trạng thái giữa chừng đó rất thật với tôi, và tôi không thể nào đi tiếp được. Chưa thể.

“Rose...” Sydney nói tiếp sau vài giây im lặng. Cô không dám nhìn mắt tôi. “Tôi rất tiếc.”

“Ý cô là, chuyện Dimitri?”

“Phải... Tôi chẳng biết gì cả. Tôi không được dễ chịu cho lắm. Ý tôi là, tôi không định ra vẻ thấy thoải mái hơn trước các vị, nhưng mọi người... à, không phải người, rõ ràng là thế. Nhưng... tôi không biết nữa, vẫn có cảm xúc, vẫn yêu thương và đau khổ. Khi chúng ta tới đây, cô giữ cho mình những tin tức kinh khủng đó, mà tôi lại làm khó cho cô. Tôi rất xin lỗi vì mọi chuyện. Và tôi xin lỗi đã nghĩ xấu về cô.”

Lúc đầu, tôi tưởng cô định nói nghĩ tôi tà ác, rồi tôi hiểu ra. Cô vẫn luôn cho rằng tôi thực sự sắp trở thành một điểm máu và giờ tin rằng tôi đến đây báo tin cho gia đình Dimitri. Tôi không buồn sửa lại.

“Cảm ơn, nhưng làm sao cô biết được. Thực ra, nếu tôi ở vị trí cô... tôi không biết nữa, tôi cũng cư xử như vậy.”

“Không. Cô sẽ không thể đâu. Cô rất tốt với mọi người.”

Tôi nhìn cô ngờ vực. “Hình như mấy ngày vừa rồi cô đi với ai chứ không phải tôi. Ở bên nhà, tôi nổi tiếng vì không tốt. Tôi ương ngạnh, và tôi biết điều đó.”

Sydney mỉm cười. “Phải, đúng vậy. Nhưng cô cũng nói những điều đúng đắn khi cần thiết. Nói với nhà Belikov chuyện đó... ừm, thật khó

khăn. Và bất luận ra sao, cô cũng lịch sự và nhường nhịn giúp người khác thấy dễ chịu. Gần như lúc nào cũng thế.”

Tôi hơi giật mình. Chẳng lẽ tôi là thế thật? Tôi thường nghĩ mình là một con bé hung hăng và cố mường tượng cách hành xử với Sydney mấy ngày nay. Tôi đã đấu khẩu với cô nhiều, nhưng so với những người tôi từng gặp, tôi nghĩ mình thân thiện hơn.

“Ồ, cảm ơn,” tôi chẳng biết nói gì nữa.

“Cô đã gặp Abe chưa? Khi đi thăm thị trấn?”

“Chưa,” tôi nhận ra mình đã quên mất ân nhân bí ẩn kia. “Tôi có nên đi gặp ông ấy không?”

“Tôi nghĩ ông ấy sẽ tìm cô.”

“Ông ta là ai? Sao ông ta lại tới đón chúng ta lúc tôi bị thương?”

Sydney ngáp ngừng, tôi tưởng tôi sẽ gặp phải một điều im lặng nữa của các nhà giả kim. Rồi, sau khi nhìn quanh lo lắng, cô thấp giọng, “Abe không thuộc hoàng tộc, nhưng rất quan trọng. Ông ấy cũng không phải người Nga, nhưng ở đây khá nhiều, luôn vì công việc - cả hợp pháp lẫn phi pháp, tôi nghĩ thế. Ông ấy kết bạn với nhiều Moroi có vai vế, và gần như lúc nào cũng đang kiểm soát các nhà giả kim. Tôi biết ông ấy liên quan tới quá trình tạo ra các hình xăm... nhưng còn làm nhiều việc hơn thế. Chúng tôi lên đặt cho ông ấy một cái tên... Zmey.”

“Zma gì cơ?” Tôi không nghe ra từ đó. Nó nghe như zz-may. Đó chắc chắn là từ tôi chưa nghe bao giờ.

Cô hơi mỉm cười trước sự bối rối của tôi. “Zmey là từ ‘rắn’ trong tiếng Nga. Nhưng không phải rắn thường.” Mắt cô nheo lại trong lúc tìm lời giải thích thỏa đáng hơn. “Nó là từ dùng nhiều trong thần thoại. Đôi khi để chỉ những con rắn khổng lồ mà các hiệp sĩ phải đối đầu. Cũng có nhiều câu chuyện về các phù thủy với dòng máu rắn được gọi bằng cái tên đó. Còn con rắn trong vườn địa đàng? Khiến Eva sa ngã? Nó cũng được gọi là zmey.”

Tôi rùng mình. Được rồi, như thế khá là kinh dị, nhưng nó khiến một số thứ hợp lí hơn. Các nhà giả kim rõ ràng có liên kết với các vị lãnh đạo và quan chức, và Abe có ảnh hưởng lớn tới họ. “Có phải Abe là người muốn cô cùng tôi tới Baia? Là lí do các nhà giả kim bắt cô tới đây?”

Cô lại ngập ngừng, rồi gật đầu. “Phải... đêm đó ở Saint Petersburg, tôi đã gọi điện và được biết người ta đang tìm kiếm cô. Abe ra lệnh qua các nhà giả kim bảo tôi phải ở với cô cho tới khi nào ông ta gặp cô tại đây. Rõ ràng ông ta đang tìm cô vì có người nhờ.”

Tôi lạnh người. Điều tôi e sợ đã trở thành hiện thực. Người ta tìm tôi. Nhưng ai? Nếu Lissa yêu cầu tìm kiếm, tôi có thể nhận ra khi ghé thăm tâm trí cô. Tôi cũng không nghĩ Adrian làm thế, khi mà anh có vẻ tuyệt vọng không biết tung tích tôi. Hơn nữa, anh cũng chấp nhận tôi phải ra đi.

Vậy ai tìm tôi? Vì lí do gì? Ông Abe này có vẻ là một người có địa vị cao - dù có liên can tới những phi vụ làm ăn trong bóng tối hay liên quan tới nữ hoàng cùng những nhân vật trọng yếu tương đương. Liệu có phải nữ hoàng ra lệnh tìm bắt tôi về? Hay vì bà ta ghét tôi đến thế - đã ra lệnh thủ tiêu tôi? Liệu có phải tôi đang đối mặt với một sát thủ?

Sydney rõ ràng vừa kính trọng vừa sợ hãi ông ta.

“Tôi không muốn gặp ông ta,” tôi nói.

“Tôi không nghĩ ông ta sẽ làm gì cô. Ý tôi là, nếu muốn, ông ta đã làm rồi. Nhưng cẩn thận đấy. Lúc nào ông ta cũng có vài ba âm mưu, và những gì ông ta làm cũng bí mật ngang với các nhà giả kim.”

“Tức là cô không tin ông ta?”

Cô cười ử rử và quay đi. “Cô quên rằng: tôi không tin bất kì ai trong số các vị.”

Khi cô đi khuất, tôi quyết định ra ngoài, tránh khỏi sự buồn phiền và bận rộn trong nhà. Tôi ngồi trên bậc thềm của cổng vòm phía sau, nhìn Paul chơi đùa. Thằng bé đang xây dựng một pháo đài cho nhân vật hành động nào đó của mình. Dù có nhạy cảm với nỗi đau trong nhà, nó cũng

không bị ảnh hưởng nhiều bởi “cái chết” của một người cậu nó mới thấy vài lần. Tin dữ không có ý nghĩa gì với nó lắm.

Có nhiều thời gian rảnh suốt ngày, tôi quyết định thăm Lissa thật nhanh. Tôi khá tò mò trước những chuyện xảy ra với Avery Lazar.

Dù ý định hoàn toàn tốt đẹp, Lissa vẫn hơi e dè khi mời Avery tới ăn trưa. Giờ đây, cô ngạc nhiên dễ chịu khi thấy Avery hòa đồng, hấp dẫn cả Christian lẫn Adrian. Phải thừa nhận là Adrian bị ấn tượng với bất cứ thứ gì liên quan tới nữ giới. Christian khó tấn công hơn, nhưng cũng có vẻ thích thú với cô - vì cô cứ trêu chọc Adrian. Bất kì ai có thể cợt nhả về sự hoang phí của Adrian đều được xếp hạng cao trong danh sách của Christian.

“VẬY, hãy giải thích xem,” Avery ngoáy mí ống quanh đĩa của mình. “Anh chỉ, thế nào nhỉ, lang thang trong học viện suốt ngày? Chẳng lẽ anh định sống lại thời trung học?”

“Chẳng có gì mà sống lại,” Adrian ngạo mạn. “Anh đã thống lĩnh trường trung học của mình. Anh được tôn sùng và ngưỡng mộ, dù chẳng có gì đáng ngạc nhiên.” Bên cạnh anh, Christian suýt sặc.

“Tức là... anh đang muốn sống lại những ngày huy hoàng xưa. Sau đó anh đã xuống dốc, hả?”

“Không đời nào,” Adrian đáp. “Anh như rượu tốt. Càng lâu năm càng ngon, sắp tới mới là lúc ngon nhất”

“Có vẻ nó sẽ nhanh chóng cũ đây,” Avery rõ ràng không bị anh chàng rượu chè hấp dẫn thuyết phục. “Tôi cảm thấy buồn chán, cho dù đã dành nửa ngày giúp cha.”

“Adrian ngủ gục hết ngày,” Lissa cố giữ vẻ mặt nghiêm nghị. “Vì thế anh ấy không cần lo lắng tìm việc gì để làm.”

“Này, anh dành một phần thời gian lớn để giúp em làm sáng tỏ những bí ẩn của linh hồn chứ,” Adrian nhắc cô.

Avery vươn tới trước, vẻ tò mò hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp. “Tức là chuyện đó có thật? Tôi đã nghe chuyện về linh hồn... về chuyện cô chữa được cho người khác?”

Lissa mất một lúc mới phản ứng được. Cô vẫn không chắc mình quen được với ý nghĩ năng lực linh hồn đã trở thành công khai. “Là một trong số các khả năng. Chúng tôi vẫn đang làm rõ.”

Adrian háo hức nói chuyện này hơn Lissa - vì muốn gây ấn tượng với Avery - liền nhanh chóng giới thiệu sơ qua về các năng lực của linh hồn, như linh khí và phép ép buộc. “Và,” anh thêm, “anh có thể viếng thăm người khác trong giấc mơ của họ.”

Christian giơ tay. “Dừng lại. Tôi có cảm giác sẽ nhận xét chuyện nữ giới mơ về anh như thế nào. Tôi chỉ ăn thôi nhé.”

“Tôi không định đi đến mức ấy,” Adrian đáp, có vẻ ước gì anh nghĩ ra câu đùa đó trước. Tôi không thể không thấy thích thú.

Adrian có vẻ từng tưng và cột nả trước thiên hạ... thế nhưng, trong giấc mơ của tôi, anh thể hiện vẻ nghiêm túc và ân cần. Anh phức tạp hơn mọi người tưởng.

Avery có vẻ kinh ngạc. “Trời ạ. Tôi vẫn nghĩ dùng khí rất tuyệt. Giờ thì không.” Một cơn gió nhẹ đột nhiên thổi tóc cô bay lên, khiến cô trông như đang làm dáng cho một bức ảnh quảng cáo đồ bơi. Cô tặng cả nhóm một nụ cười chói lóa. Tất cả những gì còn thiếu là một nhiếp ảnh gia.

Tiếng chuông vang lên và mọi người đứng dậy. Christian nhận ra mình đã bỏ quên bài tập về nhà ở một lớp học khác nên vội vàng đi lấy, sau khi hôn tạm biệt Lissa, tất nhiên.

Adrian cũng bỏ đi. “Các giáo viên sẽ nhìn anh khó chịu nếu thấy anh quanh quẩn ở đây sau khi lớp học bắt đầu.” Anh hơi cúi người chào Lissa và Avery. “Hẹn lần sau nhé, các quý cô.”

Avery, người chẳng để tâm gì tới ý nghĩ của các giáo viên, đi cùng Lissa tới lớp học tiếp theo, vẻ mặt cô suy tư. “VẬY... cô đang hẹn hò với Christian phải không?” Chuyện đương nhiên. Nếu Avery thấy một nửa những gì tôi thấy Lissa và Christian làm qua mối liên kết, cô sẽ chẳng thắc mắc gì nữa.

Lissa cười. “Phải, sao thế?”

Avery ngậm ngừng, kêu gọi tính tò mò của Lissa. “À... tôi nghe nói cô đi lại với Adrian.”

Lissa suýt dừng bước. “Cô nghe ở đâu thế?”

“Ở cung điện. Nữ hoàng vẫn khoe bà ấy vui sướng thế nào khi thấy hai người thành một đôi và luôn đi với nhau.”

Lissa rên rỉ. “Bởi vì mỗi lần tới cung điện, bà ấy luôn mời Adrian đi cùng và bắt chúng tôi đi làm việc cho bà ấy. Đó không phải là lựa chọn của tôi... à, ý tôi là, đừng hiểu lầm. Tôi không phiền nếu ở bên Adrian ấy, nhưng lí do chúng tôi luôn ở cạnh nhau là vì bị nữ hoàng ép buộc.”

“Nhưng Tatiana có vẻ thích cô. Bà ấy nói về cô suốt, nào là cô có năng lực, nào là bà ấy rất tự hào.”

“Tôi nghĩ bà ta tự hào vì giết dây điều khiển tôi. Vào cung thật là khó chịu. Nữ hoàng còn lờ chuyện tôi hẹn hò với Christian và tìm mọi cơ hội để hạ nhục anh ấy.” Nữ hoàng Tatiana, cũng như nhiều người khác, không bao giờ tha thứ cho cha mẹ của Christian vì đã cố tình trở thành Strigoi.

“Xin lỗi,” Avery tỏ vẻ hối lỗi. “Tôi không cố ý gợi chuyện không vui. Tôi chỉ muốn biết liệu Adrian còn tự do không thôi.”

Lissa không giận Avery. Cơn giận của cô hướng tới nữ hoàng, trước thái độ bà ta cho rằng ai cũng hành xử theo cách bà ta muốn, sẵn sàng nhảy múa nếu bà ta yêu cầu. Thế giới Moroi vẫn luôn được một nữ hoàng hoặc hoàng đế thống trị từ những ngày đầu tiên, và đôi khi, Lissa nghĩ đã tới lúc thay đổi. Họ cần một hệ thống mà ai cũng có quyền bình đẳng - dù thuộc hoàng tộc hay không. Kể cả các ma cà rồng lai.

Càng nghĩ về nó, Lissa càng thấy bức xúc, sự giận dữ và thất vọng bùng lên, giống tôi hơn là cô. Nó khiến cô muốn gào lên, muốn đi thẳng tới chỗ Tatiana và nói thỏa thuận giữa hai người đã kết thúc. Không có trường đại học nào xứng đáng với chuyện này. Cô sẽ còn nói với Tatiana rằng đã đến lúc xảy ra một cuộc cách mạng, đến lúc lật đổ sự lạc hậu của Moroi. Cô chớp mắt, kinh ngạc thấy mình đang run rẩy. Những cảm xúc đó từ đâu ra? Buồn bực vì Tatiana là một chuyện, còn chuyện này...?

Lissa chưa bị cơn giận nào khó kiểm soát như thế từ ngày đầu dùng linh hồn. Hít một hơi thật dài, cô cố bình tĩnh lại để Avery không nhận ra cô sắp phát khùng.

“Tôi chỉ không thích người ta nói về mình thôi,” cuối cùng Lissa nói.

Avery có vẻ không nhận ra cơn giận của Lissa, “Ồ, nếu nó giúp gì được, thì không phải ai cũng nghĩ thế về cô đâu. Tôi đã gặp một cô bé... Mia? Phải, đúng tên cô ấy. Một người không thuộc hoàng tộc.” Âm điệu tùy tiện của Avery cho thấy cô mang thái độ của nhiều Moroi quý tộc với Moroi “thường dân.” “Cô ta chỉ cười khi nghe chuyện cô và Adrian. Và nói rằng nó thật lố bịch.”

Lissa suýt mỉm cười khi nghe kể. Mia đã từng là đối thủ của Lissa và là một con bé tự coi mình là cái rốn của vũ trụ. Nhưng sau khi mẹ cô bị bọn Strigoi giết, Mia đã tỏ rõ thái độ dứt khoát, sôi sục và khiến hai chúng tôi thích thú. Giờ Mia sống tại cung điện cùng cha mình, bí mật luyện tập chiến đấu để một ngày nào đó chống lại bọn Strigoi.

“Ồ,” đột nhiên Avery lên tiếng. “Simon kìa. Tôi phải đi thôi.”

Lissa nhìn qua bên kia hành lang và thấy giám hộ khắc kỉ của Avery. Simon không cau có như em trai Reed của Avery, nhưng vẫn có vẻ cứng nhắc và khổ hạnh như lần gặp đầu tiên với Lissa. Nhưng Avery rất thân thiện với anh ta.

“Được rồi. Gặp lại cô sau.”

“Chắc chắn rồi,” Avery đáp và định quay đi.

“Ồ, Avery?”

Avery nhìn lại. “Sao cơ?”

“Adrian vẫn còn tự do.”

Câu trả lời duy nhất của Avery là một nụ cười tươi, rồi cô quay đi tới chỗ Simon.

Trở về với gia đình Belikov ở Baia, lễ tưởng niệm đã bắt đầu được tiến hành. Hàng xóm và bạn bè, tất cả đều là ma cà rồng lai, lần lượt tới thăm, nhiều người mang theo thức ăn. Đây là lần đầu tiên tôi quan sát cộng

đồng ma cà rồng lai, nhưng tôi thấy không kì bí như Sydney miêu tả. Nhà bếp trở thành phòng ăn, các bục và bàn đặt đầy bát đĩa. Một số món tôi biết, và có nhiều món ăn nhẹ - bánh quy và bánh ngọt phủ hạt và kem trứng mới đánh. Một số món tôi chưa từng thấy và tin rằng mình sẽ không phải gặp lại nó nữa. Có một bát bắp cải lầy nhầy khiến tôi phải tránh nó ra.

Trước khi ăn, mọi người ra ngoài, tập hợp thành một hình bán nguyệt trong sân. Đó là nơi duy nhất có thể chứa được chừng ấy người. Một cha xứ xuất hiện, một con người. Điều này khiến tôi ngạc nhiên, nhưng tôi nghĩ ở một thị trấn của con người, ma cà rồng lai sẽ tới nhà thờ của con người. Với đa số con người, ma cà rồng lai trông hoàn toàn không khác biệt, vì thế cha xứ chắc chắn mình đang tới thăm một ngôi nhà bình thường. Một số ít Moroi có mặt trong thị trấn cũng tới, nhưng, họ không giống con người lắm - nhợt nhạt - và che giấu răng nanh. Con người không nghĩ mình thấy một thể lực siêu nhiên, nên họ hiếm khi nghi ngờ, cho dù sự thật hiển hiện trước mặt họ.

Mọi người im lặng. Giờ đã là hoàng hôn, với quả cầu lửa màu cam trên bầu trời phía tây, và bóng tối bắt đầu bao trùm. Cha xứ thực hiện bài tưởng niệm bằng tiếng Nga, đọc kinh bằng một giọng nghe như siêu linh trên cái sân mờ tối.

Tất cả những lễ tưởng niệm tôi có mặt đều nói tiếng Anh, nhưng tôi nhận ra cảm xúc tương tự. Đôi lúc, có một số người làm dấu thánh. Tôi không hiểu, nên chỉ nhìn và đợi, cho giọng nói đau buồn của cha xứ vỗ về tâm hồn mình. Cảm xúc tôi dành cho Dimitri khuấy động trong tôi như cơn bão, tôi cố kìm nó lại, khóa trong tim. Khi buổi lễ kết thúc, sự căng thẳng kì quái trong đám đông tan dần. Mọi người đi lại, ôm người nhà Belikov và bắt tay cha xứ. Ông rời đi ngay sau đó.

Bữa ăn được bày ra. Các đĩa ăn được dọn ra, mọi người ngồi bất cứ chỗ nào có thể, dù ở trong nhà hay trong sân. Không có vị khách nào biết tôi, còn gia đình Dimitri quá bận nên chẳng để ý tới tôi trong lúc chạy quanh cố tiếp đãi mọi người. Sydney dành phần lớn thời gian bên cạnh tôi, dù chẳng nói nhiều, tôi cũng thấy an ủi vì có sự hiện diện của cô. Chúng tôi

ngồi trên sàn phòng khách, dựa vào tường, gần giá sách. Cô chẳng động nhiều tới đồ ăn, khiến tôi mỉm cười, có điều gì đó an ủi trong thói quen của cô.

Khi bữa tối kết thúc, người ta tụ tập nói chuyện thành từng nhóm. Tôi không hiểu gì cả, nhưng luôn nghe thấy họ nhắc tới tên anh: Dimitri, Dimitri. Nó khiến tôi nhớ lại những tiếng rít khó hiểu của những hồn ma trong các lần viếng thăm. Nó đè nặng và khiến tôi ngạt thở, cái tên anh làm trái tim tôi nhức nhối. Rồi tôi không chịu nổi. Sydney đi một lúc, nên tôi ra ngoài hít thở không khí. Ai đó đã đốt một đống lửa ở sân sau và ngồi gần đó, vẫn nói về Dimitri, nên tôi đi ra sân trước.

Tôi ra phố, không định đi xa. Đêm ấm và trong lành, trăng sao chiếu lấp lánh trên bầu trời đen. Cảm xúc của tôi rối bời, và giờ tách khỏi đám đông, tôi để một chút cảm xúc dồn nén tuôn ra, thành dòng nước mắt lạnh lẽ trên má. Đi được khoảng vài căn nhà, tôi ngồi xuống lề đường, nghỉ ngơi và tận hưởng sự tĩnh lặng xung quanh. Dù vậy, sự yên bình của tôi rất ngắn ngủi, thính giác nhanh nhạy của tôi phát hiện ra tiếng nói từ nhà Belikov. Có ba dáng người xuất hiện. Một người cao, mảnh khảnh, là Moroi, hai người kia là ma cà rồng lai. Tôi nhìn họ đi tới chỗ mình và dừng lại. Không bận tâm nghi lễ, tôi ngồi yên, nhìn vào đôi mắt sẫm màu của người đàn ông Moroi. Tôi không nhận ra mấy người này trong lễ tưởng niệm, nhưng biết Moroi này ở đâu đó. Tôi cười gượng.

“Tôi đoán ông là Abe Mazur.”

Chín

“TÔI TƯỞNG ÔNG CHỈ LÀ MỘT GIẤC MƠ,” tôi nói.

Họ vẫn đứng đó, các ma cà rồng lai xung quanh ông thành một hệ thống bảo vệ. Khuôn mặt Abe chính là khuôn mặt xa lạ tôi thấy lúc nửa mê nửa tỉnh sau trận chiến ở cạnh nhà kho. Ông lớn hơn tôi nhiều, xấp xỉ tuổi Olena. Ông có mái tóc đen và chòm râu dê, và gần như rám nắng nhất so với các Moroi. Nếu bạn đã từng thấy một người rám nắng hoặc da sạm màu đã đỡ bệnh và trở nên nhợt nhạt, thì cũng giống thế.

Ông có một vài đốm trên da, nhưng bị vẽ xanh xao cường điệu hóa. Điều đáng ngạc nhiên nhất là trang phục của ông. Ông mặc một chiếc áo khoác dài màu tối đắt tiền, quàng chiếc khăn cashmere đỏ thẫm. Bên dưới nó, tôi thấy vàng, một sợi xích đồng bộ với khuyên tai vàng trên tai ông. Ấn tượng đầu tiên của tôi là sự lòe loẹt này nên dành cho một tên cướp biển hay buôn người. Một lúc sau, tôi đổi ý. Có điều gì đó trong Abe nói rằng ông ta chính là kẻ sẵn sàng làm mọi thứ để hoàn thành mục đích của mình.

“Mơ sao? Đó,” người đàn ông Moroi nói, với một chút xiu bóng dáng của nụ cười, “không phải là điều ta thường nghe. À, không.” Ông suy nghĩ. “Ta đôi khi xuất hiện trong ác mộng của kẻ khác.” Ông không phải người Mĩ hay Nga. Tôi không nhận ra âm sắc giọng nói.

Ông ta đang cố gây ấn tượng với tôi hay đang hăm dọa tôi bằng tai tiếng của mình? Sydney không thực sự sợ Abe, nhưng rõ ràng cô có lí do chính đáng để đề phòng.

“Ồ, tôi nghĩ ông đã biết tôi là ai,” tôi nói. “Vậy, câu hỏi đặt ra là, ông làm gì ở đây?”

“Không,” nụ cười của ông trở nên nghiêm nghị. “Câu hỏi đặt ra là, con làm gì ở đây?”

Tôi khoát tay về phía ngôi nhà, cố ra vẻ điềm tĩnh. “Tôi đi dự đám ma.”

“Đấy không phải là lí do con tới Nga.”

“Tôi tới Nga để báo cho gia đình Belikov biết Dimitri đã chết, bởi không ai buồn làm điều đó.” Lời giải thích này khá thuận tiện cho sự có mặt của tôi ở Baia, nhưng khi Abe quan sát, một luồng lạnh toát chạy dọc sống lưng tôi, gần giống lúc bị bà Yeva nhìn. Cũng như bà già điên đó, ông không tin, và tôi lại cảm thấy mong manh, nguy hiểm trước cái tôi vui vẻ của ông.

Abe lắc đầu, và nụ cười lại mở rộng. “Đó cũng không phải lí do. Đừng nói dối ta, cô bé.”

Tôi nổi cáu. “Cũng đừng chất vấn tôi, ông già! Chừng nào ông sẵn sàng nói xem tại sao ông và mấy người đồng mưu liều mạng đi suốt quãng đường để tới cứu Sydney và tôi.” Các ma cà rồng lai của Abe căng người khi nghe từ *ông già*, nhưng thật ngạc nhiên, ông lại cười, dù nụ cười không tới được ánh mắt ông.

“Ta đang giúp con.”

“Không phải theo những gì tôi được nghe, ông là người ra lệnh cho các nhà giả kim phái Sydney đi với tôi tới đây.”

“Ồ?” Ông nhướn mày. “Con bé bảo con thế sao? Hừm... đó là một cách cư xử không tốt. Cấp trên của con bé sẽ không thế. Không hề.”

Ôi chết tiệt. Tôi đã thiếu suy nghĩ. Tôi không muốn Sydney gặp rắc rối. Nếu Abe là một thể loại bố già Moroi - cô gọi ông là gì nhỉ? Zmey? Rắn? - thì tôi không nghi ngờ chuyện ông ta sẽ ra lệnh cho các nhà giả kim khiến cuộc đời cô đau khổ hơn thế nữa.

“Tôi đã ép cô ấy nói,” tôi nói dối. “Tôi... tôi đã đe dọa cô ấy trên tàu. Không có gì khó. Cô ấy đã sợ chết khiếp.”

“Ta không nghi ngờ chuyện đó. Tất cả đều sợ chúng ta, bị trói buộc bởi truyền thống và ăn mình sau thập giá để bảo vệ bản thân - dù có được phần thưởng là hình xăm kia. Xét về nhiều mặt, họ có những ưu điểm như

ma cà rồng lai - chỉ là không di truyền được.” Ông nhìn lên các vì sao như một triết gia trầm tư trước bí ẩn của vũ trụ. Không hiểu sao nó khiến tôi tức giận hơn. Ông đang coi tôi như một trò đùa, khi rõ ràng có tay chân theo dõi tôi. Tôi không muốn trở thành một phần trong mưu đồ của ai, nhất là khi tôi không biết mưu đồ đó là gì.

“Rồi, rồi, tôi tin ông có thể nói về các nhà giả kim và cách ông điều khiển họ suốt đêm,” tôi gắt. “Nhưng tôi vẫn muốn biết ông muốn gì ở tôi?”

“Chẳng gì cả,” ông ngăn gọn.

“Chẳng gì cả? Ông mất công giảng bầy tôi với Sydney và theo tôi tới đây chẳng vì cái gì cả.”

Abe nhìn xuống, và có một ánh nhìn nguy hiểm lóe lên trong mắt ông. “Con chẳng có gì thú vị với ta. Ta có chuyện riêng phải làm. Ta tới thay cho những người quan tâm tới con.”

Tôi cứng người, và nỗi sợ thực sự chạy dọc cơ thể tôi. Chết tiệt. Có một cuộc truy tìm đã được phát động. Nhưng ai? Lissa? Adrian? Tatiana? Một lần nữa, tên bà ta khiến tôi lo lắng. Những người khác tìm tôi vì họ quan tâm. Còn Tatiana... Tatiana sợ tôi bỏ trốn với Adrian. Một lần nữa tôi nghĩ bà ta muốn tìm ra tôi chỉ để đảm bảo tôi không thể trở về. Abe rõ ràng là kẻ sẵn sàng khiến người ta biến mất.

“Vậy người khác muốn gì? Họ muốn kéo tôi về?” Tôi hỏi, cố tỏ vẻ không sợ hãi. “Chẳng lẽ ông nghĩ ông chỉ cần tới đây kéo tôi về Mĩ?”

Nụ cười bí ẩn của Abe quay lại. “Con nghĩ ta chỉ kéo con về thôi sao?”

“À,” tôi cau có, lại buột miệng, “ông không thể. Tay chân của ông thì có. À, có thể. Tôi có thể hạ họ.”

Abe cười to lần đầu tiên, tiếng cười sang, âm trầm với sự thích thú chân thành. “Con xứng đáng với sự xúc xược nổi tiếng của mình đấy. Hay lắm.” Tuyệt!

Hắn Abe có một hồ sơ chi tiết về tôi. Chắc ông còn biết tôi thích gì cho bữa sáng nữa kia. “Ta sẽ thỏa thuận với con. Nói cho ta biết sao con ở

đây, và ta sẽ nói tại sao ta ở đây.”

“Tôi nói rồi.”

Trong khoảnh khắc, tiếng cười biến mất. Ông bước gần chỗ tôi ngồi hơn, tôi nhận thấy các giám hộ của ông căng thẳng. “Và ta đã bảo đừng có nói dối. Con có lí do để tới đây. Ta cần phải biết lí do thật.”

“Rose? Chị vào đây được không?”

Từ phía nhà Belikov, giọng Viktoria vang lên. Nhìn lại, tôi thấy cô đứng trước cửa. Đột nhiên tôi muốn tránh khỏi Abe. Có điều gì đó nguy hiểm chết người sau bộ mặt vui vẻ lờ lợc này, khiến tôi không muốn ở gần ông ta một phút nào. Tôi nhảy lên, chuẩn bị đi về, hơi nghi ngại các giám hộ của ông sẽ tới bắt cóc tôi, dù ông có nói gì đi nữa. Hai anh chàng đứng yên, nhưng mắt nhìn tôi chăm chú. Nụ cười mưu mô của ông ta lại hiện ra trên mặt.

“Xin lỗi tôi không thể ở lại nói chuyện,” tôi nói.

“Không sao cả,” Abe nói, vẻ rộng lượng. “Chúng ta sẽ tìm lúc khác.”

“Chắc không đâu,” tôi đáp. Ông cười, và tôi vội vàng theo Viktoria vào nhà, chỉ thấy an toàn sau khi đã đóng cửa thật chặt. “Chị không thích lão đó.”

“Abe?” Viktoria hỏi. “Em nghĩ ông ta là bạn chị.”

“Đâu có. Ông ta như kẻ cướp ấy, đúng không?”

“Em nghĩ thế,” cô đáp, như thể chuyện đó không quan trọng. “Nhưng ông ấy là lí do khiến chị có mặt ở đây.”

“Ồ, chị biết ông ta tới đón hai đứa chị.”

Viktoria lắc đầu. “Không, ý em là tới đây cơ. Em nghĩ trong lúc ở trên xe, chị cứ nói ‘Belikov, Belikov’. Abe nghĩ chị biết gia đình em nên đã đưa chị tới đây.”

Thật đáng ngạc nhiên. Tôi vẫn mơ về Dimitri, nên tất nhiên sẽ nói ra họ của anh. Nhưng tôi không hề biết tại sao mình tới nhà này.

Tôi tưởng đó là do Olena biết về y thuật.

Rồi Viktoria thêm vào điều đáng kinh ngạc nhất. “Khi ông ấy biết nhà em không quen chị, ông ấy định đưa chị đi nơi khác, nhưng bà ngoại nói mọi người phải giữ chị lại. Em nghĩ bà đã mơ thấy chị tới đây.”

“Cái gì?” Bà Yeva điên khùng, đáng sợ vẫn ghét tôi? “Bà Yeva mơ thấy chị?”

Viktoria gật đầu. “Đó là món quà bà có được. Và chắc chắn chị không biết Abe chứ? Ông ta quá quan trọng nên chắc không thể tới đây chẳng vì lí do gì.”

Olena hồi hả tới chỗ chúng tôi trước khi tôi kịp trả lời. Bà nắm lấy tay tôi. “Mọi người đang tìm con. Sao lâu thế?” Câu hỏi hướng tới Viktoria.

“Abe vừa...”

Olena lắc đầu. “Bỏ qua đi. Đi nào. Mọi người đang chờ.”

“Chờ gì ạ?” tôi hỏi, mặc cho bà kéo tôi ra sân sau.

“Lẽ ra em phải báo chị,” Viktoria hồi hả theo sau. “Bây giờ là lúc mọi người ngồi lại và nhớ về Dimitri qua các câu chuyện kể.”

“Đã lâu không có ai gặp nó. Mọi người không biết gần đây có những gì đã diễn ra,” Olena nói. “Chúng ta cần con kể cho nghe.”

Tôi giật mình. Tôi ư? Tôi ngần ngại, nhất là lúc chúng tôi ra ngoài và nhìn thấy những gương mặt xung quanh đồng lửa. Tôi không biết ai trong số họ.

Làm sao tôi có thể kể về Dimitri? Làm sao tôi mở lòng mình ra được? Những bóng người nhòe đi, tôi tưởng mình sắp ngã.

Trong lúc đó, không ai để ý thấy tôi. Karolina vừa nói vừa ôm em bé trong tay. Thịnh thoảng cô dừng lại, và mọi người bật cười.

Viktoria ngồi xuống một chỗ trống trải chắn trên đất, kéo tôi xuống bên cạnh. Một lúc sau Sydney tham gia chúng tôi.

“Chị ấy nói gì thế?” tôi thì thầm.

Viktoria lắng nghe một lúc rồi ghé sát vào tôi. “Chị ấy đang kể khi Dimitri còn nhỏ, anh ấy vẫn hay năn nỉ chị ấy cùng các bạn cho chơi chung. Lúc ấy anh ấy sáu tuổi còn bọn chị ấy lên tám, không thích anh ấy

bám theo.” Viktoria lại dừng nghe tiếp. “Cuối cùng Karolina bảo nếu anh ấy đồng ý cưới con búp bê của họ thì họ sẽ cho chơi. Thế là Karolina cùng các bạn diện đồ cho anh ấy cùng mấy con búp bê và liên tục tổ chức đám cưới. Anh ấy đã phải cưới ít nhất mười lần.”

Tôi không thể nhịn cười khi nghĩ đến hình ảnh Dimitri can trường, gọi cảm để chị gái diện đồ cho mình. Chắc anh coi lễ cưới với búp bê cũng nghiêm túc và quan trọng như nhiệm vụ giám hộ.

Người khác lên tiếng, tôi cố theo dõi lời dịch. Tất cả các câu chuyện đều nói về sự tử tế và mạnh mẽ của anh. Khi không đi xa chiến đấu với những kẻ đội mồ sống dậy, Dimitri đến giúp đỡ những người gặp khó khăn. Gần như ai cũng nhớ tới lúc Dimitri bước đến giúp họ, tìm mọi cách làm việc chính nghĩa, dù trong tình huống khiến anh gặp nguy hiểm. Điều đó không có gì đáng ngạc nhiên với tôi.

Dimitri luôn làm điều chính nghĩa.

Chính thái độ ấy đã khiến tôi yêu anh rất nhiều. Tôi cũng có bản tính tương tự. Tôi cũng lao tới khi có người cần mình, đôi khi tôi không cần phải làm thế. Người ta bảo tôi điên, nhưng Dimitri hiểu. Anh luôn hiểu tôi, và chúng tôi cố gắng để thay thế sự nôn nóng xông pha hiểm nguy bằng lý lẽ và tính toán. Tôi cảm giác không ai trên đời hiểu mình được như anh.

Tôi không nhận ra nước mắt chảy dài trên má cho tới khi thấy mọi người nhìn mình. Lúc đầu, tôi tưởng họ cho rằng tôi điên vì đã khóc, nhưng rồi tôi nhận ra có người hỏi mình.

“Họ muốn chị nói về ngày cuối cùng của Dimitri,” Viktoria nói. “Hãy kể cho mọi người câu chuyện. Những hành động anh ấy làm. Cách anh ấy chiến đấu.”

Tôi lấy ống tay áo gạt nước mắt, chăm chú nhìn đồng lửa. Tôi vốn không ngần ngại nói chuyện trước nhiều người, nhưng lần này khác hẳn. “Chị... chị không thể,” tôi bảo Viktoria, giọng mềm nhũn. “Chị không thể nói về anh ấy.”

Viktoria nắm chặt tay tôi. “Xin chị. Họ cần nghe về Dimitri. Họ cần được biết. Cứ nói bất kì điều gì. Anh ấy đã ra sao?”

“Anh ấy... anh ấy là anh trai em. Em biết mà.”

“Phải,” cô nhẹ nhàng. “Nhưng mọi người muốn biết chị nghĩ về anh ấy như thế nào.”

Mắt tôi vẫn nhìn đống lửa, nhìn ngọn lửa nhảy nhót và đổi màu từ vàng cam sang màu xanh. “Anh ấy... anh ấy là người tuyệt vời nhất mà chị từng gặp.” Tôi dừng lại lấy dũng khí, Viktoria tranh thủ dịch lời tôi nói sang tiếng Nga. “Anh ấy là một trong những giám hộ giỏi nhất. Ý chị là, so với nhiều người, Dimitri khá trẻ, nhưng ai cũng biết anh. Họ biết tới danh tiếng của anh, và nhiều người tin tưởng lời khuyên của anh. Họ gọi Dimitri là một vị thánh. Và mỗi lần có hiểm nguy... hay có chiến đấu... anh luôn là người đầu tiên vào cuộc. Anh chưa bao giờ nao núng. Khoảng hơn một tháng trước, học viện tôi đã bị tấn công...”

Tôi nghẹn ngào. Gia đình Belikov nói họ đã biết tới vụ tấn công - ai cũng biết - và nhìn những gương mặt ở đây, tôi thấy đây là sự thật. Tôi không cần nói nhiều về đêm đó, về những sự kinh hoàng tôi đã chứng kiến.

“Đêm đó,” tôi tiếp tục, “Dimitri xông ra đối mặt với bọn Strigoi. Anh và tôi đã ở bên nhau khi nhận ra chúng tấn công. Tôi muốn ở lại giúp anh, nhưng anh không cho phép. Anh bảo tôi phải đi, phải chạy và báo động cho mọi người. Rồi anh ở lại, không biết mình sẽ phải hạ bao nhiêu Strigoi khi tôi đi kêu cứu. Tôi vẫn không biết anh đã chiến đấu với bao nhiêu tên, nhưng chúng rất đông. Anh đã hạ chúng một mình.”

Tôi nhìn những gương mặt xung quanh. Mọi người im phăng phắc khiến tôi tự hỏi họ có nín thở không. “Thật khó,” tôi bảo họ.

Giọng tôi đã hạ xuống thành một lời thì thầm. Tôi phải tự lặp lại rõ ràng hơn. “Thật khó khăn. Tôi không muốn bỏ anh lại, dù biết mình phải làm thế. Anh đã dạy tôi nhiều điều, nhưng điều lớn nhất chính là chúng tôi phải bảo vệ mọi người. Nghĩa vụ của tôi là báo động cho mọi người, dù tôi muốn ở bên anh. Tim tôi luôn tự nhủ, ‘Quay lại, quay lại. Đến bên anh ấy!’”

Nhưng tôi biết mình phải làm gì và cũng biết anh đang cố giữ an toàn cho tôi. Và nếu đổi vị trí... ồ, tôi nghĩ tôi cũng bắt anh phải chạy.”

Tôi thở dài, ngạc nhiên thấy mình đã bộc lộ quá nhiều tâm sự. Tôi quay lại vấn đề. “Dù sau này các giám hộ tham gia chiến đấu, Dimitri cũng không lùi bước. Anh đã hạ nhiều Strigoi hơn bất kì ai.” Christian và tôi mới là những người tiêu diệt nhiều nhất. “Anh... anh thật sự lợi hại.”

Tôi kể lại phần cuối như với gia đình Belikov. Chỉ có điều tôi không đi vào chi tiết, chỉ nói mơ hồ về tinh thần dũng cảm và lòng quả cảm của anh. Những câu nói khiến tôi đau đớn, dù vậy... nói ra cũng khiến tôi nhẹ lòng. Tôi đã giữ những kí ức về đêm đó quá chặt.

Cuối cùng, tôi phải kể về chuyện trong hang. Đây... mới là phần kinh khủng nhất.

“Chúng tôi chặn bọn Strigoi trong một cái hang. Hang có hai lối vào, và chúng tôi tiến công từ cả hai đầu. Nhưng sau đó một số người phía chúng tôi bị mắc kẹt, và có nhiều Strigoi hơn dự tính. Có người đã hi sinh... nhưng chúng tôi sẽ mất nhiều người hơn nếu hôm ấy vắng Dimitri. Anh không chịu ra chừng nào mọi người chưa ra hết. Anh không quan tâm tới mối hiểm nguy bên mình. Anh chỉ biết mình phải cứu người khác...”

Tôi đã nhìn thấy quyết tâm đó trong mắt anh. Kế hoạch của chúng tôi là rút lui ngay sau khi tất cả đã ra ngoài, nhưng tôi có cảm giác anh sẵn sàng ở lại tiêu diệt bất kì tên Strigoi nào anh nhìn thấy. Dù vậy anh vẫn tuân theo mệnh lệnh, chịu rút lui khi mọi người đã an toàn. Trong giây phút cuối cùng, ngay trước khi tên Strigoi cắn anh, Dimitri đã gặp mắt tôi với một ánh nhìn đầy tình yêu thương như thể cả hang động đầy ánh sáng.

Vẻ mặt của anh như muốn nói những điều chúng tôi hứa hẹn với nhau: Chúng ta sẽ ở bên nhau, Rose. Sớm thôi. Chúng ta đã sắp tới nơi rồi. Sẽ không còn ai chia rẽ chúng ta được nữa...

Dù vậy tôi không nhắc đến phần đó. Khi tôi kể xong câu chuyện, vẻ mặt mọi người đau buồn nhưng đầy ngưỡng mộ. Phía sau đám đông, tôi thấy Abe cùng các giám hộ lắng nghe, vẻ mặt ông không thể hiểu nổi. Nghiêm khắc, nhưng không giận dữ hay đáng sợ. Đám đông bắt đầu

chuyển tay nhau những chiếc cốc nhỏ, và một người đưa cho tôi một chiếc. Một ma cà rồng lai tôi không quen, một trong số nam giới ít ỏi có mặt, đứng dậy giơ cốc lên. Ông nói gì đó tỏ vẻ cung kính, tôi nghe thấy cái tên Dimitri vài lần. Sau khi phát biểu xong, ông uống nước trong cốc.

Mọi người làm theo, nên tôi bắt chước.

Và suýt chết sặc.

Nó giống như lửa dạng lỏng. Tôi phải cố hết sức nuốt hết mà không phun vào mọi người xung quanh. “Cái... cái gì đây?” tôi ho sù sụ.

Viktoria cười. “Vodka.”

Tôi nhìn cốc. “Không, không phải. Chị đã từng uống vodka rồi.”

“Không phải vodka Nga.”

Rõ ràng là không. Tôi cố uống hết cốc rượu vì lòng tôn trọng Dimitri, dù tôi biết nếu anh ở đây, anh sẽ lắc đầu với tôi. Tôi nghĩ đã hết khoảng thời gian làm tâm điểm sự chú ý, nhưng không. Mọi người tiếp tục hỏi. Họ muốn biết thêm về Dimitri, về cuộc sống của anh gần đây. Họ cũng muốn biết tôi và Dimitri có phải một đôi không. Họ đều cho rằng tôi và Dimitri yêu nhau, và chấp nhận chuyện đó. Tôi bị hỏi hai người gặp nhau như thế nào, đã ở bên nhau bao lâu...

Suốt thời gian đó, họ liên tục rót đầy cốc của tôi. Quyết tâm không trở nên ngớ ngẩn, tôi uống cho tới lúc uống cạn cốc vodka mà không ho sặc. Tôi càng uống, câu chuyện càng lớn tiếng và sinh động. Chân tay tôi bắt đầu run, và tôi biết tất cả chuyện này thật là một ý tưởng không hay. Ồ, tôi biết!

Cuối cùng, mọi người bắt đầu giải tán. Tôi không biết lúc đó là mấy giờ, có lẽ là nửa đêm. Hoặc muộn hơn. Tôi cũng đứng dậy, thấy khó khăn hơn tưởng tượng. Cả thế giới chao đảo, dạ dày của tôi không hài lòng với tôi cho lắm. Có ai đó giữ tay giúp tôi đứng vững.

“Cẩn thận nào,” Sydney nói. “Đừng cố.” Cô chậm chậm dẫn tôi vào nhà.

“Chúa ơi,” tôi rên rỉ. “Người ta dùng thứ đó làm nhiên liệu tên lửa phải không?”

“Có ai bắt cô uống đâu.”

“Này, đừng có giảng đạo. Hơn nữa, tôi phải lịch sự chứ.”

“Phải phải,” cô đáp.

Chúng tôi vào trong và chăt vật leo cầu thang tới căn phòng Olena chuẩn bị cho tôi. Mỗi bước đi đều thật khổ sở.

“Họ đều biết chuyện tôi và Dimitri,” tôi lầm bầm, không biết mình có nói được câu nào tỉnh táo không. “Nhưng tôi đâu có nói hai chúng tôi yêu nhau.”

“Cô chẳng cần phải nói. Nó hiện rõ trên mặt cô.”

“Họ cứ làm như tôi là góa phụ của anh ấy vậy.”

“Có khác gì đâu.” Chúng tôi vào phòng, Sydney đỡ tôi ngồi xuống giường. “Ở đây không có nhiều người kết hôn. Nếu cô ở bên ai đó đủ lâu, họ sẽ cho là như thế.”

Tôi thờ dãi nhìn lơ đãng. “Tôi nhớ anh ấy quá.”

“Tôi rất tiếc,” Sydney nói.

“Liệu có khá hơn được không nhỉ?”

Câu hỏi khiến cô ngạc nhiên. “Tôi... tôi không biết.”

“Cô đã yêu bao giờ chưa?”

Cô lắc đầu. “Chưa.”

Không biết cô may mắn hay không. Tôi không rõ liệu những ngày tươi sáng bên anh có xứng đáng với nỗi đau tôi thấy bây giờ không. Một lát sau, tôi nhận ra sự thật. “Tất nhiên là có.”

“Hả?” Sydney hỏi.

Tôi nhận ra mình đã nói to ý nghĩ của mình. “Không có gì. Chỉ tự nói với mình thôi. Tôi phải đi ngủ.”

“Cô có cần gì không? Cô có thấy mệt không?”

Tôi xem xét cái dạ dày đang cuộn lên. “Không, cảm ơn.”

“Được rồi.” Và rồi cô nhanh chóng bỏ đi, tắt đèn, đóng cửa lại.

Tôi tưởng mình sẽ ngủ ngay. Thực sự, tôi muốn thế. Tôi đã mở lòng quá nhiều về Dimitri, và tôi muốn nỗi đau tan đi. Tôi muốn bóng tối và sự lãng quên. Nhưng, vì tôi mong muốn sự trừng phạt, trái tim tôi quyết định hoàn tất nhiệm vụ và để ngỏ đó.

Tôi tới thăm Lissa.

Mười

TRONG BỮA TRƯA MỌI NGƯỜI ĐÃ HỢP với Avery đến mức tối hôm đó cả nhóm tụ tập lại và có một buổi tối tương bừng. Tiết một sáng hôm sau, lúc ngồi trong lớp tiếng Anh, Lissa nghĩ về bữa tiệc. Họ đã thức khuya, trốn khỏi giờ giới nghiêm. Nghĩ thế Lissa mỉm cười, dù cô đang cố nhin một cái ngáp. Tôi không thể không thấy hơi ghen tị. Tôi biết Avery giúp Lissa vui vẻ, chuyện ấy khiến tôi bực dọc rất nhỏ nhen. Thế nhưng... tình bạn mới với Avery cũng khiến tôi với bớt cảm giác tội lỗi vì đã bỏ lại Lissa.

Lissa lại ngáp. Thật khó tập trung vào Bức thư đỏ thắm khi đang chống chọi với cảm giác sau khi say. Avery dường như có một nguồn cung cấp đồ uống vô tận. Adrian rất hào hứng, còn Lissa hơi ngần ngại. Cô rời bỏ những ngày tiệc tùng đã lâu, nhưng rốt cuộc cũng chào thua và uống nhiều rượu hơn mức cho phép. Tình trạng này không khác mấy với chuyện tôi uống vodka. Cả hai chúng tôi đều say sưa rượu chè, dù cách nhau cả nửa vòng trái đất.

Đột nhiên, một âm thanh chói tai vang vọng. Lissa cùng mọi người trong lớp giật mình ngẩng đầu lên. Trong góc phòng, một chiếc chuông báo cháy rung to báo động. Hiển nhiên, vài học sinh bắt đầu hoan hô, những người khác giả vờ sợ hãi. Số còn lại chỉ ngạc nhiên chờ đợi.

Giáo viên của Lissa cũng có vẻ bất ngờ, sau khi xem xét, Lissa cho rằng đây không phải hồi chuông được lên kế hoạch trước. Các giáo viên thường biết trước nếu có một cuộc diễn tập, nhưng cô Malloy không có vẻ ửng oải bình thường khi các giáo viên muốn biết buổi diễn tập sẽ cắt mất bao nhiêu thời gian cho tiết học của mình.

“Đứng dậy và ra đó,” cô Malloy bực dọc, vợ lấy cuốn sổ. “Các em biết đi đâu rồi đấy.” Trình tự diễn tập chống cháy đã được lên khuôn mẫu sẵn.

Lissa theo mọi người và gặp Christian. “Anh bày trò này hả?” cô đùa.

“Không. Nhưng anh ước gì mình làm thế. Lớp học này khiến anh chán muốn chết.”

“Anh á? Em đang rất đau đầu.”

Cậu ta cười thông cảm. “Hãy để nó trở thành bài học cho em, quý cô rượu chè bé nhỏ.”

Cô nhăn mặt đấm nhẹ Christian. Họ tới điểm hẹn của lớp ở bên ngoài sân và đứng vào hàng. Cô Malloy tới kiểm tra danh sách, thỏa mãn thấy không có ai bị bỏ lại phía sau.

“Em không nghĩ vụ báo cháy được lên kế hoạch từ trước,” Lissa thì thầm.

“Đồng ý,” Christian đáp. “Nghĩa là, dù không có lửa, cũng phải mất một lúc nữa mới xác định được.”

“Thế thì chẳng có lí do gì để đợi, đúng không?”

Christian và Lissa quay lại ngạc nhiên khi nghe tiếng nói phía sau, nhận ra Avery. Cô mặc chiếc váy len màu tím, đi đôi giày cao gót màu đen chẳng phù hợp với nền cỏ ướt chút nào.

“Cô làm gì ở đây?” Lissa hỏi. “Tưởng cô ở trong phòng chứ.”

“Làm gì cũng được. Ở đây chán quá. Tôi phải tới giải cứu mọi người.”

“Cô làm đúng không?” Christian hỏi, vẻ hơi bị ấn tượng.

Avery nhún vai. “Tôi nói rồi, tôi chán lắm. Nào, đi mau trong lúc còn đang lộn xộn.”

Christian và Lissa liếc mắt nhìn nhau. “À,” Lissa từ tốn, “tôi nghĩ họ đã điểm danh xong...”

“Nhanh lên nào!” Avery giục. Sự phấn khích của cô thật dễ lây lan, và Lissa, cảm thấy bạo dạn, vội vàng đi theo, Christian cũng vậy. Giữa đám học sinh đang lộn xộn, không ai nhận ra họ đi ngang sân trường - cho tới khi đến gần nhà khách. Simon đứng dựa lưng vào cửa, và Lissa sững lại. Họ đã bị phát hiện.

“Mọi thứ ổn chưa?” Avery hỏi.

Simon, rõ ràng thuộc loại mạnh mẽ và im lặng, gật đầu thật nhanh trước khi đứng thẳng dậy. Anh ta cho tay vào túi rồi bỏ đi. Lissa tròn mắt ngạc nhiên.

“Anh ấy... anh ấy để bọn mình đi? Anh ấy không làm gì à?” Simon không ở trường với tư cách giáo viên, nhưng... không có nghĩa anh ta sẵn sàng để học sinh bỏ lớp học vì một báo động cháy giả.

Avery cười tinh nghịch, nhìn Simon bỏ đi. “Bọn tôi đã ở bên nhau khá lâu. Anh ta có nhiều việc phải làm hơn là giữ trẻ.”

Cô dẫn hai người vào trong, nhưng thay vì tới phòng cô, họ đi sang khu khác và đến một nơi tôi biết rõ: phòng Adrian.

Avery đập cửa thành thành. “Này, Ivashkov! Mở cửa ra.”

Lissa bịt miệng che tiếng cười khúc khích. “Thế mà cũng gọi là lén lút. Mọi người sẽ nghe thấy hết.”

“Tôi cần anh ta nghe thấy chứ,” Avery cãi.

Cô tiếp tục đấm cửa và kêu gào, cuối cùng Adrian cũng trả lời. Tóc anh bù xù, còn mắt anh thâm quầng.

Đêm qua anh đã uống nhiều gấp đôi Lissa.

“Gì thế...?” Adrian chớp mắt. “Chẳng phải mọi người đang đi học sao? Chúa ơi. Anh vẫn chưa ngủ quá lâu chứ, đúng không?”

“Cho mọi người vào đi,” Avery xông qua. “Anh đang có những người tị nạn tránh lửa đây.”

Cô nhảy lên đi văng trong phòng, tự nhiên như ở nhà trước con mắt tròn xoe của Adrian. Lissa và Christian bắt chước.

“Avery đã ấn nút báo động cháy,” Lissa giải thích.

“Tuyệt lắm,” Adrian nói, đổ nhào xuống một cái ghế êm ái. “Nhưng sao lại tới đây? Chẳng lẽ đây là nơi duy nhất không bị lửa cháy tới à?”

Avery nháy mắt. “Anh không vui khi thấy bọn em sao?”

Anh nhìn cô chăm chú một lúc. “Luôn vui khi thấy em.”

Lissa luôn khắt khe với những hành động phá vỡ kỷ luật, nhưng sự việc hôm nay khiến cô thích thú. Thật hoang dã, thật ngớ ngẩn... một vụ giải thoát khỏi những lo lắng gần đây của cô. “Sẽ không mất nhiều thời gian để làm rõ mọi thứ đâu. Bọn họ đang cho mọi người trở lại lớp rồi.”

“Có thể lắm,” Avery đồng ý, đặt chân lên bàn cà phê. “Nhưng tôi có thể đảm bảo một hồi chuông báo động nữa sẽ vang lên ngay khi họ mở cửa.”

“Làm sao cô làm được thế?” Christian hỏi.

“Bí mật quân sự.”

Adrian dụi mắt, rõ ràng đang ngạc nhiên, dù bị đánh thức đột ngột. “Em không thể kéo chuông báo cháy suốt ngày, Lazar.”

“Thực ra, em có thể đảm bảo rằng ngay khi họ làm rõ hồi chuông báo động thứ hai, một hồi chuông thứ ba sẽ vang lên.”

Lissa cười to, dù chủ yếu vì phản ứng của hai anh chàng chứ không phải vì lời tuyên bố của Avery. Christian, với sự nổi loạn chống lại xã hội, đã đốt cháy người khác. Adrian suốt ngày say sưa hút thuốc. Một cô gái hòa đồng dễ thương như Avery làm họ kinh ngạc quả là một điều đáng chú ý. Avery có vẻ rất hài lòng khi vượt qua họ.

“Nếu quá trình thẩm vấn đã kết thúc,” cô nói, “thì tại sao anh không mời khách của mình thứ gì đó nhỉ?”

Adrian đứng dậy ngáp. “Rồi, rồi, cô nàng xác xược. Anh sẽ đi pha cà phê.”

“Với một trò vui?” Cô hất hàm về phía tủ rượu của Adrian.

“Chắc cô đang đùa,” Christian lên tiếng. “Cô có còn lại chút gan nào không?”

Avery lững thững đi tới cái tủ, nhặt một chai. Cô đưa cho Lissa. “Dám đánh cuộc không?”

Sự nổi loạn buổi sáng nay của Lissa cũng có giới hạn của nó. Cơn đau đầu do rượu vẫn khiến cô nhăn nhó. “Ôi, không.”

“Nhát cáy,” Avery chế nhạo rồi quay sang Adrian. “Rồi, thưa ngài Ivashkov, ngài khôn hồn thì đặt cái nồi lên bếp cho tôi. Tôi thích dùng cà phê với rượu brandy.”

Không lâu sau, tôi rời khỏi tâm trí Lissa, trở về với mình, với bóng tối của giấc ngủ bình thường. Dù sao nó cũng rất ngăn ngủi, vì tiếng đập âm âm khiến tôi giật mình tỉnh dậy.

Mắt tôi mở ra, cảm thấy một một cơn đau xói óc - hậu quả của thứ vodka độc hại. Cơn đau của Lissa chẳng ăn nhằm gì với của tôi. Tôi định nhắm mắt, muốn chìm lại vào giấc ngủ để đỡ đau hơn. Rồi tôi lại nghe thấy tiếng đập, và tệ hơn, giường tôi rung bần bật. Ai đó đang đá nó.

Mở mắt ra, tôi quay sang, nhìn thấy đôi mắt đen sắc lẹm của Yeva. Nếu Sydney gặp nhiều ma cà rồng lai như bà Yeva, tôi hiểu lý do cô nghĩ nòi giống chúng tôi là bầy tôi của quý. Mắm môi mắt lợi, Yeva đá thêm cái nữa.

“Nào,” tôi kêu lên. “Cháu dậy rồi, được chưa?”

Yeva lăm bắm gì đó bằng tiếng Nga, và Paul sau lưng bà nhìn quanh quẩn, dịch lại. “Bà nói chị chưa dậy chừng nào chưa ra khỏi giường và đứng lên.”

Không cảnh báo thêm lời nào, bà già độc ác tiếp tục đá vào giường. Tôi nhảy lên, thấy mọi thứ quay mòng mòng. Tôi đã từng nói câu này, nhưng bây giờ tôi thực lòng muốn nhắc lại: Tôi sẽ không bao giờ uống nữa. Chẳng có gì tốt. Đám chăn gối trông thật hấp dẫn với cơ thể đau nhức của tôi, nhưng những cú đá từ đôi giày mũi nhọn của bà Yeva khiến tôi nhảy khỏi giường.

“Được rồi, được rồi. Bà vừa ý chưa? Cháu dậy rồi.” Vẻ mặt Yeva không thay đổi, nhưng ít ra bà cũng dừng đá. Tôi quay sang Paul. “Có chuyện gì thế?”

“Bà nói chị phải đi với bà.”

“Đi đâu?”

“Bà nói chị không cần biết.”

Tôi định nói mình sẽ không theo bà già điên đi đâu cả, nhưng nhìn vẻ mặt đáng sợ của bà, tôi nghĩ lại. Tôi vẫn cho rằng bà ta có thể biến người thành cóc.

“Rồi,” tôi đáp. “Cháu sẽ sẵn sàng sau khi tắm rửa và thay đồ.”

Paul dịch lời tôi nói, Yeva lắc đầu trả lời. “Bà nói không có thời gian,” cậu bé giải thích. “Chúng ta phải đi ngay.”

“Ít ra thì cháu đánh răng được chứ?”

Bà ta đồng ý nhượng bộ, nhưng thay đồ là chuyện không được phép. Sao cũng được. Mỗi bước tôi đi đều lảo đảo, và nếu cố làm những thao tác phức tạp như thay đồ, tôi sẽ ngất xỉu. Dù sao quần áo tôi cũng không bốc mùi, chỉ nhăn nhúm vì giấc ngủ.

Khi xuống lầu, tôi chưa thấy ai thức dậy trừ Olena. Bà đang rửa nốt số bát đĩa từ hôm qua, ngạc nhiên thấy tôi đã dậy. Chỉ có hai chúng tôi.

“Hơi sớm so với con, phải không?” bà hỏi.

Tôi quay sang nhìn đồng hồ trong bếp, há hốc mồm. Mới có khoảng bốn tiếng từ lúc tôi đi ngủ. “Chúa ơi. Liệu mặt trời đã lên chưa?”

Thật đáng ngạc nhiên, mặt trời đã lên. Olena bảo sẽ làm bữa sáng cho tôi, nhưng Yeva lại tiếp tục giục giã. Dạ dày tôi cùng lúc vừa muốn vừa sợ đồ ăn, nên tôi chẳng biết cho đó là chuyện tốt hay xấu.

“Sao cũng được,” tôi lẩm bẩm. “Hãy đi cho xong chuyện đã.”

Yeva sang phòng khách, một lúc sau quay lại với cái cặp da to. Bà tin tưởng giao nó cho tôi. Tôi nhún vai, khoác lên người. Bên trong có đồ, nhưng không nặng lắm. Bà ta quay sang một phòng khác rồi quay về với một cái túi đồ sộ. Tôi cũng nhận lấy nó và khoác lên cùng một bên vai, nghiêng người giữ thẳng bằng. Túi này nặng hơn, nhưng lưng tôi không kêu ca nhiều.

Lần thứ ba bà ta bỏ đi và quay về với một cái hộp lớn, tôi bắt đầu thấy khó chịu. “Cái gì đây?” tôi vừa hỏi vừa nhận lấy. Dường như bên trong nó xếp đầy gạch.

“Bà muốn chị bê một số thứ,” Paul nói.

“Rồi,” tôi nghiêng răng. “Chị đã biết thế từ hai chục cân trước rồi.”

Yeva tổng cho tôi thêm một hộp nữa, đặt lên trên hộp kia. Không quá nặng, nhưng đến lúc này chẳng có nghĩa lí gì nữa. Olena nhìn tôi thông cảm, lắc đầu, rồi lặng lẽ quay về với đồng bát đĩa, rõ ràng không định tranh cãi với Yeva.

Sau đó Yeva lên đường, tôi ngoan ngoãn đi theo, cố vừa giữ hộp vừa giữ túi không trượt khỏi vai. Khá nặng, so với cơ thể ẻo oải của tôi, nhưng tôi đủ sức đi vào thị trấn hay bất kì nơi nào bà dẫn tôi tới. Paul chạy theo, chắc chắn để phiên dịch cho tôi nếu Yeva phát hiện ra dọc đường có thứ muốn tôi vác thêm.

Dường như mùa xuân tới Siberia sớm hơn Montana. Bầu trời trong xanh, vàng dương sưởi ấm mọi thứ rất nhanh. Không như khí hậu mùa hè, nhưng vẫn rất dễ nhận ra thời tiết này không hề thích hợp với một cuộc dạo chơi của Moroi.

“Em có biết ta đang đi đâu không?” tôi hỏi Paul.

“Không ạ,” thằng bé vui vẻ.

Bà Yeva, dù đã già như thế vẫn đi khá nhanh, khiến tôi phải dồn bước đi theo, mang vác đồng đồ trên tay. TỰ DƯNG bà nhìn về phía sau, nói gì đó mà Paul dịch ra thành, “Bà hơi ngạc nhiên vì chị không thể đi nhanh hơn.”

“Phải, thế đấy, chị hơi ngạc nhiên vì không ai chịu bê giúp chị thứ gì.”

Cậu bé lại dịch: “Bà nói nếu chị là một sát thủ Strigoi nổi tiếng như thế, thì bao nhiêu đây chẳng xá gì.”

Tôi nhẹ cả người khi nhìn thấy thị trấn... chỉ có điều chúng tôi tiếp tục đi qua.

“Ôi trời ơi,” tôi chán nản. “Chúng ta đang đi đâu đây?”

Không thèm quay đầu lại, bà Yeva liến thoắng gì đó. “Bà nói cậu Dimka không bao giờ phàn nàn nhiều như chị,” Paul nói.

Không phải lỗi của Paul, cậu bé chỉ là người phiên dịch. Nhưng mỗi lần nó nói, tôi đều muốn đá cho nó một phát. Dù vậy, tôi vẫn vác đồng đồ, không cần nhìn suốt quãng đường. Bà Yeva nói đúng. Tôi là một kẻ săn

lùng Strigoi, và Dimitri sẽ không bao giờ phàn nàn vì những sở thích nhất thời của một bà già. Anh sẽ kiên nhẫn làm việc này.

Tôi cố nhớ lại hình ảnh anh trong tâm trí và lấy sức mạnh từ đó. Tôi nhớ lại lúc ở trong túp lều canh, về cảm giác đôi môi anh đem tới và mùi hương tuyệt diệu của làn da anh khi tôi áp sát vào anh. Tôi nghe được giọng nói của anh thì thào vào tai mình rằng anh yêu tôi, rằng tôi thật đẹp, rằng tôi là người duy nhất... Nghĩ tới anh không khiến sự khó chịu với chuyến đi của bà Yeva biến mất, nhưng khiến tôi có sức nhẫn nại hơn.

Chúng tôi đi như thế gần một tiếng thì tới một căn nhà nhỏ, và tôi sụp xuống nhẹ nhõm, người đầy mồ hôi. Ngôi nhà một tầng, làm từ những tấm gỗ nâu giản dị, dãi dầu sương gió. Những cửa sổ được bao quanh bởi những tấm cửa xanh trang trí hoa văn trắng cầu kì, kiểu cách. Đó là kiểu sử dụng màu hoa mỹ tôi thấy tại các ngôi nhà ở Moscow và Saint Petersburg. Yeva gõ cửa. Lúc đầu chỉ có sự im lặng trả lời, tôi hoảng hốt tưởng mình sẽ phải quay về.

Cuối cùng, một người phụ nữ ra mở cửa, một phụ nữ Moroi. Cô khoảng ba mươi, rất đẹp, với gò má cao và mái tóc hoe đỏ. Cô thốt lên kinh ngạc khi thấy Yeva, mỉm cười chào bà bằng tiếng Nga. Nhìn thấy tôi và Paul, cô tránh đường mời chúng tôi vào.

Cô chuyển sang tiếng Anh ngay khi biết tôi là người Mỹ. Những người nói hai thứ tiếng thật đáng ngạc nhiên. Tôi không gặp nhiều người như thế ở Mỹ. Cô chỉ vào bàn và bảo tôi đặt mọi thứ lên đó, tôi vui vẻ làm theo.

“Tên chị là Oksana,” cô bắt tay tôi. “Chồng chị, Mark, đang ở trong vườn, anh ấy sẽ quay lại ngay.”

“Em là Rose.”

Oksana mời chúng tôi ngồi. Chiếc ghế của tôi có lưng dựa phẳng, nhưng trong khoảnh khắc tôi tưởng như nó là một chiếc giường êm ái. Tôi thở dài sung sướng, gạt mồ hôi trên trán. Trong lúc đó, Oksana dỡ những món đồ tôi mang đến.

Túi đầy những đồ còn sót lại từ đám ma. Chiếc hộp trên cùng chứa bát đĩa và nồi, Paul giải thích là đồ mượn từ nhà Oksana hồi trước. Cuối cùng Oksana mở chiếc hộp bên dưới, Chúa ơi, nó đầy gạch.

“Không đùa đấy chứ,” tôi thốt lên. Bên kia phòng khách, bà Yeva tỏ vẻ kiêu hãnh.

Oksana vui vẻ vì món quà. “Ồ, Mark sẽ rất vui khi thấy mấy thứ này.” Cô mỉm cười nhìn tôi. “Thật cảm ơn em đã mang đồ suốt quãng đường.”

“Rất vui vì giúp được chị,” tôi cứng giọng.

Cửa sau mở ra, và một người đàn ông bước vào. Chắc là Mark. Ông cao và lực lưỡng, mái tóc xám cho thấy ông già hơn Oksana. Ông rửa tay trong bồn bếp rồi quay sang chỗ chúng tôi. Tôi suýt há hốc mồm ngạc nhiên khi nhìn khuôn mặt ông và phát hiện ra một điều kì lạ hơn sự cách biệt tuổi tác. Ông là một ma cà rồng lai. Trong khoảnh khắc, tôi tưởng đây là một người khác chứ không phải chồng Oksana, Mark. Nhưng đó là cái tên Oksana giới thiệu ông, và tôi nhận ra sự thật: một cặp vợ chồng Moroi và ma cà rồng lai. Tất nhiên, hai dòng dõi vẫn luôn gắn bó với nhau. Nhưng còn cưới xin? Đó là một điều gây âm ỉ trong thế giới Moroi.

Tôi cố không tỏ vẻ ngạc nhiên và cư xử lịch sự hết mức có thể. Oksana và Mark đều rất quan tâm tới tôi, dù cô mới là người nói chính. Mark chỉ nhìn, sự tò mò hiện rõ trên gương mặt. Tóc tôi đang xõa, nên các hình xăm không bị lộ ra cho thấy tôi chưa tuyên thệ.

Ông đang băn khoăn làm sao một con bé người Mĩ lại lặn lội tới nơi heo hút này. Hẳn ông nghĩ tôi là một ứng viên cho nghề điếm máu.

Uống tới cốc nước thứ ba, tôi bắt đầu thấy dễ chịu hơn. Vừa lúc đó Oksana mời chúng tôi dùng bữa, và tôi thấy dạ dày mình sần sàng. Oksana chuẩn bị đồ ăn cùng Mark, từ chối mọi lời đề nghị giúp đỡ.

Nhìn hai vợ chồng làm việc thật hấp dẫn. Tôi chưa bao giờ thấy một đôi nào làm việc hiệu quả như thế. Họ không bao giờ gây vướng cho nhau và không cần phải nói sắp tới nên làm gì. Họ biết. Dù ở nơi xa xôi này, các

dụng cụ nhà bếp vẫn rất hiện đại, và Oksana đặt một đĩa chứa món giống khoai tây hầm vào lò vi sóng. Mark quay lưng về phía cô trong lúc lúi húi với cái tủ lạnh, nhưng ngay lúc cô định bấm nút bật máy, ông nói, “Không, không cần để lâu thế.”

Tôi chớp mắt ngạc nhiên, nhìn hai người họ. Ông chưa hề nhìn thấy cô đặt thời gian bao lâu. Rồi tôi hiểu ra. “Hai người có mối liên kết,” tôi thốt lên.

Cả hai nhìn tôi ngạc nhiên. “Phải. Yeva chưa nói gì cho em sao?” Oksana hỏi.

Tôi nhìn Yeva thật nhanh, bà đang tỏ thái độ thỏa mãn ra mặt. “Không. Bà Yeva không nói trước gì cả.”

“Hầu như ai ở đây cũng biết,” Oksana đáp, quay về với việc đang làm.

“VẬY... vậy chị là một người sử dụng linh hồn.”

Câu nói khiến cô dừng lại. Cô và Mark nhìn nhau sừng sốt. “Điều đó,” cô nói, “không phải ai cũng biết.”

“Đa số nghĩ là chị không có năng lực chuyên biệt, đúng không?”

“Sao em biết?”

Vì đó chính là điều xảy ra với tôi và Lissa. Những câu chuyện về các mối liên kết vẫn luôn tồn tại trong truyện dân gian của Moroi, nhưng các mối liên kết hình thành như thế nào vẫn luôn là bí ẩn. Người ta thường tin rằng chúng “tự nhiên xuất hiện.” Cũng như Oksana, Lissa vẫn bị coi là một Moroi không có khả năng chuyên biệt, một người không có năng lực đặc biệt về một nguyên tố nào. Giờ chúng tôi nhận ra, rằng sự liên kết chỉ xuất hiện với những người dùng linh hồn, khi họ cứu mạng người khác.

Có điều gì đó trong giọng nói của Oksana cho tôi thấy cô không ngạc nhiên trước những gì tôi biết. Tôi không hiểu sao cô nhận ra điều đó, và quá choáng đến nỗi không nói được gì hơn. Lissa và tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ gặp một đôi được liên kết với nhau. Đôi duy nhất mà tôi biết là Vladimir và Anna. Tất cả những câu chuyện này đều bị hàng thế kỉ lịch sử không trọn vẹn bao phủ, khiến sự thật khó lòng được làm rõ.

Manh mỗi duy nhất khác dẫn chúng tôi tới thế giới của linh hồn là cô Karp - giáo viên cũ của chúng tôi, đã phát điên - và Adrian. Cho tới giờ, anh là phát hiện lớn nhất của chúng tôi, một người dùng linh hồn tương đối ổn định - dù nhìn theo góc độ nào đi nữa.

Khi bữa ăn sẵn sàng, đề tài linh hồn hoàn toàn không được nhắc đến. Oksana dẫn dắt cuộc nói chuyện tới những chủ đề nhẹ nhàng, và liên tục chuyển đổi ngôn ngữ. Tôi nhìn cô và Mark ăn, cố kiểm dấu vết sự thiếu ổn định. Không thấy gì. Họ hoàn toàn dễ chịu, hoàn toàn bình thường. Nếu không biết, tôi chẳng có lí do gì để nghi ngờ. Oksana hoàn toàn không có vẻ buồn rầu hay điên rồ. Mark không chịu bóng tối khó chịu đôi khi thấm vào tôi.

Dạ dày tôi hơn hở đón chào bữa ăn, cơn đau đầu cuối cùng đã kết thúc. Dù vậy, trong thoáng chốc, một cảm giác kì lạ quét qua tôi. Nó không định hướng rõ ràng, như một cơn đau nhẹ, và một làn sóng vừa nóng vừa lạnh dâng lên. Cảm giác đó biến mất rất nhanh, tôi hi vọng đó là ảnh hưởng xấu cuối cùng của thứ vodka quý quái.

Chúng tôi ăn xong, tôi định tới giúp nhưng Oksana lắc đầu. “Không, không cần thiết. Em nên đi với Mark.”

“Sao ạ?” tôi hỏi.

Ông lấy khăn giấy chấm mặt rồi đứng dậy. “Đúng thế. Chúng ta ra ngoài vườn một chút.”

Tôi định đi theo, rồi quay lại nhìn Yeva. Tôi tưởng bà ta sẽ phê bình tôi vì bỏ bát đĩa lại. Nhưng tôi không thấy cái nhìn kiêu ngạo hay bất bình nào. Vẻ mặt bà... hiểu biết. Gần như mong đợi. Có điều gì đó khiến tôi lạnh sống lưng, và tôi nhớ lại lời Viktoria: Bà Yeva đã mơ thấy cuộc viếng thăm của tôi.

Khu vườn Mark dẫn tôi ra lớn hơn tôi tưởng, được bao quanh bởi hàng rào và những hàng cây. Lá non bao phủ, chắn đi hơi nóng. Rất nhiều bụi hoa đã nở, và đôi chỗ, các chồi non đang lớn. Khu vườn thật đẹp, tôi tự hỏi liệu Oksana có tác động gì không. Lissa có thể dùng linh hồn để khiến cây

cối lớn lên. Mark chỉ tôi sang một cái ghế đá. Chúng tôi ngồi cạnh nhau, im lặng.

“VẬY,” ông nói. “Em muốn biết gì?”

“Ồ, anh không phí chút thời gian nào.”

“Lãng phí thời gian không có tác dụng gì cả. Em chắc có rất nhiều câu hỏi. Tôi sẽ cố gắng giải thích.”

“Làm sao hai người biết?” tôi hỏi. “Rằng em cũng được hôn bóng. Hai người biết, đúng không?”

Ông gật đầu. “Yeva đã nói trước.”

Ồ, thật là một điều ngạc nhiên. “Bà Yeva?”

“Bà ấy có thể cảm nhận được những thứ... những thứ chúng ta không thể. Dù vậy bà ấy không phải lúc nào cũng biết mình cảm nhận được gì. Bà ấy chỉ biết có cảm giác lạ về em, mà bà ấy chỉ thấy thế ở vài người. Nên Yeva đã đưa em tới đây.”

“Bà làm thế cũng được, nhưng đừng bắt em mang một đồng hồ cho cả một gia đình chứ!”

Câu nói khiến Mark bật cười. “Đừng nhỏ nhen vậy. Yeva đang kiểm tra em. Bà muốn biết em có xứng đáng với cháu trai của mình không.”

“Để làm gì chứ? Anh ấy chết rồi.” Tôi suýt nghẹn lời.

“Đúng thế, nhưng với bà ấy, chuyện này vẫn quan trọng. Nhân tiện nói luôn, bà nghĩ em xứng đáng đấy.”

“Bà ấy có cách thể hiện thật buồn cười. Ý em là, ngoài chuyện mang em tới đây gặp anh.”

Ông lại cười. “Dù không có bà ấy, Oksana cũng biết ngay khi gặp em. Được hôn bóng có tác động lên linh khí.”

“Tức là chị ấy cũng thấy được linh khí,” tôi lẩm bẩm. “Chị ấy còn làm được gì khác? Chắc chắn biết chữa trị, nếu không anh sẽ không thể được hôn bóng. Chị ấy có siêu năng lực ép buộc chứ? Chị ấy có thể đi trong giấc mơ chứ?”

Mark hơi bất ngờ. “Phép ép buộc của cô ấy rất mạnh, phải... nhưng ý em là gì, đi trong giấc mơ?”

“Giống như... chị ấy có thể đi vào tâm trí ai đó lúc người ta đang ngủ. Bất kì tâm trí ai, không chỉ riêng anh. Rồi họ sẽ nói chuyện, như thể đang ở cạnh nhau. Bạn em có thể làm thế.”

Vẻ mặt Mark cho thấy điều này hoàn toàn mới mẻ. “Bạn em? Người ràng buộc với em?”

Người ràng buộc? Tôi chưa bao giờ nghe cụm từ đó. Hơi kì lạ, nhưng hợp lí. “Không... một người dùng linh hồn khác.”

“Người khác? Em biết bao nhiêu người?”

“Ba, theo lí thuyết. À, giờ là bốn, tính cả Oksana.”

Mark quay đi, lơ đãng nhìn một cụm hoa màu hồng. “Nhiều thế sao... thật không thể tin được. Chúng tôi chỉ gặp một người dùng linh hồn khác, đã nhiều năm rồi. Ông ấy cũng được liên kết với giám hộ của mình. Người giám hộ qua đời, khiến ông ấy đau khổ tột cùng. Dù vậy ông ấy vẫn giúp khi chúng tôi cố làm rõ mọi chuyện,”

Tôi vẫn luôn gồng mình trước cái chết, và lo lắng cho Lissa. Nhưng tôi vẫn chưa biết mọi thứ sẽ như thế nào với mỗi liên kết ấy. Nó ảnh hưởng tới người kia ra sao? Liệu có giống một khoảng trống chơ vơ, nơi ta đã từng được liên kết chặt chẽ với ai đó? “Ông ấy chưa bao giờ nhắc đến chuyện đi trong giấc mơ,” Mark tiếp. Ông lại cười khùng khục, những tia nhìn thân thiện sáng lên trong đôi mắt xanh. “Tôi tưởng sẽ giúp được em, nhưng chưa chừng em ở đây để giúp tôi.”

“Em không biết,” tôi ngờ vực. “Em tưởng mọi người có nhiều kinh nghiệm hơn chúng em.”

“Người ràng buộc với em ở đâu?”

“Ở Mĩ.” Tôi không muốn nói kĩ, nhưng không hiểu sao, tôi cần phải nói hết sự thật cho ông nghe. “Em... em đã bỏ cô ấy lại.”

Ông nhúu mày. “Bỏ lại như kiểu... mình em đi? Hay bỏ theo kiểu bỏ rơi?”

Bỏ rơi. Hai tiếng như tát vào mặt tôi, và đột nhiên tôi có thể thấy ngày cuối cùng, khi tôi bỏ cô nước mắt giàn giụa.

“Em có việc phải làm,” tôi lảng tránh.

“Phải, tôi biết. Oksana đã nói.”

“Nói gì cơ?”

Giờ đến lượt Mark chần chừ. “Cô ấy không định làm thế... Cô ấy đã cố.”

“Làm gì?” Tôi kêu lên, bồn chồn một cách vô cớ.

“Cô ấy, à... đã quét qua tâm trí em. Trong bữa ăn.”

Tôi nhớ lại cảm giác trong đầu mình, và thấy nóng lên. “Thế nghĩa là sao?”

“Linh khí có thể chỉ cho người dùng linh hồn biết về cá tính của một người. Oksana có thể đào sâu hơn, vươn tới nắm bắt nhiều thông tin cụ thể hơn về người ta. Đôi khi cô ấy kết hợp nó với phép ép buộc... nhưng kết quả rất, rất mạnh. Và sai trái. Nghe chừng không đúng đắn với người mình không được liên kết.”

Tôi mất một lúc mới tiêu hóa được thông tin này. Cả Lissa lẫn Adrian đều không thể đọc được ý nghĩ của người khác. Sự tiếp cận gần nhất tới tâm trí của Adrian là đi trong mơ. Lissa không làm được, dù là với tôi. Tôi có thể cảm nhận được cô, nhưng chiều ngược lại không đúng.

“Oksana cảm nhận... ồ, tôi không biết giải thích sao. Có sự liều lĩnh trong em. Em đang trên đường làm nhiệm vụ. Có sự hận thù trong tâm hồn em.” Ông đột nhiên nâng tóc tôi lên, nhìn gáy tôi. “Đúng như tôi nghĩ. Em chưa tuyên thệ.”

Tôi quay ngoắt sang. “Sao lại to chuyện đến thế? Cả thị trấn này đầy những ma cà rồng lai không làm giám hộ.” Tôi vẫn nghĩ Mark là một người tốt, nhưng lúc nào cũng bị giảng đạo khiến tôi bực dọc.

“Phải, nhưng họ đã lựa chọn ổn định cuộc sống. Em... và những người giống em... trở thành mẫu người thực thi công lí. Em bị ám ảnh săn tìm Strigoi, với mục tiêu sửa chữa những sai trái mà cả chủng tộc chúng đã

đem lại cho chúng ta. Hành động ấy chỉ gây rắc rối. Tôi vẫn thấy hậu quả suốt.”

“Suốt?” tôi giật mình.

“Tại sao em nghĩ số lượng giám hộ lại giảm sút? Họ bỏ đi để xây dựng gia đình. Hoặc họ như em, tiếp tục chiến đấu nhưng không vì ai, trừ phi họ được thuê làm vệ sĩ hoặc thợ săn Strigoi.”

“Thuê ma cà rồng lai...” Tôi đột nhiên hiểu ra tại sao một người không thuộc hoàng tộc như Abe lại có nhiều vệ sĩ. Có tiền mua tiên cũng được, ra vậy. “Em chưa bao giờ nghe thấy chuyện gì như thế.”

“Tất nhiên là không. Em nghĩ các Moroi và giám hộ khác muốn công bố rộng rãi sao? Muốn biến điều đó thành một lựa chọn cho em sao?”

“Em không thấy săn tìm Strigoi là sai trái. Chúng ta vẫn luôn ở thế bị động khi gặp Strigoi. Nếu ma cà rồng lai chủ động tìm diệt chúng, chúng sẽ không gây được nhiều rắc rối đến thế.”

“Cũng có thể, nhưng thiếu gì cách thực hiện, thậm chí tốt hơn. Còn nếu em đi như bây giờ, trái tim đầy đau khổ và thù hận? Đó không phải là một cách hay. Nó sẽ khiến em suy sụp. Và bóng tối của cái hôn bóng sẽ làm mọi chuyện phức tạp hơn.”

Tôi khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn thẳng. “Phải, vâng, vì em đâu thể làm được gì khác.”

Mark quay sang tôi, vẻ ngạc nhiên. “Sao em không bảo người ràng buộc với mình chữa trị cho?”

Mười một

TÔI NHÌN MARK THẬT LÂU. Cuối cùng, tôi ngần ngại hỏi, “Anh vừa nói... chữa trị?”

Mark nhìn tôi ngạc nhiên chẳng kém. “Phải, tất nhiên. Cô ấy chữa được mọi thứ, đúng không? Tại sao không chữa trị mắt tiêu cực đi?”

“Vì...” tôi nhíu mày. “Thật vô lí. Bóng tối... những tác dụng phụ có hại... đều đến từ Lissa. Nếu cô ấy chữa được thì sao không tự chữa cho mình?”

“Vì khi ở trong cô ấy, nó quá thâm căn cố đế. Trói buộc quá chặt với bản thân. Cô ấy không thể chữa theo cách chữa cho mọi thứ khác. Nhưng khi mỗi liên kết kéo nó sang bên em, nó cũng giống như các loại bệnh tật khác.”

Tim tôi đập thình thịch. Những điều ông nói đơn giản đến kì cục. Không, nó thực sự kì cục. Không đời nào sau những chuyện đã xảy ra, Lissa có thể chữa những cơn giận và sự buồn phiền như chữa cảm cúm hay gãy chân. Victor Dashkov, dù có những kế hoạch đỗi bại, đã biết nhiều điều về linh hồn và giải thích cho chúng tôi. Bốn nguyên tố khác hoàn toàn hữu hình, những linh hồn đến từ tâm trí. Sử dụng nguồn năng lực tâm linh để làm những điều kì diệu sẽ dẫn tới những tác động hủy hoại khác. Chúng tôi vẫn vật lộn với các tác động đó ngay từ đầu, trước là Lissa, và rồi tới tôi. Chúng không thể biến mất đơn giản thế.

“Nếu có thể,” tôi lặng người, “thì ai cũng làm được. Cô Karp sẽ không phát điên. Anna sẽ không tự sát. Những điều anh nói quá dễ dàng.” Mark không biết những người tôi nói tới, nhưng rõ ràng chuyện ấy không quan trọng so với điều ông muốn bộc lộ.

“Em nói đúng. Không dễ chút nào. Nó yêu cầu một sự quân bình thận trọng, một vòng tin tưởng và sức mạnh của cả hai. Tôi và Oksana phải mất một thời gian dài mới học được... nhiều năm đau khổ...”

Vẻ mặt ông tối đi, và tôi tưởng tượng được những năm tháng đó như thế nào. Khoảng thời gian ngắn của tôi với Lissa đã là quá đủ. Họ đã phải sống với nó lâu hơn chúng tôi. Đôi lúc mọi chuyện không thể chịu đựng được. Tôi dần dần tin lời ông.

“Nhưng giờ hai người ổn cả?”

“Hừm.” Ông cười gượng. “Tôi khó lòng nói chúng tôi hoàn toàn ổn cả. Cô ấy chỉ làm được thế, nhưng khiến cuộc sống dễ xoay xở hơn. Cô không chữa trị khi chúng tôi có thể chịu được, vì nó lấy của cô ấy rất nhiều. Nó khiến cô ấy kiệt sức, và hạn chế năng lực tổng thể.”

“Ý anh là sao?”

Mark nhún vai. “Cô ấy vẫn có thể làm được thứ khác... chữa trị, ép buộc... nhưng không đến mức như cô ấy có thể làm nếu không chữa cho tôi.”

Hi vọng của tôi lung lay. “Ồ. Thế thì... em không thể. Em không thể làm thế với Lissa.”

“So với những gì cô ấy gây ra cho em? Rose. Tôi có cảm giác cô ấy sẽ coi đây là sự trao đổi công bằng.”

Tôi nghĩ lại lần gặp mặt cuối cùng. Tôi nghĩ lúc mình bỏ cô lại, dù cô có cầu xin. Tôi nghĩ những lúc trống vắng cô cảm thấy khi không có tôi. Tôi nghĩ tới lúc cô từ chối chữa cho Dimitri khi tôi nghĩ vẫn còn hi vọng với anh. Chúng tôi đều là những người bạn tồi.

Tôi lắc đầu. “Em không biết,” tôi lí nhí. “Em không biết liệu cô ấy có thể không.”

Mark nhìn tôi thật lâu, nhưng không cố ép. Ông nhìn lên trời, như thể biết được đã mấy giờ. Hình như thế. Ông gây cho người ta cảm giác về một người sống ở nơi hoang dã. “Người khác sẽ tự hỏi có chuyện gì xảy ra với chúng ta. Trước khi chúng ta ra đi...” ông thò tay vào túi, lấy ra một chiếc

nhấn bạc nhỏ, đơn giản. “Học cách chữa trị sẽ mất nhiều thời gian. Điều làm tôi lo ngại nhất là tinh thần trừ gian diệt bạo của em. Bóng tối sẽ tồi tệ hơn. Hãy giữ lấy cái này.”

Mark đưa nhấn cho tôi. Tôi chần chừ nhận lấy. “Đây là gì?”

“Oksana đã yểm linh hồn vào đó. Đây là một bùa chữa trị.”

Một lần nữa tôi thấy kinh ngạc. Các Moroi vẫn luôn yểm năng lực của các nguyên tố lên đồ vật. Cọc bạc yểm cả bốn nguyên tố, khiến chúng nguy hiểm chết người với bọn Strigoi. Victor đã yểm chiếc vòng cổ bằng pháp thuật đất, dùng bản năng tự nhiên của đất khiến nó trở thành bùa chú dục vọng. Kể cả hình xăm của Sydney cũng là một bùa chú. Tôi nghĩ không có lí do gì linh hồn không yểm được vào đồ vật, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, vì năng lực của Lissa còn quá mới mẻ.

“Nó có tác dụng gì? Ý em là, chữa cho cái gì?”

“Nó sẽ giúp tâm trạng em khá hơn. Nó không khiến sự tiêu cực biến mất, nhưng sẽ hạn chế phần nào, giúp em tỉnh táo hơn. Có lẽ còn giúp em tránh rắc rối. Oksana chế ra những thứ này cho tôi trong quá trình chữa trị.” Tôi định đeo vào, nhưng Mark lắc đầu. “Giữ lại cho tới khi thực sự thấy mất kiểm soát. Pháp thuật không tồn tại vĩnh viễn. Nó cũng tàn đi như mọi bùa chú khác.”

Tôi nhìn chiếc nhấn chăm chú, tâm trí chợt mở ra đủ mọi khả năng mới. Một lát sau, tôi bỏ nó vào túi áo khoác.

Paul thò đầu ra khỏi cửa sau.

“Bà muốn đi rồi,” cậu bé nói. “Bà muốn biết chị làm gì mà lâu thế, và muốn hỏi tại sao chị khiến một người già như bà phải chờ với cái lưng đau.”

Tôi nhớ Yeva bước đi cực nhanh trong lúc tôi vất vả theo sau với đồng hồ trên tay. Lưng bà cụt chẳng đến nỗi tệ, dù sao, tôi cũng nhớ ra Paul chỉ là người truyền tin và bỏ qua lời nhận xét.

“Được rồi. Chị vào ngay.” Khi cậu bé đi, tôi lắc đầu. “Thật khó để xứng đáng.” Tôi đi về phía cửa, rồi nhìn lại Mark, khi một ý nghĩ ngẫu

nhiên xuất hiện. “Anh nói ra đi một mình không đúng... nhưng anh cũng không phải là một giám hộ.”

Ông mỉm cười với tôi, nụ cười buồn, gượng gạo. “Tôi đã từng là giám hộ. Rồi Oksana cứu mạng tôi, Chúng tôi được ràng buộc và yêu nhau. Tôi không thể chịu nổi sự xa cách, và hội đồng có thể phân công tôi đi nơi khác. Tôi phải rời khỏi hàng ngũ.”

“Rời bỏ họ có khó không?”

“Rất khó. Sự cách biệt tuổi tác còn khiến mọi chuyện ãm ã hơn.” Một cơn rùng mình ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Mark và Oksana là hiện thân của hai nửa cuộc đời tôi. Họ đã vật lộn với mỗi liên kết như tôi và Lissa đã từng và cũng phải đối mặt với sự chỉ trích trong mối quan hệ như tôi với Dimitri. Mark nói tiếp, “Nhưng đôi khi, chúng ta phải lắng nghe trái tim mình. Dù ra đi, tôi cũng không liều lĩnh theo đuổi bọn Strigoi. Tôi là một ông già sống với người mình yêu và làm vườn. Đó là sự khác biệt. Đừng quên!”

Đầu óc tôi quay cuồng trên đường trở về nhà Belikov. Không có những viên gạch, chuyển đi dễ dàng hơn nhiều. Nó cho tôi cơ hội suy ngẫm lời của Mark. Tôi tưởng như mình nhận được thông tin cả đời chỉ trong một giờ ngắn ngủi.

Olena đang đi quanh nhà, làm những công việc thường nhật như nấu nướng và dọn dẹp. Dù không bao giờ muốn dành cả ngày làm nội trợ, tôi phải thừa nhận thật yên bình khi luôn có người ở bên, sẵn sàng nấu nướng và lo lắng cho mình. Tôi biết đó là mong muốn ích kỉ, khi mẹ tôi còn đang làm nhiều chuyện trọng đại. Tôi không nên phán xét bà. Nhưng dù sao, tôi cũng thấy ấm áp và yên tâm khi Olena đối xử với tôi như con gái, dù không thân quen gì.

“Con có đói không?” bà hỏi ngay. Tôi nghĩ nỗi lo lớn nhất đời bà là trong nhà có người đói bụng. Tính khảnh ăn của Sydney khiến bà vô cùng lo lắng.

Tôi cố giấu một nụ cười. “Không ạ, cháu đã ăn ở nhà Mark và Oksana.”

“À, con sang đấy à? Họ là người tốt.”

“Mọi người đâu rồi ạ?” tôi hỏi. Căn nhà lặng lẽ hơn bình thường.

“Sonya và Karolina đi làm. Viktoria sang chỗ bạn, nhưng nó sẽ vui khi thấy con đã về.”

“Sydney thì sao ạ?”

“Con bé vừa đi. Nó bảo sẽ quay lại Saint Petersburg.”

“Cái gì?” tôi kêu lên. “Đi luôn à? Đi như thế sao?” Sydney có tính sỗ sàng, nhưng điều này thật đột ngột dù với cá tính đó.

“Các nhà giả kim... ồ, họ luôn luôn phải di chuyển,” Olena đưa tôi một mảnh giấy. “Nó để lại cái này cho con.”

Tôi cầm tờ giấy mở ra. Chữ Sydney sạch sẽ nắn nót. Không hiểu sao tôi không thấy ngạc nhiên.

Rose,

Tôi xin lỗi vì phải đi quá vội, nhưng khi các nhà giả kim bảo tôi phải nhảy... thế đấy, tôi nhảy. Tôi đã đi nhờ xe về ngôi làng nông nghiệp chúng ta đã ở để lấy Cơn Lốc Đỏ, và sau đó về Saint Petersburg. Giờ cô đã được đưa đến Baia, rõ ràng họ không cần tôi quanh quẩn bên cô nữa.

Tôi ước gì mình có thể kể cho cô nghe nhiều hơn về Abe và những điều ông ta muốn ở cô. Cho dù được phép, tôi cũng không có gì nhiều để nói. Ông ta bí ẩn với tôi cũng như với cô. Tôi từng kể, nhiều việc ông ta làm là phi pháp, dù với con người hay Morori. Lần duy nhất ông ta trực tiếp dính dáng tới con người là khi có việc liên quan tới công việc của ông ta, hoặc là một trường hợp vô cùng đặc biệt. Tôi nghĩ cô là một trong những trường hợp đó, và dù ông ta không muốn làm hại cô, ông ta vẫn muốn lợi dụng cô cho mục đích của mình. Có thể ông ta chỉ đơn giản muốn kí hợp đồng vệ sĩ với cô, vì cô rất mạnh. Cũng có thể ông ta muốn lợi dụng cô làm mục đích khác. Hoặc đây chỉ là một phần kế hoạch của ai đó, một người còn bí ẩn hơn ông ta, và ông ta hành động để giúp đỡ họ. Zmey có thể nguy hiểm hoặc tử tế, tùy thuộc vào việc ông ta phải làm.

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ quan tâm tới một ma cà rồng lai nào đủ để nói ra những lời này, nhưng hãy cẩn thận. Tôi không biết rõ kế hoạch hiện giờ của cô, nhưng tôi có cảm giác các rắc rối đang bám theo cô. Hãy gọi khi thấy tôi có thể giúp được gì, nhưng nếu cô quay về thành phố lớn để săn lùng Strigoi, đừng bỏ lại cái xác nào!

Chúc cô mọi sự bình an,

Tái bút. “Cơn Lốc Đỏ” là cái tên tôi đặt cho chiếc xe.

Tái tái bút. Tôi thích cô không có nghĩa tôi thôi nghĩ cô là tạo vật đen tối của bóng đêm. Bởi cô chính là tạo vật đen tối ấy.

Dưới cùng là số điện thoại di động của Sydney, và tôi không thể không mỉm cười. Từ lúc chúng tôi tới Baia trên xe của Abe và các giám hộ, Sydney đã phải bỏ xe lại, khiến cô đau khổ chẳng khác gì gặp Strigoi. Tôi hi vọng các nhà giả kim sẽ để cô giữ nó. Tôi lắc đầu, thích thú dù cô có cảnh báo về Abe. Cơn Lốc Đỏ.

Khi đi về phòng, nụ cười của tôi tắt dần. Dù Sydney tính tình gai góc, tôi vẫn sẽ nhớ cô. Cô không hẳn là một người bạn - hay đã là rồi nhỉ? - nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi này sẽ là một dấu ấn của đời tôi. Tôi không còn gặp được nhiều người như thế nữa. Tôi cảm thấy trơ trọi, không biết nên làm gì. Tôi tới đây để giúp Dimitri an nghỉ, rốt cuộc khiến cả gia đình anh đau buồn. Và nếu như những điều mọi người nói là đúng, tôi sẽ không thấy nhiều Strigoi ở Baia. Không hiểu sao, tôi không tưởng tượng ra hình ảnh Dimitri lang thang các con đường và trang trại để săn mồi ngẫu nhiên. Dù là một Strigoi - tôi đau đớn nghĩ - Dimitri chắc chắn sẽ có mục đích. Nếu anh không trở về nơi quê hương quen thuộc, thì chắc chắn anh đang làm gì có ý nghĩa, so với một tên Strigoi. Câu nhận xét của Sydney vang mãi trong tai tôi: *Strigoi ở các thành phố lớn*. Nhưng thành phố nào? Dimitri có thể đi đâu?

Giờ tôi đã thành kẻ vô mục đích. Trên hết, tôi không thể không nhớ lại lời Mark. Liệu tôi có đang thực hiện một nhiệm vụ trừ gian diệt bạo nông cuồng? Liệu có phải tôi đang lao tới chỗ chết? Hay tôi đang ngu ngốc lao

vào... chẳng gì cả? Chẳng lẽ tôi phải dành hết chuỗi ngày còn lại đi lang thang? Một mình?

Ngồi trên giường, tôi thấy lòng trĩu xuống và biết phải làm gì đó cho phân tâm. Tôi đang quá nhạy cảm với các cảm xúc đen tối như lúc Lissa dùng linh hồn, tôi không nên khuyến khích nó nữa. Tôi đeo chiếc nhẫn của Mark lên, hi vọng nó sẽ mang đến sự rõ ràng và tỉnh táo. Dù vậy tôi không thấy gì khác biệt, đành quyết định tìm kiếm sự bình yên ở một nơi khác: tâm hồn Lissa.

Cô đang ở cùng Adrian, và hai người đang luyện tập về linh hồn. Sau những vấp vấp đầu tiên, Adrian đang tiến bộ rất nhanh khi chữa trị.

Đó là năng lực đầu tiên của Lissa được làm rõ, và nó luôn khiến cô phiền vì anh tiến bộ khi học những gì cô dạy nhanh hơn cô học những gì anh dạy.

“Em sắp hết thứ cho anh chữa trị rồi,” cô vừa nói vừa đặt một chậu cây nhỏ lên bàn. “Trừ khi chúng ta bắt đầu làm đứt chân tay hay tương tự.”

Adrian mỉm cười. “Anh thường trêu Rose về điểm này, gây ấn tượng với cô ấy bằng cách chữa cho một người tàn tật hay gì đó vô lí tương đương.”

“Ồ, và em nghĩ lần nào cô ấy cũng sẽ có một lời phản pháo thông minh.”

“Phải, phải, đúng thế.” Vẻ mặt Adrian say sưa khi nhớ lại những kí ức đó. Tôi có chút tò mò dờ hơi muốn nghe họ nói về mình... nhưng cùng lúc, tôi thấy có lỗi vì nỗi buồn mà cái tên của tôi khơi dậy.

Lissa rên rỉ và nằm dài ra sàn nhà trải thảm. Họ đang ở trong một phòng khách của kí túc, và đã sắp tới giờ giới nghiêm. “Em muốn nói chuyện với cô ấy, Adrian.”

“Em chưa thể,” anh nói, giọng nghiêm túc hơn bình thường. “Anh biết cô ấy vẫn tới thăm em, đó là khoảng gần nhất em sẽ tới được với cô ấy. Và thành thực mà nói? Không tệ lắm. Em hãy cho cô ấy biết chính xác mình nghĩ gì.”

“Vâng, nhưng em muốn nghe cô ấy đáp lại như trong giấc mơ của anh.”

Anh mỉm cười. “Cô ấy cãi lại khá nhiều đấy, tin anh đi.”

Lissa ngòì thẳng dậy. “Anh làm đi.”

“Làm gì đi?”

“Đi vào giấc mơ của cô ấy. Anh vẫn luôn cố giải thích cho em, nhưng em chưa từng nhìn thấy. Để em xem đi.”

Anh ngẩn ra, không biết nói gì. “Cái đó hơi có vẻ khêu gợi.”

“Adrian! Em muốn học, và chúng ta đã tìm mọi cách rồi. Đôi khi em có thể cảm nhận được pháp thuật quanh anh. Cứ làm đi, được không?”

Anh định phản đối nhưng dừng lại sau khi nhìn kĩ nét mặt cô. Lời cô nói gay gắt và đòi hỏi, không giống Lissa chút nào. “Được rồi. Anh sẽ thử.”

Ý tưởng Adrian cố tiếp cận tôi trong lúc tôi đang nhìn anh qua đôi mắt của Lissa thật kì quái. Tôi không biết nên mong chờ điều gì. Tôi vẫn luôn tự hỏi liệu anh có phải ngủ hoặc ít ra là nhắm mắt lại. Hoàn toàn không. Anh chỉ nhìn xa xăm, đôi mắt trống vắng khi tâm trí rời bỏ thế giới xung quanh. Qua đôi mắt Lissa, tôi thấy pháp thuật chiếu ra từ anh và linh khí, còn cô cố gắng phân tích từng tia sáng. Rồi, pháp thuật đột ngột biến mất. Anh chớp mắt, lắc đầu.

“Xin lỗi. Anh không làm được.”

“Sao không?”

“Vì giờ cô ấy đang thức. Em có học được gì không?”

“Một chút ít. Nếu anh tới được thì sẽ tốt hơn.” Lissa lại dùng giọng điệu hờn dỗi.

“Cô ấy có thể ở bất kì nơi nào trên trái đất này, em biết đấy, theo bất kì lịch trình nào.” Lời nói của anh bị một cái ngáp ngủ nghẹn lại. “Chúng ta nên thử nhiều lúc khác nhau trong ngày. Anh vẫn hay gặp cô ấy... vào khoảng này. Đôi lúc lại gặp rất sớm.”

“Tức là cô ấy có thể ở rất gần,” Lissa nói.

“Hoặc đang theo lịch trình ban ngày ở đâu đó xa xôi.”

Nhiệt tình của cô giảm xuống. “Đúng. Có thể thế nữa.”

“Tại sao trông hai người chẳng có vẻ gì là đang làm việc nhỉ?”

Christian đi vào phòng, thấy Lissa ngồi trên sàn còn Adrian nằm dài trên đi văng. Đằng sau Christian là ai đó tôi không thấy rõ. Adrian, người luôn phát hiện ra một cô gái từ cách xa cả dặm, ngay lập tức chú ý tới người mới đến.

“Cậu kiếm đâu ra cô bé cá mồi thế?” anh hỏi.

Christian lờm Adrian. “Đây là Jill.” Jill Mastrano tự cho mình đi tới trước, đôi mắt xanh nhạt tròn xoe nhìn xung quanh. “Jill, đây là Lissa và Adrian.”

Tôi không ngờ gặp Jill ở đây. Tôi đã từng gặp cô bé khoảng tháng trước. Cô học lớp chín, có nghĩa là sẽ vào trung học mùa thu tới. Cô có dáng vẻ siêu mảnh khảnh của hầu hết các Moroi, nhưng đi kèm với chiều cao ấn tượng dù so với tiêu chuẩn của ma cà rồng. Nó khiến cô bé trông gầy đét. Mái tóc nâu nhạt xoắn dài xuống giữa lưng và chắc chắn sẽ rất đẹp - nếu cô học cách làm dáng cho nó. Giờ, trông mái tóc hơi rối, và ấn tượng về cô - dù có dễ thương - cũng hơi gượng gạo.

“Ch-chào,” cô bé nhìn từng khuôn mặt. Trong tâm trí cô bé, họ là những minh tinh Moroi. Cô suýt ngất xỉu khi gặp tôi và Dimitri, nhờ danh tiếng của hai người. Nhìn cô bé bây giờ, tôi thấy rõ cô cũng đang ở trạng thái tương tự.

“Jill muốn học cách dùng năng lực vì mục đích chính đáng hơn là làm điều ác,” Christian vừa nói vừa nháy mắt cường điệu. Đây là lời ám chỉ cậu ta muốn nói Jill muốn học chiến đấu với pháp thuật. Cô bé đã thể hiện hứng thú với tôi, và tôi bảo cô đi tìm Christian. Tôi thấy mừng vì cô bé đã đủ dũng cảm nghe theo lời khuyên của mình. Christian cũng là một ngôi sao của học viện, dù không nổi danh lắm.

“Lại một ứng viên nữa?” Lissa lắc đầu quầy quậy, “Anh nghĩ sẽ để chuyện này diễn ra mãi sao?”

Jill nhìn Christian ngạc nhiên. “Thế là sao ạ?”

“Sau vụ tấn công, nhiều người nói muốn học chiến đấu với pháp thuật,” Christian giải thích. “Thế là họ tìm anh, và bọn anh làm việc với nhau... một hoặc hai lần. Rồi mọi người bỏ cuộc khi thấy khó khăn, và nhận ra mình cần phải luyện tập nhiều hơn.”

“Chuyện đó đâu có bào chữa cho việc anh là một giáo viên nhỏ nhen,” Lissa lên tiếng.

“Và giờ cậu phải đi tuyển dụng cả trẻ con,” Adrian trịnh trọng.

“Này,” Jill phẫn nộ. “Em mười bốn rồi.” Ngay lập tức cô bé đỏ mặt vì đã cả gan nói thế. Adrian thấy thú vị, như mọi lần khác.

“Anh xin lỗi,” anh nói. “Nguyên tố của em là gì?”

“Nước.”

“Lửa và nước à?” Adrian thò tay vào túi rút ra tờ ngân phiếu một triệu đô la. Anh kéo phẳng nó ra. “Em yêu, anh muốn thỏa thuận với em. Nếu em khiến một thùng nước xuất hiện đổ vào đầu Christian, anh sẽ đưa em cái này.”

“Chị sẽ thêm mười đô nữa,” Lissa cười to.

Jill có vẻ sững sờ, tôi ngờ rằng vì Adrian gọi cô bé là “em yêu.” Tôi đã coi Adrian quá bình thường tới nỗi quên mất anh là một anh chàng nóng bỏng. Christian kéo Jill ra cửa.

“Lờ họ đi. Họ chỉ ghen tị vì không thể tham gia chiến trận như chúng ta mà thôi.” Cậu ta quỳ xuống hôn vội Lissa. “Bọn anh đã luyện tập trên phòng khách trên tầng, giờ anh phải đưa cô bé về. Gặp em ngày mai.”

“Không cần đâu. Em về được. Em không muốn làm phiền.”

Adrian đứng dậy. “Không được. Nếu ai đó định đứng dậy và làm chàng hiệp sĩ uy phong lẫm liệt, thì phải là anh chứ. Anh sẽ đưa em về và để đôi chim uyên ương quấn quýt với nhau.” Anh lịch thiệp cúi người trước Jill. “Được không?”

“Adrian...” giọng Lissa nghiêm khắc.

“Ồ, thôi nào,” Adrian đảo mắt. “Đằng nào anh cũng phải về, hai người trở nên vô dụng sau giờ giới nghiêm. Thực ra cũng phải tin anh chút chứ. Anh có giới hạn mà.”

Anh nhìn Lissa đầy ý nghĩa, cái nhìn nói cô thật ngốc mới nghĩ anh định tán tỉnh Jill. Lissa nhìn một lúc và nhận ra anh nói đúng. Adrian đôi lúc có vẻ đều giả và chưa bao giờ che giấu hứng thú với tôi, nhưng đưa Jill về không nằm trong kế hoạch cám dỗ nào. Anh chỉ đang tỏ ra hào hiệp.

“Được rồi,” Lissa nói. “Gặp lại anh sau. Rất vui vì được gặp em, Jill.”

“Em cũng vậy,” Jill đáp. Cô bé mỉm cười với Christian. “Cảm ơn anh lần nữa.”

“Tốt hơn em nên xuất hiện trong buổi tập sau,” Christian cảnh báo.

Adrian và Jill chuẩn bị ra cửa, vừa lúc Avery bước vào.

“Này, Adrian,” Avery nhìn Jill từ đầu tới chân. “Cô bé cám dỗ này là ai thế?”

“Mọi người đừng gọi em thế nữa được không?”

Adrian nhìn Avery chỉ trích. “Trật tự. Anh sẽ xử lí em sau, Lazar.”

“Tất nhiên em hi vọng thế,” cô ngân nga. “Em sẽ để ngõ cửa.”

Jill và Adrian đi, Avery ngồi cạnh Lissa. Cô hoạt bát như đang say, nhưng Lissa không ngửi thấy mùi cồn từ cô. Lissa đang nhanh chóng cho rằng Avery vẫn luôn hoạt bát vô tư, dù không có chất kích thích.

“Chẳng lẽ cô vừa mời Adrian tới phòng?” Lissa hỏi, nhưng thực tế đang băn khoăn liệu có gì đó giữa hai người hay không.Ồ đúng, hai chúng tôi cùng băn khoăn.

Avery nhún vai. “Tôi không biết. Cứ cho là thế. Đôi khi chúng tôi tụ tập với nhau, lúc mọi người đã đi ngủ. Cô không định ghen đấy chứ?”

“Không,” Lissa cười. “Chỉ tò mò thôi. Adrian là người tốt.”

“Ồ?” Christian hỏi. “Em định nghĩa từ ‘tốt’ đi.”

Avery giơ tay lên đếm. “Anh ấy đẹp trai chết người, vui tính, giàu có, có họ với nữ hoàng...”

“Cô đã chọn màu cho lễ cưới chưa?” Lissa vẫn cười.

“Chưa đâu,” Avery đáp. “Tôi vẫn đang kiểm tra nước uống. Tôi nghĩ anh ấy sẽ chỉ là một nút mở dễ dàng trên thắt lưng của Avery Lazar, nhưng anh ấy hơi khó đoán.”

“Tôi chẳng muốn nghe mấy câu này,” Christian hờ hững.

“Đôi khi anh ấy có vẻ như yêu xong bỏ. Lúc khác anh ấy ủ rũ như một người lãng mạn đau khổ.” Lissa nhìn Christian vẻ thông cảm trong lúc Avery mãi nói không để ý. “Dù sao, tôi cũng không tới đây kể chuyện anh ấy. Tôi đến để nói chuyện chúng ta bỏ đi khỏi đây.” Avery vung tay quàng qua người Lissa, khiến cô gần ngã.

“Khỏi đâu? Khỏi kí túc?”

“Không. Khỏi trường này. Chúng ta sẽ có một kì nghỉ cuối tuần tương đương ở cung điện.”

“Cái gì, cuối tuần này?” Lissa tưởng như cô đang tụt lại phía sau, tôi không trách gì cô. “Tại sao?”

“Vì đã đến lễ Phục sinh. Và bộ hạ nghĩ sẽ rất ‘tuyệt diệu’ nếu cô có thể tới thăm bà ấy.” Avery kể cả cao giọng. “Và, vì tôi vẫn hay tụ tập với cô, nên cha tôi cho rằng tôi đã ngoan ngoãn.”

“Lão già ngây ngô tội nghiệp,” Christian lẩm bẩm.

“Nên ông ấy nói tôi có thể đi theo cô.” Avery liếc nhìn Christian. “Cậu cũng vậy, tôi nghĩ thế. Nữ hoàng nói Lissa có thể mang theo một vị khách, ngoài tôi ra, tất nhiên.”

Lissa nhìn gương mặt rạng rỡ của Avery nhưng không hào hứng lắm. “Tôi ghét tới cung điện. Tatiana lúc nào cũng thế, đưa ra những lời khuyên chẳng ích lợi gì. Gần đây mọi thứ buồn tẻ và đau khổ.” Lissa không thêm vào cái lần cô thấy cung điện cũng vui - lần tôi đi cùng cô.

“Đó là vì cô chưa đi cùng tôi. Chúng ta sẽ bùng nổ! Tôi biết những nơi có trò hay. Tôi cá là Adrian cũng đi. Anh ấy làm được đủ mọi trò. Sẽ giống như một cuộc hẹn kép.”

Dần dần, Lissa thừa nhận mọi chuyện sẽ rất vui. Cô và tôi đã mò ra được những “trò hay” đằng sau vẻ ngoài hào nhoáng của cung điện. Về sau, mỗi lần tới cung điện đều vì công việc, như cô đã miêu tả. Nhưng giờ, đi cùng Christian và Avery hoang dại, rộng rãi? Rất hứa hẹn.

Nhưng Christian phá đám. “Ồ, đừng tính anh vào,” cậu ta nói. “Nếu em chỉ được mang một người theo, mang Jill đi.”

“Ai?” Avery hỏi.

“Cô bé cáng dỡ,” Lissa giải thích. Cô nhìn Christian ngạc nhiên. “Tại sao em phải đưa Jill đi? Em vừa mới gặp cô bé thôi.”

“Vì nó rất nghiêm túc muốn học cách tự vệ. Em nên giới thiệu nó với Mia. Cả hai đều là người dùng nước.”

“Đúng thế,” Lissa trầm ngâm. “Và chuyện anh ghét cung điện không liên quan gì chứ?”

“À...”

“Christian!” Lissa đột nhiên thấy bức dọc. “Sao anh không làm được chuyện này vì em?”

“Vì anh ghét kiểu con mụ nữ hoàng đó nhìn mình.”

Lissa không thấy thuyết phục. “Phải, nhưng khi tốt nghiệp em sẽ tới đó sống. Anh phải đi cùng em.”

“Ồ, đúng thế, nhưng hãy cho anh nghỉ ngơi trước đã.”

Sự khó chịu của Lissa tăng lên. “Ồ, em biết rồi. Em sẽ phải chịu đựng mấy trò của anh nhưng anh không chịu hi sinh vì em.”

Avery nhìn hai người rồi đứng dậy. “Tôi sẽ để hai đứa trẻ con này làm việc với nhau. Tôi không quan tâm Christian hay con bé cáng dỡ đi, chỉ cần cô có mặt.” Cô nhìn xuống Lissa. “Cô sẽ đi chứ?”

“Có, tôi đi.” Dù sao lời từ chối của Christian cũng thúc giục Lissa hơn.

Avery cười. “Tuyệt lắm. Tôi sẽ đi khỏi đây, còn hai người nên hôn nhau làm lành sau khi tôi đi.”

Em trai Reed của Avery đột nhiên đứng ở cửa. “Chị xong chưa?” cậu ta hỏi. Cậu ta lên tiếng lần nào là nghe như lời cầu nhàu lần ấy.

Avery nhìn mọi người đăc thẳng.

“Thấy không? Cậu em ga lăng của tôi đã tới đón tôi trước khi mấy bà quản lí kí túc gào đuổi tôi khỏi đây. Giờ Adrian sẽ phải tìm cách khác để chứng minh sự hào hiệp của mình.”

Reed trông chẳng có vẻ ga lăng hay hào hiệp, nhưng tôi nghĩ cậu ta cũng tốt khi tới đón chị mình về phòng. Cậu ta tới đúng lúc một cách kì lạ. Avery có lý khi bảo cậu ta không tệ như mọi người vẫn nghĩ.

Avery đi rồi, Lissa quay phắt sang Christian. “Anh có nghiêm túc khi bảo em đưa Jill đi không thế?”

“Có,” Christian đáp. Cậu ta định nằm xuống đui cô, nhưng cô đẩy ra. “Nhưng anh sẽ đếm từng giây cho tới khi nào em quay về.”

“Em không tin anh đang đùa.”

“Anh có đùa đâu. Nào, anh không cố ý làm em căng thẳng, được chưa? Nhưng thực sự... anh không muốn đối mặt với vở kịch cung điện đó. Hơn nữa chuyện lại tốt cho Jill.” Cậu ta nhú mày. “Em không phản đối gì con bé chứ?”

“Em đâu có quen con bé,” Lissa đáp. Cô vẫn buồn, nhiều hơn mức tôi tưởng, thật kì lạ!

Christian nắm tay Lissa, vẻ nghiêm túc. Đôi mắt xanh của cậu ta làm cô nguôi cơn giận. “Nào, anh không muốn làm em buồn. Nếu chuyện vào cung quan trọng đến thế...”

Và cơn giận của Lissa tan đi đột ngột. “Không, không. Đưa Jill đi cũng được, dù em không biết cô bé có nên đi với bọn em và làm những thứ Avery nghĩ trong đầu không.”

“Gửi Jill cho Mia. Cô ấy sẽ chăm nom nó.”

Lissa gật đầu, tự hỏi tại sao cậu ta lại có hứng với Jill. “Được rồi. Nhưng anh không làm thế này vì không thích Avery, phải không?”

“Không, anh thích Avery. Cô ấy làm em cười nhiều hơn.”

“Anh khiến em cười.”

“Thế nên anh mới thêm từ ‘nhiều hơn’.” Christian nhẹ nhàng hôn tay Lissa. “Từ lúc Rose đi em đã rất buồn. Anh mừng vì em đi với người khác, ý anh là, không phải lúc nào anh cũng cho em thứ em cần được.”

“Avery không phải sự thay thế cho Rose,” Lissa vội nói.

“Anh biết. Nhưng cô ấy khiến anh nhớ tới Rose.”

“Cái gì? Họ chẳng có điểm gì chung.”

Christian ngồi thẳng dậy cạnh cô, dựa vào vai cô. “Avery giống như Rose hồi trước, trước khi hai người bỏ trốn.”

Cả tôi và Lissa cùng ngừng lại suy ngẫm. Cậu ta nói đúng chẳng? Trước khi năng lực linh hồn của Lissa xuất hiện, tôi và cô đã sống cuộc sống tiệt tùng. Và tất nhiên, tôi luôn là người có những ý tưởng ngông cuồng để giải khuây, khiến chúng tôi gặp rắc rối. Nhưng liệu tôi có như Avery? “Chẳng bao giờ có một Rose nào khác,” Lissa buồn rầu.

“Ừ,” Christian đồng tình. Cậu ta hôn nhẹ lên môi Lissa. “Nhưng sẽ có những người bạn khác.”

Tôi biết cậu ta nói đúng, nhưng không kìm được sự ghen tị, cũng như hơi lo lắng. Sự bực dọc bột phát của Lissa khá là bất ngờ. Tôi hiểu tại sao cô muốn Christian đi, nhưng thái độ của cô rất trẻ con, và sự lo lắng gần như ghen tuông của cô với Jill cũng kì lạ. Lissa chẳng có lí do gì để nghi ngờ Christian, nhất là với người như Jill. Tâm trạng của cô khiến tôi nhớ lại những ngày xưa.

Chắc hẳn Lissa đã quá mệt mỏi, nhưng bản năng trong tôi - nhờ mối liên kết - mách bảo có chuyện gì không ổn. Đó là cảm giác thoáng qua, tôi không thể nắm bắt được, như nước trôi qua kẽ tay. Dù vậy, bản năng của tôi đã từng chính xác, và tôi quyết định sẽ phải thường xuyên kiểm tra Lissa hơn.

Mười hai

TỚI THĂM LISSA ĐEM LẠI CHO TÔI NHIỀU CÂU HỎI hơn là lời giải đáp, và vì chưa có kế hoạch hành động cụ thể nào, tôi ở lại nhà Belikov suốt mấy ngày tiếp theo. Tôi sinh hoạt theo lịch trình bình thường của họ, ngạc nhiên thấy nó quá dễ dàng. Tôi cố làm cho mình có ích, thực hiện bất cứ việc gì họ cho tôi làm và thậm chí còn trông đứa trẻ (dù tôi không thoải mái lắm, khi mà chương trình huấn luyện giám hộ không dạy tôi nhiều về các công việc ngoài giờ như trông trẻ). Yeva vẫn luôn để mắt tới tôi, vẻ không đồng tình, nhưng không nói gì. Tôi không rõ bà muốn tôi đi hay đơn giản đó chỉ là kiểu nhìn bình thường của bà. Những người khác gần như không bao giờ lục vấn. Họ vui khi có tôi và thể hiện rõ trong từng hành động. Viktoria đặc biệt thích thú.

“Em ước gì chị có thể về trường với chúng em,” Viktoria mơ màng. Tôi và cô đã dành nhiều thời gian bên nhau.

“Khi nào em về trường?”

“Thứ hai, sau lễ Phục sinh.”

Tôi thấy hơi buồn. Dù tôi có ở đây hay không, tôi cũng sẽ nhớ cô. “Ồ trời ạ, chị không biết là sớm thế.”

Một thoáng im lặng phủ lên hai chúng tôi, rồi cô nhìn tôi thật lâu. “Chị có bao giờ nghĩ... ừm, chị có bao giờ nghĩ chuyện về học viện Thánh Basil với bọn em chưa?”

Tôi tròn mắt. “Học viện Thánh Basil? Trường em cũng được đặt theo tên thánh à?” Không phải ngôi trường nào cũng vậy. Adrian đã theo học ở một ngôi trường ở bờ đông tên Alder.

“Trường em đặt theo tên thánh của con người,” Viktoria cười đáp. “Chị cứ đăng kí học. Và hoàn tất năm cuối cùng, em tin là họ sẽ nhận chị.”

Trong số tất cả những lựa chọn điên rồ tôi đã tính đến trong chuyến đi này - hãy tin tôi đi, tôi đã suy tính rất nhiều chuyện điên rồ - chuyện học tiếp chưa bao giờ thoáng qua trong suy nghĩ của tôi. Tôi đã dẹp trường lớp sang một bên. Tôi đã tin chắc rằng không còn gì để học nữa - ồ, sau khi gặp Sydney và Mark, rõ ràng vẫn còn một số thứ nữa cần học. Trước những điều tôi muốn làm trong cuộc sống của mình, tôi không nghĩ thêm một học kì với các môn toán và khoa học sẽ giúp ích được gì. Theo tiến độ huấn luyện giám hộ, hầu hết những gì còn lại là chuẩn bị cho đợt thử thách cuối năm. Không hiểu sao tôi nghi ngờ các cuộc thử thách và bài kiểm tra sẽ còn thiếu thực tế hơn so với những gì tôi đã trải qua với bọn Strigoi.

Tôi lắc đầu. “Chị không nghĩ thế. Chị nghĩ mọi thứ với trường lớp đã kết thúc rồi. Hơn nữa, mọi thứ đều bằng tiếng Nga.”

“Người ta sẽ dịch cho chị.” Một nụ cười tinh nghịch sáng bừng trên mặt cô. “Hơn nữa, đấm đá không chịu rào cản ngôn ngữ.” vẻ mặt cô trở nên suy tư. “Nhưng nghiêm túc mà nói, nếu chị không định hoàn tất chương trình học, và không định trở thành giám hộ... ừm, sao chị không ở đây? Ý em là ở Baia. Chị có thể sống với gia đình em.”

“Chị không định trở thành điểm máu,” tôi nói ngay.

Một nét kì lạ thoáng qua gương mặt cô. “Đó không phải ý em.”

“Chị không nên nói thế. Xin lỗi.” Tôi thấy ngượng vì lời nhận xét. Dù vẫn nghe thấy người ta đồn đại về điểm máu trong thị trấn, tôi cũng chỉ gặp một hai người, và rõ ràng những người nhà Belikov không thuộc số đó. Cái thai của Sonya hơi bí ẩn, nhưng làm việc trong một hiệu thuốc không hẳn thối nát chút nào. Tôi cũng đã biết chút ít về tình hình của Karolina. Cha của con cô là một Moroi, mối quan hệ giữa hai bên tương đối rõ ràng. Cô không hạ mình để ở bên anh, và anh cũng không lợi dụng cô. Sau khi đứa trẻ được sinh ra, hai người họ đã quyết định chia tay, nhưng vẫn là bạn. Karolina giờ đang hẹn hò với một giám hộ, anh ta vẫn tới thăm mỗi khi được nghỉ.

Số ít điểm máu tôi thấy trong thị trấn hoàn toàn phù hợp với tiêu chí tôi đề ra. Quần áo và cách trang điểm của họ cho thấy rõ sự dễ dãi. Những vết thâm trên cổ họ chỉ ra họ chẳng hề phiền lòng nếu phải cho bạn tình uống máu trong lúc quan hệ, một chuyện hạ cấp nhất mà ma cà rồng lai làm. Chỉ có con người cho Moroi máu. Chúng tôi không thể. Cho phép người khác uống máu - nhất là trong lúc quan hệ tình dục - ồ, như tôi đã nói, thật hạ cấp.

Chuyện bản thiêu nhất trong những chuyện bản thiêu.

“Mẹ sẽ rất vui nếu chị ở lại. Chị có thể xin việc. Hãy trở thành một người trong gia đình em.”

“Chị không thay thế được vị trí của Dimitri,” tôi nói khẽ.

Viktoria vươn tay nắm lấy tay tôi. “Em biết. Không ai mong chờ điều đó. Mọi người thích chị là chị, Rose. Chị ở đây là đủ, Dimka chọn ở bên chị là có lý do. Chị rất hợp với nơi này.”

Tôi cố tưởng tượng cuộc sống Viktoria miêu tả. Nó thật... dễ dàng. Thoải mái. Không lo âu. Chỉ cần sống với một gia đình đầy tình yêu thương, cười đùa và tụ tập hàng đêm. Tôi có thể sống cuộc sống của riêng mình, không phải suốt ngày lê đéo đi theo người khác. Tôi sẽ có chị em. Không còn đấu đá, trừ khi để tự vệ. Tôi có quyền bỏ dở kế hoạch giết Dimitri, tôi biết hành động ấy cũng sẽ giết chết tôi, dù là thể xác hay tinh thần. Tôi có thể chọn một con đường lí trí, buông tha anh, và chấp nhận cái chết của anh. Thế mà... nếu tôi làm thế, tại sao tôi không quay lại Montana? Trở về với Lissa và học viện? “Chị không biết,” tôi bảo Viktoria. “Chị không biết mình sẽ làm gì nữa.”

Hôm đó, vừa sau bữa tối, Viktoria ngập ngừng nhìn đồng hồ. “Em không muốn xa chị vì chúng mình không còn nhiều thời gian, nhưng... em phải đi gặp một người...”

“Nikolai?” tôi đùa.

Cô lắc đầu, và tôi cố giấu sự thất vọng. Tôi đã gặp cậu ta vài lần, thấy cậu ta mỗi lúc một dễ ưa hơn. Thật tệ vì Viktoria không có chút cảm xúc

nào dành cho cậu ta. Giờ, tôi tự hỏi liệu có gì, hay chính xác hơn là ai, ngăn cô lại.

“Ồ, khai mau,” tôi cười toe toét. “Cậu ta là ai?”

Cô có vẻ bối rối rất giống Dimitri. “Một người bạn,” cô nói lảng. Nhưng tôi nghĩ mình thấy một nụ cười trong mắt cô.

“Bạn ở trường?”

“Không.” Viktoria thở dài. “Đó mới là vấn đề. Em sẽ rất nhớ anh ấy.”

Nụ cười của tôi tắt ngấm. “Chị hiểu.”

“Ồ.” Cô có vẻ xấu hổ. “Em thật ngốc. Vấn đề của em... ừm, chẳng là gì nếu so với chị. Ý em là, em sẽ không gặp anh ấy một thời gian... nhưng em sẽ gặp. Còn Dimitri đã qua đời. Chị sẽ không được gặp anh ấy nữa.”

Ồ, không hoàn toàn là thế. Dù vậy tôi cũng không nói ra điều đó. Tôi chỉ đáp, “Phải.”

Tôi ngạc nhiên thấy cô ôm lấy mình. “Em biết tình yêu là thế nào. Mất nó... em không biết nữa. Em không biết nên nói sao. Em chỉ có thể nói mọi người ở đây với chị. Tất cả, được chứ? Chị không thể thay thế Dimitri, nhưng chị thực sự giống chị em trong nhà.”

Cô gọi tôi là chị em vừa làm tôi sửng sốt, vừa làm tôi thấy ấm áp. Ngay sau đó cô phải chuẩn bị cho cuộc hẹn. Cô vội vàng thay quần áo và trang điểm - rõ ràng là hơn một người bạn, tôi tin chắc - và đi ra cửa. Tôi mừng vì cô không thấy những giọt nước mắt tuôn rơi trước những lời cô nói. Tôi là con một. Lissa gần như là chị em với tôi. Tôi vẫn luôn coi cô là chị em, một người tôi đã đánh mất. Nghe Viktoria gọi mình là chị... ồ, bên trong tôi khuấy động. Một tiếng thì thầm mách bảo tôi rằng tôi có bạn và không đơn độc.

Sau đó, tôi đi xuống bếp lục đồ ăn. Chẳng mấy chốc Olena cũng xuống.

“Có phải ta vừa nghe tiếng Viktoria ra ngoài không?” bà hỏi.

“Vâng, cô ấy đi gặp bạn.” Tôi cố giữ vẻ trung lập. Không đời nào tôi bán đứng Viktoria.

Olena thở dài. “Ta vừa định bảo nó đi làm việc này chút.”

“Để cháu làm,” tôi háo hức. “Sau khi kiểm thức ăn lót dạ.”

Bà mỉm cười vỗ má tôi. “Con có một trái tim lương thiện, Rose. Ta hiểu vì sao Dimka yêu con.”

Thật kì diệu, tôi nghĩ, vì ở đây người ta chấp nhận mối quan hệ của tôi với Dimitri. Không ai lôi chuyện tuổi tác hay quan hệ thầy trò ra.

Như tôi đã bảo Sydney, tôi giống như vợ góa của anh, và những lời Viktoria nói vẫn vang vọng trong đầu tôi. Olena coi tôi như con gái, và một lần nữa, tôi cảm thấy suy nghĩ tiêu cực về mẹ mình. Bà sẽ cau có với tôi và Dimitri. Bà sẽ nói mối tình không phù hợp và bảo tôi còn quá trẻ. Liệu bà có cư xử thế không? Hẳn tôi đang quá phũ phàng.

Thấy tôi đứng trước tủ bát đĩa, Olena lắc đầu. “Nhưng con cần phải ăn trước đã.”

“Chỉ là ăn vặt thôi. Cô đừng làm gì cầu kì.”

Rốt cuộc Olena cắt cho tôi một miếng bánh mì đen lớn bà làm sớm nay và đặt một tuýp bơ bên cạnh vì bà biết tôi thích trét bơ lên miếng bánh của mình. Karolina đã từng đùa rằng người Mỹ sẽ sốc nếu biết có gì trong loại bánh này, nên tôi không bao giờ hỏi. Nó vừa ngọt vừa thơm, và tôi rất thích.

Olena ngồi xuống đối diện, nhìn tôi ăn. “Đây là món ăn nó rất thích hồi còn nhỏ.”

“Dimitri?”

Bà gật đầu. “Mỗi khi nó được nghỉ học, điều đầu tiên nó làm là đòi bánh này. Ta phải làm riêng cho nó một ổ. Con gái chẳng bao giờ ăn nhiều thế.”

“Con trai luôn ăn nhiều hơn.” Dù phải thừa nhận tôi có thể ăn ngang với hầu hết bọn họ. “Vả lại anh ấy cao to hơn nhiều người.”

“Đúng vậy,” bà trầm ngâm. “Nhưng cuối cùng cũng đến lúc ta bắt nó tự làm. Ta bảo nếu nó muốn ăn hết đồ ăn của ta, nó phải biết mất công như thế nào.”

Tôi bật cười. “Thật không thể tưởng tượng được cảnh Dimitri nhào bột.”

Rồi ngay sau khi nói thế, tôi nghĩ lại. Ấn tượng đầu tiên về Dimitri luôn là sự dữ dội và mãnh liệt, đó là con người hấp dẫn, một chiến thần. Dù vậy, sự ân cần và chu đáo trộn lẫn với sự nguy hiểm càng khiến anh tuyệt vời hơn. Vẫn đôi tay thường cầm cọc bạc đó, anh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. Đôi mắt có thể ngay lập tức nhận ra hiểm nguy có thể nhìn tôi say đắm và tôn thờ, như thể tôi là người phụ nữ đẹp nhất thế giới.

Tôi thở dài, chìm trong nỗi đau ngọt ngào đã trở nên quá quen thuộc. Thật là ngớ ngẩn, xúc động chỉ vì một ổ bánh mì. Nhưng tôi là thế trở nên ủy mị mỗi lần nghĩ về Dimitri.

Ánh mắt Olena nhìn tôi đầy cảm thông. “Ta biết,” bà nói. “Ta biết con cảm thấy thế nào.”

“Liệu có thể khá hơn được không?” tôi hỏi.

Không như Sydney, Olena có câu trả lời. “Có. Nhưng con sẽ không bao giờ như xưa nữa.”

Tôi không biết có nên cảm thấy an ủi hay không. Sau khi ăn xong, Olena đưa tôi một danh sách hàng tạp phẩm, và tôi lên đường vào thị trấn, vui vẻ được ra ngoài hoạt động. Tính ì ạch không hợp với tôi.

Ở cửa hàng tạp hóa, tôi ngạc nhiên thấy Mark. Tôi có cảm giác ông và Oksana không thường xuyên vào thị trấn. Tôi tưởng họ tự sản xuất đồ ăn và sống tách biệt. Ông cười ấm áp nhìn tôi. “Tôi vẫn băn khoăn không biết em có còn ở đây không.”

“Dạ.” Tôi giờ giờ lên. “Em đang đi mua đồ cho cô Olena.”

“Tôi mừng vì em còn ở đây,” ông nói. “Trông em có vẻ ... yên bình.”

“Chiếc nhẫn của anh đã giúp em, có lẽ vậy. Ít ra là với sự yên bình. Nó không có tác dụng gì nếu phải ra quyết định.”

Ông nhíu mày, chuyển bình sữa sang tay bên kia. “Quyết định gì?”

“Phải làm gì. Phải đi đâu.”

“Sao không ở đây?”

Thật kì lạ, quá giống với câu chuyện tôi nói cùng Viktoria. Và câu trả lời của tôi cũng tương tự. “Em không biết phải làm gì nếu ở đây.”

“Đi làm. Sống với người nhà Belikov. Họ yêu quý em, em biết mà. Em rất hợp với gia đình họ.”

Cảm giác yêu thương ấm áp quay lại, và tôi tưởng tượng ra mình ổn định với họ, làm việc trong một cửa hàng như thế này hoặc phục vụ bàn.

“Em không biết,” tôi đáp. Tôi vẫn luôn đi vào vết xe đổ của chính mình. “Em chỉ không biết liệu như thế có ổn với mình không.”

“Ổn hơn cái kia,” ông cảnh báo. “Ổn hơn là lang thang không mục đích, dẫn thân vào nguy hiểm. Đó không phải là lựa chọn.”

Thế nhưng nó là lí do ban đầu khiến tôi tới Siberia. Giọng nói bên trong rủa xả tôi. Dimitri, Rose. Mà quên Dimitri rồi à? Mà quên mất mà tới đây để giải phóng cho anh ấy, như anh ấy muốn hay sao? Hay sự an toàn của tôi mới là điều anh muốn? Tôi không biết, và không có sự giúp đỡ của Mason, lựa chọn của tôi càng rối ren hơn. Nghĩ tới Mason khiến tôi nhớ ra một chuyện đã bị quên bẵng đi.

“Lúc trước nói chuyện... ừm, chúng ta nói Lissa và Oksana có thể làm được gì. Còn anh thì sao?”

Mark nheo mắt. “Sao?”

“Có bao giờ... có bao giờ anh gặp, ừm, ma chưa?”

Một vài giây im lặng, rồi ông thở dài. “Tôi đã hi vọng chuyện không xảy ra với em.”

Tôi ngạc nhiên thấy mình nhẹ người khi biết mình không phải là người duy nhất thấy ma. Dù giờ tôi hiểu rằng chết đi, tới thế giới người chết khiến tôi trở thành mục tiêu của các linh hồn, đó vẫn là điều tôi sợ nhất khi được hôn bóng.

“Có phải nó xảy ra ngoài ý muốn?”

“Ban đầu là thế. Rồi tôi học cách kiểm soát.”

“Em cũng vậy.” Tôi chợt nhớ ra chuyện ở nhà kho. “Thực ra, không hoàn toàn đúng.”

Tôi hạ giọng thấp hơn, vội vàng kể lại chuyện trong hành trình với Sydney. Tôi chưa từng kể cho ai nghe chuyện này.

“Em không bao giờ được phép làm thế nữa,” Mark nghiêm khắc.

“Nhưng em không cố ý! Nó tự dừng xảy ra.”

“Em đã hoảng loạn. Em cần sự giúp đỡ, và trong em đã kêu gọi sự giúp đỡ của linh hồn xung quanh. Đừng làm thế. Như thế là sai trái, em rất dễ mất kiểm soát.”

“Em còn không biết tại sao em làm được vậy.”

“Tôi nói rồi, mất kiểm soát. Đừng bao giờ để cơn hoảng loạn lấn át.”

Một phụ nữ lớn tuổi đi ngang qua chúng tôi, khăn đội đầu và một giỏ rau trên tay. Tôi chờ bà ta đi qua rồi hỏi Mark, “Tại sao họ lại giúp em?”

“Vì những người đã chết căm ghét bọn Strigoi. Bọn Strigoi phi tự nhiên, không sống không chết, chỉ tồn tại lưng chừng. Cũng giống như chúng ta cảm nhận được sự tà ác, các hồn ma cũng vậy.”

“Có vẻ như họ là vũ khí khá tốt.”

Khuôn mặt ông, vốn thoải mái cởi mở, nghiêm lại. “Rất nguy hiểm. Người như tôi và em vốn đã ở bên bờ vực của bóng tối và điên loạn, gọi những người đã chết chỉ khiến chúng ta suy sụp và mất trí.” Ông xem đồng hồ rồi thở dài. “Thôi, tôi phải đi, nhưng tôi nghiêm túc đấy, Rose. Hãy ở đây! Hãy tránh xa rắc rối! Chiến đấu với Strigoi nếu chúng tìm tới em, nhưng đừng mù quáng truy đuổi chúng. Và tuyệt đối phải để các bóng ma được yên.”

Tôi đã nhận được nhiều lời khuyên ở trong một tiệm tạp hóa, dù trời biết không thể theo hết. Nhưng tôi cảm ơn ông và gửi lời hỏi thăm Oksana trước khi trả tiền và ra ngoài. Tôi đang về gần tới nhà Olena thì suýt nữa đâm vào Abe khi rẽ qua một khúc quanh.

Ông vẫn ăn mặc lờ lợt như cũ, áo khoác đẫm tiền, một chiếc khăn vàng óng tiếp màu đồ trang sức. Các giám hộ đứng xung quanh, còn ông dựa vào tường gạch.

“Hóa ra đây là lí do con tới Nga. Để đi chợ như một bà nông dân.”

“Không,” tôi đáp. “Tất nhiên là không.”

“Chỉ đi ngắm cảnh thôi?”

“Không. Tôi chỉ muốn tỏ ra có ích. Đừng cố moi thông tin từ tôi. Ông không thông minh như ông tưởng đâu.”

“Không phải thế,” ông đáp.

“Nào, tôi đã nói rồi. Tôi tới đây để thông báo cho gia đình Belikov. Vì thế hãy quay về và bảo người ông đang làm việc cho như thế đi.”

“Ta đã bảo con đừng có nói dối ta mà,” ông đáp. Tôi lại thấy sự pha trộn kì lạ giữa nguy hiểm và hài hước. “Con không biết ta đã kiên nhẫn với con thế nào đâu. Với ai khác, ta sẽ có được thông tin ngay trong đêm đầu tiên.”

“Tôi thật may mắn,” tôi gắt. “Giờ thì sao? ông định lôi tôi vào một con ngõ nhỏ và đánh cho tới khi nào tôi khai ra lí do tôi tới đây? Tôi đang mất hứng với cái trò ông trùm cướp giật đáng sợ này rồi, ông biết đấy.”

“Còn ta đang mất kiên nhẫn với con.” Sự hài hước biến mất, và khi ông đứng chắn trước mặt, tôi không thể không thấy khó chịu nhận ra ông lực lưỡng hơn so với nhiều Moroi. Đa số Moroi tránh đấu đá, nhưng tôi không ngạc nhiên nếu thấy Abe đánh bại nhiều người chẳng kém gì các giám hộ. “Thành thật mà nói, ta không quan tâm con ở đây làm gì nữa. Con phải đi. Ngay bây giờ.”

“Lão già, đừng có dọa tôi. Tôi sẽ đi lúc nào tôi muốn.” Thật nực cười, tôi vừa thề thốt với Mark mình không biết nên đi hay ở lại Baia, nhưng khi Abe thúc ép, tôi lại chỉ muốn bám rễ nơi này, “Tôi không biết ông muốn giấu tôi cái gì, nhưng tôi không sợ đâu.” Không hoàn toàn là đúng.

“Con nên sợ,” ông ta trở lại vẻ tự mãn. “Ta có thể là bạn tốt hoặc là kẻ thù tồi tệ. Ta sẽ khiến con thấy bã công khi bỏ đi. Chúng ta có thể thương lượng.”

Dường như có tia hào hứng lóe lên trong mắt ông. Tôi nhớ Sydney miêu tả ông điều khiển kẻ khác, và có cảm giác đây là điều ông vẫn làm: thương lượng, trao đổi để có thứ mình muốn.

“Không,” tôi đáp. “Tôi sẽ đi khi nào sẵn sàng. Ông hay người ông đang làm việc cho sẽ chẳng tác động được gì.”

Hi vọng mình trông hiên ngang, tôi quay đi. Ông với tay tóm vai giật tôi lại, suýt khiến tôi văng đờ ra. Tôi định lao tới tấn công, nhưng các giám hộ nhanh như chớp đứng chặn lại. Tôi biết mình không thể đi xa hơn.

“Thời gian con được ở Nga, ở Baia đã hết,” Abe rít lên. “Về Mĩ ngay. Ta sẽ cho con tất cả những gì con cần: tiền bạc, vé hạng nhất, gì cũng được.”

Tôi tránh khỏi tầm với của ông, cẩn thận lùi lại. “Tôi không cần sự giúp đỡ hay tiền bạc của ông, có Chúa mới biết nó từ đâu ra.” Một nhóm người cười nói vui vẻ rẽ qua góc đường bên kia, tôi lùi lại xa hơn, chắc rằng Abe không muốn gây lộn khi có người chứng kiến. Chuyện này khiến tôi dửng cảm hơn, dù có ngu ngốc. “Tôi đã nói rồi: Tôi sẽ quay về chùng nào tôi muốn.”

Abe liếc nhìn mấy khách bộ hành, và cũng lùi lại với các giám hộ. Ông nở nụ cười lạnh gáy. “Ta đã nói rồi. Ta có thể làm bạn rất tốt, hoặc kẻ thù rất tệ. Đi khỏi Baia trước khi con biết ta thuộc loại nào.”

Ông quay người bỏ đi, tôi thở phào. Tôi không muốn Abe thấy tôi thật sự sợ hãi trước lời nói của ông.

Tối hôm ấy tôi đi ngủ sớm, đột nhiên cảm thấy muốn đơn độc. Tôi nằm im một lúc, lặt lặt mấy tờ tạp chí tôi không hiểu, và thấy mình mỗi lúc một mệt mỏi. Tôi nghĩ cuộc gặp với Mark và Abe khiến mình kiệt sức. Những lời Mark nói quá tương đồng với Viktoria. Những lời đe dọa của Abe đã khiến tôi đề phòng, cảnh giác với bất kì ai làm việc với ông để bắt tôi rời Nga. Đến lúc nào, tôi tự hỏi, ông ta sẽ thực sự mất kiên nhẫn và dừng thương lượng?

Tôi chìm vào giấc ngủ và nhận ra khung cảnh Adrian sắp xếp trước. Đã lâu rồi chuyện này không xảy ra và tôi thực sự nghĩ anh đã nghe lời khi tôi bảo anh tránh xa mình. Tất nhiên, tôi luôn bảo anh thế. Đây là lần không gặp lâu nhất, và dù không thích, tôi vẫn phải thừa nhận mình nhớ anh.

Khung cảnh anh chọn lần này là một khoảng không gian trong học viện, một khu rừng gần hồ nước. Cây cối xanh tươi nở hoa, và ánh mặt trời chiếu xuống chúng tôi. Tôi nghĩ sự sáng tạo của Adrian không phù hợp lắm với khung cảnh Montana hiện tại, nhưng dù sao anh cũng là người kiểm soát. Anh có thể làm bất cứ thứ gì anh muốn.

“Ma cà rồng lai bé nhỏ,” anh tươi cười. “Đã lâu không gặp.”

“Em tưởng mọi chuyện với em đã kết thúc rồi,” tôi đáp, ngồi xuống một phiến đá lớn, phẳng.

“Không bao giờ kết thúc với em,” anh trả lời, cho tay vào túi quần, đủng đỉnh đi tới bên tôi. “Dù... phải nói thật, anh thực sự định tránh xa em. Nhưng, à, anh phải đảm bảo em vẫn sống.”

“Vẫn sống và khỏe mạnh.”

Adrian cười với tôi. Mặt trời chiếu xuống mái tóc nâu của anh, tạo thành những đường màu vàng và hạt dẻ. “Tốt. Thực ra trông em rất ổn. Linh khí của em tốt hơn bao giờ hết.” Ánh mắt anh chuyển xuống bàn tay trên đùi tôi. Rồi anh nhú mào cúi xuống cầm tay tôi lên. “Gì đây?”

Nhẫn của Oksana. Dù chiếc nhẫn không có họa tiết cầu kì, nhưng kim loại sáng lên trong ánh nắng. Giấc mơ thật kì lạ. Dù Adrian và tôi không thực sự ở bên nhau, chiếc nhẫn đã theo tôi vào và giữ nguyên năng lực khiến anh cảm nhận được nó.

“Một cái bùa. Nó được yểm linh hồn.”

Rõ ràng cũng giống như tôi, Adrian chưa bao giờ nghĩ tới việc yểm linh hồn. Vẻ mặt anh trở nên háo hức. “Và nó có tác dụng chữa trị, đúng không? Nó là thứ khiến bóng tối không nhiễm vào linh khí của em.”

“Phần nào,” tôi đáp, không thoải mái khi thấy anh chăm chú vào nó. Tôi tháo nhẫn ra, thả vào túi. “Chỉ tạm thời thôi. Em đã gặp một người dùng linh hồn, và một ma cà rồng lai được hôn bóng nữa.”

Vẻ mặt anh càng ngạc nhiên hơn. “Cái gì? Ở đâu?”

Tôi cắn môi lắc đầu.

“Chết tiệt, Rose! Chuyện này rất quan trọng. Em biết Lissa và anh đã tìm người dùng linh hồn khác mà. Nói cho anh biết họ ở đâu.”

“Không. Sau này thì được. Em không muốn mọi người tới tìm em.” Theo như tôi biết, họ đã tìm tôi, thông qua Abe.

Đôi mắt xanh của anh lóe lên giận dữ. “Nào, chỉ bây giờ thôi, đừng làm như mình là trung tâm thế giới chứ, được không? Đây là chuyện Lissa và anh, về tìm hiểu thứ pháp thuật điên rồ trong hai đứa anh. Nếu em có người giúp được, bọn anh phải được biết.”

“Sau này thì được,” tôi khẳng định. “Em sắp đi rồi, khi đó em sẽ nói.”

“Tại sao em lại khó khăn thế?”

“Vì anh thích em thế.”

“Bây giờ à? Không đến mức thế.”

Đó vẫn luôn là câu đùa Adrian hay nói, nhưng lúc này, có điều gì đó khiến tôi không yên. Không hiểu sao, tôi có cảm giác mình không còn thân thương với anh như lúc trước.

“Hãy cố kiên nhẫn,” tôi bảo anh. “Em biết mọi người có nhiều việc phải làm. Và Lissa có vẻ bận rộn với Avery.” Những lời nói buột ra mà tôi không kịp ngăn lại, và giọng nói của tôi nhuốm chút cay đắng, ghen tị vì cảnh họ bên nhau đêm trước.

Adrian nhướn mày. “Thưa quý bà quý ông, cô ấy đã thừa nhận rồi. Em vẫn luôn theo dõi Lissa, anh biết mà.”

Tôi nhìn nơi khác. “Em chỉ muốn biết cô ấy còn sống.” Làm sao tôi đi đâu được nếu không biết chắc điều đó.

“Còn sống. Sống và khỏe mạnh, như em. Ờ... gần như khỏe mạnh.” Adrian nhíu mày. “Đôi khi anh cảm thấy có gì đó rất lạ ở cô ấy. Cô ấy không ổn lắm hoặc linh khí hơi chập chờn. Không diễn ra lâu, nhưng anh vẫn lo.” Giọng Adrian dịu lại. “Avery cũng lo lắng cho Lissa. Lissa được chăm sóc tốt. Avery cũng rất tuyệt.”

Tôi nhìn anh hà khắc. “Tuyệt? Anh thích cô ta à?” Tôi vẫn chưa quên câu Avery nói để ngỏ cửa cho Adrian.

“Tất nhiên anh thích cô ấy. Cô ấy là một người tuyệt vời.”

“Không, ý em là *thích*. Không phải thích.”

“Ồ, hiểu rồi,” anh đảo mắt. “Chúng ta đang tranh cãi về định nghĩa từ ‘thích’ trong lớp tiểu học.”

“Anh không trả lời câu hỏi.”

“Ồ, anh nói rồi, cô ấy là một người tuyệt vời. Thông minh. Hòa đồng. Xinh đẹp.”

Có gì đó trong từ “xinh đẹp” anh nói khiến tôi khó chịu. Tôi quay đi, mân mê chiếc nazar trên cổ trong lúc cố phân tích tình cảm của mình. Adrian nhận ra trước.

“Em ghen à, ma cà rồng lai bé nhỏ?”

Tôi nhìn anh. “Không. Nếu em định ghen vì anh, chắc em đã điên lâu rồi, khi mà anh suốt ngày lãng phí thời gian với mấy cô nàng.”

“Avery không phải kiểu con gái để lãng phí thời gian.”

Tôi lại nhận ra sự ưu ái và mơ mộng trong lời nói của anh. Lẽ ra nó không làm tôi bận tâm. Lẽ ra tôi phải mừng vì anh có hứng thú với một cô gái khác. Dù gì tôi cũng cố gắng thuyết phục anh để tôi yên đã lâu. Một phần điều kiện anh đưa tiền cho tôi thực hiện chuyến đi này là tôi phải hứa cho anh cơ hội hẹn hò công bằng khi - và nếu - tôi quay về Montana. Nếu anh ở bên Avery, tôi sẽ giảm được một chuyện phải lo nghĩ.

Nhưng thực sự, nếu người vừa mắt anh là bất kì cô gái nào ngoài Avery, tôi sẽ không bận lòng. Không hiểu sao, ý nghĩ cô quyến rũ anh thật quá mức. Mất Lissa về tay cô ta chưa phải đủ tệ sao? Một cô gái thay thế tôi dễ dàng đến vậy ư? Cô ta đã cướp bạn thân của tôi, và giờ anh chàng thề sống thề chết rằng tôi là người duy nhất trong tim anh đang xem xét chuyện lấy cô thế chỗ tôi.

Mày đang quá khích, một giọng nói nghiêm khắc trong tôi lên tiếng. Tại sao phải đau khổ khi ai đó bước vào cuộc đời họ? Mày đã bỏ rơi họ.

Cả Lissa và Adrian. Họ có quyền đi tiếp.

Tôi giận dữ đứng dậy. “Thôi, em đã nói xong chuyện tối nay. Liệu anh có cho em ra khỏi giấc mơ này không? Em sẽ không nói em đang ở đâu. Và em không có hứng nghe anh kể Avery tuyệt diệu của anh tốt đẹp hơn em thế nào.”

“Avery chẳng bao giờ trẻ con như thế” anh đáp. “Cô ấy sẽ không công kích người quan tâm tới mình nhiều như anh. Cô ấy sẽ không cự tuyệt cơ hội cho anh được tìm hiểu về pháp thuật của mình vì hoang tưởng ai đó sẽ phá hoại nỗ lực điên rồ để vượt qua cái chết của bạn trai mình.”

“Đừng có bảo em trẻ con,” tôi cãi lại. “Anh vẫn ích kỉ và tự cho mình là trung tâm như mọi khi. Lúc nào cũng là vì anh, kể cả trong giấc mơ này. Anh giữ em dù em không muốn, vì anh thấy thích thú.”

“Được,” giọng anh lạnh lùng. “Anh sẽ kết thúc giấc mơ này. Anh sẽ kết thúc mọi thứ giữa hai chúng ta. Anh sẽ không quay lại nữa.”

“Tốt! Em hi vọng anh làm được.”

Đôi mắt xanh của Adrian là thứ cuối cùng tôi thấy trước khi tỉnh dậy trên giường.

Tôi ngồi dậy, thở hỗn hển. Tim tôi tưởng như tan vỡ, và tôi nghĩ mình sắp khóc. Adrian nói đúng, tôi thật trẻ con. Tôi đã giận dữ vô cớ với anh. Thế mà... tôi không thể chịu nổi. Tôi nhớ Lissa. Tôi cũng nhớ Adrian. Và giờ có người đang chiếm vị trí của tôi, một người không bao giờ ra đi như tôi.

Tôi sẽ không trở về.

Và lần đầu tiên, tôi có cảm giác anh cũng vậy.

Mười ba

NGÀY HÔM SAU LÀ LỄ PHỤC SINH. Mọi người đổ ra đường, chuẩn bị tới nhà thờ. Cả ngôi nhà thơm phức mùi bánh của Olena. Dạ dày tôi sôi lên, tự hỏi liệu có phải chờ tới chiều mới được dùng bữa ăn thịnh soạn bà chuẩn bị hay không. Dù tôi không tin lắm vào Chúa, tôi cũng đi nhà thờ nhiều lần. Hầu hết là vì sự lễ độ với người khác, một cách thể hiện sự lịch thiệp và xã giao. Dimitri đi vì anh thấy yên bình, và tôi nghĩ hôm nay đi có thể cho tôi hiểu thấu được mình nên làm gì.

Tôi thấy hơi lồi thối khi nhìn mọi người. Họ đều diện dàng, còn tôi không có gì hơn quần jeans và áo phông bình thường. Viktoria, nhận ra tôi không vui, đã cho tôi mượn một chiếc áo ren, dù hơi chật nhưng vẫn đẹp. Sau khi ngồi cùng hàng ghế với cả gia đình, tôi nhìn quanh, tự hỏi tại sao Dimitri tìm được sự an ủi trong nhà thờ nhỏ xíu của học viện khi mà anh lớn lên ở nơi này.

Nó rất lớn, để mà chứa được cả bốn nhà thờ nhỏ của học viện. Trần nhà cao và cầu kỳ hơn, các hình trang trí bằng vàng và biểu tượng các thánh dường như che phủ hết bề mặt. Trông nhà thờ chói lóa và choáng ngợp. Mùi hương ngọt nồng trong không khí, tôi tưởng như thấy được từng làn khói.

Có rất nhiều người đến nhà thờ, cả con người lẫn ma cà rồng lai, và tôi ngạc nhiên nhận ra mấy Moroi. Rõ ràng Moroi ở thị trấn này ngoan đạo đến mức vẫn tới nhà thờ dù họ dính dáng vào những hoạt động bẩn thỉu thế nào. Nhân nói tới Moroi...

“Abe không có đây.” Tôi bảo Viktoria sau khi nhìn quanh. Cô ở bên trái tôi, còn Olena ngồi bên phải. Ông ta không gây ấn tượng là một người sùng tín, nên tôi nghĩ có thể ông ta sẽ theo tôi vào nơi này. Tôi hi vọng sự

vắng mặt này là dấu hiệu cho thấy ông ta đã rời Baia. Tôi vẫn chưa hoàn hồn sau lần gặp cuối cùng. “Ông ta đi khỏi đây rồi à?”

“Em nghĩ ông ta theo đạo Hồi,” Viktoria đáp. “Nhưng em biết ông ta vẫn quanh quẩn trong thị trấn. Karolina gặp ông ta sáng nay.”

Zmey chết tiệt. Ông ta vẫn chưa đi. Ông ta nói gì nhỉ? Một người bạn tốt hoặc một kẻ thù tồi tệ.

Thấy tôi im lặng, Viktoria lo lắng nhìn tôi. “Abe chưa bao giờ làm việc gì tồi tệ trong vùng. Ông ta chỉ đi gặp ai đó rồi biến mất. Em đảm bảo thế khi nói ông ta không làm hại chị, nhưng giờ chị khiến em hoang mang. Chẳng lẽ chị đang gặp vấn đề gì?”

Câu hỏi hay lắm. “Chị không biết. Ông ta quan tâm tới chị thì phải. Chị không hiểu tại sao.”

Viktoria nhíu mày. “Mọi người sẽ không để chuyện gì xảy ra với chị,” cô cứng cõi.

Tôi mỉm cười, vừa vì sự quan tâm của cô vừa vì sự tương đồng với Dimitri trong khoảnh khắc đó. “Cảm ơn em. Có nhiều người ở nhà đang tìm chị, chị nghĩ Abe chỉ đang... kiểm tra xem sao.” Đó là cách nói tốt đẹp để miêu tả người giấu mặt nào đang muốn kéo tôi về Mĩ mặc cho tôi giãy giụa gào thét hoặc khiến tôi biến mất vĩnh viễn.

Viktoria dường như nhận ra tôi đang nói giảm, “Ồ, em khẳng định đấy. Em sẽ không để ông ta làm gì chị.”

Buổi lễ bắt đầu, cắt ngang cuộc nói chuyện của chúng tôi. Dù lời cầu nguyện của cha xứ rất ngân nga, tôi thấy nó không có ý nghĩa bằng những buổi lễ tôi thường dự. Tất cả đều bằng tiếng Nga, như trong đám ma, và không ai buồn dịch sang cho tôi. Chẳng sao cả. Vẫn ngấm nhìn vẻ đẹp xung quanh, tôi thấy hồn mình lang thang. Bên trái bàn thờ, một thiên sứ tóc vàng nhìn tôi từ một bệ cao hơn một mét.

Kí ức ủa về trong tôi. Dimitri đã từng cho tôi theo trong một chuyến đi cuối tuần tới Idaho để gặp vài giám hộ khác. Idaho không phải một nơi tôi thích thú lắm, nhưng tôi vui sướng đón chào từng giờ bên anh, và anh đã

thuyết phục các viên chức trong trường rằng đây là một lần “học hỏi.” Chuyến đi diễn ra sau cái chết của Mason không lâu, và sau khi cơn sốc lan khắp trường, tôi nghĩ họ sẵn sàng cho tôi đi bất kì nơi đâu.

Thật không may, chuyến đi không phải để thư giãn hay lãng mạn. Dimitri có việc phải làm, và thực hiện thật nhanh. Vì thế chúng tôi cố tận dụng thời gian, chỉ dừng lại khi cần thiết. So với chuyến đi thực địa trước, dính vào một vụ thám sát Moroi, chuyến đi yên ổn này là tốt nhất. Như mọi khi, anh không cho tôi lái xe, dù tôi tuyên bố mình sẽ đưa hai người tới nơi chỉ mất một nửa thời gian. Nhưng đó cũng là lí do khiến anh không cho tôi cầm lái.

Chúng tôi dừng lại mua xăng và lấy chút đồ ăn trong cửa hàng của trạm xe. Chúng tôi ở một ngọn núi lạ, ở một thị trấn nhỏ xíu xa xôi hẻo lánh chẳng kém gì học viện Thánh Vladimir. Vào những ngày trời quang, tôi có thể thấy núi gần trường, còn ở trong núi thật sự có cảm giác khác hẳn.

Núi non bao quanh chúng tôi, gần tới nỗi tôi tưởng có thể nhảy lên một đỉnh. Dimitri đang bận việc với chiếc xe. Cầm chiếc bánh sandwich của mình, tôi đi ra đằng sau trạm xăng để nhìn kĩ hơn.

Sự vắng vẻ của trạm xăng biến mất ngay sau khi tôi đi khuất. Những rặng thông phủ tuyết ngút ngàn phía trước, mọi thứ tĩnh lặng, chỉ còn tiếng đường cao tốc xa xôi phía sau. Tim tôi đau đớn vì những chuyện xảy ra với Mason, và tôi vẫn gặp ác mộng về bọn Strigoi đã bắt giữ chúng tôi. Nỗi đau đó còn lâu mới tan biến, nhưng khung cảnh yên bình này đã xoa dịu tôi trong chốc lát.

Nhìn xuống lớp tuyết dày ngập chân, một ý nghĩ điên rồ đến với tôi. Tôi thả mình rơi xuống đất. Lớp tuyết dày ôm lấy tôi, tôi nằm đó một lúc, nhâm nhi cảm giác thoải mái. Rồi tôi vung tay vung chân, tạo nên những đường rãnh trên tuyết. Xong xuôi, tôi không dậy ngay mà tiếp tục nằm dài, nhìn lên bầu trời xanh trong vắt.

“Gì đây,” Dimitri hỏi, “em đang làm gì thế? Ngoài việc để cho bánh sandwich lạnh ngắt đi.”

Bóng của anh trùm lên tôi, và tôi ngược lên thấy vóc dáng cao ráo của anh. Dù trời lạnh nhưng mặt trời vẫn chiếu sáng, và những tia nắng chiếu lên tóc Dimitri. Anh là một thiên thần, tôi nghĩ.

“Em đang làm một thiên thần tuyết,” tôi đáp. “Anh biết nó là gì không?”

“Có, anh biết. Nhưng tại sao? Em chắc đang lạnh cóng.”

Tôi mặc áo khoác dày, đội mũ, đeo găng tay, cùng đủ thứ phụ kiện chống rét. Anh đã nói đúng về chiếc bánh. “Không lạnh lắm đâu. Chỉ hơi ngội ngoài mặt thôi.”

Anh lắc đầu cười gượng gạo. “Em sẽ lạnh khi vào trong xe và đám tuyết đó bắt đầu tan ra.”

“Em nghĩ anh lo cho cái xe hơn em.”

Anh cười. “Anh lo em bị giảm thân nhiệt.”

“Trong chỗ này ư? Chường này chẳng ăn thua gì.” Tôi vỗ vỗ mặt đất bên cạnh. “Nào. Anh cũng làm một hình, rồi mình đi.”

Anh vẫn nhìn xuống tôi. “Để cùng bị đông cứng à?”

“Để cùng vui. Để ghi lại dấu ấn ở Idaho. Hơn nữa, chuyện này không làm anh bận tâm đâu, đúng không? Chẳng phải anh có khả năng chịu rét siêu hạng từ Siberia sao?”

Dimitri thở dài, vẫn mỉm cười. Như thế là đủ làm ấm lòng tôi trong thời tiết này. “Lại thế rồi, em cứ tưởng Siberia giống như Bắc cực. Anh đến từ vùng phía nam. Khí hậu gần giống ở đây.”

“Anh đang kiểm soát,” tôi bảo anh. “Trừ khi anh muốn kéo em về xe, còn không anh sẽ phải làm một thiên thần tuyết.”

Dimitri nhìn tôi thật lâu, và tôi nghĩ anh sẽ xua tôi đi. Nhưng vẻ mặt anh vẫn nhẹ nhàng, cười mờ, và đầy sự thích thú khiến tim tôi đập thành thịch. Rồi, bất ngờ, anh đổ xuống nền tuyết cạnh tôi, nằm im lặng.

“Được rồi,” tôi nói khi không thấy anh làm gì hơn. “Giờ anh phải vung tay vung chân.”

“Anh biết cách làm thiên thần tuyết.”

“Thế thì làm đi! Nếu không anh chỉ giống như đường phấn vẽ ở hiện trường án mạng.”

Anh lại cười, tiếng cười ấm áp và vang trong không gian tĩnh lặng. Cuối cùng, sau khi tôi đỡ ngon đỡ ngọt, anh cũng di chuyển tay chân, tạo ra một thiên thần tuyết cho riêng mình. Sau khi xong xuôi, tôi tưởng anh sẽ nhảy lên yêu cầu quay về đường, nhưng anh vẫn nằm nguyên, nhìn núi nhìn trời.

“Đẹp nhỉ?” tôi hỏi. Hơi thở biến thành những màn sương. “Em nghĩ nó không khác lắm so với khung cảnh ở khu nghỉ dưỡng... nhưng em không biết nữa. Em thấy nó khác hẳn.”

“Cuộc sống là thế,” anh đáp. “Khi ta trưởng thành và thay đổi, có nhiều điều chúng ta đã trải qua lại mang ý nghĩa khác. Nó sẽ còn xảy ra nhiều lần trong đời em.”

Tôi định trêu anh vì luôn có xu hướng dạy dỗ, nhưng rồi tôi nhận ra anh nói đúng. Ban đầu khi yêu anh, cảm xúc rất mãnh liệt. Tôi chưa từng thấy thế. Tôi tưởng mình không thể yêu anh hơn. Nhưng giờ, sau những gì chứng kiến với Mason và bọn Strigoi, mọi thứ khác hẳn. Tôi yêu anh hơn, theo một cách khác, sâu sắc hơn. Nhìn thấy cuộc sống mong manh càng khiến tôi trân trọng anh, khiến tôi biết anh có ý nghĩa với mình thế nào, và tôi sẽ buồn biết bao nếu mất anh.

“Anh nghĩ nếu có một túp lều trên kia thì sẽ rất hay không?” tôi hỏi, chỉ lên ngọn núi gần đó. “Ở giữa rừng, nơi không ai tìm ra anh?”

“Với anh thế là hay. Anh nghĩ em sẽ chán.”

Tôi thử tưởng tượng ở nơi hoang dã với anh. Phòng nhỏ, lò sưởi, giường ngủ... tôi không nghĩ như thế sẽ chán. “Sẽ không chán lắm nếu chúng ta có truyền hình cáp. Và Internet.” Cùng hơi ấm cơ thể.

“Ồ, Rose.” Dimitri không cười to, nhưng tôi biết anh đang mỉm cười. “Anh không nghĩ em sẽ vui vẻ ở một nơi thanh vắng. Em luôn cần làm gì đó.”

“Anh nghĩ em hiểu động phải không?”

“Không hề. Anh đang nói trong em có một ngọn lửa dẫn dắt mọi việc em làm, khiến em thấy cuộc sống tốt đẹp hơn và yêu thương mọi người hơn. Đứng lên vì những người không thể. Đó là một điều tuyệt vời ở em.”

“Chỉ có một thôi à?” Tôi nhẹ nhàng, những lời anh nói khiến tôi ngây ngất. Anh thực sự nghĩ đây là những tính tôi, và thấy anh tự hào vì mình có ý nghĩa với tôi hơn bất kì thứ gì.

“Một trong số rất nhiều,” anh đáp, ngồi dậy nhìn tôi. “Vì thế không có túp lều thanh vắng nào cho em. Cho tới khi nào em trở thành một bà già, rất già.”

“Gì cơ, bốn mươi à?”

Anh lắc đầu đứng dậy, không coi câu đùa của tôi là lời đáp. Dù vậy, anh vẫn nhìn tôi với thiện cảm như tôi đã thấy trong giọng nói. Có cả sự ngưỡng mộ nữa, và tôi nghĩ sẽ không bao giờ thấy mình bất hạnh, chùng nào Dimitri còn nghĩ tôi tuyệt vời và xinh đẹp. Anh cúi xuống, chìa tay ra. “Đến lúc đi rồi.”

Tôi nắm lấy bàn tay anh, để anh kéo mình lên. Đứng dậy, chúng tôi cầm tay nhau lâu hơn cần thiết trong chốc lát. Rồi chúng tôi buông ra, xem xét thành quả lao động của mình.

Hai thiên thần tuyệt hoàn hảo, một cái cao hơn hẳn cái kia. Cẩn thận bước vào trong từng hình, tôi cúi xuống vạch một đường ngang trên đầu mỗi thiên thần.

“Gì đây?” Dimitri hỏi, khi tôi quay lại đứng cạnh anh.

“Vòng hào quang,” tôi cười. “Cho các thiên thần như chúng ta.”

“Đó chỉ là một đường vạch.”

Chúng tôi nhìn các thiên thần thêm một lúc nữa, nhìn nơi chúng tôi đã nằm cạnh nhau trong khoảnh khắc yên lặng ngọt ngào. Tôi ước gì những điều mình nói là đúng, rằng chúng tôi để lại dấu ấn trên dãy núi này. Nhưng tôi biết sau trận tuyết tiếp theo, các thiên thần của mình sẽ biến mất vào vùng trắng xóa và chỉ còn là kí ức.

Dimitri nhẹ nhàng chạm tay tôi, không nói gì hơn, chúng tôi quay lại chiếc xe.

So với kí ức về anh và cái nhìn của anh trên dãy núi, tôi nghĩ các thiên thần đang nhìn mình trong nhà thờ này thật nhợt nhạt và đáng chán. Không có ý công kích.

Đám đông bắt đầu trở về sau khi lấy rượu và bánh mì. Tôi ngồi yên, nhưng vẫn hiểu vài lời của cha xứ. Cuộc sống. Cái chết. Sự hủy hoại. Sự vĩnh hằng. Tôi biết đủ để liên kết chúng lại với nhau. Tôi cá là từ “phục sinh” cũng được nhắc tới. Tôi thờ dài, ước gì có thể dễ dàng chế ngự được cái chết và đưa người mình yêu thương trở lại.

Buổi lễ kết thúc, tôi buồn bã ra về cùng nhà Belikov. Khi mọi người đi ngang qua nhau ở cửa, tôi thấy họ trao đổi những quả trứng.

Viktoria đã lí giải đây là một phong tục. Vài người tôi không biết giúi trứng vào tay tôi, tôi hơi xấu hổ vì không có gì đưa lại cho họ. Tôi cũng tự hỏi mình làm sao ăn được mấy quả trứng này. Chúng được trang trí kiểu cách. Một số tô màu đơn giản, một số rất cầu kì.

Mọi người xôn xao, và chúng tôi đứng ngoài các cuộc nói chuyện. Bạn bè, gia đình ôm nhau cười đùa. Tôi đứng gần Viktoria, mím cười cố theo dõi câu chuyện nửa bằng tiếng Anh, nửa bằng tiếng Nga.

“Viktoria!”

Chúng tôi quay lại, thấy Nikolai tiến tới gần. Cậu ta trao cho chúng tôi - ý tôi là, cho Viktoria - một nụ cười tươi rói. Cậu ta đã mặc đồ đẹp cho ngày nghỉ và trông rất tuyệt trong chiếc áo sơ mi và cà vạt xanh đậm. Tôi nhìn Viktoria, tự hỏi liệu nó có tác động gì tới cô không. Không. Nụ cười của cô lịch sự, vui vẻ vì thấy cậu ta, nhưng chẳng có chút lãng mạn nào. Một lần nữa, tôi thắc mắc về “người bạn” bí ẩn của cô.

Nikolai đi cùng mấy người bạn tôi đã gặp. Họ cũng chào tôi. Giống như người nhà Belikov, có vẻ họ nghĩ tôi ở đây lâu dài.

“Em sẽ tới bữa tiệc của Marina chứ?” Nikolai hỏi.

Tôi suýt quên mất. Đó là bữa tiệc cậu ta đã mời chúng tôi trong ngày đầu tiên tôi gặp cậu ta. Viktoria đã đồng ý, nhưng giờ tôi ngạc nhiên thấy cô lắc đầu. “Không được. Bọn em có kế hoạch cho gia đình rồi.”

Một tin hoàn toàn mới. Có khả năng một thay đổi mới xuất hiện mà tôi chưa biết, nhưng tôi không tin lắm. Tôi có cảm giác Viktoria đang nói dối, và vì là một người bạn trung thành, tôi không nói gì để lộ ra. Thật mỉa mai khi nhìn Nikolai cụt hứng.

“Thế à? Bọn anh nhớ em lắm đấy.”

Viktoria nhún vai. “Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở trường.”

Nikolai không thấy an ủi lắm. “Phải, nhưng...”

Đột nhiên cậu nhìn gì đó phía sau lưng chúng tôi, cung mày nhíu lại. Viktoria và tôi ngoái đầu, tôi thấy cô cũng thay đổi thái độ.

Ba anh chàng đang tiến tới chỗ chúng tôi. Họ cũng là ma cà rồng lai. Tôi không thấy điều gì khác thường ở họ - trừ nụ cười nhếch mép - nhưng các ma cà rồng lai và Moroi quanh nhà thờ cũng tỏ thái độ tương tự khi thấy họ. Lo lắng. Khó chịu. Bồn chồn. Ba người họ dừng cạnh chúng tôi, tham gia vào câu chuyện.

“Anh nghĩ em ở đây, Koyla,” một người lên tiếng, bằng tiếng Anh thuần thục, và mất một lúc tôi mới hiểu cậu ta nói với Nikolai. Thật không hiểu nổi biệt danh trong tiếng Nga.

“Em không biết anh về,” Nikolai hờ hững. Nhìn hai người họ, tôi thấy hao hao giống nhau. Họ cùng có mái tóc nâu và cơ thể rắn chắc. Anh em ruột.

Anh trai Nikolai nhìn tôi, tươi tỉnh hẳn lên. “Còn cô chắc là cô gái người Mĩ chưa tuyên thệ.” Không ngạc nhiên lắm khi họ biết tôi là ai.

Sau tang lễ, rất nhiều ma cà rồng lai nơi này đã kể chuyện về một cô gái Mĩ đã chiến đấu chống Strigoi nhưng không mang dấu tuyên thệ hay dấu tốt nghiệp.

“Tôi là Rose,” tôi đáp. Tôi không biết có chuyện gì với mấy anh chàng này, nhưng rõ ràng tôi không định sợ hãi họ. Anh chàng có vẻ đánh giá cao

lòng tự tin của tôi và bắt tay tôi.

“Tôi là Denis.” Anh ta chỉ bạn mình. “Artur và Lev.”

“Anh về lúc nào thế?” Nikolai hỏi, không vui vẻ lắm vì cuộc hội ngộ này.

“Vừa sáng nay.” Denis quay sang Viktoria. “Anh đã nghe chuyện anh trai em. Anh rất tiếc.”

Vẻ mặt Viktoria gượng gạo, nhưng cô lịch sự gật đầu. “Cảm ơn anh.”

“Có phải anh ấy hi sinh vì bảo vệ Moroi?”

Tôi không thích sự chế nhạo trong lời nói của Denis, nhưng Karolina đã nói ra sự phẫn nộ của tôi. Tôi không để ý thấy cô đi tới. Cô có vẻ không vui gì khi thấy Denis.

“Nó hi sinh vì bảo vệ Moroi. Nó đã chết như một anh hùng.”

Denis nhún vai, không bận tâm tới sự giận dữ trong giọng nói của cô. “Dù sao cũng là chết. Tôi tin các Moroi sẽ ngân nga cái tên của anh ấy suốt nhiều năm liền.”

“Họ sẽ làm thế,” tôi đáp lại. “Anh ấy đã cứu nhiều người. Cả ma cà rồng lai nữa.”

Cái nhìn của Denis chuyển sang tôi, đôi mắt suy nghĩ trong lúc nhìn kĩ khuôn mặt tôi. “Tôi nghe nói cô cũng có mặt. Cả hai người đều phải tham gia một trận chiến vô vọng.”

“Không vô vọng. Chúng tôi đã thắng.”

“Dimitri có nói thế nếu còn sống không?”

Karolina khoanh tay trước ngực. “Nếu cậu định đến gây sự thì đi đi. Đây là nhà thờ.” Thật nực cười. Khi gặp Karolina, tôi tưởng cô nhẹ nhàng, hiền lành, một người mẹ hết lòng vì gia đình. Nhưng trong lúc này, trông cô giống Dimitri hơn bao giờ hết. Tôi thấy được sức mạnh trong cô, sự dữ dội muốn bảo vệ những người thân yêu và chống lại kẻ thù. Dù những anh chàng này không phải kẻ thù. Tôi thực sự không hiểu họ là ai.

“Chúng tôi chỉ nói chuyện,” Denis đáp. “Tôi chỉ muốn tìm hiểu chuyện xảy ra với em chị. Tin tôi đi, tôi nghĩ cái chết của anh ấy là một bi

kịch.”

“Anh ấy sẽ không ân hận,” tôi bảo họ. “Anh ấy chết vì lí tưởng.”

“Bảo vệ những người coi thường anh ta.”

“Không đúng “

“Ồ?” Denis nhếch mép cười với tôi. “Vậy tại sao cô không làm việc với các giám hộ? Cô đã giết Strigoi nhưng không có dấu tuyên thệ. Không cả dấu tốt nghiệp. Tại sao cô không ra mặt trận xả thân vì Moroi?”

“Denis,” Nikolai bực dọc, “xin anh đi đi.”

“Anh không nói với em, Koyla.” Denis vẫn nhìn tôi. “Anh chỉ muốn tìm hiểu Rose. Cô ấy giết Strigoi nhưng không làm việc với các giám hộ. Rõ ràng cô ấy không như mọi người trong thị trấn. Cô ấy giống bọn anh hơn.”

“Chị ấy không giống anh chút nào,” Viktoria gắt.

Tôi chợt hiểu ra, một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng tôi. Họ là những ma cà rồng lai mà Mark từng nhắc tới. Những người chưa tuyên thệ thực sự. Những người bảo vệ công lí, đơn độc săn tìm Strigoi, những người không ổn định cuộc sống hay làm việc cùng các giám hộ. Lẽ ra họ không thể làm tôi bối rối. Denis phần nào nói đúng. Nói ngắn gọn, tôi thực sự giống họ. Thế nhưng... có vẻ gì đó trong những anh chàng này khiến tôi thấy không ổn.

“Tại sao cô ở Nga?” một người bạn của Denis hỏi. Tôi đã quên mất tên anh ta rồi. “Đây là một hành trình dài. Cô không thể tới đây chẳng vì lí do gì.”

Viktoria bắt đầu nổi giận. “Chị ấy tới báo tin về Dimka cho mọi người.”

Denis nhìn tôi. “Anh nghĩ cô ấy tới đây săn Strigoi. Có nhiều Strigoi ở Nga hơn Mỹ.”

“Đồ ngốc, chị ấy sẽ không ở Baia nếu đi săn Strigoi,” Viktoria thẳng thừng. “Chị ấy sẽ ở Vladivostok hay Novosibirsk hay những nơi như thế.”

Novosibirsk. Cái tên nghe quen quen. Tôi đã nghe ở đâu nhỉ? Một lát sau, câu trả lời đến với tôi. Sydney đã nhắc tới. Novosibirsk là thành phố lớn nhất Siberia.

Denis tiếp tục. “Chắc cô ấy chỉ đi ngang qua Baia. Biết đâu cô ấy sẽ muốn tham gia nhóm bọn anh khởi hành đi Novosibirsk sáng mai.”

“Vì Chúa,” tôi kêu lên. “Tôi đang đứng đây. Đừng nói như thể tôi đang ở nơi khác. Và tại sao tôi lại muốn đi với anh?”

Mắt Denis sáng lên sôi sục. “Đi săn ở đó. Rất nhiều Strigoi. Đi với chúng tôi, cô sẽ giúp chúng tôi săn chúng.”

“Rồi bao nhiêu người quay được về?” Karolina gay gắt. “Timosha đâu? Vasiliy đâu? Phờng săn các cậu mỗi lúc một nhỏ đi khi trở về đây. Ai là người tiếp theo? Gia đình nào sẽ tiếp tục đau khổ?”

“Nói thì dễ lắm,” người bạn kia đáp lại. Lev, tôi nghĩ thế. “Cô ở nhà, chẳng làm gì trong khi chúng tôi ra ngoài bảo vệ sự an toàn cho cô.”

Karolina nhìn anh ta ghê tởm, tôi nhớ ra cô đang hẹn hò với một giám hộ. “Cậu ra ngoài lao vào nguy hiểm mà không suy nghĩ. Nếu cậu muốn bảo vệ chúng tôi, thì hãy ở đây và bảo vệ gia đình khi họ cần. Nếu cậu muốn theo đuổi bọn Strigoi, hãy tham gia với các giám hộ và làm việc với những người tinh tảo.”

“Các giám hộ không săn Strigoi!” Denis kêu lên. “Họ ngồi chờ và khúm núm trước Moroi.”

Một phần không may là, Denis có lí, dù không hoàn toàn.

“Mọi chuyện đang thay đổi,” tôi lên tiếng. “Có các động thái cho thấy họ đang bắt đầu phản công bọn Strigoi. Có nhiều người nhắc tới chuyện Moroi chiến đấu với chúng tôi. Anh có thể trở thành một phần trong đó.”

“Như cô à?” anh ta bật cười. “Cô vẫn chưa nói tại sao cô tới đây mà không ở bên họ. Cô nói gì về nhóm tôi cũng được, nhưng tôi biết tại sao cô ở đây. Tôi thấy biểu hiện của cô.” Cái nhìn điên rồ kì lạ của anh ta khiến tôi nghĩ anh ta nói thật. “Cô biết cách duy nhất để quét sạch đám tà ác đó khỏi thế giới này là tự hành động. Đi tìm Strigoi và giết chúng, từng tên một.”

“Mà chẳng có kế hoạch nào,” Karolina kết thúc. “Mà chẳng suy nghĩ gì về hậu quả.”

“Chúng tôi mạnh và biết cách chiến đấu. Đó là tất cả những gì chúng tôi cần khi tiêu diệt Strigoi.”

Đó là lúc tôi ngộ ra. Cuối cùng tôi cũng hiểu điều Mark nhắn nhủ. Denis đang thể hiện chính xác những ý nghĩ của tôi khi rời học viện Thánh Vladimir. Tôi ra đi không có kế hoạch, muốn dẫn thân vào nguy hiểm vì tôi nghĩ đang mang một nghĩa vụ mà chỉ mình thực hiện được. Chỉ có tôi mới giết được Dimitri. Chỉ có tôi mới tiêu diệt được cái ác trong anh. Tôi đã không nghĩ tới việc tiến hành trên thực tế, khi mà Dimitri đã nhiều lần đánh bại tôi dù vẫn là ma cà rồng lai. Với sức mạnh và tốc độ của Strigoi? Thần chiến thắng không nghiêng về phía tôi. Dù vậy tôi cũng mặc kệ. Tôi bị ám ảnh, bị thuyết phục rằng mình phải làm thế.

Trong tâm trí tôi, những gì tôi phải làm thật có lí, nhưng giờ... nghe những lời Denis thốt ra mới thấy điên rồ làm sao! Liệu lĩnh y như lời Mark cảnh báo. Động cơ của họ hoàn toàn tốt đẹp - cũng giống của tôi - nhưng đều là tự sát. Mất Dimitri, tôi không còn quan tâm tới mạng sống của mình. Tôi chưa bao giờ ngại liều mạng, nhưng giờ tôi nhận ra có sự khác biệt rất lớn giữa chết vô ích và chết vì lí tưởng. Nếu tôi chết vì cố giết Dimitri bởi không có chiến lược, thì cuộc đời tôi thật vô nghĩa.

Vừa lúc đó, cha xứ đi tới hỏi han bằng tiếng Nga. Theo nét mặt và giọng nói của ông, tôi nghĩ ông đang muốn biết có vấn đề gì.

Ông đã ở lại với mọi người sau buổi lễ. Là người thường, ông không biết gì về chuyện ma cà rồng lai trước mặt, nhưng chắc chắn ông nhận ra có vấn đề.

Denis cười ngớ ngẩn với ông ta và đưa ra vài lời nghe như câu giải thích lịch sự. Cha xứ cười đáp lại, gật đầu, đi sang chỗ người khác đang gọi ông.

“Đủ rồi,” Karolina cay nghiệt, ngay khi cha xứ đi khỏi tầm nghe. “Cậu phải đi. Ngay bây giờ.”

Denis căng thẳng, cơ thể tôi phản ứng tức khắc, sẵn sàng cho một vụ ẩu đả. Tôi nghĩ anh ta có thể sẽ bắt đầu bất cứ lúc nào. Vài giây sau, anh ta thả lỏng người rồi quay sang tôi.

“Cho tôi xem đã.”

“Cho xem gì?”

“Các dấu ấn. Cho tôi xem cô đã giết bao nhiêu Strigoi.”

Tôi không đáp ngay, e ngại đó là một âm mưu. Mọi người nhìn tôi chăm chú. Hơi quay người lại, tôi nâng tóc khỏi gáy và để lộ các hình xăm. Những dấu *molnija* nhỏ hình tia chớp ở đó, cùng với dấu hiệu cho thấy tôi đã tham gia trận chiến. Nghe Denis thở hắt ra, tôi biết anh ta chưa từng thấy nhiều lần tiêu diệt như thế. Tôi thả tóc xuống và nhìn anh ta hờ hững.

“Còn gì nữa không?” tôi hỏi.

“Cô đang lãng phí thời gian,” cuối cùng anh ta nói, khoát tay về phía những người đứng sau tôi. “Với họ. Với nơi này. Cô nên đi cùng chúng tôi tới Novosibirsk. Chúng tôi sẽ khiến cuộc sống của cô xứng đáng.”

“Tôi là người duy nhất có thể tác động đến cuộc đời tôi.” Tôi chỉ xuống đường. “Các anh đã bị mời đi. Giờ thì đi đi.”

Tôi nín thở, sẵn sàng chiến đấu. Sau vài giây căng thẳng, nhóm người rút lui. Trước khi quay đi, Denis nhìn tôi sắc lạnh.

“Đây không phải thứ cô muốn và cô biết rõ điều đó. Khi nào đổi ý, hãy tới 83 Kasakova tìm chúng tôi. Chúng tôi sẽ đi khi mặt trời lên.”

“Các anh sẽ đi không có tôi,” tôi đáp.

Nụ cười của Denis khiến tôi lạnh gáy. “Để xem.”

Mười bốn

CUỘC GẶP GỠ VỚI DENIS khiến tôi bối rối hơn trước. Đó là một hình ảnh minh họa đáng kinh ngạc cho lời cảnh báo của Mark, một điệp báo cho biết tôi sẽ trở thành cái gì nếu không thận trọng. Tôi không hoàn toàn giống Denis, có phải không? Tôi không mù quáng lao vào nguy hiểm. Tôi đang lao vào nguy hiểm... ồ, vì một lí do. Tôi phải hoàn thành lời hứa với Dimitri. Hành động này là tự sát và tôi đang tự huỷ hoại rằng mình thật cao quý.

Viktoria không cho tôi nhiều cơ hội ngẫm nghĩ. Tối đó, khi cả nhà đang nghỉ trong phòng khách sau một bữa ăn hơi quá bội thực, cô ngập ngừng hỏi Olena. “Con có thể sang nhà Marina chứ? Cô ấy đang tổ chức một bữa tiệc trước khi chúng con về trường.”

Ồ. Dường như Abe và các nhà giả kim không phải người duy nhất có bí mật. Tôi nhìn Olena và Viktoria tò mò không hiểu mọi chuyện sẽ thế nào. Olena và Yeva đều đang đan, nhưng Yeva không nhìn lên. Viktoria nói tiếng Anh. Vẻ mặt Olena tỏ ra trầm ngâm.

“Mai con phải dậy sớm để về trường.”

“Con biết. Nhưng con có thể ngủ trên xe. Mọi người đều đến dự tiệc cả.”

“*Mọi người* không phải là một cái cơ thỏa đáng,” Olena nhăn mặt.

“Ngày mai họ đều mệt cả,” Viktoria cười đáp.

“Con sẽ bỏ lỡ buổi tối cuối cùng với Rose.”

“Con sẽ nói chuyện với chị ấy sau khi về.”

“Tuyệt. Và lại còn thức khuya hơn nữa.”

“Không khuya thế đâu. Con sẽ về trước hai giờ.”

“Không được. Con sẽ về trước nửa đêm.” Olena quay lại đan tiếp. Nhưng đó là một sự cho phép, theo như tôi hiểu.

Viktoria nhìn đồng hồ. Gần tám giờ ba mươi, vẻ mặt cô không vui sướng trước giờ giới nghiêm cho lắm, nhưng rõ ràng cô sẽ đón nhận tất cả những gì cô có được. Karolina nhìn chúng tôi kì lạ khi chúng tôi đi khỏi phòng nhưng không nói gì. Sonya và Paul, mãi mê trước ti vi, không thấy chúng tôi đi. Tôi phải tìm hiểu xem đang có vụ gì.

“Nào,” tôi nói ngay khi chúng tôi lên lầu, “chuyện gì thế? Chị tưởng em không tới chỗ Marina?”

Viktoria cười, vẫy tôi vào phòng cô. Tôi mới biết phòng cô vốn là phòng Dimitri, và mỗi lần vào đây, tôi phải cố không vùi mình vào trong giường, dù biết chăn gối đã được giặt không biết bao nhiêu lần kể từ ngày anh đi. Không hiểu sao, tôi tưởng như mọi thứ còn mùi của Dimitri và thấy ấm áp như khi hai chúng tôi nằm cạnh nhau.

“Không đâu.” Viktoria bắt đầu lật tung tủ đồ lên và kéo ra một chiếc váy ngắn không tay với ren trên dây áo. Vải co giãn, loại vải sẽ khoe ra hết mọi thứ. Tôi sốc khi nhìn cô mặc nó lên. Trông thật không ra gì.

“Em đang đùa à?”

Không. Viktoria cởi quần áo và mặc váy vào. Chiếc váy bó sát, nhưng cô không thấy khó chịu. Thân hình cô không đầy đặn như tôi, nhưng trong một bộ váy thế này chẳng có gì quan trọng.

“Được rồi,” tôi nói, cuối cùng cũng hiểu ra. “Tên anh ta là gì?”

“Rolan,” cô đáp. “Ôi, Rose. Anh ấy rất tuyệt. Hôm nay là đêm cuối cùng em được gặp anh ấy trước khi về trường.”

Tôi không biết nên vui cho cô hay buồn cho Nikolai. Anh chàng Rolan này chắc là lí do cô không dành thời gian cho Nikolai.

Cô đang say đắm yêu một người khác. Dù vậy, chiếc váy đó...

“Chắc em rất thích anh ta,” tôi nói giọng khô khan.

Đôi mắt cô mở to. “Chị có muốn gặp anh ấy không?”

“Ờ, à, chị không muốn xen vào cuộc hẹn của hai người...”

“Không đâu. Chỉ đi qua và chào thôi, được chứ?”

Tôi thấy mình hơi xâm phạm đời sống riêng tư, cùng lúc đó... ồ, tôi hơi tò mò về anh chàng khiến Viktoria ra khỏi nhà trong bộ dạng ấy, nhất là khi cô đang bắt đầu trang điểm thật đậm: kẻ mắt đen dày và tô môi đỏ chót. Vì thế tôi đồng ý gặp Rolan, và chúng tôi ra khỏi nhà càng lặng lẽ càng tốt. Dù đã mặc áo khoác bên ngoài váy, Viktoria vẫn không muốn gặp mẹ.

Chúng tôi vào trung tâm, rẽ vài chỗ ngoắt ngoéo trước khi đứng trước một nơi trông chẳng khác gì cái nhà kho bình thường ở một khu bị bỏ hoang. Tất cả đều lặng lẽ, một ma cà rồng lai cao, răn rỏi đứng trước cửa dẫn vào trong, tay khoanh ngang ngực. Viktoria dừng gần đó, nói chúng tôi phải đợi ở ngoài. Một lát sau, một nhóm Moroi tuổi tác lẫn lộn lững thững tới gần, cười nói vui vẻ. Ma cà rồng lai kia nhìn họ từ đầu tới chân rồi mở cửa ra. Ánh sáng và âm nhạc tràn qua cánh cửa cho tới khi nó đóng lại, trả lại sự tĩnh lặng cho xung quanh.

“Hóa ra đây là xã hội ma cà rồng lai bí mật của Baia,” tôi lẩm bẩm. Viktoria không nghe thấy tôi vì đột nhiên khuôn mặt cô sáng bừng lên.

“Anh ấy kìa!”

Cô chỉ vào hai anh chàng đang tới gần. Cả hai đều là Moroi... Ồ, ai mà biết được? Bạn trai bí mật của Viktoria không phải là một ma cà rồng lai. Tôi nghĩ không đáng ngạc nhiên lắm, nhưng cách ăn mặc của cô tối nay thực sự khiến tôi lo lắng. Cô ôm anh ta thật chặt rồi giới thiệu. Bạn anh ta tên Sergey, và hẳn cười lịch sự trước khi hồi hả vào trong, nơi đã hẹn trước với một cô gái.

Tôi phải thừa nhận: Rolan rất hấp dẫn. Mái tóc anh ta nâu sẫm, mềm và lượn sóng. Màu xanh trong đôi mắt anh ta gợi nhớ - một cách đau đớn - về Adrian.

Và khi mỉm cười với Viktoria, nụ cười của anh ta thật chói lóa. Vẻ mặt cô trông hết như vẻ mặt Nikolai mỗi lần ở bên cô.

Rolan nắm tay Viktoria rồi nâng lên môi, nhẹ nhàng hôn từng bàn tay. Đôi mắt xanh, xanh thăm nhìn cô, và anh ta thì thầm nhưng tôi không nghe

ra. Cô đỏ mặt đáp lại bằng tiếng Nga. Tôi không cần được dịch cũng biết nội dung khêu gợi và tán tỉnh, vẫn mỉm cười, anh ta nhìn tôi, dù Viktoria đã giới thiệu, dường như đây là lần đầu tiên anh ta để ý tới tôi - và bị hấp dẫn.

“Em là người mới ở đây phải không?”

Viktoria vòng tay qua người Rolan, dựa đầu lên ngực anh ta. “Rose đến thăm nơi này. Chị ấy là một người bạn của gia đình.”

“À. Giờ anh nhớ ra đã nghe thấy người ta nói về em. Anh không ngờ một sát thủ Strigoi lầy lừng lại đẹp thế này.”

“Đó là một phần công việc,” tôi lạnh nhạt.

“Em sẽ về trường với Viktoria chứ?”

“Không. Tôi sẽ ở đây thêm một thời gian.” Tôi vẫn không rõ, liệu “một thời gian” là một giờ hay một năm.

“Hừm,” anh ta suy nghĩ. Anh ta nhìn lại Viktoria, hôn lên tóc cô, vuốt tay dọc cổ cô. Những lời tiếp theo anh ta nói dành cho Viktoria. “Anh rất mừng vì em ở đây trước khi đi. Anh không biết trải qua những ngày thiếu em sẽ như thế nào.”

Cô rạng rỡ. “Không đời nào em đi trước khi được gặp anh thêm lần nữa...” Cô ghen lời vì cảm xúc dâng trào, và khi Rolan cúi xuống, tay vẫn ở trên cổ cô, tôi thoáng nghĩ họ sắp làm đủ trò ngay tại đây.

Thật may, một nhóm các cô gái ma cà rồng lai xuất hiện đã ngăn họ lại. Viktoria tách khỏi Rolan và ôm một cô gái khác. Rõ ràng họ đã lâu không gặp nhau, nên nói chuyện vui vẻ bằng tiếng Nga, quên băng tôi và Rolan. Tự do trong khoảnh khắc, anh ta ghé về phía tôi.

“Khi Viktoria về trường, em sẽ ở đây một mình. Anh đưa em đi loanh quanh được chứ?”

“Cảm ơn, nhưng tôi đã xem hết mọi thứ rồi.”

Rolan vẫn giữ nụ cười tươi. “Tất nhiên. Vậy thì, chúng ta sẽ gặp nhau và... nói chuyện.”

Thật không thể tin nổi. Gã này vừa mới đặt tay lên Viktoria ba mươi giây trước mà giờ đang lên kế hoạch với tôi ngay sau khi cô rời thị trấn. Tôi

thấy tởm nhưng vẫn cố không hành động thiếu suy nghĩ.

“Xin lỗi, nhưng tôi không nghĩ sẽ ở lại lâu đến thế.”

Tôi có cảm giác phụ nữ không mấy khi từ chối Rolan. Anh ta nhú mày định phản đối, nhưng Viktoria đã quay lại ôm lấy anh ta. Rolan nhìn tôi vài giây bối rối rồi chuyển sự chú ý sang cô, mỉm cười và thể hiện sức quyến rũ. Cô hớp lấy từng lời, và dù cả hai cố kéo tôi vào cuộc nói chuyện, rõ ràng họ chỉ bị hấp dẫn bởi nhau. Rolan có thể thích tôi, nhưng hiện giờ, Viktoria là một mục tiêu dễ dàng hơn, và sẽ không còn ở đây lâu nữa. Tôi cảm thấy sự kinh tởm dâng lên. Chúng tôi càng đứng lâu, tôi càng nhận ra mọi chuyện. Tất cả mọi người vào trong đều là nam Moroi và nữ ma cà rồng lai. Tất cả các cô gái đều ăn mặc như Viktoria. Đây là một ổ điểm máu. Đột nhiên, thế giới ma cà rồng lai bí mật của Baia chẳng hấp dẫn như trước nữa.

Tôi ghét mọi thứ xung quanh. Tôi chỉ mong đi khỏi đây. Khoan! Tôi chỉ mong đi khỏi đây và kéo Viktoria theo, dù cô có giãy giụa la hét. Rolan rất tồi, hiển nhiên, và tôi không muốn Viktoria ở gần hẳn một chút nào. Nhưng rõ ràng họ không định đứng ngoài ngõ suốt đêm. Họ muốn đi vào trong và làm điều gì có Chúa mới biết.

“Viktoria,” tôi cố tỏ ra hợp lý, “em có chắc không muốn về nhà nói chuyện không? Ý chị là, đến mai chị sẽ không được gặp em nữa.”

Cô chần chừ, rồi lắc đầu. “Em cũng sẽ không được gặp Rolan nữa. Nhưng em hứa sẽ gặp chị sau khi về nhà. Chúng mình sẽ thức suốt đêm. Mẹ không để ý đâu.”

Tôi không biết nên phản đối thế nào. Rolan bắt đầu tỏ ra nôn nóng vì giờ tôi đã hoàn toàn cự tuyệt hẳn. Hẳn muốn vào trong. Tôi không biết bên trong có gì... một sàn nhảy? Phòng ngủ? Có khi tôi nên vào cùng họ để tận mắt xem xét, dù đang ăn mặc giản dị, hoặc quá cầu kì, với số lượng quần áo trên người. Nhưng tôi không thể vào trong. Từ nhỏ tới lớn, tôi được dạy về điểm máu và hiểu rằng kiểu sống của họ sai trái. Tôi không biết liệu Viktoria có trở thành một trong số đó không - hi vọng là không - nhưng không đời nào tôi đặt chân vào trong kia. Đây là nguyên tắc.

Tôi nhìn họ đi mà lòng nặng trĩu, tự hỏi mình vừa để bạn đi vào đâu. Nhìn cô trong bộ váy siêu bó, chết mê chết mệt gã đểu giả, đột nhiên tôi xem xét lại mọi thứ. Cuộc sống yên bình ở Baia bao nhiêu phần là giả dối? Phải chăng Viktoria - người gọi tôi là chị - thực sự không phải là người như tôi tưởng? Tôi bối rối quay đầu về nhà, và suýt đâm vào Abe. Lại nữa.

“Cái quái gì thế?” tôi kêu lên. Hôm nay ông mặc một bộ com lê vạt dài và đeo khăn lụa. “Ông theo dõi tôi à?” Câu hỏi ngớ ngẩn. Hiển nhiên là thế. Tôi hi vọng phục trang lịch sự kia có nghĩa ông ta sẽ không kéo tôi đi. Các giám hộ của ông ta cũng ăn mặc nghiêm chỉnh. Tôi vẫn mơ nghĩ không biết nơi này có liên quan gì tới các áp phe làm ăn phi pháp của ông ta hay không. Liệu có phải Abe đang buôn bán điểm máu? Như kiểu một kẻ buôn người?

Không giống lắm, vì hầu hết các cô gái ở đây không cần phải hối thúc.

Abe mỉm cười đáng ghét theo kiểu biết tuốt. “Ta thấy bạn con sắp tận hưởng một đêm tuyệt diệu. Ta không ngờ Viktoria có đôi chân đẹp thế. Giờ ai cũng biết, nhờ bộ váy đó.”

Tôi nắm chặt tay tiến lại gần. “Đừng nói về cô ấy như thế, ông già.”

“Ta không nói gì không rõ ràng trước mắt mọi người. Hiển nhiên lát nữa đôi chân ấy sẽ còn rõ ràng hơn trước mắt anh chàng Rolan trẻ tuổi.”

“Ông chẳng biết gì về họ!” Dù vậy tôi không tin tưởng lắm vào lời nói của mình, sau khi nhìn họ đi với nhau. Abe, tôi thấy rõ, biết tôi nghĩ gì.

“Các cô gái luôn nói không bao giờ trở thành điểm máu. Nhưng không tránh được. Đó là chuyện sẽ xảy ra nếu con ở đây.”

“Ồ, chúng ta đang ở đây,” tôi mĩa mai. “Tôi biết ông sắp tung vào mặt tôi một lời đe dọa. Đã tới tiết mục ông yêu cầu tôi phải rời khỏi đất nước này nếu không chuyện rất, rất tồi tệ sẽ xảy ra.”

Abe khoát tay về phía cửa, nơi các Moroi và ma cà rồng lai đang đi vào. “Ta không cần phải khiến điều gì xấu xảy ra. Con sẽ tự làm thế nếu ở đây. Con sẽ lãng phí cuộc sống của mình, chạy việc vặt cho Olena Belikova. Mấy bữa ăn tối sẽ là điều đáng nhớ nhất trong đời.”

“Họ là người tốt,” tôi gằn giọng. “Đừng mỉa mai họ.”

“Ồ, ta đâu có phản bác.” Abe kéo thẳng chiếc khăn lụa. “Họ là người tốt. Nhưng họ không dành cho con. Cuộc sống ở đây chỉ là ảo tưởng. Con đang tự huyễn hoặc mình.” Ông ta giờ hoàn toàn nghiêm khắc. “Sự đau buồn đã đưa con tới đây. Người đàn ông của con bị cướp đi, và con tách mình ra khỏi bạn bè cũ, cố bù đắp bằng cách tự thuyết phục mình rằng đây là gia đình, rằng đây là nhà mình. Không phải thế. Không phải!”

“Tôi có thể biến nơi đây thành nhà mình.” Tôi không chắc lắm, nhưng tính bướng bỉnh muốn tôi đi ngược lại lời ông ta.

“Baia không dành cho con,” Abe nói, đôi mắt rục cháy. “Có những điều tốt đẹp hơn dành cho con. Con phải về nhà, về với học viện và về với công chúa Dragomir.”

“Làm thế quái nào mà ông biết cô ấy? Ông là ai? Bao giờ ông định nói cho tôi biết ông làm cho ai? Ông muốn gì ở tôi?” Tôi có cảm giác mình sắp phát khùng. Nghe ông ta nhắc tới Lissa khiến có gì đó trong tôi bùng nổ.

“Ta chỉ là một người theo dõi, biết chắc con đang lãng phí thời gian. Đây không phải cuộc sống của con, Rose. Cuộc sống của con ở Mĩ. Họ nói con đang trên đường trở thành một giám hộ tuyệt vời. Con có biết được phân công cho người cuối cùng của dòng họ Dragomir vinh dự thế nào không? Con có thể sống cả đời trong vòng quyền lực và tinh túy. Danh tiếng con đã có sẽ nâng cao địa vị và sự kính trọng cho con. Con có một sự nghiệp xán lạn phía trước, và bây giờ chưa quá muộn, vẫn chưa.”

“Ông là ai mà dạy dỗ tôi nên sống thế nào? Tôi nghe nói tay ông nhuộm máu, Zmey. Ông không phải là một tấm gương tốt. Ông có liên quan gì ở đây?”

“Chuyện riêng. Và chính vì cuộc sống ta đang trải qua mà con nên nghe theo lời ta, bỏ con đường này và về nhà.”

Những lời Abe nói khẩn thiết và đầy uy quyền, tôi không tin nổi tại sao ông ta cả gan nói thế với mình. “Đó không còn là cuộc sống của tôi nữa,” tôi lạnh lùng.

Ông ta cười miệt thị hướng về phía nhà kho. “Cái gì, đây mới là cuộc sống con muốn à? Con muốn vào kia và trở thành một con đỉm máu như bạn mình?”

“Không được gọi cô ấy như thế!” tôi hét lên. “Tôi không quan tâm ông có vệ sĩ hay không. Tôi sẽ cho ông một trận, ông già, nếu ông lăng nhục Viktoria.”

Abe không nao núng trước sự hung hăng của tôi. “Thật phũ phàng, ta phải thừa nhận như thế. Con bé không phải một ả đỉm máu. Chưa phải! Nhưng nó chỉ cách một bước. Như ta đã nói, chuyện bán thân rồi cuộc cũng sẽ xảy ra. Dù con không bị lợi dụng bởi kẻ nào giống như Rolan Kislyak - tin ta đi, hắn sẽ lợi dụng Viktoria như đã làm với chị nó - con cũng sẽ phải đơn độc nuôi con một mình khi còn quá trẻ.”

“Chị... khoan đã.” Tôi sững người. “Ông đang nói hắn là kẻ khiến Sonya có thai? Tại sao Viktoria lại dính dáng tới hắn sau khi hắn làm thế và bỏ rơi chị mình?”

“Vì con bé không biết. Sonya không nói gì cả, và gã Kislyak nghĩ đây là một trò chơi, đưa cả hai chị em lên giường. Thật tệ cho hắn vì Karolina thông minh hơn, nếu không hắn đã có được cả ba chị em. Ai mà biết được?” Ông ta nhìn tôi cay độc. “Hắn coi con là một phần gia đình Belikov và sẽ theo đuổi con.”

“Còn khuya! Tôi không bao giờ liên quan tới kẻ nào như thế. Tôi không bao giờ đi lại với ai nữa. Không ai sau Dimitri.”

Sự nghiêm khắc của Abe chuyển thành thích thú trong thoáng chốc. “Ồ, Rose. Con còn trẻ. Con chưa tận hưởng cuộc sống. Ai cũng nghĩ mỗi tình đầu là mỗi tình duy nhất trong đời.”

Lão già này đang khiến tôi phát cáu, nhưng tôi đã kiềm chế để không đâm ông ta. Ít ra, tôi không nghĩ thế. Tôi hơi lùi lại, về phía tòa nhà. “Tôi không định tham gia trò chơi của ông. Ông cứ nói với bất kì ai ông đang làm tay sai cho rằng tôi không tham gia trò chơi của họ và rằng tôi sẽ không quay lại.” Dù cách này hay cách khác, dù là truy tìm Dimitri hay

sống với gia đình anh, tôi cũng sẽ ở Nga. “Ông sẽ phải đóng hộp tôi và gửi tôi về.”

Không phải tôi muốn gợi ý cho Abe. Tôi tin rằng ông ta sẽ làm thế nếu muốn. Chết tiệt! Ai đứng sau chuyện này? Ai muốn tìm tôi tới mức phải phái lão này đến đây? Còn kì lạ hơn nữa, ai là người quan tâm tới tôi đến mức muốn tôi tự nguyện. Nếu Abe thực sự muốn bắt cóc tôi, chắc ông ta đã làm rồi. Ông ta có thể làm thế từ cái đêm ông ta đưa tôi tới Baia. Tất cả những gì ông ta phải làm là lái xe tới sân bay gần nhất. Sau này tôi sẽ phải tìm hiểu, nhưng giờ phải thoát khỏi Abe trước đã.

Tôi lùi lại xa hơn. “Tôi đi đây, ông không cản được đâu. Đừng có theo dõi tôi nữa. Mọi chuyện tới đây là kết thúc.”

Abe nhìn tôi vài giây, đôi mắt nheo lại suy tính. Tôi tưởng như mình thấy được bánh xe của những mưu đồ và sự thống trị quay vòng vòng trong đầu ông ta. Cuối cùng, ông ta nói, khẽ tới mức tôi gần như không nghe thấy gì, “Nhưng chuyện giữa họ thì chưa kết thúc.”

“Ai cơ?”

Ông chỉ vào cửa. “Viktorija và Rolan.”

“Ông có ý gì?”

“Con biết ta có ý gì. Con bé nghĩ mình yêu hẳn. Hẳn biết con bé sẽ về trường vào ngày mai. Đêm nay là cơ hội cuối cùng của hẳn với con bé, hẳn sẽ không bỏ lỡ. Trong kia có rất nhiều phòng ngủ. Cả hai đang ở trong một căn phòng nào đó.”

Tôi cố kiềm chế hơi thở. “Thế thì tôi sẽ bảo mẹ Viktorija.”

“Quá muộn. Bà ta sẽ không tìm thấy kịp, ngày mai Viktorija lên đường về trường, còn Rolan sẽ không hứng thú nữa. Mẹ con bé biết làm gì? Đánh đòn à?”

Tôi tức giận, phần nhiều vì biết ông ta nói đúng. “Được. Vậy tôi sẽ kéo cô ấy ra.”

“Chẳng bao giờ con kéo được. Con bé tự nguyện mà. Nó sẽ không đi theo con. Dù có theo, sau này nó vẫn lại tìm đến hẳn.”

Tôi nhìn ông ta. “Đủ rồi. Rõ ràng ông đang muốn gợi ý, nói ra đi!”

Ông ta mỉm cười, hài lòng thấy rõ trước sự nhanh nhạy - hay vụng về - của tôi. “Nếu con muốn cứu Viktoria, con sẽ phải làm thế qua hăn. Qua Rolan.”

Tôi nhăn mặt. “Không đời nào. Hăn chỉ để Viktoria yên nếu tôi đề nghị thay thế vị trí của cô ấy.” Thế đấy, tình bạn chỉ tới mức đó thôi.

“Không cần làm thế nếu ta nói chuyện với hăn.”

“Ông định làm gì, giảng đạo cho hăn và lung lạc hăn bằng lí lẽ?”

“Ồ, ta sẽ lung lạc hăn, đúng thế. Nhưng tin ta đi, ta không làm thế bằng lí lẽ - ồ, ít ra là với thể loại lí lẽ con đang nghĩ tới. Nếu ta bảo hăn tránh xa con bé, hăn sẽ làm theo. Vĩnh viễn.”

Tôi bắt giắc lùi lại và đụng vào tường. Abe trông đáng sợ vô cùng. Zmey. Tôi không nghi ngờ lời ông ta chút nào. Ông ta sẽ bắt Rolan để Viktoria yên. Thực ra, ông ta có thể không cần dùng tới các ma cà rồng lai của mình. Abe có thể tự mang đến sự khủng bố - và một cú đấm như trời giáng - để bắt hăn làm thế.

“Sao ông làm thế vì tôi?”

“Như một dấu hiệu của thiện chí. Hứa sẽ rời Baia, và ta sẽ xử lí hăn.” Mắt ông lóe lên. Cả hai chúng tôi đều biết cái bẫy đang trùm lên tôi.

“Đó là thủ đoạn của ông à? Ông đang đề nghị đổi chác? Dọa một thằng Moroi tồi tệ chẳng đáng để tôi phải đi khỏi đây.”

Cái bẫy siết chặt hơn. “Có đúng thế không, Rose?”

Tôi cuống cuống nghĩ cách. Một phần tôi nghĩ Viktoria tự do lựa chọn, yêu ai cô muốn... nhưng tôi biết chắc Rolan không yêu cô. Cô chỉ là một cuộc chinh phục, như thái độ sẵn sàng theo đuổi tôi và Sonya. Chuyện gì sẽ xảy ra với Viktoria? Liệu cô có giống như những phụ nữ nơi này? Liệu cô có phải người tiếp theo trong gia đình Belikov có con? Dù cô không có ý định trở thành giám hộ, đây cũng không phải là một con đường đúng đắn dành cho cô. Karolina đã từ chối tham gia hàng ngũ giám hộ và giờ sống cuộc sống đáng trọng với các con và một công việc - dù không nhiều hứng

thú - ổn định và cho cô giữ gìn thanh danh của mình. Tôi không thể để Viktoria đi vào con đường phá hủy cả cuộc đời cô. Tôi không thể để chuyện đó xảy ra với em gái của Dimitri.

Dimitri...

Tôi hiểu anh. Tôi hiểu bản tính hay che chở của anh. Anh sẽ không đời nào để chuyện gì xảy ra với người anh yêu thương. Tôi ghét ý nghĩ về ổ điểm máu, nhưng vẫn phải lao vào lôi Viktoria ra - vì đó là điều Dimitri sẽ làm. Nhưng tôi không biết mình có kịp thời tìm ra cô hay không. Dù vậy, tôi biết, Abe có thể - và ông đủ khả năng bắt Rolan tránh xa mãi mãi. Và rồi, tôi trả lời mà không biết hết hậu quả lời nói của mình.

“Tôi sẽ rời Baia.”

Mười lăm

ABE LIẾC MẮT NHÌN GIÁM HỘ của mình rồi khẽ gật đầu. Anh ta đi ngay. “Đã xong,” Abe nói.

“Thế thôi sao?” tôi ngờ vực.

Môi ông ta cong lên thành một nụ cười. “Rolan biết ta là ai. Hẳn biết ai làm cho ta. Ngay khi Pavel truyền đạt... à, nguyện vọng của ta, mọi thứ sẽ kết thúc.”

Tôi rùng mình, biết Abe nói thật. Xét lại những lần tôi tỏ ra xác xược trước mặt ông, chuyện tôi chưa bị ngâm chân vào xi măng và ném xuống biển thật kì diệu. “Vậy tại sao ông không dùng vũ lực ép tôi rời khỏi đây?”

“Ta không bao giờ muốn ai đó làm chuyện mình không thích. Kể cả Rolan. Khiến người ta hiểu ra lí lẽ và làm theo điều ta đề nghị mà không phải dùng vũ lực vẫn dễ hơn.”

“Và từ ‘lí lẽ’ của ông đồng nghĩa với ‘đe dọa’,” tôi nói, nghĩ về điều mình vừa đồng tình.

“Chúng ta đã thỏa thuận,” Abe đáp. “Thế là đủ. Đừng quên sự thỏa thuận giữa hai bên. Con hứa rời khỏi đây, và con không có vẻ một kẻ nuốt lời.”

“Tôi không nuốt lời.”

“Rose!”

Viktoria đột ngột xuất hiện ở trước cửa.Ồ, nhanh thật. Pavel đang thản nhiên kéo tay lôi cô ra. Tóc cô rối bời, và một sợi dây váy đang tuột khỏi vai. Vẻ mặt cô lẫn lộn sự ngờ vực và giận dữ. “Chị làm gì thế? Tên này tới bảo Rolan phải đi và không bao giờ được gặp em nữa! Và... Rolan đồng ý. Anh ấy đi rồi.”

Tôi thấy hơi buồn cười vì Viktoria lập tức đổ lỗi cho tôi về việc này. Đúng thế, tôi chịu trách nhiệm, nhưng Abe cũng đứng ngay đây. Tay chân của ông ta không phải nhân vật nào bí mật. Dù sao tôi cũng cần bảo vệ hành động của mình.

“Hắn đang lợi dụng em,” tôi nói.

Đôi mắt nâu của Viktoria đắm lệ. “Anh ấy yêu em.”

“Nếu hắn yêu em, tại sao lại tán tỉnh chị ngay sau khi em quay lưng đi?”

“Không phải.”

“Hắn đã làm Sonya có thai.”

Dù ở trong ánh sáng lờ mờ của con ngõ, tôi cũng thấy khuôn mặt cô tái nhợt đi. “Nói dối!”

Tôi vung tay lên trời. “Tại sao chị phải bịa ra chuyện này? Hắn muốn lập kế hoạch với chị ngay khi em đi khỏi thị trấn.”

“Nếu thế,” giọng Viktoria run rẩy, “thì là vì chị dụ dỗ anh ấy.”

Tôi há hốc miệng. Bên cạnh tôi, Abe lặng lẽ lắng nghe, mím cười ngạo mạn. Ông ta đang rất tự mãn và cho rằng mình vừa chứng minh được sự thật. Tôi muốn đấm ông ta một cái, nhưng Viktoria mới là điều tôi lo lắng.

“Làm sao em có thể nghĩ thế chứ? Chị là bạn em!”

“Nếu chị là bạn tôi, chị sẽ không hành động thế này. Chị sẽ không tìm cách ngáng đường tôi. Chị giả vờ yêu anh trai tôi, nhưng không phải... chị không hiểu tình yêu là gì hết!”

Không hiểu tình yêu là gì hết? Cô ta điên à? Nếu cô biết tôi đã hi sinh những gì vì Dimitri, những gì tôi đã làm để đến được đây... tất cả đều vì tình yêu. Cô không hiểu chút nào hết. Tình yêu không phải là một lần đong đưa ở phòng sau trong một bữa tiệc. Tình yêu là thứ để người ta sống và chết vì nó. Cảm xúc của tôi dâng trào, bóng tôi dâng lên trong tôi khiến tôi muốn đáp trả lại cô bằng những lời lẽ cay độc nhất. Phải cố gắng hết sức tôi

mới nhận ra cô cũng đang đau đớn, và cô nói những điều đó chỉ vì đang bối rối và buồn bã.

“Viktoria, chị hiểu, và chị rất xin lỗi. Chị chỉ làm thế vì em là bạn chị. Chị quan tâm tới em.”

“Chị không phải bạn tôi,” cô rít lên. “Chị không phải thành viên gia đình này. Chị không hiểu gì về chúng tôi hay cuộc sống của chúng tôi! Tôi chỉ ước gì chị chưa bao giờ tới đây.” Cô ùng ùng quay đi, lao vào giữa dòng người tiệt tưng dài dằng dặc. Tôi đau lòng nhìn theo.

Tôi quay sang Abe. “Cô ấy sẽ đi tìm hãn.”

Abe vẫn mang vẻ hiểu biết đáng ghét. “Chẳng thay đổi được gì. Hãn không còn liên quan tới con bé nữa, chừng nào hãn còn trân trọng cái mặt đẹp của mình.” Tôi vẫn lo cho Viktoria nhưng có cảm giác Abe nói đúng về Rolan. Rolan không còn là vấn đề nữa. Còn anh chàng tiếp theo của Viktoria... ồ, đó là nỗi lo của ngày sau.

“Rồi. Chúng ta kết thúc tại đây. Đừng đi theo tôi nữa,” tôi làu bàu.

“Hãy giữ lời hứa rời khỏi Baia, và ta sẽ không phải làm thế nữa.”

Tôi nheo mắt. “Tôi nói rồi. Tôi luôn giữ lời.”

Trên đường về nhà Belikov, đột nhiên tôi tự hỏi điều mình vừa quyết định có đúng không. Vụ âm ỉ với Abe và Viktoria như nước lạnh tạt vào mặt tôi. Tôi đang làm gì ở đây? Một phần nào đó, Abe nói đúng... tôi đang tự huyễn hoặc mình, coi gia đình Dimitri là gia đình mình để an ủi sự đau khổ vì anh. Nhưng không phải. Đây không phải là nhà. Học viện cũng không phải là nhà, không còn là nhà nữa. Điều duy nhất tôi còn là lời hứa - lời hứa với Dimitri. Lời hứa mà dường như tôi đã quên mất từ khi tới đây.

Một vài người nhà Belikov đã đi ngủ, số còn lại vẫn ở trong phòng khách. Tôi chuồn lên phòng, nôn nóng chờ Viktoria trở về. Khoảng nửa tiếng sau, tôi nghe tiếng chân lên cầu thang và tiếng cửa phòng cô đóng lại. Tôi nhẹ nhàng gõ cửa.

“Viktoria,” tôi thì thầm thành tiếng. “Chị đây. Xin hãy nói chuyện với chị.”

“Không!” câu trả lời vang lên. “Tôi không muốn nói chuyện với chị nữa.”

“Viktorija...”

“Cút đi!”

“Chị chỉ lo cho em thôi.”

“Chị không phải anh tôi! Chị không phải chị tôi. Chị chẳng có quyền gì!”

Ôi! Giọng cô bị cánh cửa chặn lại, dù vậy tôi cũng không muốn liêu tranh cãi ở giữa hành lang khiến mọi người nghe thấy. Trở về phòng với trái tim tan vỡ, tôi dừng lại đứng trước gương. Đó là lúc tôi biết cô nói đúng. Cả Abe cũng đúng. Baia không phải nơi dành cho tôi.

Trong nháy mắt, đồ đạc của tôi đã được thu xếp, nhưng tôi ngập ngừng chưa dám xuống nhà. Cánh cửa phòng Viktorija đóng im ỉm, tôi phải cố lắm mới không gõ lên nó. Ồ, biết đâu cô sẽ tha thứ cho tôi, rồi tệ hơn, tôi sẽ muốn ở lại mãi mãi, lạc lối trong sự êm ái của gia đình Dimitri và cuộc sống giản đơn của họ.

Hít thật sâu, tôi xuống lầu ra cửa trước. Tôi muốn tạm biệt mọi người nhưng lo lắng điều tương tự sẽ xảy ra, ngộ nhỡ tôi nhìn họ và thay đổi quyết định. Tôi nhận ra mình phải đi. Tôi đang giận cả Viktorija và Abe. Lời nói của họ khiến tôi đau đớn nhưng đều chứa đựng sự thật. Đây không phải thế giới của tôi. Tôi có việc khác phải làm. Và tôi có rất nhiều lời hứa phải tuân thủ.

Khi tôi đi được khoảng vài ngôi nhà, tôi bước chầm chậm, không phải vì mệt mỏi mà vì không rõ nên đi đâu. Đi khỏi ngôi nhà đó là bước lớn nhất. Tôi ngồi xuống vỉa hè trước cái sân tối tĩnh lặng của nhà hàng xóm. Không hiểu sao tôi muốn khóc. Tôi muốn cuộc sống cũ. Tôi muốn Dimitri và Lissa. Ôi Chúa ơi, tôi muốn họ.

Nhưng Dimitri đã ra đi, và cách duy nhất tôi gặp được anh là thực sự lên đường đi giết anh. Còn Lissa... cô cũng chẳng khác nào đã ra đi với tôi. Dù có sống sót, tôi cũng không nghĩ cô sẽ tha thứ cho mình. Ngồi đây, cảm

thấy cô đơn và lạc lối, tôi cố vươn tới cô. Tôi biết hành động này thật ngớ ngẩn, nhất là trước những gì tôi từng thấy, nhưng tôi phải thử lần nữa. Tôi lập tức trượt vào tâm trí cô, chạy trốn cảm xúc khiến quá trình dễ dàng hơn. Cô đang ở trên chuyên cơ.

Nếu Jill bị choáng váng chỉ vì được gặp học sinh ưu tú của học viện, thì việc đi cùng họ khiến cô như bị hôn mê. Cô tròn mắt nhìn mọi thứ, gần như im bất suốt chuyến bay tới hoàng cung. Khi Avery mời cô một ly sâm panh, Jill gần như không ập ứng nổi câu “K... không, cảm ơn”. Sau đó, mọi người dường như quên băng cô bé và tập trung vào cuộc nói chuyện của mình. Lissa nhận ra Jill không thoải mái nhưng chẳng làm gì giúp đỡ. Thật sốc! Lissa mà tôi biết sẽ tìm cách khiến Jill thoải mái và được tham gia cùng. May sao, cô bé rất vui thích được nhìn mọi người chơi đùa.

Tôi cũng an tâm khi biết Jill sẽ ổn ngay khi gặp Mia. Lissa đã gửi lời nhắn Mia đến đón Jill ngay khi họ hạ cánh, bởi Lissa cùng mọi người phải tham dự một cuộc gặp của Tatiana ngay. Mia hứa cô sẽ chăm sóc Jill suốt kì nghỉ cuối tuần và chỉ cho cô bé một số tiến bộ cô đã đạt được với pháp thuật nước. Lissa rất mừng vì không phải làm cô trông trẻ suốt cuối tuần.

Jill hoàn toàn nằm ngoài tầm phủ sóng của Lissa, nhưng một người khác, lại không hề: em trai Avery, Reed. Cha họ đã cho rằng cho Reed đi là một ý tưởng tốt, và ông - nhằm - *hiệu trưởng* Lazar đã đóng vai trò quan trọng hợp tác với Tatiana sắp xếp chuyến đi này, nên chẳng có gì phải tranh cãi nhiều. Avery đã bực dọc nói với Lissa như thế ngay trước khi lên máy bay.

“Chúng tôi đang lợi dụng danh tiếng của cô,” Avery nói. “Một phần lí do cha cho tôi đi là vì cô có mối quan hệ tốt với nữ hoàng, và muốn cô tác động giúp tôi. Rồi ông mong tôi có quan hệ tốt với bà ấy, tiếp tục tác động giúp Reed, cùng những người còn lại trong gia đình.”

Lissa cố không nghĩ nhiều về loại logic đó. Cô thấy không yên tâm phần nhiều là do Reed Lazar vẫn khó chịu như ngày đầu tiên gặp mặt. Cậu ta không xấu tính, nhưng cô thấy không dễ chịu chút nào. Reed khác Avery một trời một vực. Trong khi cô chị sôi động và luôn có hứng gợi chuyện,

cậu em luôn mím môi im lặng và chỉ nói khi được hỏi. Lissa không thể hiểu thái độ này là do tính rụt rè hay khinh người.

Khi Lissa thử hỏi cậu ta có thích đi tới hoàng cung không, Reed chỉ nhún vai. “Gì cũng được. Không quan tâm.” Giọng cậu ta gần như hần học, như đang oán giận cô vì dám hỏi, vì thế cô đành từ bỏ mọi nỗ lực bắt chuyện. Người duy nhất, ngoài Avery, mà Lissa thấy Reed nói chuyện cùng là giám hộ Simon. Anh ta cũng đi kèm.

Máy bay hạ cánh, Mia tới như lời hẹn. Cô háo hức vẫy tay khi Lissa bước xuống, mái tóc vàng tung bay trong gió. Lissa cười đáp lại, họ ôm nhau thật nhanh, một điều luôn khiến tôi ngạc nhiên khi nghĩ rằng họ đã từng thù địch.

Lissa giới thiệu mọi người với nhau khi các giám hộ tới đón đưa họ rời đường băng về khu trong của cung điện. Mia nhiệt liệt chào mừng Jill, xua tan sự ngỡ ngàng của cô bé, thay vào đó là niềm vui thích sáng lên trong mắt cô. Mia tươi cười nhìn Lissa.

“Rose đâu?”

Im lặng bao trùm, theo sau đó là những cái nhìn bối rối.

“Sao thế?” Mia hỏi. “Tôi nói gì sai à?”

“Rose đi rồi,” Lissa đáp. “Xin lỗi... tớ tưởng cậu biết. Cô ấy bỏ học và đi sau vụ tấn công vì có việc... việc riêng... cần làm.”

Lissa sợ Mia sẽ hỏi cụ thể về việc riêng. Chỉ vài người biết tôi đi tìm Dimitri, và Lissa muốn giữ kín chuyện này.

Đa số nghĩ tôi biến mất vì chấn động tâm lí. Câu hỏi tiếp của Mia khiến Lissa hoàn toàn sốc.

“Sao cậu không đi với cô ấy?”

“Cái gì?” Lissa lắp bắp. “Sao tớ phải làm thế? Rose đã bỏ đi. Tớ không thể nào làm thế.”

“Phải, chắc thế.” Mia thăm dò. “Hai người quá thân thiết, dù thiếu mỗi liên kết đi nữa. Tớ tưởng hai người sẽ theo nhau đến cùng trời cuối đất và

làm rõ mọi chuyện.” Cuộc sống của Mia cũng đã thay đổi quá nhiều nên cô chấp nhận chuyện đó.

Cơn giận kì lạ tôi vẫn thường thấy xuất hiện trong Lissa ngóc lên và hướng về phía Mia. “Phải, đúng thế, nếu chúng tôi thân thiết như vậy, thì lẽ ra cô ấy không nên đi mới đúng. Cô ấy mới là người ích kỉ, không phải tôi.”

Lời cô nói khiến tôi đau nhói và làm Mia ngạc nhiên. Mia cũng nóng tính, nhưng cô nhịn, chỉ giơ tay lên trời về thông cảm. Cô thực sự đã thay đổi. “Xin lỗi. Không có ý định kết tội gì cậu đâu.”

Lissa im lặng. Từ ngày tôi đi, cô đã dẫn vật mình nhiều. Cô đã nghĩ suốt về những gì mình có thể làm được trước và sau vụ tấn công, những điều có thể giữ tôi lại. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đi cùng tôi, và điều này khiến cô như bị giáng một cú vào mặt. Mia nói thế khiến cô thấy có lỗi và giận dữ - và cô không biết mình đang giận ai nhất: tôi hay chính bản thân cô.

“Anh biết em nghĩ gì,” Adrian nói, sau khi Mia dẫn Jill đi và hứa hẹn sẽ gặp lại sau.

“Gì thế, giờ anh đọc được ý nghĩ à?”

“Không cần phải thế. Nó ghi rõ trên mặt em. Dù gì Rose cũng không đời nào để em đi cùng, đừng đau khổ vì điều đó nữa.”

Họ đi vào nhà khác, nơi cũng giàu có xa hoa như nơi tôi từng ở.

“Anh không biết đâu. Em có thể thuyết phục được cô ấy.

“Không,” Adrian sắc sảo. “Em không làm được đâu. Anh nói thật đấy, đừng chuốc thêm buồn phiền.”

“Này, ai nói em buồn? Em nói rồi, cô ấy bỏ em.”

Adrian ngạc nhiên. Từ khi tôi đi, Lissa vẫn rất buồn. Đôi lúc cô giận quyết định của tôi, nhưng cả tôi lẫn Adrian chưa từng thấy sự dữ dội đó. Cảm xúc đen tối dâng lên trong tim cô.

“Anh tưởng em hiểu,” Adrian hơi nhú mày bối rối. “Anh tưởng em nói sẽ...”

Avery đột nhiên cắt ngang, nhìn Adrian gay gắt. “Này, này! Để cô ấy yên, được không? Chúng em sẽ gặp lại anh ở chỗ lễ tân.”

Tới một chỗ cả nhóm phải tách ra, con gái đi một phía, con trai đi một phía. Adrian có vẻ muốn nói thêm, nhưng rồi anh gật đầu đi cùng Reed và vài giám hộ khác. Avery nhẹ nhàng vòng tay qua Lissa trong lúc nhìn Adrian bỏ đi.

“Cô ổn chứ?” Vẻ mặt tươi cười của Avery giờ đầy lo lắng. Nó khiến Lissa giật mình như tôi lúc thấy Adrian nghiêm túc.

“Chắc ổn. Tôi không rõ.”

“Đừng tự dẫn vật mình vì những gì có thể hoặc nên làm. Quá khứ đã qua. Hãy đi tiếp tới tương lai.”

Trái tim Lissa vẫn nặng trĩu, tâm trạng tồi tệ hơn hồi nãy. Cô gượng cười. “Tôi nghĩ đây là điều khôn ngoan nhất cô từng nói.”

“Tôi biết mà! Có tin được không? Cô nghĩ nó sẽ gây ấn tượng mạnh với Adrian chứ?”

Họ bật cười, dù bên ngoài vui vẻ, Lissa vẫn choáng váng vì lời nhận xét bất ngờ của Mia. Đó là những khả năng cô chưa từng cân nhắc. Điều khiến cô phiền muộn nhất không phải ý nghĩ nếu đi cùng tôi, cô sẽ giữ tôi tránh khỏi rắc rối. Không. Điều cô băn khoăn nhất chính là chưa bao giờ cô định đi cùng tôi. Tôi là bạn thân. Đáng lẽ đó phải là phản ứng đầu tiên trước sự ra đi của tôi. Nhưng cô không phản ứng như vậy, và giờ cô đang bị cắn rứt hơn bất kì lúc nào khác. Cảm xúc tội lỗi xâm chiếm, đôi khi Lissa chuyển nó thành cơn giận để giảm bớt nỗi đau, dù vậy việc đó chẳng hữu ích mấy.

Suốt buổi tối, cảm xúc của cô cũng không nhẹ nhàng hơn. Chẳng bao lâu sau khi họ tới nơi, nữ hoàng đã tổ chức một buổi gặp mặt với các thành phần tinh túy nhất trong số khách viếng thăm hoàng cung. Lissa nhanh chóng nhận ra nữ hoàng luôn muốn tổ chức tiệc tùng gặp mặt. Lissa từng nghĩ như thế cũng vui. Giờ cô không còn nghĩ thế nữa, ít ra là với các bữa tiệc kiểu này.

Dù vậy Lissa vẫn giấu kín cảm xúc u ám, diễn tốt vai trò một công chúa tuyệt vời. Nữ hoàng có vẻ hài lòng vì Lissa có những người bạn hoàng gia “thích hợp” và cũng hài lòng chẳng kém khi thấy Lissa gây ấn tượng mạnh với các hoàng thân và quý tộc mà cô được giới thiệu. Dù vậy, cũng có lúc quyết tâm của Lissa dao động.

“Trước khi cháu đi,” Tatiana nói, “chúng ta nên xem xét chuyện các giám hộ của con.”

Bà ta và Lissa ngồi cùng những kẻ ngưỡng mộ và xu nịnh. Lissa, đang nhìn lơ đãng đám bột trong ly sâm panh không đụng tới, giật mình ngược lên.

“Giám hộ sao, thưa bệ hạ?”

“À, không có cách nói nào khác, nhưng giờ, chẳng biết may hay rủi, cháu đang không có ai bảo vệ.” Nữ hoàng trầm ngâm cung kính. “Belikov là một người tốt.”

Tên tôi đương nhiên không được nhắc tới. Tôi chẳng khác nào chưa từng tồn tại. Bà ta chưa bao giờ thích tôi, nhất là khi tôi định bỏ chạy với Adrian. Giờ đây, Lissa đã để ý thấy Tatiana nhìn Avery và Adrian tán tỉnh qua lại đầy toan tính. Thật khó nói nữ hoàng không đồng ý. Ngoài thói tiệc tùng, Avery tỏ ra là cô gái mẫu mực, chỉ có điều Tatiana muốn Lissa và Adrian đến với nhau.

“Giờ thần không cần sự bảo vệ nào,” Lissa lịch sự đáp, tim thắt lại.

“Không, nhưng con sẽ sớm ra trường. Chúng ta đã tìm được những ứng cử viên xuất sắc cho con. Một trong số họ là nữ, thật may mắn!”

“Janine Hathaway đã đề nghị làm giám hộ cho thần,” Lissa đột nhiên nói. Tôi không biết chuyện này, nhưng khi cô nói thế, tôi đọc được câu chuyện trong đầu cô. Mẹ tôi đã gặp cô không lâu sau khi tôi đi. Tôi hơi sốc. Mẹ tôi vốn rất trung thành với bốn phận hiện tại. Chuyển sang Lissa sẽ là một lần thay đổi lớn với bà.

“Janine Hathaway?” Lòng mày Tatiana vờn lên gần chạm tóc. “Ta tin bà ấy có nhiệm vụ khác. Không, chúng ta có lựa chọn tốt hơn nhiều. Quý

cô trẻ tuổi này chỉ hơn cháu vài năm.”

Một lựa chọn tốt hơn Janine Hathaway? Không thể nào. Trước Dimitri, mẹ tôi vẫn là tiêu chuẩn vàng để tôi đo lường mức độ lợi hại.

“Quý cô trẻ tuổi” của Tatiana chắc chắn là người dưới trướng bà ta, và quan trọng hơn, không phải một người nhà Hathaway. Nữ hoàng chẳng thích mẹ tôi hơn gì tôi. Trong một lần rửa xả tôi, bà ta đã nhắc tới một người đàn ông mà mẹ tôi từng qua lại - người tôi ngờ là cha tôi, tên Ibrahim. Điều nực cười là nữ hoàng nói nghe như thể bà ta từng thích ông ấy, và tôi phải tự hỏi đây có phải là một phần lí do khiến bà ta ghét gia đình tôi hay chẳng.

Lissa nở một nụ cười lịch thiệp gượng gạo với nữ hoàng và cảm ơn sự chu đáo của bà ta. Cả hai chúng tôi đều hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đây là âm mưu của Tatiana. Mọi người đều thuộc kế hoạch đó, và không có cách nào chống lại được. Trong khoảnh khắc, Lissa nghĩ tới điều kì lạ này, điều Victor Dashkov từng nói với cô. Ngoài kế hoạch giết chóc và bắt cóc điên rồ của ông ta, Victor cũng muốn khởi xướng một cuộc cách mạng trong xã hội Moroi. Ông ta nghĩ sự phân công quyền lực đã hết thời - đôi khi Lissa tin là thế - và nó đang bị những kẻ có quá nhiều quyền kiểm soát thi hành thiếu công bằng. Khoảnh khắc đó qua nhanh. Victor Dashkov là con quỷ điên với các ý tưởng không bao giờ được thừa nhận.

Rồi ngay khi lễ nghi cho phép, Lissa mượn cớ rời nữ hoàng và đi sang bên kia phòng, tưởng như mình sắp nổ tung vì đau khổ và giận dữ. Cô suýt nữa đắm sâu vào Avery.

“Chúa ơi,” Avery rên lên. “Cô có nghĩ Reed đủ khả năng khiến tôi xấu hổ hơn không? Hai người định bắt chuyện với nó, thế mà nó dọa người ta bỏ đi. Nó còn bảo Robin Badica câm đi. Ý tôi là, phải, cô ta lải nhải, nhưng nói thế chẳng hay ho gì.” Về thất vọng rất kịch của Avery biến mất khi cô thấy nét mặt Lissa. “Này, chuyện gì thế?”

Lissa liếc về phía Tatiana rồi quay sang Avery thấy an ủi phần nào nhờ đôi mắt xanh xám của bạn. “Tôi cần ra khỏi đây.” Lissa hít một hơi dài, cố

giữ hơi thở điều hòa. “Có nhớ những trò vui mà cô từng nói tới không? Bao giờ mới diễn ra?”

Avery mỉm cười. “Ngay khi cô muốn.”

Tôi quay về với bản thân, ngồi trên vỉa hè. Cảm xúc của tôi sôi sục, và tôi cố kìm nước mắt. Những nghi ngờ của tôi lúc trước đã trở thành hiện thực: Lissa không cần tôi nữa... dù vậy, tôi cũng có cảm giác điều gì đó kì lạ đang diễn ra mà tôi không nắm bắt được. Tôi tưởng sự hồi lỗi trước những lời nói của Mia hoặc tác dụng phụ của linh hồn đang ảnh hưởng tới cô, nhưng dù vậy... cô cũng không còn là Lissa khi xưa.

Tiếng bước chân trên vỉa hè khiến tôi ngẩng đầu lên. Trong số những người tìm đến, tôi nghĩ là Abe hoặc Viktoria. Không phải họ.

Yeva.

Bà già đứng đó, với khăn choàng trên đôi vai gầy, đôi mắt sắc, gian xảo nhìn tôi bất bình. Tôi thở dài.

“Có chuyện gì thế? Nhà đổ lên chị em bà à?” tôi hỏi. Rào cản ngôn ngữ là một may mắn. Bà mím môi.

“Cháu không thể ở đây thêm nữa,” bà nói.

Tôi há hốc miệng.

“Bà... bà nói được tiếng Anh?”

Bà Yeva khịt mũi. “Tất nhiên.”

Tôi nháy dựng lên. “Thế mà lúc nào bà cũng giả vờ không thể? Bà bắt Paul làm phiên dịch?”

“Thế dễ hơn,” bà ta thản nhiên. “Người ta tránh được những cuộc nói chuyện khó chịu khi không nói thứ tiếng của kẻ khác. Ta thấy người Mỹ nói chuyện khó chịu nhất.”

Tôi vẫn đang kinh ngạc. “Bà biết gì về cháu đâu! Nhưng từ ngày đầu tiên bà đã làm khổ cháu. Tại sao? Tại sao bà ghét cháu?”

“Ta không ghét. Nhưng ta thất vọng.”

“Thất vọng? Vì cái gì?”

“Ta mơ thấy cháu tới.”

“Cháu nghe nói rồi. Bà hay mơ không?”

“Đôi khi,” bà đáp. Ánh trăng chiếu trong mắt bà, làm tăng cảm giác siêu thực. Một cơn lạnh toát chạy dọc sống lưng tôi. “Đôi khi giấc mơ của ta đúng. Đôi khi không. Ta mơ thấy Dimka chết, nhưng không muốn tin cho tới khi nào ta có bằng chứng. Cháu là bằng chứng.”

“Và đó là lí do bà thất vọng?”

Bà Yeva kéo khăn chặt hơn. “Không. Trong giấc mơ của ta, cháu tỏa sáng. Cháu rực cháy như một ngôi sao, và ta thấy cháu là một chiến binh, toàn làm những điều vĩ đại. Còn thực tế? Cháu ngồi ủ rũ. Cháu chẳng làm gì. Cháu không thực hiện mục đích đưa cháu tới nơi này.”

Tôi nhìn Yeva, tự hỏi bà có hiểu mình đang nói gì không. “Mục đích gì nhỉ?”

“Cháu biết mà. Ta cũng mơ thấy nữa.”

Tôi chờ thêm. Không thấy gì, tôi bật cười. “Một câu trả lời mơ hồ. Bà cũng chỉ tệ như những thầy bói nói mò khác.”

Dù trong bóng tối, tôi cũng thấy cơn giận lóe lên trong mắt Yeva. “Cháu tới tìm Dimka. Để thử giết nó. Cháu phải tìm thấy nó.”

“Bà nói ‘thử’ là ý gì?” Tôi không muốn tin Yeva, không muốn tin bà thực sự biết tương lai của tôi. Dù vậy tôi vẫn thấy mình bị lôi cuốn. “Bà có thấy chuyện gì xảy ra không? Cháu giết được anh ấy không?”

“Ta không thể thấy mọi thứ.”

“Ồ, tuyệt!”

“Ta chỉ thấy cháu phải tìm nó.”

“Nhưng bà chỉ thấy thế thôi à? Cháu biết cháu phải tìm Dimitri rồi.”

“Ta chỉ thấy thế thôi.”

Tôi rên rỉ. “Chết tiệt, cháu không có thời gian cho mấy manh mối khó hiểu này. Nếu không giúp được, bà đừng nói gì cả.”

Yeva im lặng.

Tôi hát ba lô lên vai. “Rồi. Cháu đi đây.” Như thế, tôi biết mình nên đi đâu. “Nhấn mọi người... à, nhấn họ cháu cảm ơn vì mọi chuyện. Và cháu xin lỗi.”

“Cháu đang làm đúng. Đây không phải nơi dành cho cháu.”

“Cháu nghe rồi,” tôi lẩm bẩm, bước đi.

Tôi tự hỏi bà có định nói gì nữa không: chỉ trích tôi, nguyên rủa tôi, cho tôi vài lời bí ẩn nữa của “trí tuệ.” Nhưng bà vẫn im lặng, tôi không quay đầu lại.

Tôi không có gia đình, ở đây lẫn ở Mỹ. Thứ duy nhất tôi còn lại là đi làm điều tôi tới đây làm. Tôi đã nói với Abe tôi sẽ giữ lời. Tôi sẽ giữ.

Tôi biết mình phải đi đâu. Địa chỉ đó chưa bao giờ rời khỏi tâm trí tôi: 83 Kasakova. Tôi không biết nó ở đâu, nhưng khi tới trung tâm thị trấn, tôi nhờ một người đi đường chỉ giúp. Địa chỉ khá gần, chỉ cách khoảng một dặm, tôi nhanh chóng tới nơi.

Khi đến ngôi nhà, tôi vui mừng nhận ra đèn vẫn sáng. Dù đang thất vọng và giận dữ, tôi cũng không muốn đánh thức mọi người.

Tôi cũng không muốn nói chuyện với Nikolai và thở phào nhẹ nhõm khi Denis ra mở cửa.

Vẻ mặt anh ta đầy ngạc nhiên. Dù nói cứng trước nhà thờ, tôi không nghĩ anh ta tin tôi sẽ tham gia với anh ta cùng những người chưa tuyên thệ khác. Anh ta không nói nên lời, nên tôi phải nói trước.

“Tôi đã đổi ý rồi. Tôi sẽ đi với anh.” Tôi hít thật sâu, gồng mình trước những điều sắp xảy ra. Tôi đã hứa với Abe là rời Baia, nhưng không hứa sẽ quay lại Mỹ. “Đưa tôi tới Novosibirsk.”

Mười sáu

DENIS VÀ HAI NGƯỜI BẠN CHƯA TUYÊN THỆ, Artur và Lev, sung sướng thấy tôi sắp trở thành một thành viên trong nhóm. Dù muốn tôi chia sẻ nhiệt huyết điên rồ trong chuyện liêu lĩnh săn diệt Strigoi, họ sẽ phải đau đớn thất vọng. Thực sự, không lâu sau khi tôi tham gia, họ đã nhận ra tôi đang tiếp cận cuộc săn tìm theo cách khác hẳn. Bạn của Denis, Lev, có ô tô, chúng tôi thay nhau lái tới Novosibirsk. Chuyến đi mất khoảng mười lăm giờ, chúng tôi dừng lại ở một khách sạn để nghỉ đêm, nhưng tôi chẳng được nghỉ ngơi mấy khi đi với ba anh chàng không ngừng nói chuyện về số Strigoi họ sắp tiêu diệt.

Đặc biệt, họ luôn cố tìm hiểu tôi. Họ muốn biết tôi đã tiêu diệt bao nhiêu tên Strigoi. Họ muốn biết trận đánh ở học viện như thế nào. Họ muốn biết phương thức của tôi. Mỗi khi tâm trí tôi quay về những đề tài đó, tất cả những gì tôi nghĩ tới là máu và đau khổ. Tôi không muốn ba hoa về nó, và mất khoảng sáu giờ trên đường họ mới nhận ra sẽ không có được nhiều thông tin từ tôi.

Thay vào đó, họ kể cho tôi nghe câu chuyện về các chuyến phiêu lưu của mình. Công bằng mà nói, họ đã tiêu diệt được vài tên Strigoi - nhưng cũng đã mất nhiều bạn bè, những người đều độ tuổi mười tám đôi mươi, như chính họ. Tôi cũng trải qua những điều tương tự; tôi cũng từng mất bạn. Dù vậy những mất mát của tôi là do bị áp đảo về số lượng. Các trường hợp thương vong của nhóm Denis có vẻ do thiếu suy nghĩ hơn. Thực ra, kế hoạch khi tới Novosibirsk của họ cũng không chắc chắn lắm. Họ lặp đi lặp lại rằng Strigoi thích đi săn ở những nơi đông đúc về đêm, như sàn nhảy, hay trong những địa điểm vắng vẻ như ngõ ngách, những nơi có con mồi dễ dàng. Không ai chú ý nhiều khi có người biến mất ở những nơi như vậy. Vì

thế kế hoạch của Denis phần lớn là đi lang thang những điểm nóng, hi vọng chúng tôi sẽ vô tình bắt gặp Strigoi.

Ý tưởng đầu tiên của tôi là bỏ rơi nhóm này và xuất phát một mình. Dù sao mục đích chính của tôi cũng chỉ là tới Novosibirsk.

Từ những điều tôi được biết, rất logic khi cho rằng thành phố lớn nhất Siberia là một nơi đáng để tìm kiếm. Và, càng nghĩ về nó, tôi càng nhận ra lao tới chỗ Strigoi một mình cũng ngu ngốc chẳng kém các kế hoạch của nhóm chưa tuyên thệ này. Tôi có thể tận dụng sự hỗ trợ của họ.

Hơn nữa, tôi cũng chưa biết Dimitri ở đâu, vì vậy tôi phải tìm cách kiếm thông tin. Tôi cần sự giúp đỡ để làm được điều này.

Chúng tôi tới Novosibirsk vào cuối ngày lái xe thứ hai. Dù đã nghe nhiều về quy mô thành phố, tôi cũng không nghĩ nó giống Moscow hay Saint Petersburg. Sự thực, Novosibirsk không quá lớn như hai thành phố kia, nhưng cũng khá quy mô, với đầy đủ nhà chọc trời, nhà hát, xe điện ngầm và kiểu kiến trúc đẹp không kém.

Chúng tôi dừng lại ở chỗ Tamara, một người bạn ma cà rồng lai, trong một căn hộ ở khu buôn bán. Tiếng Anh của cô không được trôi chảy, nhưng cô cũng là một người chưa tuyên thệ, cũng hăng hái tiêu diệt Strigoi khỏi thế giới như ba anh chàng kia. Cô có mái tóc nâu và má lấm chấm tàn nhang, và lớn hơn chúng tôi chút ít nên có nhà riêng. Dường như cô đang chờ mọi người tới đây sẵn lòng, điều này khiến tôi thấy may mắn phần nào. Ít ra cô cũng không đi một mình. Tamara đặc biệt vui sướng thấy có một cô gái đi cùng, nhưng cũng như những người khác, cô nhanh chóng nhận ra tôi không chung nhiệt tình với họ.

Đêm đầu tiên đi săn Strigoi bắt đầu, tôi bước vào vị trí trưởng nhóm. Sự thay đổi thái độ đột ngột khiến họ giật mình, nhưng ngay lập tức họ lắng nghe chăm chú, bởi vẫn đang bị danh tiếng siêu sao của tôi lấn át.

“Được rồi,” tôi nhìn từ gương mặt này tới gương mặt khác. Chúng tôi đang ở trong phòng khách nhỏ xíu của Tamara, ngồi thành vòng. “Mọi thứ sẽ diễn ra như thế này. Chúng ta sẽ đi tới câu lạc bộ đêm theo một nhóm, đi tuần quanh đó và các ngõ ngách phía sau để...”

“Chờ đã,” Denis ngắt lời. “Chúng tôi thường tách ra.”

“Thế nên các cậu mới bị giết,” tôi phản bác. “Chúng ta sẽ đi thành nhóm.”

“Chẳng phải cậu từng tự tay giết Strigoi sao?” Lev hỏi, anh ta là người cao nhất trong nhóm, với vóc dáng cao mảnh khảnh gầy như một Moroi.

“Phải, nhưng tôi đã gặp may.” May, và tôi cũng nghĩ rằng tôi chiến đấu tốt hơn chúng. Cứ bảo tôi kiêu ngạo đi, nhưng tôi là một giám hộ, chính xác thì gần-như-giám-hộ, cực tốt.

“Chúng ta sẽ làm tốt hơn với cả năm người. Khi thấy Strigoi, chúng ta phải đảm bảo sẽ chăm sóc chúng ở một nơi hoang vắng.” Tôi chưa quên lời cảnh cáo của Sydney. “Nhưng trước khi giết chúng, tôi phải nói chuyện đã. Nhiệm vụ của các cậu là tìm hãn lại.”

“Tại sao?” Denis hỏi. “Cậu cần nói gì?”

“Thực ra, chúng cần nói với tôi. Nào, không mất nhiều thời gian đâu. Và các cậu sẽ tiêu diệt chúng, nên đừng lo. Nhưng...”

Phần còn lại nằm ngoài kế hoạch lớn của tôi, nhưng tôi biết mình phải nói ra. Tôi sẽ không để họ bị giết vì nguyện vọng cá nhân. “Nếu chúng ta bị mắc vào tình huống khó gỡ hoặc gặp nguy hiểm tức thời, hãy quên chuyện tra hỏi và kiểm chế. Cứ tiêu diệt. Phải tự cứu mình.”

Rõ ràng tôi trông tự tin và lợi hại tới mức họ đồng ý nghe theo mọi điều tôi nói. Một phần kế hoạch của chúng tôi liên quan tới sự bí mật. Bất kì tên Strigoi nào ở gần cũng có thị giác tinh tường đủ sức nhận ra ma cà rồng lai chúng tôi ngay lập tức. Không gây chú ý là một điều vô cùng quan trọng. Chúng tôi cần một tên Strigoi đang đi săn nạn nhân đi ngang qua. Chúng tôi cần trông giống hết những người đi chơi.

Vì thế chúng tôi ăn mặc thật đẹp, và tôi hơi ngạc nhiên thấy mấy anh chàng đóng bộ. Denis, dù có điên rồ hay không, cũng đặc biệt bắt mắt, với mái tóc vàng sẫm và đôi mắt nâu giống em trai Nikolai. Chút ít thay đổi trong trang phục của tôi không đạt tiêu chuẩn đi dự tiệc, nên Tamara bới tú áo của mình kiếm cho tôi một thứ khác. Cô vui sướng tìm đồ cho tôi diện.

Chúng tôi có khung người gần giống nhau, thật đáng ngạc nhiên. Vóc dáng cao, mảnh khảnh của Lissa khiến hai chúng tôi không thể mặc chung đồ. Tamara cao bằng tôi và có dáng vẻ tương tự.

Đầu tiên Tamara đưa tôi một chiếc váy bó ngắn cũn giống chiếc Viktoria đã mặc, tôi lắc đầu quầy quậy đưa trả lại. Cuộc tranh cãi vẫn khiến tôi đau lòng, và tôi không định sống lại đêm đó bằng cách ăn mặc như một ả điếm máu. Cuối cùng, Tamara quyết định diện cho tôi đồ jeans và áo ba lỗ đen. Tôi cũng làm tóc và trang điểm, nhìn mình trong gương, tôi phải thừa nhận cô đã thành công. Dù có vô ích đến đâu, tôi cũng muốn trông mình thật đẹp. Tôi đặc biệt thích cảm giác các chàng trai nhìn tôi ngưỡng mộ và cung kính, chứ không phải như một miếng thịt. Tamara cũng đưa cho tôi đồ trang sức, nhưng thứ duy nhất tôi đeo là chiếc nazar. Cái cọc bạc của tôi cần có áo khoác che đi, nhưng cô tìm ra một chiếc áo da gợn cảm không làm ảnh hưởng gì tới sự hấp dẫn của bộ trang phục.

Khi xuất phát, tôi không thể không lắc đầu. “Chúng ta là những thợ săn ma cà rồng hấp dẫn nhất thế giới,” tôi lầm bầm.

Denis dẫn chúng tôi tới một câu lạc bộ nơi họ từng tìm thấy Strigoi. Nó cũng là nơi một trong số những người bạn chưa tuyên thệ của họ bị giết. Câu lạc bộ tọa lạc ở một khu xơ xác trong thành phố, tôi nghĩ như thế khiến nó hấp dẫn Strigoi hơn. Rất nhiều người trẻ tuổi thuộc tầng lớp trung lưu và thượng lưu cũng bị hấp dẫn bởi vẻ “nguy hiểm.” Giá mà họ biết nó thực sự nguy hiểm như thế nào. Tôi đã từng đùa với Dimitri là Nga và các nước Đông Âu lạc hậu mười năm với âm nhạc, nhưng khi bước vào trong, tôi nhận ra tiếng nhạc âm âm là một bài hát tôi từng nghe ở Mỹ ngay trước khi đi.

Nơi này ồn ào và tối tăm, ánh sáng lấp lóe hơi khó chịu với đôi mắt ma cà rồng lai. Tầm nhìn ban đêm của chúng tôi thích nghi với bóng tối rồi bị ánh sáng mạnh rọi thẳng vào. Vì thế, tôi không cần thị giác nữa. Cảm nhận của tôi không tìm thấy tên Strigoi nào trong khu vực.

“Nào,” tôi bảo mọi người. “Nhảy và chờ một lúc đi. Không có tên Strigoi nào ở gần đây.”

“Sao cậu biết?” Denis hỏi, nhìn tôi thắc mắc.

“Tôi biết. Cứ ở cạnh nhau đi.”

Nhóm nhỏ của tôi bắt đầu lên sàn nhảy. Đã lâu tôi không nhảy nhót gì, và tôi hơi ngạc nhiên thấy mình nhanh chóng hòa vào giai điệu. Một phần trong tôi vẫn có thể cảnh giác, nhưng cơ chế cảnh báo Strigoi sẽ báo động cho tôi ngay khi có nguy hiểm. Cơ buồn nôn đó rất khó bỏ qua.

Nhưng sau một giờ nhảy nhót, không có tên Strigoi xuất hiện. Chúng tôi rời sàn nhảy và bắt đầu đi vòng quanh câu lạc bộ, rồi đi ra ngoài rà soát cả khu vực. Không có gì.

“Có câu lạc bộ nào gần đây không?” tôi hỏi.

“Có,” Artur đáp. Anh ta lực lưỡng, tóc cắt ngắn và nụ cười sẵn sàng. “Cách đây vài tòa nhà.”

Chúng tôi đi theo và nhận thấy khung cảnh tương tự: một câu lạc bộ bí mật trong ngôi nhà đổ nát. Nhiều đèn nhấp nháy hơn. Đông đúc hơn. Âm nhạc âm ỉ hơn. Điều bắt đầu khiến tôi khó chịu chính là mùi. Chừng ấy người toát ra rất nhiều mồ hôi. Tôi tin chắc con người cũng ngủi thấy. Với chúng tôi, thứ mùi ấy phát ngấy. Tamara và tôi nhìn nhau, nhăn mũi, không cần phải nói ra lời.

Chúng tôi lại đi lên sàn nhảy, và Lev định đi lấy đồ uống. Tôi dấn vào tay anh ta.

Anh ta kêu lên bằng tiếng Nga, tôi nhận ra đó là một câu chửi thề. “Sao thế?”

“Ngốc! Cậu định giết một tên nhanh gấp đôi cậu trong lúc say à?”

Anh ta nhún vai không thềm bận tâm, và tôi cố không dấn vào mặt anh ta. “Một ly đâu có chết. Hơn nữa, chẳng có...”

“Trật tự!”

Cảm giác đảo lộn kì lạ đó đang xuất hiện trong tôi. Quên mất lớp vỏ bọc, tôi dừng nhảy, quan sát đám đông tìm nguồn gốc. Dù dựa vào giác quan để cảm nhận Strigoi, tôi cũng thấy khó khi phải tìm trong đám đông. Tôi đi mấy bước ra phía cửa, và cơn buồn nôn giảm đi.

Tôi đi về phía quầy bar, cảm giác tăng lên.

“Lối này,” tôi bảo họ. “Hãy ra về vẫn đang mãi mê trong tiếng nhạc.”

Sự căng thẳng của tôi lan sang mọi người, và tôi nhận ra trong họ là sự háo hức kèm theo một chút sợ hãi. Tốt! Họ thực sự coi chuyện này nghiêm túc. Khi chúng tôi đi về phía quầy bar, tôi cố tỏ ra mình đang tìm đồ uống. Mắt tôi liên tục quét xung quanh.

Chính tại một góc, tôi trông thấy hấn. Một gã Strigoi đứng đó, tay quàng qua eo một cô gái độ tuổi tôi. Trong ánh sáng mờ ảo, trông hấn gần như hấp dẫn. Tôi biết quan sát gần hơn sẽ nhận ra nước da nhợt nhạt chết chóc và đôi mắt đỏ như bất kì tên Strigoi nào. Cô gái chắc hẳn không phân biệt được các chi tiết đó trong câu lạc bộ mờ tối, hoặc tên Strigoi đang dùng phép ép buộc lên cô. Cũng có thể là cả hai, theo như nụ cười trên gương mặt cô. Strigoi có khả năng ép buộc mạnh tương đương người dùng linh hồn như Lissa. Thậm chí mạnh hơn. Ngay trước mắt chúng tôi, tên Strigoi dẫn cô gái ra một hành lang nhỏ không ai chú ý. Ở cuối hành lang, tôi trông thấy một biển hiệu phát sáng chỉ lối ra. Chỉ ít tôi đoán đó là lối ra. Chữ viết trên đó là chữ Cyril.

“Có biết lối đó dẫn ra đâu không?” Tôi hỏi mọi người.

Họ nhún vai, Denis lặp lại câu hỏi với Tamara. Cô trả lời, và anh ta dịch lại. “Có một cái ngõ nhỏ vứt rác. Nó nằm giữa một tòa nhà và một xưởng máy. Không mấy khi có người ở đó.”

“Chúng ta có thể tới cái ngõ bằng cách đi vòng qua câu lạc bộ chứ?”

Denis chờ Tamara trả lời. “Có. Nó mở ở hai đầu.”

“Tuyệt!”

Chúng tôi vội ra khỏi cửa câu lạc bộ, tôi chia nhóm ra làm hai. Kế hoạch là tấn công tên Strigoi từ cả hai đầu và bao vây hấn, với điều kiện hấn và nạn nhân vẫn ở đó. Có thể hấn đã dẫn cô đi nơi khác, nhưng tôi nghĩ nhiều khả năng hấn muốn khuất phục cô và uống máu ngay tại chỗ, nhất là nếu chỗ ấy hoang vắng như Tamara mô tả.

Tôi đã nói đúng. Ngay khi nhóm chia ra, nhìn quanh phía sau câu lạc bộ, tôi thấy tên Strigoi và cô gái thấp thoáng sau bóng một thùng rác. Hắn đang dựa sát vào cô, miệng ghé sát cổ cô, tôi chửi thầm. Không lãng phí chút thời gian nào. Hi vọng cô còn sống, tôi lao vào ngõ với người khác theo sau. Bên kia ngõ, Denis và Lev cũng lao tới. Ngay khi nghe tiếng bước chân đầu tiên, tên Strigoi phản ứng ngay với phản xạ nhanh kinh hồn. Hắn thả cô gái xuống, trong khoảnh khắc, hắn chọn Denis và Lev chứ không phải Artur, Tamara và tôi. Một chiến lược không tồi. Bên họ chỉ có hai người. Vì hắn rất nhanh, nên hắn muốn vô hiệu hóa họ thật sớm rồi mới quay sang chúng tôi trước khi chúng tôi tấn công bên sườn.

Và kế hoạch suýt nữa đã thành công. Một cú đánh mạnh khiến Lev bật ra. May sao có mấy thùng rác chặn cậu ta không lao vào tường. Lao vào chúng không hay lắm, nhưng nếu được lựa chọn, tôi thà lao vào thùng sắt còn hơn gạch cứng. Tên Strigoi nhảy xổ vào Denis, nhưng cậu ta khá lẹ làng.

Không công bằng, tôi tưởng không ai trong số họ có kỹ năng chiến đấu thực thụ. Lẽ ra tôi phải biết nhiều hơn. Họ được huấn luyện giống tôi, chỉ thiếu kỉ luật hơn.

Denis né cú đánh và cúi xuống nhằm vào chân tên Strigoi. Cú đánh trúng, nhưng không đủ hạ hắn. Một tia máu bạc lóe lên trong tay Denis, cậu ta đã cào rách má tên Strigoi trước khi bị cú đánh của hắn đẩy về phía tôi. Một vết cắt như thế không gây nguy hiểm chí mạng cho hắn, nhưng bạc sẽ khiến hắn đau đớn, và tôi nghe hắn gầm lên. Răng nanh của hắn dầm nước bọt.

Tôi né Denis thật nhanh, tránh bị va vào mình. Tamara túm tay cậu ta, để cậu ta không ngã. Cô cũng rất nhanh, vừa đỡ Denis xong đã lao ngay vào tên Strigoi. Hắn tấn công cô nhưng đòn đánh không đủ mạnh để đẩy cô ra xa.

Artur và tôi lao vào hắn, kết hợp sức mạnh đập hắn vào tường. Dù vậy hắn mạnh hơn, và chúng tôi chỉ giữ được chút ít trước khi hắn thoát ra. Một tiếng nói đầy trách nhiệm vang lên trong tôi - giống Dimitri một cách kì lạ -

cảnh báo rằng tôi lẽ ra phải tiêu diệt hắn. Đó sẽ là điều khôn ngoan và an toàn hơn. Tôi đã thấy sơ hở, và cốc đã ở trong tay. Nếu kế hoạch thâm vấn điên rồ của tôi thất bại, cái chết của mọi người sẽ thuộc trách nhiệm của tôi.

Artur và tôi cùng nhảy lùi lại. “Giúp chúng tôi!” tôi kêu lên.

Tamara lao vào tên Strigoi, đá mạnh vào bụng hắn. Tôi tưởng hắn sắp thoát ra, nhưng Denis nhảy tới. Bốn chúng tôi vật lộn với tên Strigoi, giữ hắn nằm ra vỉa hè. Nhưng chưa hết. Giữ hắn lại không dễ. Hắn vùng vẫy với sức mạnh khó tin. Tôi gồng mình đè ngang bụng hắn trong lúc mọi người túm chân hắn. Một đôi tay nữa giúp chúng tôi, và tôi nhận ra Lev cũng đang ra sức hỗ trợ. Mũi anh ta chảy máu, nhưng vẻ mặt quyết tâm.

Tên Strigoi không ngừng vùng vẫy, nhưng tôi thỏa mãn thấy hắn chưa thể thoát ra ngay khi có ba người đang giữ chặt. Tôi trườn lên, chĩa mũi cốc vào cổ hắn, khiến hắn dừng lại trong khoảnh khắc rồi tiếp tục vùng vẫy. Tôi ghé sát mặt hắn.

“Biết Dimitri Belikov không?” tôi tra hỏi.

Hắn gào thét gì đó bằng tiếng Nga nhưng không thể hiểu nổi. Tôi ấn cốc sát hơn và tạo ra một vết cắt dài ngang họng hắn. Hắn gào lên đau đớn, sự tàn độc và ác ý lóe lên trong mắt hắn khi tiếp tục chửi bới bằng tiếng Nga.

“Dịch ra,” tôi ra lệnh, không cần biết ai sẽ làm. “Những điều tôi nói.”

Một giây sau, Denis nói gì đó bằng tiếng Nga, chắc là câu hỏi của tôi vì tôi nghe thấy có tên Dimitri. Tên Strigoi găm gờ câu trả lời, Denis lắc đầu. “Hắn nói không tham gia trò chơi của chúng ta.”

Tôi nâng cốc rạch một đường trên mặt hắn, kéo dài vết thương Denis gây ra lúc trước. Tên Strigoi lại gào lên, tôi hi vọng bảo vệ câu lạc bộ không nghe thấy gì. Tôi cười độc địa chẳng kém gì hắn.

“Bảo hắn chúng ta sẽ còn chơi tới khi nào hắn nói. Dù sao đêm nay hắn cũng chết. Hắn sẽ quyết định nhanh hay chậm.”

Tôi thực sự không tin nổi mình nói thế. Thật phũ phàng... thật, thật tàn độc. Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ tra tấn ai, dù là một Strigoi. Tên Strigoi trả

lời câu dịch của Denis đầy thách thức, nên tôi tiếp tục lấy cọc rạch những vết thương có thể giết chết bất kì con người, Moroi hay ma cà rồng lai nào.

Cuối cùng hắn phun ra một tràng những thứ nghe không giống mấy lời sỉ nhục. Denis dịch ra ngay. “Hắn nói chưa bao giờ nghe tên Dimitri và nếu đó là bạn cậu, hắn sẽ giết anh ta thật chậm và thật đau đớn.”

Tôi gần như mỉm cười trước nỗ lực thách thức cuối cùng của tên Strigoi. Vấn đề bây giờ là hắn có thể nói dối. Tôi không thể nào biết được. Có điều gì đó trong câu trả lời khiến tôi nghĩ không phải thế. Dường như hắn nghĩ tôi đang nhắc tới một con người hay ma cà rồng lai, không phải Strigoi.

“Hắn vô dụng rồi,” tôi nói, lùi về và liếc nhìn Denis. “Cứ việc tiêu diệt hắn đi.”

Đó là điều Denis mong mỏi làm. Cậu ta không chần chừ xuyên cọc mạnh và nhanh qua tim hắn. Sự vùng vẫy điên cuồng dừng lại. Ánh sáng tà ác tắt trong đôi mắt đỏ. Chúng tôi đứng dậy, và tôi thấy sự sợ hãi của những người đồng hành.

“Rose,” Denis hỏi. “Cậu định làm...”

“Đừng bận tâm,” tôi ngắt lời, đi về phía cô gái loài người đang bất tỉnh. Tôi quỳ xuống kiểm tra cổ cô. Hắn đã cắn cô, nhưng chưa lấy nhiều máu. Các vết thương khá nhỏ và chỉ hơi chảy máu. Cô hơi nhăn nhó rên rỉ lúc tôi chạm vào, một dấu hiệu tốt. Tôi cẩn thận kéo cô khỏi đám thùng rác, ra phía có ánh sáng và để chú ý. Còn tên Strigoi, tôi kéo vào một nơi thật tối, gần như che khuất hắn. Sau đó, tôi mượn điện thoại di động của Denis, bấm số điện thoại tôi vẫn để nhàu nát trong túi suốt tuần qua.

Sau vài hồi chuông, Sydney trả lời bằng tiếng Nga. Giọng cô buồn ngủ.

“Sydney? Rose đây.”

Im lặng. “Rose? Có chuyện gì thế?”

“Cô đang ở Saint Petersburg à?”

“Phải... cô đang ở đâu?”

“Novosibirsk. Cô có người ở đây chứ?”

“Tất nhiên,” cô dè chừng. “Sao thế?”

“Hừm... tôi có thứ cần nhờ cô dọn.”

“Trời ơi!”

“Này, ít ra thì tôi cũng gọi rồi. Với cả tiêu diệt Strigoi khỏi thế giới này không phải là chuyện xấu. Hơn nữa, chẳng phải cô muốn tôi báo cho cô sao?”

“Phải, phải. Cô đang ở đâu?”

Tôi đưa điện thoại cho Denis để cậu ta nói địa chỉ cụ thể. Cậu ta đưa điện thoại lại cho tôi sau khi nói xong, tôi kể cho Sydney nghe về cô gái.

“Cô ta có bị thương nặng không?”

“Có vẻ không,” tôi đáp. “Tôi làm gì bây giờ?”

“Để cô ta đó. Người sắp tới sẽ chăm sóc và đảm bảo cô ta không nói gì. Anh ta sẽ giải thích khi tới nơi.”

“Oa, này! Tôi không định ở đây khi anh ta tới.”

“Rose...”

“Tôi sẽ đi khỏi đây,” tôi bảo cô. “Và tôi rất cảm ơn nếu cô không nói cho ai biết tôi đã gọi điện, như là Abe chẳng hạn.”

“Rose...”

“Xin cô đấy, Sydney. Đừng nói gì cả. Nếu không...” tôi ngậm miệng. “Nếu không tôi sẽ không gọi điện lần nào nữa. Mà chúng tôi còn hạ thêm nhiều tên.”

Chúa ơi, tiếp theo sẽ là gì đây? Đầu tiên là tra tấn, giờ lại tới đe dọa. Mà tệ hơn, tôi đang đe dọa một người mình rất thích. Tất nhiên, tôi đang nói dối. Tôi hiểu lí do khiến người của Sydney làm những việc này, dù vậy vẫn không muốn bị lộ. Cô không biết ruột gan tôi, tôi hi vọng cô nghĩ tôi không đến nỗi điên để lộ tung tích của mình với thế giới con người.

“Rose...” cô vẫn cố thử một lần nữa, nhưng tôi không cho cô cơ hội.

“Cảm ơn, Sydney. Tôi sẽ liên lạc.” Tôi ngắt máy, đưa điện thoại cho Denis. “Đi nào mọi người. Đêm nay là xong rồi.”

Rõ ràng họ nghĩ tôi có điên mới tra hỏi Strigoi, nhưng xét theo sự liều lĩnh của họ, cách hành động của tôi cũng không đến mức kì quái khiến họ phải mất lòng tin. Họ nhanh chóng hăng hái trở lại, vui sướng vì đã tiêu diệt được tên đầu tiên trong hành trình. Khả năng cảm nhận Strigoi huyền bí của tôi còn khiến họ ngưỡng mộ tôi hơn, tôi tự tin rằng họ sẽ theo tôi đi mọi nơi.

Chúng tôi bắt thêm hai tên Strigoi nữa và lặp lại quá trình trên. Các câu trả lời đều giống nhau. Những lời chửi bới tiếng Nga. Không có thông tin gì mới. Khi tôi nhận ra tên Strigoi đã vô tác dụng, tôi để những người chưa tuyên thệ tiêu diệt hẳn. Họ thích thế, nhưng sau tên thứ ba, tôi thấy mình mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Tôi bảo cả nhóm đi về, và rồi, khi đang đi tắt qua một nhà máy, tôi phát hiện tên Strigoi thứ tư.

Chúng tôi lao vào hẳn. Sau cuộc ẩu đả, chúng tôi đã ghìm hẳn lại như mấy tên trước. “Làm đi,” tôi bảo Denis. “Cậu biết phải...”

“Tao sẽ xé nát cổ họng mày ra!” tên Strigoi gầm lên.

Oa! Hẳn nói tiếng Anh. Denis mở miệng định bắt đầu tra vấn, nhưng tôi lắc đầu. “Để tôi.” Giống như mấy tên kia, tên này chửi bới và giãy giụa dù cái cọc của tôi kề sát cổ.

“Nào,” tôi đang mất kiên nhẫn và thấy mệt mỏi, “nói những điều bọn tao muốn biết đã. Chúng tao đang tìm một ma cà rồng lai tên Dimitri Belikov.”

“Tao biết hẳn.” Giọng tên Strigoi kiêu ngạo. “Hẳn không phải ma cà rồng lai.”

Tôi đã vô tình gọi Dimitri là ma cà rồng lai. Tôi đã mệt mỏi nên buột miệng. Không ngờ tên Strigoi này lại đặc ý như thế. Hẳn nghĩ tôi không biết anh bị biến đổi. Giống như bất kì tên Strigoi nào khác, hẳn sung sướng kể thêm, rõ ràng muốn làm chúng tôi đau lòng.

“Bạn mà đã thức tỉnh. Giờ hẳn đi sẵn với chúng ta, uống máu bọn con gái ngu ngốc như mà.”

Trong chớp mắt, hàng ngàn ý nghĩ tràn trong tôi. Chết tiệt! Tôi tới Nga tưởng tìm được anh dễ dàng. Tôi đã tan vỡ hi vọng ở quê nhà anh, suýt nữa bỏ cuộc, rồi giờ đây tìm cách khác, lặng lẽ chấp nhận nhiệm vụ bất khả thi của mình.

Ý nghĩ tôi đang tới gần mục tiêu thật choáng váng làm sao!

“Mày nói dối. Mày chưa bao giờ thấy anh ấy.”

“Tao thấy hẳn suốt. Tao đã từng đi sẵn với hẳn.”

Ruột tôi quặn lên, dù không liên quan gì tới khoảng cách với tên Strigoi. Đừng nghĩ Dimitri giết người. Đừng nghĩ Dimitri giết người. Tôi lặp đi lặp lại trong đầu, cố giữ bình tĩnh.

“Nếu đúng,” tôi rít lên, “thì tao có một tin nhắn tới anh ta. Nói với anh ta Rose Hathaway tìm anh ta.”

“Tao không phải chân chạy vặt cho mày.” Hẳn gầm gừ.

Cái cốc của tôi rạch một đường, máu rỉ ra, và hẳn nhăn nhó đau đớn. “Mày là gì tao muốn. Nói với Dimitri lời tao bảo. Rose Hathaway. Rose Hathaway đang tìm anh ta. Nói đi.” Tôi ấn mũi vào cổ hẳn. “Nói tên tao để tao biết mày đã nhớ.”

“Tao sẽ nhớ để giết mày.”

Cái cốc ấn sâu hơn, máu tuôn trào.

“Rose Hathaway.” Hẳn nhõ vào tôi nhưng trượt.

Tôi thỏa mãn lùi lại. Denis nhìn tôi mong đợi, cái cốc sẵn sàng trong tay.

“Giờ giết hẳn chứ?”

Tôi lắc đầu. “Giờ thả hẳn ra.”

Mười bảy

THUYẾT PHỤC HỌ THẢ MỘT TÊN STRIGOI – nhất là khi chúng tôi đã bắt giữ hắn - không hề dễ dàng. Chuyện tôi tra hỏi chúng tuy cũng khiến họ bối rối, nhưng họ đã chấp nhận. Thả một tên Strigoï đi? Điên rồ, dù là với những người chưa tuyên thệ. Họ nhìn nhau lo lắng, tôi tự hỏi liệu họ có phản đối không. Cuối cùng, quyền lực và sự hung hăng của tôi đã chiến thắng. Họ muốn tôi lãnh đạo mình và tin tưởng vào hành động của tôi, dù điên rồ đến thế nào đi nữa.

Tất nhiên, khi chúng tôi thả hắn ra lại phát sinh vấn đề làm sao cho hắn thực sự bỏ đi. Ban đầu hắn định tấn công, nhưng khi nhận ra bị áp đảo, hắn đành linh đi. Hắn nhìn chúng tôi hăm dọa rồi biến vào bóng tối. Tôi không nghĩ bị một nhóm thanh niên hạ gục làm tổn thương đến lòng tự trọng của hắn. Hắn nhìn tôi căm ghét, và tôi rùng mình khi nghĩ hắn đã biết tên tôi. Giờ không còn làm khác được, tôi chỉ hi vọng kế hoạch của mình có cơ hội thành công.

Denis và mọi người bỏ qua chuyện tôi thả tên Strigoï sau khi chúng tôi tiêu diệt vài tên khác trong tuần đó. Chúng tôi đi vào quỹ đạo, kiểm tra các câu lạc bộ và những vùng nguy hiểm của thành phố, dựa vào giác quan của tôi để cảnh báo nguy hiểm cận kề. Thật buồn cười khi thấy cả nhóm dựa dẫm vào sự lãnh đạo của tôi như thế. Họ tuyên bố không cần luật lệ và sự điều hành của giám hộ, nhưng họ tuân theo tôi nghiêm ngặt đến ngạc nhiên.

À, gần như thế. Đôi khi tôi cũng thấy chút ít sự liêu lĩnh. Một trong số họ muốn đóng vai trò người hùng, đánh giá thấp một tên Strigoï hoặc lao vào không cần chúng tôi. Hành động đó khiến Artur suýt chết vì chấn thương. Là người to lớn nhất bọn, anh ta hơi kiêu ngạo nên đã bất ngờ khi bị một tên Strigoï ném vào tường. Đó là giây phút chúng tôi sững sờ. Trong

vài giây đau khổ, tôi tưởng Artur đã chết - và đó là lỗi của người lãnh đạo như tôi. Một trong số các nhà giả kim của Sydney đã tới - dù tôi tránh mặt, phòng trường hợp Abe tìm ra - và chữa cho Artur. Anh ta nói Artur sẽ ổn sau khi được dưỡng thương, có nghĩa là phải thôi tham gia các chuyến đi săn một thời gian. Thật khó khiến Artur nghe lời, tôi phải gào vào mặt khi anh ta đòi đi theo, nhắc anh ta nhớ đến những cái chết của bạn bè chỉ vì sự ngu ngốc của họ.

Trong thế giới con người, ma cà rồng lai có xu hướng sống theo lịch trình của con người. Giờ tôi sống về đêm, như hồi còn ở học viện. Mọi người cũng làm theo, trừ Tamara, vì cô có một công việc ban ngày. Tôi không muốn ngủ khi bọn Strigoi lảng vảng trên đường phố. Tôi gọi cho Sydney mỗi lần chúng tôi tiêu diệt được một tên, và trong xã hội Strigoi đang có những lời đồn đại về một kẻ gây rất nhiều thiệt hại. Nếu tên Strigoi tôi thả ra đã truyền đạt lời nhắn, một trong số các Strigoi có thể đang tìm kiếm tôi.

Nhiều ngày qua đi, số lượng tiêu diệt của chúng tôi giảm sút chút ít, khiến tôi nghĩ bọn Strigoi đang thận trọng hơn. Tôi không biết như thế là tốt hay xấu, nhưng tôi yêu cầu mọi người đặc biệt cẩn thận. Họ dần dần ngưỡng mộ tôi như nữ thần, dù tôi không thỏa mãn lắm với sự tôn sùng của họ. Tim tôi vẫn đau đáu nghĩ về Lissa và Dimitri. Tôi gồng mình trong nhiệm vụ, cố nghĩ chuyện khuấy động xã hội Strigoi chỉ để tiếp cận Dimitri. Còn khi không đi săn Strigoi, tôi có quá nhiều thời gian mà chẳng biết làm gì.

Thế là tôi tới thăm Lissa.

Tôi biết có nhiều trẻ con - như Mia - sống trong hoàng cung vì cha mẹ làm việc ở đó. Tôi không nhận thức được tổng cộng có bao nhiêu trong số họ. Avery dường như quen biết hết, và không ai ngạc nhiên (ít ra là tôi) khi thấy đa số đều giàu có và hư hỏng.

Phần còn lại của chuyến viếng thăm với Lissa chỉ là một loạt các lễ nghi và tiệc tùng trang trọng. Càng nghe các Moroi hoàng tộc nói chuyện, cô càng thấy bức mình. Cô thấy sự lạm dụng quyền hành, vẫn kiểu phân

phối giám hộ như thể họ là đồ vật. Những vấn đề tranh cãi xem Moroi có nên học cách chiến đấu bên các giám hộ cũng là chủ đề nóng. Đa số người Lissa gặp ở hoàng cung đều có đầu óc cổ hủ: mặc các giám hộ chiến đấu và để Moroi được bảo vệ. Sau khi nhận ra hậu quả của chính sách đó - và sự thành công khi những người như tôi và Christian đã cố gắng thay đổi - Lissa thực sự nổi giận trước thói ích kỉ của các Moroi quý tộc.

Cô hào hứng thoát khỏi những sự kiện giao tế bất cứ khi nào có thể, nôn nóng được quây tưng bừng với Avery. Avery luôn tìm được người để tụ tập và tham dự những bữa tiệc khác hẳn với thể loại Tatiana tổ chức. Nghi lễ hoàng gia cứng nhắc không bao giờ xuất hiện tại những bữa tiệc này, nhưng vẫn còn nhiều thứ kéo tâm trạng Lissa đi xuống.

Đặc biệt, Lissa thấy sự hối hận, giận dữ, thất vọng với tôi càng lúc càng xoáy sâu hơn. Cô nhận ra những ảnh hưởng của linh hồn tới tâm trạng mình đã tới mức báo động, dù cô không thực sự điều khiển linh hồn trong chuyến đi này. Dù nguyên nhân là gì đi nữa, cô vẫn cố gắng không tập trung vào nó và nhấn chìm sự thất vọng của mình đi.

“Coi chừng đấy,” Avery nói. Cô và Lissa đang ở một bữa tiệc trước khi phải bay về học viện. Rất nhiều người sống ở hoàng cung có nhà ở lâu dài, và bữa tiệc này được tổ chức trong nhà của một người thuộc gia tộc Szelsky làm sĩ quan hầu cận của một hội đồng mà Lissa không biết.

Lissa cũng không biết nhiều về chủ nhà, dù điều đó chẳng có gì quan trọng, bởi cha mẹ anh ta vắng mặt.

“Coi chừng cái gì?” Lissa hỏi, nhìn khung cảnh xung quanh. Ngôi nhà vườn có sân phía sau, được những ngọn đuốc đứng cùng dây đèn chiếu sáng.

Họ đang nhiệt tình ăn uống, một anh chàng Moroi đã lấy đàn ghi ta ra đánh để gây ấn tượng với các cô gái bằng khả năng âm nhạc của mình, dù không hề có khả năng. Thực ra, âm nhạc của anh ta tệ tới mức đủ phát minh ra phương thức mới để tiêu diệt Strigoi. Dù vậy anh ta cũng khá dễ thương khiến những người hâm mộ chẳng cần quan tâm anh ta chơi gì.

“Cái này,” Avery đáp, chỉ vào ly martini của Lissa. “Cô có biết mình đánh bại bao nhiêu người rồi không?”

“Không phải từ số người anh đếm được,” Adrian xen vào. Anh nắm dài trên một chiếc ghế bành gần đó, ly rượu trong tay.

Lissa thấy mình hơi nghiệp dư so với họ. Dù Avery có hoang dại và hay tán tỉnh, cô cũng không điên rồ hay ngớ ngẩn như những kẻ vô dụng. Lissa không biết Avery uống bao nhiêu rồi, nhưng rất nhiều vì cô luôn cầm ly trong tay. Adrian cũng chưa từng rời đồ uống và đã ngà ngà say. Lissa cho rằng họ có kinh nghiệm hơn mình. Cô quá mềm yếu suốt bao nhiêu năm qua.

“Tôi ổn mà,” Lissa nói dối, cô thấy xung quanh quay cuồng và đang nghiêm túc suy nghĩ xem có nên tham gia với mấy cô gái nhảy nhót trên bàn trong sân không.

Avery mỉm cười, dù đôi mắt hơi lo lắng. “Tất nhiên. Đừng để bị mệt. Nhiều thông tin vẫn hay lan truyền đi, và điều cuối cùng ta cần là thiên hạ biết con gái nhà Dragomir không chịu được rượu. Gia đình cô có danh tiếng lẫy lừng cần bảo vệ.”

Lissa hạ đồ uống xuống. “Không hiểu sao tôi nghĩ tiêu thụ rượu là một phần trong dòng dõi nổi tiếng của mình.”

Avery đẩy Adrian ra rồi nằm cạnh anh trên ghế. “Này, cô sẽ ngạc nhiên đấy. Trong vòng mười năm tới, nhóm này sẽ ở cùng hàng ngũ với cô trong hội đồng. Khi cô cần được thông qua một điều luật, họ sẽ bảo, *Có nhớ lần trước cô ta gục ngã và nôn ọe trong bữa tiệc không?*”

Cả Lissa và Adrian bật cười. Lissa không nghĩ mình sẽ say nhưng cũng như mọi lần, cô sẽ lo cho nó sau. Điểm tích cực của những ly rượu nằm ở chỗ chúng giúp cô tạm quên đi các sự việc xảy ra trong ngày. Tatiana giới thiệu cô với các giám hộ tương lai: một người dày dặn kinh nghiệm tên Grant và “quý cô trẻ tuổi” tên Serena. Họ cũng tốt, nhưng những nét tương đồng với Dimitri và tôi vượt quá sức chịu đựng. Chấp nhận họ giống như phản bội chúng tôi, dù vậy Lissa vẫn gật đầu cảm ơn Tatiana.

Sau đó, Lissa biết Serena vốn được sắp xếp làm giám hộ cho một người bạn thân suốt đời. Cô gái đó không thuộc hoàng tộc, nhưng đôi khi, tùy thuộc số lượng giám hộ, những người dân thường vẫn có giám hộ - dù không bao giờ nhiều hơn một. Khi vị trí bảo vệ Lissa trống, Tatiana đã kéo Serena khỏi vị trí bên người bạn kia. Serena mỉm cười bảo Lissa không vấn đề gì. Nhiệm vụ hàng đầu, cô nói thế, và vui lòng phục vụ Lissa. Dù thế Lissa vẫn thấy có lỗi, bởi biết điều đó rất khó với cả hai cô gái, và không hề công bằng. Nhưng những điều tương tự vẫn xảy ra: một sự cân bằng lệch lạc của quyền lực mà không ai thay đổi được.

Sau khi gặp gỡ, Lissa đã tự mắng mỏ sự ngoan ngoãn của mình. Nếu không có dũng khí theo tôi, cô nghĩ, cô cũng nên đứng ra đòi hỏi Tatiana giao mẹ tôi cho cô. Và Serena sẽ được trở về với bạn mình, chí ít sẽ còn một tình bạn được lưu lại thế giới này.

Ly martini khiến cô bứt đầu khổ và khiến cô thấy tệ hơn cùng một lúc, Lissa không tài nào hiểu nổi. Sao cũng được, cô nghĩ.

Thấy một người phục vụ bước qua, cô vẫy anh ta lại để gọi thêm.

“Này, tôi có thể... Ambrose?”

Cô tròn mắt ngạc nhiên vì anh chàng trước mặt. Nếu có một tờ lịch áo tắm cho những anh chàng ma cà rồng lai nóng bỏng, anh chàng này sẽ là người mẫu trang bìa (bên cạnh Dimitri, nhưng là do tôi thiên vị). Tên anh ta là Ambrose, tôi và Lissa đã gặp trong chuyến đi cùng nhau tới hoàng cung. Ambrose có nước da rám nắng và các cơ bắp tuyệt vời dưới làn áo sơ mi. Anh là một trường hợp đặc biệt ở đây, một ma cà rồng lai từ chối nhiệm vụ giám hộ và làm đủ mọi việc, như mát xa và – nếu như tin đồn là đúng - có “các cuộc gặp lãng mạn” với nữ hoàng. Chuyện ấy vẫn khiến tôi nổi da gà, dù cuộc đời tôi đã gặp vô vàn điều ghê tởm.

“Công chúa Dragomir,” anh ta nói, nở nụ cười chói lóa với Lissa. “Một bất ngờ thú vị.”

“Anh khỏe không?” cô hỏi, thật sự vui vì cuộc gặp.

“Khỏe, khỏe. Tôi có công việc tốt nhất trên đời mà. Cô thì sao?”

“Tuyệt lắm,” Lissa đáp.

Ambrose dừng lại, nhìn cô. Anh vẫn cười, nhưng Lissa biết anh không đồng ý. Cô nhận ra sự phản đối trên nét mặt anh. Avery phê phán cô uống quá nhiều là một chuyện. Nhưng một anh chàng ma cà rồng lai đẹp trai làm thế? Không thể chấp nhận được. Thái độ Lissa trở nên lạnh nhạt, cô giơ ly ra.

“Tôi cần một ly martini nữa,” giọng cô kiêu ngạo như bất kì quý tộc nào khác.

Ambrose nhận ra sự thay đổi, nụ cười thân thiện trở thành nụ cười hờ hững lịch sự. “Có ngay.” Anh hơi cúi chào và đi về phía quầy bar.

“Hừm,” Avery nhìn theo Ambrose ngưỡng mộ. “Sao cô không giới thiệu bạn nhỉ?”

“Anh ta không phải là bạn,” Lissa phản bác. “Anh ta chẳng là gì cả.”

“Đồng ý,” Adrian nói, vòng tay qua người Avery. “Sao lại nhìn đi nơi khác khi em có người tuyệt nhất ở đây?” Nếu không biết nội tình, tôi dám thề đã nghe thấy sự ghen tị trong giọng nói vui vẻ của anh. “Chẳng phải anh đã mất công đưa em tới ăn bữa sáng cùng bà cô anh sao?”

Avery cười lười biếng. “Đó là một sự khởi đầu tốt. Anh vẫn còn nhiều cách để gây ấn tượng với em, Ivashkov.” Cô chuyển cái nhìn ra phía sau Lissa và tỏ vẻ ngạc nhiên. “Ồ, cô bé cảm ơn cũng tới đây.”

Mia, cùng với Jill, đi ngang qua khu vườn, làm ngơ những cái nhìn xung quanh. Hai người họ hoàn toàn lạc lõng.

“Này,” Mia nói khi tới chỗ bọn Lissa. “Cha tớ vừa bị gọi đi, và tớ sẽ đi theo. Tớ phải đưa Jill về đây.”

“Không sao,” Lissa nói ngay, dù cô không thích thú cho lắm khi thấy mặt Jill. Lissa vẫn luôn tự hỏi Christian có tình ý gì với cô bé hay không. “Mọi việc ổn chứ?”

“Ổn, chỉ là công việc thôi.”

Mia chào tạm biệt mọi người và đi nhanh khỏi bữa tiệc, mặc kệ những lời mỉa mai và sự kinh ngạc của các quý tộc ở đó.

Lissa quay sang Jill, lúc này đang rón rén ngồi ở một chiếc ghế gần đó và nhìn mọi người ngờ ngàng. “Mọi chuyện thế nào? Đi với Mia vui chứ em?”

Jill tươi tỉnh. “Ồ vâng. Chị ấy rất tuyệt. Chị ấy làm được nhiều thứ với nước. Thật tuyệt diệu! Và chị ấy cũng dạy em vài động tác chiến đấu nữa. Em có thể đâm móc phải... dù không mạnh lắm.”

Ambrose quay lại với ly đồ uống của Lissa. Anh lẳng lặng đưa cho Lissa và ân cần trở lại khi thấy Jill. “Em muốn gì không?”

Cô bé lắc đầu. “Không ạ.”

Adrian thận trọng nhìn Jill. “Em ở đây được chứ? Em có cần anh đưa về nhà khách không?” Như mọi lần, anh không có ý định lãng mạn nào. Anh coi Jill như cô em, tôi thấy rất dễ thương. Tôi không ngờ anh cư xử được như thế.

Cô bé lại lắc đầu. “Không sao đâu. Em không muốn anh phải đi... trừ phi...” vẻ mặt Jill lo lắng. “Anh muốn em đi khỏi đây?”

“Nào,” Adrian đáp. “Có một người có trách nhiệm ở đây, giữa đám đông điên rồ đương nhiên là tốt. Em nên ăn nếu thấy đói.”

“Anh thật giống một bà mẹ,” Avery chọc, nói đúng ý nghĩ của tôi.

Dù vì bất cứ lí do gì, Lissa cũng thấy lời nói “có trách nhiệm” của Adrian là một sự chỉ trích, như thể anh đang đánh thẳng vào mặt cô. Tôi không nghĩ thế chút nào, nhưng rõ ràng cô không suy nghĩ tinh táo cho lắm. Thấy mình cần chút đồ ăn, cô đứng dậy đi về phía chiếc bàn đặt đồ ăn trong sân. Nó đã từng có đồ ăn. Ai đó đã dọn hết đi bằng cách đặt các khay đồ ăn xuống sàn. Lissa cúi xuống nhặt một chiếc bánh sandwich nhỏ, nhìn đám con gái, tự hỏi có thấy thứ nhíp điệu nào trong âm nhạc của anh chàng kia không.

Một cô gái thấy Lissa và cười toe. Cô giơ tay ra. “Nào, lên đây đi.”

Lissa đã từng gặp cô nhưng không nhớ nổi tên. Nhảy múa đột nhiên có vẻ hấp dẫn. Lissa ăn hết chiếc sandwich và cầm đồ uống trong tay, thả người cho cô gái kéo. Một người xung quanh vỗ tay cổ vũ. Lissa nhận ra

thứ âm nhạc dở tệ kia chẳng hề thích hợp nhưng vẫn tham gia. Động tác của cô cùng mấy cô gái thay đổi từ quá mức kêu gọi tới nhảm nhí. Chỉ để cho vui, và Lissa tự hỏi liệu Avery có tuyên bố chuyện này sẽ ám ảnh cô suốt mười năm tới nữa hay không.

Sau một lúc, cô và mọi người đã có được những bước nhảy đồng điệu. Họ bắt đầu vẫy tay trong không khí rồi chuyển sang đá thành dây chuyền. Mấy cú đá quả là thảm họa. Một bước đi sai - Lissa đang đi giày cao gót - khiến cô ngã vào cạnh bàn. Cô làm rơi ly và suýt sụp xuống trước khi một đôi tay giữ cô lại. “Anh hùng của tôi,” cô thì thầm. Rồi cô nhìn vào mặt người cứu mình. “Aaron?”

Bạn trai cũ của Lissa - người đầu tiên ngủ với cô - nhìn cô mỉm cười và thả cô ra ngay khi chắc chắn cô đứng vững. Tóc vàng mắt xanh, Aaron trông đẹp trai lãng tử. Tôi không biết liệu có chuyện gì xảy ra nếu Mia gặp cậu ta. Cô, Aaron, và Lissa đã dính tới một tình yêu tay ba đáng đưa lên nhạc kịch ướm át.

“Cậu làm gì ở đây? Bọn tớ tưởng cậu biến mất rồi,” Lissa nói. Aaron đã rời học viện vài tháng trước.

“Tớ theo học ở một trường tại New Hampshire. Giờ tớ về thăm nhà.”

“Ồ, gặp lại cậu thật tuyệt.” Mọi thứ giữa họ kết thúc không được tốt đẹp cho lắm, nhưng trong tình trạng hiện tại, Lissa cho rằng ngược lại. Cô đã say túy lúy nên nghĩ gặp ai cũng tuyệt.

“Cậu cũng vậy,” Aaron đáp. “Trông cậu đẹp lắm.”

Những lời của cậu ta có tác động mạnh hơn Lissa tưởng, vì ai ở đây cũng có ý cho rằng cô say sưa và thiếu trách nhiệm. Dù say hay không, cô cũng vẫn nhớ mình đã từng thấy cậu ta hấp dẫn đến thế nào. Thực ra, cô vẫn thấy Aaron hấp dẫn. Cô chỉ không còn yêu nữa.

“Lẽ ra cậu phải liên lạc chứ,” Lissa nói. “Cho bọn tớ biết mọi chuyện với mình chứ.” Trong khoảnh khắc, cô tự hỏi có nên nói thế không, khi mình đã có bạn trai. Rồi cô gạt lo lắng đi. Chẳng có gì sai khi tụ tập với con trai, nhất là khi Christian không quan tâm tháp tùng cô trong chuyến đi này.

“Tớ cũng muốn thế,” Aaron trả lời. Ánh bối rối trong mắt cậu ta khiến Lissa hài lòng. “Dù không xứng đáng, nhưng tớ nghĩ mình nên được nhận một nụ hôn vì đã cứu cậu chứ?”

Ý tưởng thật lố bịch, rồi sau một giây, Lissa bật cười. Có vấn đề gì đâu? Christian là người cô yêu, nhưng nụ hôn bạn bè chẳng có ý nghĩa gì. Cô nhìn lên, để Aaron cúi xuống ôm khuôn mặt mình. Đôi môi của họ gặp nhau, và không còn gì chối cãi nữa: Nụ hôn kéo dài lâu hơn cái hôn bạn bè. Khi kết thúc, Lissa thấy mình cười như một cô nữ sinh ngẩn ngơ, thực chất, cô đúng là một nữ sinh ngẩn ngơ.

“Gặp lại sau,” cô nói, quay về phía các bạn.

Avery nhìn cô lên án, nhưng không phải vì Aaron và nụ hôn. “Cô điên à? Cô suýt nữa gãy chân đấy. Cô không được làm thế.”

“Lẽ ra cô phải là người vui vẻ chứ,” Lissa cãi. “Chẳng có gì to tát.”

“Vui vẻ không giống ngu ngốc,” Avery phản bác, vẻ mặt nghiêm nghị. “Cô đừng làm mấy trò nhảm như thế. Tôi phải đưa cô về thôi.”

“Tôi khỏe.” Lissa bướng bỉnh quay đầu nhìn đi nơi khác, chú ý mấy anh chàng đang uống tequila. Họ đang thi thố thì phải, một nửa trong số họ trông như sắp ngã xỉu.

“Định nghĩa từ ‘khỏe’ thử xem,” Adrian lạnh lùng, nhưng trông cũng có vẻ lo lắng.

“Em khỏe,” Lissa nhắc lại. Cô quay sang nhìn Avery. “Tôi đâu có bị đau.” Cô tưởng bị dẫn vật vì chuyện Aaron và ngạc nhiên thấy họ không nhắc nhóm chuyện đó, cô còn ngạc nhiên hơn khi bị chỉ trích bởi một người khác.

“Chị hôn anh chàng đó!” Jill kêu lên, tiến lại gần. Vẻ mặt cô bé kính ngạc, không còn nét rụt rè bình thường nữa.

“Chẳng có gì,” Lissa đáp, khó chịu vì người chỉ trích mình là Jill chứ không phải ai khác. “Tất nhiên không phải chuyện của em.”

“Nhưng chị đang hẹn hò với Christian! Tại sao chị nữ làm thế với anh ấy?”

“Bình tĩnh nào, cô em cảm dỗ,” Avery lên tiếng. “Một nụ hôn trong lúc say chẳng là gì so với một cú ngã cả. Chúa biết chị đã hôn cả tá anh chàng lúc say sưa.”

“Thế mà đêm nay anh vẫn chưa được hôn,” Adrian trầm tư lắc đầu.

“Không phải thế.” Jill căng thẳng. Cô bé thích và kính trọng Christian. “Chị lừa dối anh ấy.”

Lời cô bé như thực hiện cú đâm móc phải vào Lissa. “Chị không lừa dối!” Lissa kêu lên. “Đừng kéo tình cảm của em vào và tưởng tượng điều không tồn tại ở đây.”

“Em không tưởng tượng ra cái hôn,” Jill đỏ bừng mặt.

“Nụ hôn đó chẳng có gì đáng lo,” Avery thờ dãi. “Tôi nghiêm túc đấy, cứ cho qua đi. Sáng mai chúng ta sẽ bàn bạc.”

“Nhưng...”

“Cậu nghe rồi đấy. Bỏ qua đi,” một giọng gằn vang lên. Reed Lazar đột nhiên xuất hiện, đi về phía Jill, vẻ mặt cau có đáng sợ.

Mắt Jill mở to hơn. “Tớ chỉ nói sự thật...” Tôi phải ngưỡng mộ sự dũng cảm của cô bé, khác hẳn tính rụt rè thường ngày.

“Cậu đang làm mọi người bức mình,” Reed nói, tới gần hơn và nắm chặt tay. “Và cậu làm tớ bức mình.” Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên cậu ta nói nhiều thế. Tôi tưởng cậu ta chỉ như một kiểu người cổ đại, luôn nói những câu có ba âm tiết.

“Oa.” Adrian nhảy tới, lao sang phía Jill. “Cậu phải bỏ qua chứ. Cậu định đánh nhau với con gái à?”

Reed trừng mắt nhìn Adrian. “Tránh ra.”

“Không đời nào. Cậu điên rồi.”

Nếu ai đó bảo tôi lập danh sách những người sẽ tham gia đánh nhau để bảo vệ danh dự cho quý cô nào đó, Adrian Ivashkov sẽ là người đứng cuối cùng. Thế nhưng anh đứng đó, vẻ mặt cương quyết, tay đặt lên vai Jill đầy che chở. Tôi kinh ngạc. Và ấn tượng.

“Reed,” Avery kêu lên. Cô cũng đứng dậy đứng bên cạnh Jill. “Cô ấy không có ý gì cả. Lùi lại đi.”

Hai chị em đứng đó, nhìn nhau chăm chăm. Avery trông nghiêm nghị nhất từ lúc tôi thấy cô, cuối cùng, Reed lùi về. “Được rồi. Sao cũng được.”

Cả bọn nhìn cậu ta bỏ đi kinh ngạc. Âm nhạc to tới nỗi rất ít người dự tiệc nghe được vụ tranh cãi.

Họ đứng đó nhìn, Avery bối rối ngồi xuống. Adrian vẫn đứng bên Jill. “Cái quỷ gì thế?” Anh hỏi.

“Em không biết,” Avery thừa nhận. “Đôi khi nó kì lạ và quá sức bảo vệ em.” Cô cười hối lỗi nhìn Jill. “Chị rất xin lỗi.”

Adrian lắc đầu. “Anh nghĩ tới lúc về rồi.”

Dù đang say, Lissa cũng phải đồng ý. Vụ đối đầu với Reed khiến cô hơi tỉnh lại, và đột nhiên cô đang đánh giá hành động của mình. Ánh sáng lấp lánh và các ly cocktail hoa mỹ đã mất sự hấp dẫn. Trò cười của những quý tộc khác trông vụng về và ngu ngốc. Cô có cảm giác hôm sau mình sẽ hối tiếc.

Trở về với bản thân, tôi nhận ra nỗi sợ hãi dâng lên. Đúng. Có gì đó rất không ổn với Lissa, mà dường như không ai để ý, ồ, không tới mức lẽ ra họ phải biết Adrian và Avery có vẻ lo lắng, nhưng tôi linh cảm họ nghĩ đó là do cô say. Lissa vẫn đang khiến tôi nhớ lại lúc mới về học viện, khi linh hồn chiếm lĩnh cô và làm đầu óc cô rối loạn.

Trừ một chuyện... tôi hiểu mình rõ để nhận ra cơn giận và sự mong mỏi tiêu diệt Strigoi cũng bị mặt tối của linh hồn ảnh hưởng. Có nghĩa tôi đang hút nó khỏi cô. Mặt tối lẽ ra phải rời khỏi Lissa chứ không tích tụ. Vậy có chuyện gì với cô? Tính nóng nảy, điên rồ và ghen tuông này từ đâu ra? Có phải bóng tối của linh hồn đã mạnh tới mức ảnh hưởng tới cả hai chúng tôi? Phải chăng chúng tôi đang chia đôi ảnh hưởng đó?

“Rose?”

“Hả?” tôi rời mắt khỏi màn hình ti vi. Denis nhìn tôi, tay cầm điện thoại.

“Tamara phải làm khuya. Cô ấy đã định ra về rồi, nhưng...”

Cậu ta hướng về phía cửa. Mặt trời sắp lặn, trời tím sẫm, hơi có chút màu cam nơi chân trời. Tamara làm việc trong tầm đi bộ, và dù không có nguy hiểm thực sự, tôi cũng không muốn bỏ cô một mình sau khi mặt trời lặn. Tôi đứng dậy. “Đi nào, mình đi đón cô ấy.” Tôi quay sang chỗ Lev và Artur, “Hai người cứ ở nhà.”

Tôi cùng Denis đi khoảng nửa dặm tới văn phòng Tamara làm việc. Cô làm công việc sắp xếp và sao chụp ở văn phòng, rõ ràng có một chương trình khiến cô về muộn. Chúng tôi gặp cô ở cửa và đi về nhà mà không gặp sự cố gì, cùng vui vẻ nói chuyện về kế hoạch đi săn đêm nay. Khi tới tòa nhà của Tamara, tôi nghe tiếng rên rỉ kì lạ bên kia đường. Chúng tôi quay lại, Denis cười khùng khục.

“Chúa ơi, lại là bà điên đó,” tôi lẩm bẩm.

Tamara sống ở khu vực cũng không đến nỗi tồi tệ, nhưng ở thành phố nào cũng vậy, luôn có người vô gia cư và ăn mày. Người đàn bà chúng tôi nhìn già gần như Yeva, thường đi dọc con phố, lẩm bẩm một mình. Hôm nay, bà ta nằm trên đường, kêu những tiếng kì lạ trong lúc khua chân tay như con rùa.

“Bà ấy bị đau à?”

“Không. Chỉ điên thôi,” Denis đáp. Cậu ta và Tamara bước vào trong, nhưng tôi không nỡ bỏ rơi bà già. Tôi thở dài.

“Tôi quay lại ngay.”

Đường phố tĩnh lặng (trừ tiếng bà già) và tôi đi qua không sợ xe cộ. Tới nơi, tôi giơ tay đỡ, cố không nghĩ tay bà bần thế nào. Denis đã nói, bà chỉ có vẻ điên. Bà không bị đau, và rõ ràng muốn nằm xuống. Tôi rùng mình, cố rũ từ *điên* ra khỏi mình và Lissa, nhưng đây mới là điên thật. Tôi thực sự, thực sự hi vọng linh hồn không bao giờ đẩy chúng tôi tới mức này. Bà già vô gia cư có vẻ ngạc nhiên nhưng nắm lấy tay tôi và hào hứng nói bằng tiếng Nga. Bà định ôm tôi cảm ơn, nhưng tôi lùi lại và giơ tay lên, ra dấu “lùi lại.”

Bà có lùi lại nhưng vẫn hớn hờ nói chuyện, còn nắm hai vạt áo dài giơ ra như chiếc váy khiêu vũ, bắt đầu quay vòng vòng và hát. Tôi bật cười, ngạc nhiên khi thế giới đen tối này lại có điều khiến tôi vui lên. Tôi định quay lại chỗ Tamara.

Bà già thôi nhảy và vui vẻ nói chuyện với tôi.

“Xin lỗi, cháu phải đi,” tôi bảo bà. Dường như bà không hiểu gì.

Rồi bà dừng giữa chừng, vẻ mặt bà cảnh báo cho tôi chỉ trong tích tắc trước khi cơn buồn nôn dâng lên. Tôi quay lại thật nhanh để đối mặt với thứ phía sau, kéo cái cọc cầm chắc trong tay. Có một tên Strigoi ở đó, cao và ẩn tượng, hẳn đã lên tới lúc tôi phân tâm.

Ngu ngốc, ngu ngốc. Tôi không cho Tamara về nhà một mình, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ có nguy hiểm ngay “Không...”

Tôi không biết mình nghĩ thế hay đã buột miệng nói ra. Dù sao cũng vậy. Thứ quan trọng nhất đang đứng trước mặt tôi. Hay đúng hơn là thứ mắt tôi tưởng như đang nhìn thấy. Vì chắc chắn, chắc chắn tôi đang tưởng tượng. Không thể là sự thật. Sau bao nhiêu lâu nay.

Dimitri.

Tôi nhận ra ngay, dù anh đã... thay đổi. Tôi nghĩ trong dòng người đông đúc tôi cũng nhận được ra anh. Mỗi liên kết giữa chúng tôi không cho phép điều gì khác. Sau bao ngày xa cách, tôi nhìn từng chi tiết. Mái tóc sẫm màu dài tới cằm, thả xuống và hơi xoắn xoắn ôm lấy mặt anh. Đôi môi quen thuộc giờ đang cười một nụ cười thích thú nhưng lạnh lẽo. Anh vẫn còn mặc chiếc áo khoác cũ, chiếc áo khoác da dài đi thẳng từ trong phim cao bồi ra đời thực.

Và... những đặc điểm của Strigoi. Đôi mắt màu sẫm - đôi mắt tôi yêu - vẫn đỏ. Nước da nhợt nhạt, chết chóc, trắng toát. Khi còn sống, nước da anh r ám nắng như tôi, vì khoảng thời gian dài ngoài trời. Nếu anh mở miệng, tôi biết sẽ thấy những chiếc răng nanh.

Sự nhận xét của tôi diễn ra trong nháy mắt. Tôi phản ứng ngay khi thấy Dimitri - nhanh hơn anh tưởng. Tôi vẫn có lợi thế bất ngờ, cái cọc chìa

ra sẵn sàng. Nó đang hướng thẳng vào tim anh. Tôi biết, ngay bây giờ, tôi có thể tấn công nhanh hơn khả năng phòng ngự của anh. Nhưng...

Đôi mắt. Chúa ơi, đôi mắt!

Dù với vành đỏ kính tởm bao quanh con người, đôi mắt anh vẫn khiến tôi nhớ đến Dimitri mà tôi biết. Cái nhìn của anh - cái nhìn vô hồn, tàn độc - không giống anh chút nào. Nhưng vẫn có sự tương đồng khuấy lên trong tôi, lấn át các giác quan và cảm xúc của tôi. Cái cọc của tôi đã sẵn sàng. Tất cả những gì cần làm là lao tới giết anh. Tôi có đà...

Nhưng tôi không thể. Tôi cần thêm vài giây nữa, vài giây nữa để ghi dấu ấn của anh trước khi tôi giết anh. Và anh lên tiếng.

“Roza.” Giọng anh vẫn trầm trầm, với trọng âm quen thuộc... chỉ lạnh lẽo hơn thôi. “Em đã quên bài học đầu tiên của anh: Đừng chần chừ.”

Tôi không kịp nhìn thấy Dimitri nện vào đầu tôi... rồi tôi không biết gì nữa.

Mười tám

KHÔNG NGẠC NHIÊN GÌ KHI TÔI THỨC DẬY VỚI CƠN ĐAU ĐẦU.

Trong vài giây bối rối, tôi không biết có chuyện gì đã xảy ra hay mình đang ở đâu. Khi tình trạng lơ mơ kết thúc, những chuyện xảy ra trên phố ùa về. Tôi ngồi thẳng dậy, bản năng phòng thủ phát động ngay, dù vẫn còn hơi choáng váng. Đã đến lúc làm rõ nơi này là đâu.

Tôi ngồi trên một chiếc giường khổng lồ trong căn phòng tối. Không, không phải chỉ là một căn phòng. Giống một căn hộ hoặc nhà một buồng hơn. Tôi tưởng khách sạn ở Saint Petersburg là xa hoa, nhưng nơi này đã lật đổ ý tưởng đó. Một nửa căn có giường và các vật phẩm phòng ngủ bình thường: bàn trang điểm, bàn đầu giường, vân vân. Nửa kia trông như khu phòng khách, với đi văng và ti vi. Các giá sách xây trong tường, chứa đầy sách. Bên phải tôi là hành lang ngắn có cửa ở cuối. Chắc là phòng tắm. Bên kia là một cửa sổ lớn, nhuộm màu, như cửa sổ của Moroi. Chiếc cửa này nhuộm tối hơn những cánh cửa tôi từng thấy. Nó gần như đen kịt, khó lòng nhìn ra ngoài. Tôi chỉ phân biệt được sự khác nhau giữa bầu trời và mặt đất - sau một lúc lâu chăm chú - để biết rằng đang là ban ngày.

Tôi ra khỏi giường, các giác quan hết sức tỉnh táo trong lúc đánh giá sự nguy hiểm bao quanh mình. Dạ dày tôi thấy ổn, không có tên Strigoi nào quanh đây. Dù vậy không loại trừ khả năng có người khác. Tôi không thể xem nhẹ bất cứ điều gì, thái độ xem nhẹ đã gây rắc rối cho tôi trên đường.

Không có thời gian để băn khoăn. Chưa phải lúc. Nếu làm thế quyết tâm của tôi sẽ dao động.

Trườn khỏi giường, tôi thò tay vào áo khoác để lấy cái cọc. Không còn đó. Tôi không thấy gì có thể tạm dùng làm vũ khí, nghĩa là tôi phải dựa vào

chính mình để chiến đấu. Trong tầm mắt, tôi nhìn thấy công tắc đèn điện. Tôi bật lên và cứng người lại, chờ xem cái gì - hay ai - sẽ bị ánh đèn trên đầu vạch ra.

Không có gì lạ. Không có ai khác. Lập tức, tôi làm điều hiển nhiên đầu tiên là kiểm tra cánh cửa. Cửa bị khóa, và cách tốt nhất mở nó ra là một bàn phím điện tử. Hơn nữa, nó nặng nề, được làm từ vật liệu giống như sắt. Nó làm tôi liên tưởng đến cánh cửa phòng hỏa. Không thể nào vượt qua cửa, vì vậy tôi quay lại tiếp tục khám phá. Thật trở trêu! Rất nhiều lớp học của tôi dạy chi tiết cách kiểm tra một địa điểm. Tôi vẫn ghét các lớp này, tôi thích học chiến đấu hơn. Giờ là lúc có mục đích thực sự thì những bài học đó lại vô tác dụng.

Ánh sáng khiến đồ vật trong phòng rõ nét hơn. Chiếc giường phủ sa tanh màu ngà, mềm mại hết mức khi nằm xuống.

Rón rén ra phòng khách, tôi thấy chiếc ti vi đẹp rất đẹp. Màn hình plasma rộng. Trông có vẻ mới tinh. Đi văng cũng đẹp, phủ da màu xanh mờ. Một sự lựa chọn khác lạ, nhưng có tác dụng. Tất cả các đồ gỗ trong phòng, bàn, ghế tu đều làm từ gỗ đen bóng loáng. Trong góc phòng, tôi thấy có chiếc tủ lạnh nhỏ. Tôi cúi xuống, mở ra và thấy nước khoáng, nước quả, hoa quả hỗn hợp, và túi pho mát cắt sẵn. Trên đỉnh tủ là các loại đồ ăn vặt: hạt dẻ, bánh quy, và một số loại bánh ngọt. Dạ dày tôi kêu gào khi thấy chúng, nhưng không đời nào tôi chịu ăn thứ gì ở nơi này.

Phòng tắm cũng được xây dựng theo phong cách tương tự với phần còn lại của căn phòng. Vòi hoa sen và bồn tắm mát xa được làm từ cẩm thạch đen, một dãy xà phòng và dầu gội đầu đặt trên bệ. Một chiếc gương lớn treo phía trên bồn, trừ việc... nó không thực sự được treo. Nó được gắn chặt vào tường đến mức không thể nào di chuyển đi được. Chất liệu cũng khá lạ. Trông giống kim loại phản chiếu hơn là kính.

Ban đầu tôi nghĩ hơi kì lạ, rồi tôi chạy ra phòng chính và nhìn quanh. Hoàn toàn không có thứ gì ở đây khả dĩ trở thành vũ khí. Ti vi quá to để dịch chuyển hay đập vỡ, không thể phá hỏng màn hình, vì dường như

chúng làm từ chất dẻo kỹ thuật cao. Không có cốc nước trên bàn. Các giá sách đều in trong tường. Còn cửa sổ...

Tôi chạy về phía nó, sờ dọc các cạnh cửa. Giống như cái gương, nó được gắn sát vào tường. Không có ô cửa. Chỉ là một miếng trơn láng.

Tôi lại nheo mắt nhìn kỹ khung cảnh xung quanh và... không thấy gì. Đất đai bằng phẳng, chỉ có vài cái cây lẻ tẻ. Nó khiến tôi nhớ tới sự hoang vu trên đường tới Baia. Rõ ràng tôi không còn ở Novosibirsk nữa. Nhìn xuống, tôi thấy mình đang ở khá cao. Hình như tầng bốn. Dù là gì đi nữa thì cũng quá cao để nhảy xuống mà không gãy chân. Dầu vậy tôi cũng phải hành động. Tôi không thể ngồi đây được.

Tôi cầm chiếc ghế và ném mạnh vào cửa sổ, nhận ra chúng chẳng bị ảnh hưởng gì mấy. “Chúa ơi,” tôi làu bàu. Tôi thử ba lần nữa nhưng chẳng may mắn hơn. Đường như cả hai đều làm bằng sắt, có lẽ tấm kính được làm từ loại sản phẩm chống đạn. Còn ghế... ồ, chết tiệt. Nó là gỗ nguyên khối và không hề nứt mẻ sau những gì tôi bắt nó trải qua. Nhưng vì tôi đã suốt đời làm những việc vô lí, tôi tiếp tục cố phá cửa kính.

Tôi đang cố lần thứ năm thì thấy dạ dày cảnh báo có Strigoi tới. Quay ngoắt lại, tôi giữ chặt cái ghế và quan sát cửa chính. Nó mở ra, và tôi đập mạnh vào kẻ xâm nhập với chân ghế hướng thẳng ra phía trước.

Dimitri.

Những cảm xúc xung đột tôi thấy trên phố ùa về, yêu thương pha lẫn sợ hãi. Lần này, tôi vượt qua tình yêu, cương quyết tấn công. Dù vậy tôi cũng không làm được gì hơn. Tấn công anh cũng như đánh vào cửa sổ. Anh xô tôi lại, tôi loạng choạng, vẫn giữ ghế. Tôi giữ thẳng băng và xông lên lần nữa. Lần này, khi chúng tôi đụng độ, anh tóm lấy ghế và giật khỏi tay tôi. Rồi anh ném nó vào tường, như thể nó nhẹ tựa lông hồng.

Không có thứ vũ khí tự chế kia, tôi phải dựa vào sức mình. Tôi đã làm thế suốt vài tuần nay khi thăm vấn Strigoi, lần này chắc cũng như vậy. Tất nhiên, lúc đó tôi có bốn người hỗ trợ. Và không có tên Strigoi nào là Dimitri.

Khi còn là ma cà rồng lai, anh cũng đã rất khó đánh bại. Giờ các kỹ năng của anh vẫn nguyên vẹn, chỉ khác là nhanh và mạnh hơn. Anh thuộc lòng mọi động tác của tôi, vì chính anh huấn luyện tôi. Tấn công bất ngờ gần như bất khả thi.

Nhưng cũng như với cái cửa sổ, tôi không thể không làm gì. Tôi đang bị kẹt trong một căn phòng - dù lớn và xa hoa - với một tên Strigoi. Một tên Strigoi. Đó là điều tôi vẫn tự nhủ, có một tên Strigoi ở đây. Không phải Dimitri. Mọi thứ tôi nói với Denis và người khác đều ứng vào đây. Phải khôn ngoan. Phải thận trọng. Phải tự vệ.

“Rose,” anh nói, gạt cú đá của tôi. “Em đang lãng phí thời gian. Thôi đi!”

Ôi, giọng nói. Giọng của Dimitri. Giọng nói tôi từng nghe khi đi ngủ, giọng nói từng thổ lộ yêu tôi...

Không! Không phải anh ấy. Dimitri đã chết. Đây là một con quái vật.

Tôi tuyệt vọng nghĩ cách thoát khỏi đây. Thậm chí tôi còn nghĩ tới những bóng ma mình gọi lên trên đường. Mark nói tôi có thể làm được điều đó trong lúc cảm xúc hỗn độn, và họ sẽ chiến đấu vì tôi. Cảm xúc lúc này thực sự hỗn độn, nhưng dường như tôi không thể gọi được họ. Tôi thực sự không hiểu mình đã làm thế nào, và mọi điều mơ ước cũng không thể biến nó thành hiện thực. Chết tiệt! Những năng lực kinh khủng đó có ích gì chứ?

Và rồi tôi kéo đầu DVD khỏi giá đỡ, giật tung dây điện. Nó không có tác dụng làm vũ khí lắm, nhưng giờ tôi đang tuyệt vọng. Tôi nghe một tiếng gào xông trận kì lạ, và một phần trong tôi nhận ra mình đang làm thế. Tôi lại xông tới chỗ Dimitri, vung thật lực chiếc đầu DVD. Ít ra nó cũng làm anh đau một chút, nếu đụng được tới anh. Không. Anh chặn nó lại, giật khỏi tôi và ném xuống. Nó vỡ tung thành từng mảnh trên sàn nhà. Cùng lúc, anh tóm tay ngăn tôi đánh hay với lấy thứ gì khác. Năm tay anh cứng như sắp bẻ vụn xương tôi, nhưng tôi vẫn cố giãy giụa.

Anh cố thuyết phục lần nữa. “Anh không định làm em đau. Roza, dừng lại đi!”

Roza. Biệt danh cũ. Cái tên anh gọi tôi lần đầu khi chúng tôi trở thành nạn nhân của bùa chú dục vọng Victor tạo ra, khi hai đứa trần trụi trong vòng tay nhau...

Đây không phải Dimitri mà mày biết.

Tay tôi đã bị vô hiệu hóa, vì thế tôi dùng chân tấn công. Không có phần còn lại của cơ thể làm trụ, cú đá của tôi không có sức mạnh, về phần anh, trông anh có vẻ bức mình hơn là lo lắng hay tức giận. Anh thở dài thành tiếng, nắm lấy vai và lật tôi lại, ấn tôi vào tường, khiến tôi bất động. Tôi vùng vẫy thêm nhưng bị giữ chặt như những tên Strigoi khi cùng mọi người đi săn. Tạo hóa thật là hài hước.

“Đừng chống cự nữa.” Hơi thở của anh ấm trên cổ tôi, cơ thể anh dựa sát vào tôi. Tôi biết miệng anh chỉ còn cách tôi vài tấc. “Anh không định làm em đau.”

Tôi cố gạt ra trong vô vọng. Hơi thở của tôi hỗn hển, và vết thương trên đầu tôi nhức nhối. “Anh phải hiểu em khó mà tin được điều đó.”

“Nếu anh muốn em chết, em đã chết rồi. Giờ nếu em còn chống cự, anh sẽ phải trói em lại. Nếu em thôi, anh sẽ thả em ra.”

“Anh không sợ em bỏ trốn à?”

“Không.” Giọng anh hoàn toàn thản nhiên, một cơn rùng mình chạy toàn thân tôi. “Anh không sợ.”

Chúng tôi đứng như thế gần một phút, khóa cứng lại. Các ý nghĩ chạy đua trong đầu tôi. Đúng là anh có thể giết tôi nếu anh muốn, thế nhưng không có lí do gì tôi được an toàn. Dù sao cũng tôi cũng đang hòa. Ồ, hòa không thực sự chính xác. Tôi đang được chấp. Anh đang đùa với tôi. Đầu tôi đau nhức chỗ bị anh đánh, và vụ phản kháng vô ích này còn khiến nó tệ hơn. Tôi phải lấy lại sức lực để tìm cách trốn thoát, nếu tôi sống được lâu đến thế. Tôi cũng phải thôi nghĩ cơ thể hai chúng tôi gần nhau đến thế nào. Sau những tháng dài phải cẩn thận né tránh, áp sát vào nhau như thế này quả thật hơi dữ dội.

Tôi thả lỏng người. “Được rồi.”

Anh lưỡng lự đôi chút rồi thả tôi ra, chắc đang tự hỏi có nên tin tôi không. Khoảnh khắc đó khiến tôi nhớ lại lúc hai đứa ở trong túp lều thuộc địa phận của học viện. Tôi tức giận và thất vọng, đẩy bóng tối của linh hồn. Dimitri đã ghìm tôi lại, và thuyết phục tôi thoát khỏi trạng thái kinh khủng đó. Chúng tôi đã hôn nhau, và tay anh đã nâng áo tôi lên, và... không, không. Không phải ở đây. Tôi không thể nghĩ về chuyện đó ở nơi này.

Cuối cùng Dimitri cũng thả tôi khỏi tường. Tôi quay lại, bản năng trong người bảo tôi lao tới tấn công anh. Rồi tôi nghiêm khắc tự nhủ mình phải nhẫn nhịn để có thêm sức mạnh và thông tin. Dù anh đã thả tôi ra, anh cũng không đi. Chúng tôi đứng cách nhau vài bước. Và đi ngược lại ý trí, tôi thấy mình đang chăm chú nhìn anh, như lúc ở trên phố. Làm sao anh có thể vừa giống vừa khác đến thế? Tôi cố hết sức không nhìn vào những điểm tương đồng: mái tóc, chiều cao khác biệt, khuôn mặt anh. Tôi cố tập trung vào những đặc trưng của Strigoi, mắt đỏ và da nhợt nhạt.

Tôi tập trung tới mức mất một lúc mới nhận ra anh cũng không nói gì. Anh đang chăm chú quan sát tôi, nhìn như xuyên thấu tôi. Tôi rùng mình. Gần như - *gần như!* - là tôi đang làm anh say đắm như anh đã làm tôi say đắm. Không thể nào. Strigoi không có thứ cảm xúc đó, và hơn nữa, ý tưởng anh vẫn còn tình cảm với tôi chỉ là suy nghĩ của riêng tôi. Nét mặt anh vốn dĩ rất khó hiểu, giờ lại bị một chiếc mặt nạ lạnh lùng và gian xảo che lấp khiến tôi không thể hiểu nổi anh đang nghĩ gì.

“Sao em lại tới đây?”

“Vì anh đánh vào đầu và kéo em tới đây.” Nếu tôi phải chết, tôi sẽ chết theo kiểu của Rose.

Dimitri ngày xưa sẽ mỉm cười và thở dài. Còn bây giờ vẫn bất động. “Ý anh không phải thế, em biết mà. Tại sao em ở đây?” Giọng anh trầm và nguy hiểm. Tôi tưởng Abe đáng sợ, nhưng không so được với anh. Kể cả Zmey cũng phải rút lui.

“Ở Siberia? Em tới tìm anh.”

“Anh tới đây để tránh khỏi em.”

Tôi sốc tới mức thốt ra một câu ngớ ngẩn.

“Tại sao? Vì em sẽ giết anh à?”

Cái nhìn của anh chứng tỏ ý tưởng đó thực sự ngớ ngẩn. “Không. Để chúng ta tránh khỏi tình cảnh này. Giờ lựa chọn đó là không tránh khỏi.”

Tôi không thực sự hiểu tình cảnh này là sao. “Ồ, anh có thể để em đi nếu anh muốn tránh.”

Anh nhắc bước đi về phía phòng khách, không nhìn lại tôi. Tôi muốn đánh lén anh, nhưng có điều gì đó mách bảo tôi rằng mình chỉ đi được vài bước là sẽ bị phản công. Anh ngồi xuống một chiếc ghế bành xa hoa, tựa cơ thể to lớn của mình vào đó một cách thanh lịch như mọi lần. Chúa ơi, tại sao anh có thể mâu thuẫn như thế? Anh vẫn có các thói quen cũ của Dimitri hòa cùng với các hành động của một tên quái vật. Tôi đứng yên, dựa vào tường.

“Không thể nữa rồi. Khi anh đã gặp em...” Rồi anh lại ngẫm nghĩa tôi. Kì lạ! Một phần tôi thấy thích thú vì sự chăm chú trong ánh mắt anh, thích cảm giác anh nhìn tôi từ đầu tới chân. Một phần tôi thấy bất thỉu, như thể rác rưởi đang chảy khắp người mình dưới cái nhìn của anh. “Em vẫn đẹp như anh nhớ, Roza. Anh nói thế không phải vì anh nghĩ sẽ gặp điều gì khác hơn đâu.”

Tôi chẳng biết nói sao. Tôi chưa từng trò chuyện thực sự với Strigoi, chỉ chửi bới và đe dọa trong lúc chiến đấu.

Những gì gần nhất với một cuộc đối thoại là khi tôi bị Isaiah bắt giữ. Lúc đó tôi bị trói, và chủ yếu nói chuyện hăn sẽ giết tôi. Lần này... ồ, không giống thế nhưng quả thực vẫn đáng sợ. Tôi vòng tay ngang ngực, dựa sát vào tường. Đó là điểm gần nhất tôi thấy còn chút bảo vệ.

Dimitri nghiêng đầu, thận trọng nhìn tôi. Một cái bóng che ngang mặt anh, trùm lên đôi mắt đỏ. Giờ đôi mắt ấy màu tối. Như ngày xưa, mênh mang và tuyết vời, đầy tình yêu và lòng dũng cảm...

“Em có thể ngồi xuống,” anh nói.

“Em ở đây được rồi.”

“Em có muốn gì không?”

“Để anh thả em ra ấy hả?”

Trong khoảnh khắc, tôi tưởng mình thấy sự ngỡ ngàng ngập hồi trước trên gương mặt anh lúc tôi đùa. Giờ nhìn kĩ, tôi cho rằng mình đã tưởng tượng.

“Không đâu, Roza. Ý anh là em có muốn gì ở đây không? Đồ ăn khác? Sách vở? Giải trí?”

Tôi nhìn anh ngờ vực. “Anh nói nghe như một khách sạn xa hoa vậy.”

“Đúng thế, về một mặt nào đó. Anh có thể bảo Galina, và bà ấy sẽ lấy mọi thứ em muốn.”

“Galina?”

Đôi môi Dimitri nở nụ cười. Ồ, kiểu như một nụ cười. Tôi nghĩ anh đang thích thú, nhưng nụ cười không thể hiện điều đó. Nó rợn người, đen tối, đầy bí mật. Chỉ còn sự ngoan cố không chịu thể hiện điểm yếu trước anh khiến tôi không khuyu xuống.

“Galina là cô giáo cũ của anh, hồi còn đi học.”

“Bà ấy là Strigoi?”

“Phải. Bà ấy thức tỉnh vài năm trước, trong trận đánh ở Prague. Bà ấy còn khá non so với Strigoi, nhưng đã nắm nhiều quyền lực. Tất cả nơi này là của bà ấy.”

Dimitri khoát tay xung quanh.

“Anh sống với bà ấy?” Tôi tò mò hỏi. Tôi tự hỏi mối quan hệ của họ, và thật ngạc nhiên, tôi thấy... ghen. Không phải tôi có lí do gì. Anh giờ đã là một Strigoi, ngoài tầm với của tôi. Và đây không phải lần đầu tiên học sinh đến với giáo viên...

“Anh làm việc cho bà ấy. Galina là một lí do khiến anh về đây sau khi thức tỉnh. Anh biết bà ấy là Strigoi, và anh muốn được hướng dẫn.”

“Và anh muốn tránh xa em. Đó là một lí do khác, đúng không?”

Câu trả lời duy nhất là một cái gật đầu. Không dài dòng.

“Chúng ta đang ở đâu? Chúng ta đang cách xa Novosibirsk, đúng không?”

“Đúng thế. Khu đất của Galina ở ngoài thành phố.”

“Cách bao xa?”

Nụ cười hơi méo đi. “Anh biết em định làm gì, nên anh sẽ không cho em thông tin đó.”

“Thế anh đang làm gì?” Tôi đòi hỏi, tất cả sự sợ hãi dồn nén bộc phát thành giận dữ. “Tại sao anh nhốt em ở đây? Giết em hoặc thả em ra. Nếu anh định nhốt em lại và hành hạ em với mấy trò chơi tinh thần gì đó, thì thả anh giết em đi.”

“Dừng cảm lắm.” Anh đứng dậy bước đi. “Anh suýt nữa thì tin.”

“Đó là sự thật,” tôi thách thức. “Em tới đây giết anh. Nếu em không làm được thế thì em thả chết.”

“Em đã thất bại mà. Trên đường phố.”

“Phải. Em đã nhận ra khi tỉnh dậy ở đây.”

Dimitri thỉnh thoảng quay lại và đột nhiên đứng trước mặt tôi sau chuyển động nhanh như chớp của Strigoi. Cơn buồn nôn vì Strigoi của tôi chưa bao giờ biến mất, nhưng càng ở gần anh, nó càng hạ xuống thành một thứ nhiễu loạn xa xôi mà tôi có thể quên đi.

“Anh hơi thất vọng. Em quá giỏi, Rose. Rất, rất giỏi. Em cùng nhóm bạn đi quanh tiêu diệt Strigoi đã gây rối loạn. Một vài Strigoi còn thấy sợ hãi.”

“Không phải anh?”

“Khi anh nghe nói là em... hừm.” Anh trầm ngâm, mắt nheo lại. “Không. Anh tò mò. Cảnh giác. Nếu có người giết được anh, thì đó phải là em. Nhưng anh nói rồi, em đã chần chừ. Đó là bài kiểm tra cuối cùng của anh, và em đã trượt.”

Tôi cố giữ vẻ mặt thản nhiên. Trong lòng, tôi đang dẫn vật mình vì khoảnh khắc yếu đuối trên đường. “Lần sau em sẽ không chần chừ.”

“Không còn lần sau. Dù anh thất vọng về em đến đâu đi chăng nữa, anh vẫn mừng vì mình còn sống, tất nhiên.”

“Anh không còn sống nữa,” tôi nghiêng rằng. Chúa ơi, anh lại đang ở gần, quá gần tôi. Dù vẻ mặt anh thay đổi, cơ thể rắn chắc và cơ bắp của anh vẫn giống như cũ. “Anh đã chết rồi. Phi tự nhiên. Anh đã từng nói với em anh thà chết còn hơn trở thành như thế này. Chính vì vậy em sẽ giết anh.”

“Em chỉ nói thế vì em không biết. Lúc đó anh cũng vậy.”

“Thôi đi, em thực sự muốn làm thế. Em không định tham gia mưu đồ của anh. Nếu em không thể ra khỏi đây, thì giết em đi, được chưa?”

Dimitri bất ngờ giơ tay vuốt dọc má tôi. Tôi thở hắt ra. Tay anh lạnh như băng, nhưng cách anh chạm vào tôi... vẫn như thế, vẫn như những gì tôi còn nhớ. Làm sao có thể? Quá giống... mà lại quá khác. Đột nhiên những bài học cũ của anh quay về trong tôi, Strigoi có thể giống người ta từng biết đến thế nào. Rất dễ khiến ta dẫn đo.

“Giết em... ồ, không đơn giản như thế,” Dimitri nói. Giọng anh trầm xuống thành lời thì thầm, như một con rắn trườn trên da tôi. “Có một lựa chọn thứ ba. Anh sẽ thức tỉnh em.”

Tôi cứng người, nín thở.

“Không.” Tôi chỉ nói được thế. Đầu óc tôi không thể nghĩ ra thứ gì phức tạp, khôn ngoan hơn. Những lời anh nói quá kinh khủng khiến tôi không cả dám suy nghĩ. “Không.”

“Em không biết nó như thế nào đâu. Rất... tuyệt diệu. Siêu việt. Mọi giác quan sống dậy, thế giới sinh động hơn...”

“Phải, nhưng anh thì chết.”

“Thật sao?”

Anh nắm tay tôi, đặt lên ngực. Trong lồng ngực, tôi nhận ra tiếng đập đều đặn. Mắt tôi mở to.

“Tim anh đập. Anh thở.”

“Phải, nhưng...” Tôi tuyệt vọng cố nghĩ tới những gì đã được dạy về Strigoi. “Đây không thực sự là sự sống. Nó... nó là pháp thuật đen tối khiến

anh vận động. Nó chỉ là ảo tưởng về cuộc sống.”

“Nó tuyệt hơn cuộc sống.” Cả hai tay anh giơ lên ôm lấy khuôn mặt tôi. Tim anh đập bình thường, còn tim tôi đập loạn xạ. “Giống như trở thành thần, Rose! Sức mạnh. Tốc độ. Có thể nhận thức thế giới theo cách em chưa bao giờ tưởng tượng nổi. Và... bất tử. Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.”

Đó đã từng là điều tôi khao khát. Sâu trong tâm khảm tôi vẫn mong muốn như thế, mong muốn tuyệt vọng rằng mình sẽ luôn được ở bên anh. Thế nhưng... đây không phải là cách tôi muốn. Không giống như ngày xưa nữa. Đây là một điều khác hẳn. Không ổn. Tôi nuốt khan.

“Không...” Tôi gần như không nghe ra giọng nói của mình, gần như không thốt nên lời khi anh chạm tôi như thế. Ngón tay anh thật nhẹ nhàng, dịu dàng. “Chúng ta không thể.”

“Chúng ta có thể.” Một ngón tay anh trượt xuống cầm tôi và chạm vào động mạch cổ. “Anh có thể làm rất nhanh. Không đau đớn. Sẽ xong trước khi em kịp nhận ra.” Anh nói đúng. Nếu bị ép trở thành Strigoi, máu nạn nhân sẽ bị hút hết. Rồi một tên Strigoi sẽ tự cắt tay mình và đưa máu lên môi nạn nhân. Không hiểu sao tôi nghĩ mình sẽ bất tỉnh trước khi bị hút một nửa máu.

Bên nhau vĩnh viễn.

Thế giới hơi nhòa đi. Tôi không hiểu vì chấn thương trên đầu hay vì sự hoảng loạn dâng lên trong cơ thể. Tôi đã tưởng tượng ra hàng ngàn hoàn cảnh khi tôi theo đuổi Dimitri. Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện trở thành một Strigoi. Cái chết - của tôi hay của anh - là ý nghĩ duy nhất xâm chiếm tôi, khiến tôi trở nên ngu ngốc.

Những suy nghĩ chậm chạp của tôi bị cắt ngang khi cửa đột ngột mở ra. Dimitri quay lại, gạt tôi ra sau để đứng che chở trước tôi. Hai người đi vào, đóng cửa lại trước khi tôi kịp nghĩ tới chuyện chạy ra. Một là Strigoi, một gã. Một là cô gái loài người mang khay, đầu cúi thấp.

Tôi nhận ra tên Strigoi ngay lập tức. Khó mà không nhận ra; khuôn mặt hắc ám ảnh những giấc mơ của tôi. Tóc vàng, dài khoảng bằng tóc Dimitri, rủ xuống một bên khuôn mặt trông như ở độ tuổi đôi mươi lúc bị biến đổi. Hắc đã từng gặp Lissa và tôi khi chúng tôi còn nhỏ, nhưng tôi chỉ gặp hắc hai lần. Một lần khi chiến đấu trong sân học viện. Một lần khi gặp hắc trong cái hang nơi bọn Strigoi ẩn nấp.

Hắc là kẻ đã cắn và biến đổi Dimitri.

Vừa thấy tôi, hắc đã trút cơn thịnh nộ lên Dimitri. “Cái quái gì thế?” Tôi không khó khăn gì cũng hiểu được lời hắc. Hắc là người Mĩ. “Mày nuôi thú cưng ở đây à?”

“Không phải chuyện của mày, Nathan.” Giọng Dimitri băng giá. Tôi tưởng như lời nói của anh vô cảm. Giờ tôi nhận ra chỉ khó phát hiện hơn. Rõ ràng trong giọng anh có sự thách thức, một lời cảnh cáo tên kia lùi lại. “Galina cho phép tao.”

Nathan chuyển cái nhìn từ Dimitri sang tôi. Cơn giận chuyển thành kinh ngạc. “Nó?”

Dimitri hơi chuyển mình, che chắn thẳng trước mặt tôi. Một phần tôi muốn phản ứng rằng mình không cần sự bảo vệ của một tên Strigoi, dù... ồ, giờ thì có.

“Nó ở trong ngôi trường bên dãy Montana... Chúng tao đã đánh nhau...” Mũi hắc cong lên, khoe ra những chiếc răng nanh. “Tao chắc đã nếm máu nó nếu thằng nhãi Moroi dùng lửa không ở gần đấy.”

“Chẳng liên quan gì tới mày,” Dimitri nhắc lại.

Đôi mắt đỏ của Nathan mở to háo hức. “Mày đùa à? Nó sẽ dẫn ta tới chỗ con bé Dragomir! Nếu ta kết thúc dòng dõi đó, tên chúng ta sẽ trở thành huyền thoại. Mày định giữ nó bao lâu?”

“Cút,” Dimitri gầm gừ. “Đó không phải lời đề nghị.”

Nathan chỉ vào tôi. “Nó rất đáng giá. Nếu mày muốn giữ nó như kiểu chơi trò điếm máu, thì chia sẻ đi. Rồi ta sẽ lấy thông tin và kết liễu nó.”

Dimitri bước tới một bước. “Cút khỏi đây ngay. Nếu mày động một ngón tay lên cô ấy, tao sẽ tiêu diệt mày. Tao sẽ vật cổ mày bằng tay không và nhìn nó cháy trong ánh nắng.”

Cơn giận của Nathan dâng lên. “Galina sẽ không cho mày chơi với con bé này. Dù là mày cũng không được ưu ái thế.”

“Đừng bắt tao đuổi mày đi lần nữa. Hôm nay tao không kiên nhẫn đâu.”

Nathan không nói gì, và hai tên Strigoi nhìn nhau gườm gườm. Tôi biết sức mạnh và quyền lực của Strigoi phụ thuộc tuổi tác. Rõ ràng Nathan được biến đổi trước, nhưng nhìn cả hai, tôi có cảm giác Dimitri mạnh hơn hay ít ra đây cũng là một cặp đấu ngang ngửa. Tôi thề mình thấy một ánh nhìn sợ hãi trong mắt Nathan, nhưng hấn quay đi trước khi tôi kịp nhìn kĩ.

“Chuyện này chưa kết thúc đâu,” hấn cúi kính, đi ra cửa. “Tao sẽ nói với Galina.”

Hấn bỏ đi, trong chốc lát, không ai chuyển động hay nói gì. Rồi Dimitri nhìn người phụ nữ, nói bằng tiếng Nga. Cô vẫn đứng đó, chết lặng.

Rồi cô tiến lại gần, cẩn thận đặt khay lên bàn gần đi văng. Cô nhắc chiếc nắp đậy bằng bạc lên, để lộ một đĩa pizza xúc xích đầy pho mát. Dù trong hoàn cảnh nào đi nữa, ai đó mang pizza tới cho tôi trong căn nhà của Strigoi nghe cũng thật nực cười. Giờ, sau khi nghe Dimitri đe dọa biến tôi thành Strigoi và dã tâm của Nathan dùng tôi để bắt Lissa, chẳng còn gì nực cười nữa. Dù là Rose Hathaway cũng chỉ đùa cợt có mức độ. Bên cạnh chiếc pizza là bánh sô cô la hạnh nhân lớn, phủ đầy kem. Những món ăn tôi thích, Dimitri vẫn nhớ.

“Bữa trưa,” anh nói. “Không có độc.”

Mọi thứ trên khay trông thật ngon lành, nhưng tôi lắc đầu. “Em không định ăn.”

Anh nhướn mày. “Em muốn gì khác sao?”

“Em chẳng muốn gì vì em không định ăn gì hết. Nếu anh không định giết em, em sẽ tự làm thế.” Giờ tôi mới nghĩ ra trong phòng thiếu vũ khí

cũng là để bảo vệ tôi.

“Bằng cách nhịn đói đến chết?” Có sự thích thú đen tối trong mắt anh. “Anh sẽ thức tỉnh em trước đó rất lâu.”

“Sao anh không làm thế luôn đi?”

“Vì anh muốn chờ cho tới khi em tự nguyện.” Trời ạ, anh nói nghe giống Abe làm sao, trừ việc đập vỡ xương bánh chè của kẻ khác nghe vẫn còn mềm mỏng hơn nhiều.

“Anh sẽ phải chờ lâu đấy,” tôi đáp.

Dimitri cười to. Tiếng cười của anh hồi còn là ma cà rồng lai rất hiếm hoi, và nghe thấy nó luôn khiến tôi sung sướng. Giờ nó không còn sự ấm áp bao trùm tôi nữa. Âm thanh lạnh giá và đầy đe dọa. “Để xem.”

Trước khi tôi kịp trả lời, anh đã đứng trước mặt tôi. Bàn tay anh luồn ra sau gáy tôi, kéo tôi sát lại, và anh nâng cằm tôi lên, ấn môi lên môi tôi. Đôi môi anh cũng lạnh như làn da... nhưng lại có gì đó ấm áp. Một giọng nói trong tôi gào lên ghê tởm... đồng thời, tôi mất cảm giác về thế giới xung quanh khi chúng tôi hôn nhau và gần như quay lại lúc trong túp lều canh.

Anh dừng lại nhanh như lúc trước, để mặc tôi tròn mắt thờ hồn hển. Anh thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ vào người phụ nữ.

“Đây là Inna.” Cô nhìn lên khi nghe tên mình, tôi nhận ra cô không lớn hơn tôi. “Cô ấy cũng làm cho Galina và sẽ chăm sóc em. Cần gì em cứ bảo. Cô ấy không nói được nhiều tiếng Anh, nhưng sẽ hiểu ra.” Anh nói vài câu với Inna, và cô ngoan ngoãn theo anh ra cửa.

“Anh định đi đâu?”

“Anh có việc phải làm. Hơn nữa, em cần thời gian suy nghĩ.”

“Chẳng có gì phải nghĩ.” Tôi cố ra vẻ thách thức hết mức có thể.

Vẻ thách thức của tôi không dữ dội lắm, vì tất cả những lời tôi nói chỉ khiến anh mỉm cười chế giễu, rồi bỏ đi cùng Inna, để tôi lại một mình trong nhà tù xa hoa này.

Mười chín

VỚI DANH NGHĨA MỘT NGƯỜI VẪN DẠY DỠ DENIS về sự kiểm chế, tôi không phải là một hình mẫu lí tưởng lắm. Ngay sau khi bị bỏ lại một mình, tôi tiếp tục thử tìm mọi cách để thoát ra – nhấn mạnh phần “thử.”

Theo lời Nathan, dường như giữ một người ở nơi này là điều hiếm hoi, nhưng từ những gì tôi biết, nơi này được xây dựng để giam giữ. Cửa chính và cửa sổ vẫn im lìm, dù tôi đập hay ném đồ vào nó mạnh đến đâu đi nữa. Tôi không cả thèm dùng tới cái ghế, mà lấy một chiếc bàn trong phòng, hi vọng thêm được chút sức mạnh. Không ăn thua. Khi thấy không hiệu quả, tôi còn cố nhập bùa mã số lên bàn phím trên cửa. Cũng vô dụng.

Cuối cùng, kiệt sức, tôi đổ nhào xuống ghế sofa và cố phân tích các lựa chọn. Quá trình diễn ra nhanh chóng. Tôi đang bị kẹt trong một căn nhà đầy Strigoi. Được, tôi không rõ lắm, nhưng tôi biết có ít nhất là ba tên ở đây, quá nhiều với tôi. Dimitri từng nói “khu đất,” khiến tôi không mấy thoải mái. Khu đất nào cũng rộng. Việc tôi ở trên tầng bốn chứng minh điều đó. Một nơi rộng lớn có nghĩa là rất nhiều phòng cho rất nhiều ma cà rồng trú ngụ.

Một điều an ủi duy nhất là bọn Strigoi không hợp tác với nhau. Rất hiếm tìm ra một nhóm lớn hoạt động chung. Tôi đã từng vài lần chứng kiến - vụ tấn công học viện là một trong số đó. Chúng đến vì vòng pháp thuật của trường bị phá hỏng, và trở thành một sự khích lệ lớn cho bọn Strigoi tập hợp lại. Dù có cố hợp tác với nhau, sự đoàn kết cũng nhanh chóng kết thúc. Xích mích giữa Nathan và Dimitri đã chứng minh điều đó.

Dimitri.

Tôi nhắm mắt. Dimitri là nguyên nhân tôi ở đây. Tôi tới để giải thoát anh khỏi trạng thái kẻ chết đang sống và đã thất bại, như anh đã nói.

Giờ, tôi đang trên bờ vực phải nhập bọn với anh. Ồ, làm tốt lắm, Rose. Tôi rùng mình, cố tưởng tượng khi trở thành một trong số đó. Vành đỏ quanh con người. Nước da rám nắng trở thành nhợt nhạt. Tôi không thể vẽ ra, và hi vọng rằng mình không bao giờ phải thấy mình trở thành như thế. Strigoi không có hình ảnh phản chiếu. Điều này sẽ khiến việc làm tóc của tôi trở nên chật vật.

Sự thay đổi đáng sợ nhất sẽ là ở bên trong, mất đi mối quan hệ với linh hồn. Cả Dimitri và Nathan đều trở nên độc ác và đối lập nhau. Dù không có tôi để khơi mào chiến tranh, chẳng bao lâu nữa họ cũng tìm ra cách khác để lao vào nhau. Tôi hiểu chiến, nhưng luôn vì tình cảm với người khác. Strigoi đánh nhau vì chúng thích đổ máu. Tôi không muốn trở thành kẻ tìm kiếm máu và bạo lực chỉ vì ý thích.

Tôi không muốn tin Dimitri là kẻ như vậy, nhưng hành động của anh đã chứng minh anh là Strigoi. Tôi cũng biết anh phải uống máu để sống sót. Strigoi có thể chống chịu lâu hơn Moroi, nhưng đã hơn một tháng kể từ khi anh biến đổi. Không nghi ngờ gì nữa, anh đã đi sẵn, và Strigoi gần như luôn giết nạn nhân vì bữa ăn của mình. Tôi không thể hình dung ra Dimitri như thế... không phải người tôi biết.

Tôi mở mắt. Ý nghĩ ăn uống khiến bữa trưa quay lại với tôi. Pizza và bánh sô cô la hạnh nhân. Hai món ăn hoàn hảo trên đời. Món pizza đã lạnh ngắt sau những nỗ lực bỏ trốn của tôi, nhưng khi tôi nhìn đĩa, cả nó và bánh sô cô la trông thật ngon lành. Nếu ánh sáng bên ngoài là chỉ dẫn, từ lúc Dimitri bắt tôi tới giờ chưa tới hai mươi tư giờ, nhưng cũng sắp. Đã lâu không có thức ăn gì, và tôi thèm thường nhìn món bánh, dù nó có nguội hay không. Tôi thực sự không muốn chết đói.

Tất nhiên, tôi cũng không muốn trở thành Strigoi, nhưng tình hình vượt xa những điều tôi muốn. Tuyệt thực sẽ rất mất thời gian, và tôi ngờ rằng Dimitri nói đúng: anh sẽ biến đổi tôi trước khi tôi có cơ hội chết đói. Tôi sẽ phải tìm cách khác để chết. Chúa ơi, tôi hoàn toàn không muốn thế

chút nào, và đồng thời, tôi quyết định giữ sức cho một cơ hội thoát hiểm mong manh.

Ngay sau khi ra quyết định, tôi ngẫu nhiên hết số đồ ăn trong vòng ba phút. Tôi không biết bọn Strigoi thuê ai để nấu nướng - Strigoi không thể ăn đồ thường, không giống như Morori - nhưng các món thật tuyệt diệu. Một phần trong tôi chỉ ra rằng tôi được cung cấp đồ ăn không kèm thìa đĩa. Rõ ràng họ đã nghĩ tới mọi phương án tôi có thể kiếm được vũ khí. Miệng tôi đầy miếng bánh sô cô la cuối cùng khi cánh cửa mở ra. Inna lặng lẽ đi vào, cánh cửa gần như đóng lại ngay lập tức.

“Chó chết!” Hay ít ra tôi định nói thế qua cái miệng đầy thức ăn. Trong lúc tôi đang đấu tranh tư tưởng ăn hay không, tôi nên quan sát cửa mới đúng. Dimitri nói Inna sẽ chăm sóc tôi. Tôi phải chờ để hạ cô. Thế mà cô bước vào lúc tôi không chú ý. Tôi lại bỏ lỡ cơ hội.

Cũng như lúc ở gần Dimitri và Nathan, Inna rất ít khi nhìn vào mắt. Cô ôm một đồng quần áo trong tay, đứng trước tôi, giơ chúng ra. Tôi ngần ngại nhận lấy và đặt chúng lên đi văng bên cạnh mình.

“Ừm, cảm ơn.”

Cô chỉ vào khay thức ăn trống rỗng, ngượng ngập nhìn tôi, đôi mắt nâu dò hỏi. Nhìn thẳng vào cô, tôi nhận ra cô rất xinh xắn. Cô còn trẻ hơn tôi, khiến tôi tự hỏi tại sao cô lại phải vào đây làm việc. Hiểu câu hỏi của cô, tôi gật đầu.

“Cảm ơn.”

Cô nâng khay lên và chờ thêm giây lát. Tôi không hiểu lắm, và nghĩ ra cô đang chờ xem tôi có muốn gì khác không. Tôi chắc chắn không dịch nổi cụm từ “mã số cho khóa cửa.” Vì thế tôi nhún vai xua cô đi, đầu óc quay cuồng nhìn cô đi ra cửa. Tôi nên chờ cô mở cửa rồi lao tới. Lập tức, một phản ứng đối lập dâng lên, chần chừ khi hạ một người vô tội. Một ý nghĩ khác bật lại: Chọn mình hay Inna. Tôi căng thẳng.

Inna ghé sát vào cửa lúc bấm mã số, chặn tầm nhìn của tôi lại. Nhìn cô bấm, tôi nghĩ dãy số khá dài. Cánh cửa mở ra, tôi gồng mình lên chuẩn bị

hành động. Rồi cuối cùng tôi quyết định dừng lại.

Theo những gì tôi biết, chắc chắn có một đội quân Strigoi ngoài kia. Nếu tôi lợi dụng Inna để thoát ra, tôi sẽ chỉ có cơ hội một lần mà thôi. Tôi cần phải tận dụng. Vì vậy, thay vì nhảy lên, tôi hơi rướn người để nhìn qua cô. Cô cũng nhanh nhẹn như trước, ra khỏi cửa ngay sau khi mở khóa. Trong khoảnh khắc đó, tôi nhận biết được một hành lang ngắn với một cánh cửa nặng nề khác thì phải.

Tuyệt lắm. Nhà tù hai lớp cửa. Nếu tôi theo cô, cánh cửa kia sẽ chặn tôi thoát ra ngay lập tức. Cô sẽ chỉ phải chờ bên cánh cửa khóa kia, cho tới khi đội Strigoi hỗ trợ xuất hiện. Hai lớp cửa khiến mọi thứ khó khăn hơn, nhưng ít ra hiểu rõ kết cấu cũng cho tôi một tia hi vọng mong manh. Tôi chỉ cần biết nên làm gì với những thông tin đó, miễn là tôi đừng tự trói chân trói tay mình vì hành động ngay lúc này. Theo tôi hiểu, Dimitri sẽ đi vào và biến tôi thành Strigoi.

Tôi thở dài. Dimitri, Dimitri, Dimitri.

Tôi nhìn xuống, mất một lúc mới thấy Inna mang gì tới cho mình. Trang phục hiện tại của tôi không có vấn đề gì, nhưng nếu tôi ở đây lâu hơn, quần jeans và áo phông của tôi sẽ trở nên rất tửm.

Giống như Tamara, có người muốn diện cho tôi.

Những trang phục Inna mang tới đều là váy cho cỡ người tôi. Một chiếc váy ống lụa đỏ. Một chiếc váy đan tay dài ôm sát người viền sa tanh. Một chiếc đầm voan dài chấm gót.

“Ôi, tuyệt. Mình là búp bê.”

Bới tung đồng quần áo lên, tôi thấy có vài bộ đồ ngủ, cùng với đồ lót. Tất cả đều bằng sa tanh và lụa. Thứ trông dân dã nhất là chiếc váy len xanh lục, nhưng nó cũng được làm từ loại len cashmere mềm mại.

Tôi cầm nó lên, cố tưởng tượng mình thực hiện vụ đào thoát táo tợn với chiếc váy này. Không. Lắc đầu, tôi ném nó qua một bên. Có vẻ như tôi sẽ phải mặc bộ đồ nhàu nát này thêm một thời gian.

Tôi đi đi lại lại, suy nghĩ về kế hoạch trốn thoát vô ích của mình lần thứ một triệu. Và tôi nhận ra mình mệt mỏi thế nào. Ngoài lần bất tỉnh vì bị Dimitri đánh vào đầu, tôi chưa ngủ suốt hơn một ngày nay. Quyết định có chịu đựng hay không cũng giống như quyết định xử lí đồng đồ ăn. Có nên lơ là cảnh giác? Tôi cần sức mạnh, nhưng mỗi sự nhượng bộ sẽ khiến tôi rơi vào rủi ro hơn.

Cuối cùng, tôi bỏ cuộc, và khi nằm xuống chiếc giường khổng lồ, một ý tưởng chợt nảy ra trong tôi. Tôi đang hoàn toàn không có sự giúp đỡ. Nếu Adrian đến thăm trong giấc ngủ của tôi, tôi sẽ kể cho anh nghe mọi chuyện. Đúng là tôi đã bảo anh tránh xa tôi ra, nhưng anh chưa từng nghe lời tôi. Tại sao lần này lại khác biệt? Tôi tập trung nghĩ tới anh trong lúc chờ giấc ngủ kéo tới, như thế tâm trí tôi sẽ ra tín hiệu nào đó gọi anh tới.

Vô ích. Không có cuộc viếng thăm trong mơ nào, và khi thức dậy, tôi ngạc nhiên thấy điều đó làm mình đau đớn. Dù Adrian có mê mẩn Avery, tôi vẫn không thể quên anh đã tử tế với Jill thế nào trong lần cuối tôi gặp họ. Anh cũng lo lắng về Lissa, không thể hiện sự vô tư và giả vờ oai phong nào. Anh nghiêm túc và... ngọt ngào. Cổ họng tôi nghẹn lại. Cứ cho là tôi không thích anh đi, thì cách tôi đối xử với anh cũng vẫn quá tệ. Tôi đã mất cả tình bạn lẫn cơ hội cầu cứu.

Tiếng lật giấy nhẹ nhàng khiến tôi giật mình ngồi thẳng dậy. Có người trong phòng khách, quay lưng lại phía tôi, và mất một lúc tôi mới nhận ra là ai. Dimitri.

“Anh làm gì ở đây?” tôi hỏi, trèo ra khỏi giường. Trong lúc chơi với, tôi không nhận ra cơn buồn nôn.

“Chờ em thức dậy,” Dimitri đáp, không thềm ngoảnh đầu lại. Anh quá tự tin, cho rằng tôi không đủ khả năng gây tổn hại cho anh, mà tự tin cũng phải.

“Nghe có vẻ buồn tẻ.”

Tôi bước vào phòng khách, đi tránh xa anh và dựa vào tường. Vòng tay ngang ngực, tôi thấy an tâm hơn trong tư thế tự vệ vô nghĩa đó.

“Không buồn tẻ lắm. Anh có bầu bạn.”

Dimitri nhìn về phía tôi, tay giở cuốn sách. Một cuốn sách Viễn Tây. Thói quen cũ này khiến tôi sốc chẳng kém gì vẻ ngoài mới của anh. Có điều gì đó quá đỗi... bình thường. Anh vẫn thích đọc tiểu thuyết Viễn Tây hồi còn là ma cà rồng lai, và tôi vẫn chế nhạo rằng anh thích trở thành một chàng cao bồi. Không hiểu sao tôi nghĩ sở thích của anh sẽ thay đổi. Hi vọng một cách phi lí, tôi nhìn anh để xem có nhận ra dấu hiệu biến chuyển tích cực nào không, chẳng hạn anh đã trở về như ngày xưa trong lúc tôi say ngủ. Cả một tháng rưỡi kia biết đâu chỉ là một giấc mơ.

Không. Đôi mắt đỏ và vẻ mặt khắc nghiệt nhìn tôi. Hi vọng tan vỡ.

“Em đã ngủ rất lâu,” Dimitri nói thêm. Tôi nhìn nhanh ra cửa. Đen kịt. Đã đến đêm. Chết tiệt. Tôi chỉ muốn một giấc ngủ hai tiếng. “Và em đã ăn.”

Sự thích thú trong giọng anh khiến tôi bực dọc. “Phải, thế đấy, em rất kém chịu đựng trước món pizza xúc xích. Anh muốn gì nào?”

Dimitri đánh dấu vào cuốn sách và đặt nó lên bàn. “Muốn gặp em.”

“Thật à? Em tưởng mục tiêu duy nhất của anh là biến em thành một kẻ đội mồ sống dậy.”

Anh không thừa nhận, khiến tôi càng bực hơn. Tôi ghét cảm giác bị lừa dối. Anh bảo tôi ngồi xuống.

“Em đứng mãi không mệt à?”

“Em vừa dậy. Hơn nữa, nếu em có thể đứng suốt cả tiếng đồng hồ ném bàn ném ghế thì đứng chút ít này có là gì.”

Tôi không biết tại sao mình vẫn đốp chát như thường lệ. Thực ra, xét theo hoàn cảnh này, lẽ ra tôi chỉ nên lờ anh đi. Tôi nên im lặng thay vì tham gia. Tôi đoán bản thân tôi hi vọng nếu mình vẫn đùa như thường lệ, tôi sẽ có được các phản ứng của Dimitri ngày xưa. Tôi nén một tiếng thở dài. Lại nữa rồi, tôi quên mất các bài học của Dimitri. Strigoi không phải con người ngày xưa của họ.

“Ngồi xuống cũng chỉ là chuyện nhỏ,” anh trả lời. “Anh nói với em rồi, anh không định làm tổn thương em.”

“*Tổn thương* mang nghĩa chủ quan.” Rồi, đột nhiên ra vẻ không sợ, tôi đi tới ngồi lên chiếc ghế đối diện anh. “Giờ anh vui lòng chưa?”

Dimitri nghiêng đầu, vài sợi tóc nâu rũ ra khỏi cái đuôi ngựa nhỏ sau gáy. “Em vẫn đẹp, sau khi ngủ và chiến đấu.” Mắt anh nhìn lên đám quần áo tôi ném ra nền nhà. “Em không thích bộ nào à?”

“Em không ở đây chơi trò điện đồ. Trang phục thiết kế không thể dụ dỗ em tham gia câu lạc bộ Strigoi.”

Dimitri nhìn tôi thật lâu. “Sao em không tin anh?”

Tôi nhìn lại, bằng ánh mắt thiếu tin tưởng. “Tại sao anh có thể hỏi như thế? Anh bắt cóc em. Anh giết người vô tội để sinh tồn. Anh không còn như xưa.”

“Anh ưu việt hơn, anh nói rồi. Còn người vô tội...” Anh nhún vai. “Không có ai thực sự vô tội. Hơn nữa, thế giới này gồm những kẻ săn mồi và con mồi. Kẻ mạnh khuất phục kẻ yếu. Đó là một phần của quy luật tự nhiên. Em vẫn thích điều đó mà, nếu như anh nhớ chính xác.”

Tôi đưa mắt đi nơi khác. Ở trường, môn học không liên quan tới giám hộ mà tôi thích nhất là sinh học. Tôi thích đọc về hành vi của động vật, về sự đấu tranh sinh tồn. Dimitri là lựa chọn hàng đầu của tôi, là người bạn mạnh nhất trong số các đấu thủ

“Khác nhau,” tôi đáp.

“Nhưng không khác theo cách em nghĩ. Tại sao uống máu lại kì lạ với em nhỉ? Moroi vẫn uống máu. Em chấp nhận cho họ làm thế cơ mà.”

Tôi giật mình, không muốn nhớ lại chuyện tôi vẫn để Lissa uống máu mình khi chúng tôi sống trong thế giới loài người. Tất nhiên tôi không muốn nghĩ tới dòng endorphin đi kèm suýt nữa làm tôi nghiện.

“Họ không giết ai.”

“Họ đã bỏ lỡ cơ hội. Nó rất tuyệt diệu,” Dimitri thở ra, và nhắm mắt lại trong chốc lát. “Uống máu kẻ khác... nhìn sự sống tàn lụi trong họ và

thấy nó tràn vào mình... đó là cảm giác tuyệt diệu nhất trên đời.”

Nghe anh nói chuyện giết người khiến cơn buồn nôn của tôi dâng lên. “Thật bệnh hoạn và sai trái.”

Tôi không kịp phản ứng. Dimitri nhảy tới túm lấy tôi, kéo về phía anh và ngã tôi ra đi văng. Cánh tay anh vẫn ôm chặt tôi, anh nửa nằm trên tôi, nửa nằm bên cạnh. Tôi choáng váng tới mức không động đậy nổi.

“Không, không hề. Em phải tin anh. Em sẽ thích. Anh muốn được ở bên em, Rose. Thực sự ở bên em. Chúng ta tự do thoát khỏi những luật lệ kẻ khác đặt ra. Giờ chúng ta có thể ở bên nhau, mạnh nhất trong những kẻ mạnh, có được mọi thứ ta muốn. Chúng ta rồi sẽ mạnh như Galina. Chúng ta sẽ có một nơi giống thế này, của riêng hai ta.”

Dù những phần da hở của anh lạnh lẽo, nhưng chỗ áp sát vào người tôi lại ấm. Màu đỏ trong mắt anh ánh lên ở khoảng cách gần, khi anh nói, tôi nhìn thấy răng nanh. Tôi đã quen nhìn thấy răng nanh của Moroi, nhưng với anh... thật kinh tởm. Tôi bần khoản chuyện đây anh ra nhưng lập tức gạt ý ưởng ấy đi. Nếu Dimitri muốn giữ tôi nằm im, tôi phải nằm im.

“Em chẳng cần thứ gì cả,” tôi nói.

“Em không muốn anh sao?” anh hỏi với nụ cười gian xảo. “Em đã từng muốn anh.”

“Không,” tôi đáp, biết rằng mình nói dối.

“Thế em muốn gì? Về học viện? Phục vụ bọn Moroi luôn muốn đẩy em vào nguy hiểm mà không hề suy nghĩ? Nếu em muốn cuộc sống đó, tại sao em đến đây?”

“Em tới để giải thoát cho anh.”

“Anh tự do. Và nếu em thực sự muốn giết anh, em đã làm rồi.” Anh hơi nhích người, dựa sát vào cổ tôi. “Em đã không thể.”

“Em đã bối rối. Sẽ không có chuyện đó nữa.”

“Cứ cho là nó đúng. Cứ cho là giờ em giết được anh đi. Cứ cho là em có thể thoát được. Rồi sao nữa? Em về nhà? Em về với Lissa và để bóng tối của linh hồn chảy vào mình?”

“Em không biết,” tôi đáp thẳng thừng. Đó là sự thật. Các kế hoạch của tôi chưa từng vượt qua mục tiêu tìm kiếm anh.

“Nó sẽ chiếm lĩnh em, em biết đấy. Ngay khi cô ấy dùng pháp thuật, dù em có ở xa đến đâu đi nữa, em cũng sẽ thấy phản ứng phụ. Cho tới chừng nào cô ấy còn sống.”

Tôi cứng người, đẩy mặt anh ra. “Thế là sao? Anh định tham gia với Nathan và đi săn tìm cô ấy?”

“Cô ấy có chuyện gì cũng chẳng liên quan tới anh. Chỉ có em thôi. Nếu em được thức tỉnh, Lissa sẽ không còn là mối đe dọa với em nữa. Em sẽ tự do. Mối liên kết của em sẽ bị phá vỡ.”

“Còn cô ấy thì sao? Cô ấy sẽ bị bỏ lại một mình.”

“Anh nói rồi, chẳng liên quan tới anh. Chỉ cần ở bên em thôi.”

“Thế à? Ồ, em không muốn ở bên anh.”

Anh quay mặt tôi về phía anh để hai chúng tôi nhìn nhau. Tôi lại lẫn lộn cảm xúc ở bên Dimitri mà không phải bên Dimitri. Yêu thương và sợ hãi.

Anh nheo mắt. “Anh không tin em.”

“Anh tin gì cũng được. Em không muốn nữa.”

Môi anh cong lên thành một nụ cười đáng sợ. “Em nói dối. Anh biết. Anh vẫn luôn biết.”

“Đúng thế. Ngày xưa em muốn anh. Giờ em không muốn anh nữa.” Nếu tôi cứ nói thế, điều đó sẽ trở thành sự thật.

Dimitri ghé sát hơn, và tôi đỡ ra. Nếu tôi dịch chuyển thêm nửa tấc nữa, đôi môi chúng tôi sẽ chạm vào nhau. “Về ngoài của anh... sức mạnh của anh, phải, có khác. Ưu việt hơn. Nhưng còn lại, anh vẫn thế, Roza. Bản chất của anh không thay đổi. Mối quan hệ của chúng ta không thay đổi. Em chỉ chưa thấy mà thôi.”

“Mọi thứ đã thay đổi.” Đôi môi anh thật gần, và tôi nghĩ mãi về nụ hôn say đắm ngăn ngủi anh dành cho tôi lần trước ở đây. Không, không, không. Đừng nghĩ về nó.

“Nếu anh thay đổi, tại sao anh không ép em thức tỉnh? Tại sao anh cho em lựa chọn?” Dimitri hỏi.

Một câu trả lời gay gắt suýt vượt khỏi miệng tôi. Một câu hỏi hay. Tại sao anh cho tôi lựa chọn? Strigoi không bao giờ cho nạn nhân lựa chọn. Chúng chỉ giết chóc tàn nhẫn và đoạt lấy thứ mình muốn. Nếu Dimitri thực sự muốn biến đổi tôi, lẽ ra anh đã làm thế ngay khi bắt được tôi. Đã hơn một ngày qua, và anh để tôi trong sự xa hoa này. Tại sao? Nếu anh biến đổi tôi, tôi tin chắc mình cũng độc địa như anh.

Mọi thứ sẽ đơn giản hơn nhiều.

Thấy tôi im lặng, anh nói tiếp. “Và nếu anh khác, tại sao em đáp lại nụ hôn của anh?”

Tôi vẫn không biết nói gì, nụ cười của anh nở rộng hơn. “Không có câu trả lời. Em biết anh nói đúng.”

Đôi môi anh đột ngột tìm đến môi tôi. Tôi hơi kêu lên phản đối, tuyệt vọng tìm cách thoát khỏi vòng tay anh. Cảm xúc tương tự tràn lên. Đôi môi anh lạnh lẽo, nhưng cái hôn cháy bỏng. Lửa và băng. Anh nói đúng - tôi đã đáp lại.

Lí trí của tôi tuyệt vọng gào lên rằng điều này sai trái. Lần trước, anh đã dừng lại nhanh chóng. Lần này không.

Và chúng tôi tiếp tục hôn nhau, lí trí càng lúc càng mờ nhạt. Tình yêu dành cho Dimitri chiếm lĩnh tôi, hân hoan cảm nhận cơ thể anh, trước cái cách anh vẫn luồn tay vào tóc tôi, để cho các ngón tay mắc vào đó. Tay kia của anh trượt xuống lưng áo tôi, lạnh lẽo chạm vào làn da ấm của tôi. Tôi áp sát vào anh và cảm thấy cái hôn nồng nhiệt hơn như khi đam mê của anh dâng lên.

Rồi, đúng lúc đó, lưỡi tôi hơi chạm vào đầu nhọn của răng nanh. Giống như bị dội một thùng nước lạnh. Tôi cố hết sức bình sinh, giật ra, kết thúc nụ hôn. Tôi nghĩ tay anh hơi thả lỏng trong giây lát khiến tôi thoát ra được.

Tôi thở hổn hển, toàn thân khao khát anh. Chỉ còn tâm trí tôi là kiểm soát được, tạm thời là thế. Chúa ơi, tôi làm gì thế? Đây không phải Dimitri mà mày biết. Không phải anh ấy. Tôi đang hôn một con quái vật. Nhưng cơ thể tôi không dám chắc.

“Không,” tôi thì thào, ngạc nhiên thấy mình đáng thương. “Không. Chúng ta không thể làm thế này.”

“Em chắc chứ?” Dimitri hỏi. Tay anh vẫn lùa trong tóc tôi, và mạnh mẽ xoay đầu tôi lại đối mặt anh. “Em vẫn không bận tâm mà. Mọi thứ sẽ vẫn như trước... như trong túp lều... Lúc đó rõ ràng em muốn...”

Túp lều...

“Không,” tôi lặp lại. “Em không muốn.”

Anh chạm môi vào má tôi và nhẹ nhàng hôn xuống cổ tôi. Một lần nữa, tôi thấy khao khát anh, tôi cảm ghét bản thân yếu đuối của mình.

“Thế này thì sao?” anh hỏi, gần như thì thầm. “Em muốn thế này chứ?”

“Thế...”

Đột ngột, một vết đâm sắc nhọn của răng nanh nhói trên da tôi khi miệng Dimitri chạm vào nơi cổ. Trong khoảnh khắc, tôi đau đớn. Đau và kinh khủng.

Rồi cơn đau biến mất. Một luồng sung sướng và vui tươi ulla vào trong tôi. Thật dễ chịu. Tôi chưa từng cảm thấy tuyệt diệu như thế.

Nó khiến tôi nhớ lại lúc Lissa uống máu tôi. Lúc đó cũng tuyệt, nhưng lần này... lần này tuyệt hơn mười lần. Trăm lần. Cảm giác từ vết cắn của Strigoi mạnh hơn của Moroi nhiều lần. Giống như lần đầu được yêu, chìm trong cảm giác vui tươi say đắm.

Khi anh dừng lại, dường như mọi điều hạnh phúc tuyệt diệu trên đời biến mất. Anh lấy tay lau miệng, và tôi tròn mắt nhìn anh. Bản năng gốc của tôi định hỏi sao anh dừng lại, nhưng rồi, tôi cố đấu tranh với cơn mê mèm ngây ngất mà vết cắn của anh mang đến.

“Tại sao... cái gì...” Lời nói của tôi lú lú. “Anh nói em được lựa chọn...”

“Em vẫn được lựa chọn,” Dimitri đáp. Đôi mắt anh mở to, hơi thở hỗn hển. Anh cũng bị ảnh hưởng như tôi. “Anh không làm thế này để thức tỉnh em, Roza. Một vết cắn sẽ không thể biến đổi em. Cái này... ồ, chỉ để cho vui...”

Rồi anh ghé miệng vào cổ tôi để uống tiếp, và tôi mất cảm giác.

Hai mươi

NHỮNG NGÀY SAU ĐÓ GIỐNG NHƯ MỘT GIẤC MƠ. Thực sự, tôi không biết đã bao nhiêu ngày trôi qua. Có lẽ là một ngày. Có lẽ là hàng trăm ngày.

Tôi cũng mất dấu ngày và đêm. Thời gian của tôi được tính bằng có-Dimitri và không-Dimitri. Anh là thế giới của tôi. Khi anh không có mặt, từng phút trôi qua đau khổ. Tôi tìm cách giết thời gian, nhưng mỗi giây dường như kéo dài vô tận. Tôi nằm trên ghế hàng giờ, lơ mơ nắm bắt thế giới xung quanh. Trong căn phòng xa hoa này, tôi có truyền hình vệ tinh, cũng có nghĩa tôi có các chương trình của Mỹ. Dù vậy, nhiều lúc tôi không thực sự phân biệt nổi tiếng Anh hay tiếng Nga có gì khác nhau.

Inna vẫn tiếp tục kiểm tra tôi đều đặn. Cô mang đồ ăn tới và dọn dẹp giúp tôi - tôi đang mặc những bộ váy - và im lặng chờ đợi xem tôi có cần gì khác không. Chẳng bao giờ - từ cô. Tôi chỉ cần Dimitri. Mỗi lần cô đi, đầu đó trong tôi nhớ ra mình phải làm gì đó... đi theo cô, đúng thế. Tôi đã từng lên kế hoạch kiểm tra lối ra và lợi dụng cô để trốn thoát, đúng không? Giờ đây, kế hoạch đó chẳng có gì hấp dẫn. Làm thế rất mất công sức.

Rồi cuối cùng Dimitri cũng sẽ tới, và sự buồn tẻ kết thúc. Chúng tôi nằm trên giường, trong vòng tay nhau. Chúng tôi không quan hệ, nhưng đã hôn và đụng chạm, say mê khám phá cơ thể nhau - đôi khi với rất ít quần áo trên người. Sau một thời gian, tôi thấy thật khó tin rằng mình từng sợ anh xuất hiện. Tất nhiên, đôi mắt vẫn gây sốc, nhưng anh vẫn đẹp tuyệt vời... vẫn hấp dẫn khó tin. Sau khi chúng tôi nói chuyện và gần gũi - đôi khi suốt nhiều giờ - tôi sẽ để anh cắn. Và rồi tôi cảm nhận được nó... cảm giác tuyệt diệu của hóa chất làm tiêu tan mọi vấn đề. Mọi nghi ngờ trước sự

tồn tại của Chúa biến mất trong khoảnh khắc đó, bởi tôi tin chắc, tin chắc mình đã chạm đến Chúa khi tận hưởng vết cắn kia. Đây là thiên đường.

“Để anh xem cổ em nào,” một hôm anh nói.

Chúng tôi đang nằm cạnh nhau như mọi ngày. Tôi đang nằm nghiêng, anh dựa sát sau lưng tôi, một tay vòng ngang eo tôi. Tôi quay lại, gạt tóc bám trên cổ. Chiếc váy hôm nay tôi mặc là một chiếc váy ngắn xanh dương, làm từ chất liệu nhẹ, bông bênh.

“Anh đã muốn rồi à?” tôi hỏi. Anh thường không cắn tôi cho tới trước lúc đi. Dù một phần tôi mong mỗi vết cắn đó và háo hức chờ đợi cảm giác phiêu diêu nó mang lại, tôi vẫn thích thú những khoảnh khắc trước đó. Đây là lúc lượng endorphin trong máu tôi ở mức thấp nhất, nên tôi có thể nói chuyện được. Chúng tôi thường nói về các trận đánh mình vẫn tham gia hay cuộc sống anh tưởng tượng cho cả hai chúng tôi khi tôi trở thành Strigoi. Không có gì quá mùi mẫn - dù vậy vẫn dễ chịu.

Tôi căng người mong đợi vết cắn. Thật ngạc nhiên, anh không ghé lại và cắn ngáp răng nanh lên cổ tôi. Anh thò tay vào túi, lấy ra một chiếc vòng cổ. Nó là vàng trắng hoặc bạch kim - tôi không có kỹ năng phân biệt - gắn ba viên bích ngọc xanh đậm to bằng đồng 25 xu. Tuần này anh đã mua cho tôi nhiều đồ trang sức, và tôi thề là cứ món đồ sau lại đẹp hơn món đồ trước.

Tôi kinh ngạc ngắm nhìn vẻ đẹp của nó, khi những viên đá xanh lấp lánh trong ánh sáng. Anh đặt chiếc vòng lên cổ tôi và khóa nó lại sau gáy. Lướt đầu ngón tay dọc theo chiếc vòng, anh gạt đầu ửng ý.

“Đẹp lắm.” Ngón tay anh chuyển xuống dây áo. Anh trượt tay xuống dưới nó, khiến tôi rùng mình sung sướng. “Rất hợp.”

Tôi mỉm cười. Ngày xưa, Dimitri gần như chưa bao giờ tặng quà cho tôi. Anh không có điều kiện, và tôi cũng không cần. Bây giờ, tôi luôn luôn lóa mắt vì những món quà anh luôn mang theo mỗi lần ghé thăm.

“Anh lấy ở đâu thế?” tôi hỏi. Chiếc dây kim loại lạnh trên làn da ửng đỏ của tôi nhưng không thể đến mức lạnh lẽo như ngón tay anh.

Anh cười gian xảo. “Anh có nguồn.”

Giọng nói chỉ trích trong đầu tôi đôi khi truyền qua được cơn mơ màng tôi đang sống, chỉ ra rằng tôi đang dính dáng tới một băng nhóm ma cà rồng. Những lời cảnh báo lập tức bị chèn xuống, chìm vào sự tồn tại mơ hồ của tôi. Làm sao tôi thất vọng được với chiếc vòng cổ đẹp đến thế này? Tôi đột nhiên thấy thú vị.

“Anh giống hệt Abe.”

“Ai?”

“Một người em gặp. Abe Mazur. Ông ta kiểu như một ông trùm cướp bóc gì đó... ông ta theo em suốt.”

Dimitri sững người. “Abe Mazur theo em?”

Tôi không thích vẻ tăm tối đột nhiên bao trùm lên anh. “Phải. Sao vậy?”

“Tại sao? Ông ta muốn gì ở em?”

“Em không biết. Ông ta cứ hỏi tại sao em tới Nga, nhưng cuối cùng bỏ cuộc và chỉ bắt em phải đi. Em nghĩ ai đó ở nhà đã thuê ông ta tìm em.”

“Anh không muốn em lại gần Abe Mazur, ông ta rất nguy hiểm.” Dimitri đang giận, tôi ghét điều đó. Một lúc sau, cơn giận tan đi, anh vuốt tay dọc cánh tay tôi, kéo dây áo trễ xuống hơn. “Tất nhiên, người như ông ta sẽ chẳng là vấn đề gì khi em thức tỉnh.”

Đâu đó trong tâm khảm, tôi tự hỏi liệu Dimitri có câu trả lời tôi muốn về Abe - về những việc Abe làm. Nhưng nói về Abe khiến Dimitri tức giận, tôi sợ điều đó nên vội vàng đổi chủ đề.

“Hôm nay anh làm gì thế?” tôi hỏi, ẩn tượng với khả năng nói những câu chuyện nhỏ bình thường. Giữa những cái chạm nhẹ và dòng endorphin, sự liên kết mạch lạc thật khó khăn.

“Đi công chuyện cho Galina. Bữa tối.”

Bữa tối. Một nạn nhân. Tôi nhúu mày. Cảm giác trong tôi không phải là sự ghê tởm mà là... ghen tuông.

“Anh có uống máu người ta... cho vui?”

Anh lướt môi dọc cổ tôi, răng chạm vào da nhưng không cắn. Tôi hốt hển ép sát vào anh.

“Không, Roza. Đó chỉ là thức ăn. Mọi thứ kết thúc rất nhanh. Em là người duy nhất cho anh thỏa mãn.”

Tôi cảm thấy sự kiêu ngạo vì điều đó, và giọng nói đáng ghét trong đầu tôi chỉ ra rằng đó là một quan điểm cực kì bệnh hoạn và sai trái. Tôi hơi mong chờ anh cắn mình sớm. Vết cắn sẽ khiến cho lí trí im lặng.

Tôi vươn tay chạm vào mặt anh, rồi luồn tay vào mái tóc mượt mà tuyệt vời tôi vẫn thích. “Anh lúc nào cũng muốn thức tỉnh em... nhưng mình không thể làm như thế này nữa. Strigoi không uống máu nhau, đúng không?”

“Đúng,” anh đồng ý. “Nhưng cũng đáng. Chúng ta có thể làm nhiều hơn thế...”

Anh để “nhiều hơn thế” cho tôi tưởng tượng, và một cơn rùng mình sung sướng chạy khắp người tôi. Hôn nhau và hút máu rất ngây ngất, nhưng có những ngày tôi thực sự muốn... hơn nữa. Kí ức về lần chúng tôi làm tình ám ảnh tôi khi hai người gần nhau, và tôi luôn muốn được làm chuyện đó lần nữa. Dù vì bất kì lí do gì, anh cũng không bao giờ đi tới tình dục, dù cho chúng tôi có cuồng nhiệt đến thế nào. Tôi không rõ liệu anh có đang sử dụng nó để dụ dỗ tôi biến đổi hay có sự không tương thích giữa Strigoi và ma cà rồng lai. Liệu người sống và kẻ chết có làm được chuyện đó?

Tôi đã từng nghĩ quan hệ với một trong số họ thật kinh tởm... Giờ tôi không nghĩ quá phức tạp như thế.

Nhưng dù anh không muốn tiến tới quan hệ, anh thường đùa cợt tôi bằng sự âu yếm, chạm vào đùi, ngực và những điểm nguy hiểm khác. Hơn nữa, anh thường nhắc lại cảm giác của lần đó, nó thật tuyệt vời, hai cơ thể cảm nhận nhau... Lời nói của anh còn làm tôi quẫn quại hơn sự động chạm.

Trong những khoảnh khắc hơi tỉnh táo, tôi thực sự không hiểu nổi tại sao mình chưa trở thành Strigoi. Đám mây mù endorphin mang lại khiến tôi

đồng ý gần như mọi điều anh muốn. Tôi đã tự nguyện diện dhang để chiều lòng anh, ở trong nhà tù dát vàng này, chấp nhận anh đi tìm nạn nhân vài ngày một lần. Nhưng dù vào lúc suy nghĩ rời rạc nhất, dù có khao khát anh, tôi cũng không chịu biến đổi. Một bản năng nào đó trong tôi nhất quyết không lay chuyển. Gần như lần nào anh cũng nhún vai trước lời cự tuyệt của tôi, như thể nó chỉ là một câu đùa. Dù vậy, đôi khi tôi thấy tia giận dữ lóe lên trong mắt anh. Những lúc như thế khiến tôi sợ hãi.

“Lại nữa rồi,” tôi chọc. “Người bán hàng quảng cáo đây. Cuộc sống vĩnh hằng. Vô địch. Không có gì cản đường.”

“Không phải là trò đùa đâu.” Trời. Sự xác xược của tôi khiến anh trở về cứng rắn. Sự ham muốn và vui thích tôi vừa thấy tan vỡ thành hàng triệu mảnh nhỏ và biến mất. Đôi tay vừa nhẹ nhàng chạm tôi đột nhiên túm lấy, giữ chặt cổ tay tôi trong lúc anh ghé sát lại. “Chúng ta không thể như thế này mãi. Em không thể ở đây mãi.”

Ồ, giọng nói trong tôi lên tiếng. Cẩn thận. Nghe có vẻ không ổn. Năm tay của anh làm tôi đau, tôi thường tự hỏi đó là do anh cố ý hay do anh không thể kiểm soát sức mạnh.

Khi anh thả ra, tôi ôm cổ, định hôn anh. “Mình nói chuyện này sau được không?” Đôi môi chúng tôi gặp nhau, lửa bùng lên giữa hai cơ thể, và tôi thấy sự đòi hỏi dâng lên trong mình. Tôi biết anh cũng có khao khát tương tự, nhưng sau vài giây, anh dừng lại. Vẻ khó chịu lạnh lùng trên gương mặt anh không biến mất.

“Thôi nào. Chúng ta đi.”

Dimitri đứng dậy, tôi ngơ ngẩn nhìn theo. “Mình đi đâu?”

“Ra ngoài.”

Tôi ngồi dậy trên giường, sững sờ. “Ra... ra ngoài? Nhưng... không được mà. Chúng ta không thể.”

“Chúng ta có thể làm mọi thứ anh muốn,” anh gắt.

Dimitri giơ tay đỡ tôi dậy. Tôi theo anh ra cửa. Anh cũng che chắn bàn phím như Inna, dù bây giờ không còn là vấn đề gì nữa. Tôi không thể nào

nhớ nổi dẫy số dài đến thế.

Cánh cửa mở ra, và anh dẫn tôi đi. Tôi nhìn ngơ ngác, trí não mơ hồ vẫn đang còn xử lý sự tự do này. Như hồi trước tôi đã để ý, cánh cửa này dẫn ra một hành lang ngắn, bị chặn bởi một cánh cửa khác. Nó cũng nặng nề và có khóa điện tử. Dimitri mở nó ra, tôi chắc rằng hai cửa có mặt mã khác nhau.

Nắm tay tôi, Dimitri dẫn tôi qua cửa đi vào một hành lang khác. Dù có anh giữ chặt, tôi cũng không thể không ngậy người. Tôi không nên quá ngạc nhiên trước sự xa hoa của nơi này. Dù sao tôi cũng đang sống trong một căn hộ của nó. Hành lang dẫn khỏi phòng tôi trông cứng đờ và có vẻ công nghiệp, làm tôi tưởng như cả ngôi nhà này cũng trông giống nhà tù.

Nhưng không. Tôi có cảm giác mình đang ở trong một bộ phim cổ, với những người uống trà trong phòng khách. Thảm dày với họa tiết màu vàng trải dài về hai phía hành lang. Những bức tranh cổ treo trên tường, vẽ hình những người sống từ nhiều năm trước, mặc quần áo diêm dúa tới mức khiến bộ váy của tôi trông tầm thường và rẻ rúng. Cả khu được thắp sáng bởi đèn chùm treo trên tường, cách nhau khoảng hai mét. Những viên pha lê hình giọt lệ bắt sáng, tỏa ra những mảnh màu cầu vồng lên tường. Tôi tròn mắt, bị màu sắc và ánh sáng hấp dẫn nên không thể nhìn ra một vật đúng sừng trong hành lang.

“Mày làm gì thế?”

Giọng nói gay gắt của Nathan làm tôi giật mình. Hắn đang dựa vào tường đối diện cửa phòng tôi và đứng thẳng người dậy ngay khi thấy chúng tôi. Hắn có vẻ tàn nhẫn đặc trưng của Strigoi, vẻ mặt thỉnh thoảng tôi thấy ở Dimitri, dù đôi khi trông anh hấp dẫn và tử tế.

Dimitri tỏ vẻ phòng vệ. “Tao đưa cô ấy đi dạo.” Anh nói nghe như đang nói về một chú cún cưng, nhưng nỗi sợ hãi với Nathan khiến tôi không thể phản đối.

“Như thế là trái luật,” Nathan nói. “Thật tệ là mày vẫn giữ nó ở đây. Galina đã ra lệnh giam giữ nó. Chúng ta không cần có một ma cà rồng lai khó nhằn chạy loanh quanh đây.”

Dimitri hất hàm về phía tôi. “Trông có giống một mối đe dọa không?”

Nathan đưa mắt nhìn tôi. Tôi không rõ hẳn thấy gì. Dù không nghĩ mình trông khác nhiều, tôi thấy hẳn nhếch mép cười rồi quay sang Dimitri. “Không, nhưng tao được ra lệnh canh cửa này, và tao không định gặp phiền phức khi mà đưa nó đi đâu hết.”

“Tao sẽ nói chuyện với Galina. Tao sẽ bảo là tao dùng vũ lực với mà.” Dimitri cười nhe nanh. “Cũng không khó khiến bà ấy tin điều đó.”

Cái nhìn Nathan dành cho Dimitri khiến tôi lùi lại trong vô thức và va vào tường. “Mày tự tin quá đấy! Tao không thức tỉnh mày để mày làm như có quyền ở đây. Tao làm thế để lợi dụng sức mạnh của mày và tìm hiểu nội bộ. Mày phải nghe lời tao.”

Dimitri nhún vai. Nắm tay tôi, anh định quay đi. “Việc mày không bắt tao làm thế được không phải lỗi của tao.”

Đó là lúc Nathan lao vào Dimitri. Dimitri phản ứng nhanh tới mức tôi tưởng anh biết chuyện này sẽ xảy ra. Anh lập tức thả tay tôi ra, quay lại tóm lấy Nathan, ném hẳn vào tường. Nathan bật dậy - cần phải đánh mạnh hơn mới làm một kẻ như hẳn nao núng - nhưng Dimitri đã sẵn sàng. Anh đâm vào mũi Nathan - một lần, hai lần, và ba lần, một chuỗi liên tiếp.

Nathan ngã xuống, mặt đầy máu. Dimitri đá mạnh vào bụng hẳn và đứng nhìn xuống đầy đe dọa.

“Đừng cố,” Dimitri nói. “Mày sẽ thua.” Anh lau máu của Nathan khỏi tay rồi đan ngón tay với tay tôi. “Tao bảo rồi, tao sẽ nói chuyện với Galina. Cảm ơn mày đã lo lắng.”

Dimitri lại quay đi, tin chắc sẽ không còn sự tấn công nào nữa. Đúng vậy. Nhưng trước khi theo anh, tôi liếc nhanh về chỗ Nathan đang ngồi. Hẳn đang nhìn Dimitri hẳn học, tôi tin mình chưa bao giờ thấy sự căm ghét thuần túy như thế, ít ra là tới lúc hẳn chuyển sang nhìn tôi. Tôi lạnh toát người, lập cập theo bước Dimitri.

Giọng Nathan vang lên phía sau lưng chúng tôi. “Mày không an toàn đâu! Cả hai đứa. Nó là bữa trưa, Belikov. Bữa trưa.”

Tay Dimitri nắm chặt tay tôi hơn, và anh dồn bước. Tôi cảm thấy cơn giận tỏa ra từ anh và không biết nên sợ ai hơn: Nathan hay Dimitri. Dimitri rất lợi hại, dù sống hay chết. Trong quá khứ, tôi từng thấy anh tấn công kẻ thù không chút chần chừ. Anh vẫn luôn tài ba, dũng cảm như trong lời tôi kể cho gia đình anh. Nhưng lúc nào anh cũng có lí do chính đáng để chiến đấu, thường là vì tự vệ. Nhưng lần đối đầu với Nathan thì khác. Nó là sự tranh giành quyền lực và sự khát máu. Dimitri dường như rất thích thú. Nếu anh trở mặt với tôi như vậy thì sao? Liệu những lời từ chối của tôi có khiến anh tra tấn tôi cho tới lúc tôi chấp nhận? “Nathan làm em sợ,” tôi lên tiếng, không muốn cho Dimitri biết tôi cũng sợ anh. Tôi thấy yếu ớt và mong manh, điều này không hay xảy ra với tôi. Bình thường, tôi sẵn sàng chấp nhận bất kì thử thách nào, dù có tuyệt vọng đến đâu.

“Hắn sẽ không chạm được vào em,” Dimitri nói gay gắt. “Em không phải lo.”

Chúng tôi đi tới khu cầu thang. Sau vài bước, hiển nhiên tôi không thể đi hết được cả bốn tầng lầu. Ngoài trạng thái đờ đẫn do vết cắn gây ra, việc thường xuyên mất máu khiến tôi yếu đi. Dimitri lẳng lặng ẵm tôi lên và nhẹ nhàng bế tôi xuống lầu, nhẹ nhàng đặt tôi xuống khi chúng tôi đến chân cầu thang.

Tầng một của tòa nhà có cảm giác tương tự như hành lang tầng trên. Lối vào có mái vòm khổng lồ treo đèn chùm cầu kì, to lớn hơn hẳn những chùm đèn tôi từng thấy. Cánh cửa đôi diêm dúa ở đối diện tôi, cùng bộ với những chiếc cửa sổ bằng kính nhuộm màu. Chúng tôi cũng đối diện một Strigoi khác, ngồi trên ghế, có vẻ đang canh gác. Bên cạnh hắn là một bảng rộng treo tường với các nút và ánh sáng nhấp nháy. Một hệ thống an ninh hiện đại được lắp đặt ở nơi mang vẻ cổ kính này. Hắn cứng người lại khi chúng tôi tới gần, lúc đầu, tôi tưởng đó là bản năng của người bảo vệ - rồi tôi thấy mặt hắn. Hắn là tên Strigoi tôi đã hành hạ trong đêm đầu tiên ở Novosibirsk, kẻ tôi phải đi nói với Dimitri rằng tôi đang tìm anh. Mũi hắn cong lên khi nhìn vào mắt tôi.

“Rose Hathaway,” hắn lên tiếng. “Tao nhớ tên mày, đúng như mày nói.”

Hắn không nói gì, nhưng tôi nắm chặt tay Dimitri hơn khi hai chúng tôi bước qua hắn. Mắt tên Strigoi dõi theo tôi cho tới khi chúng tôi ra ngoài và đóng cửa lại phía sau.

“Hắn muốn giết em,” tôi bảo Dimitri.

“Strigoi nào cũng muốn giết em,” Dimitri đáp.

“Hắn muốn làm thật... Em đã tra tấn hắn.”

“Anh biết. Hắn bị coi thường từ lúc đó và đã bị mất vị thế ở đây.”

“Điều đó chẳng làm em thấy khá hơn chút nào.”

Dimitri có vẻ không quan tâm. “Marlen không phải là kẻ em cần lo. Em chiến đấu với hắn để chứng minh mình là một sự bổ sung tốt cho nơi này. Hắn ở dưới cấp của em.”

Tôi không thấy an tâm lắm. Tôi đang tạo ra quá nhiều kẻ thù Strigoi.Ồ, tất nhiên tôi không mong chờ kết bạn với tên Strigoi nào.

Đó là ban đêm, tất nhiên. Nếu không Dimitri đã không đưa tôi ra ngoài. Lối vào khiến tôi tưởng mình ở mặt tiền tòa nhà, nhưng khu vườn rộng mênh mông quanh chúng tôi khiến tôi không hiểu có phải mình đang ở phía sau không. Nếu không, chắc tòa nhà nằm trong khu vườn xanh tốt này. Chúng tôi đứng trong một mê cung hàng rào được cắt tỉa tỉ mỉ. Giữa mê cung là những cái sân nhỏ được trang trí vôi nước và tượng đá. Chỗ nào cũng toàn hoa là hoa. Không khí nồng mùi hương, và tôi nhận ra ai đó đã phải tốn nhiều công sức để kiếm ra nhiều hoa nở đêm thế này. Loài hoa duy nhất mà tôi nhận ra là hoa nhài, với những dây leo dài hoa trắng vươn lên giàn hoặc tượng trong mê cung.

Chúng tôi im lặng bước đi một lát, và tôi thấy mình chìm trong sự lãng mạn. Những lần được ở bên Dimitri, tôi luôn phải lo lắng vật lộn giữa tình cảm và nhiệm vụ. Một khoảnh khắc như thế này, bước đi trong khu vườn một đêm mùa xuân, với bầu trời đầy sao giống như một ảo tưởng quá điên rồ dù chỉ để nghĩ tới.

Dù không phải chạt vật leo cầu thang, bước đi quá lâu khiến tôi kiệt sức. Tôi dừng lại thở dài, “Em mệt.”

Dimitri dừng lại và đỡ tôi ngồi xuống. Đám cỏ khô ráo cọ vào chân tôi. Tôi nằm xuống, và một giây sau, anh làm theo.

Tôi có cảm giác quen thuộc kì lạ, nhớ lại lúc chúng tôi tạo hình thiên thần tuyết.

“Thật tuyệt,” tôi nhìn lên trời. Bầu trời trong vắt, không một bóng mây. “Anh thấy nó như thế nào?”

“Hả?”

“Có đủ ánh sáng cho em nhìn rõ, nhưng vẫn mờ hơn ban ngày. Thị giác anh tốt hơn em. Anh thấy gì?”

“Với anh nó sáng như ban ngày.” Không thấy tôi phản ứng gì, anh nói thêm. “Sau này em cũng sẽ thấy thế.”

Tôi cố hình dung. Liệu bóng tối có còn bí hiểm như thế nữa không? Liệu trăng sao có sáng rực rỡ? “Em không biết. Em cũng thích bóng tối.”

“Bởi vì em không biết thôi.”

Tôi thở dài. “Anh lúc nào cũng nói thế.”

Dimitri quay sang tôi, gạt tóc khỏi mặt tôi. “Rose, mọi chuyện đang khiến anh phát điên. Anh mệt mỏi vì chờ đợi. Anh muốn chúng mình ở bên nhau. Em không muốn thế sao? Những gì chúng ta có ư? Mọi thứ sẽ còn tuyệt vời hơn.” Lời nói của anh nghe lảng mạn, nhưng giọng điệu thì không.

Tôi thấy thích, tôi thích sự mơ màng hiện tại, sự mơ màng khiến mọi lo âu biến mất. Tôi thích được ở bên anh, thích được anh hôn và nói anh yêu tôi...

“Tại sao?” tôi hỏi.

“Tại sao gì?” Anh có vẻ bối rối, tôi chưa từng thấy Strigoi nào như thế.

“Tại sao anh muốn em?” Tôi không hiểu tại sao mình nói thế. Rõ ràng anh cũng không hiểu.

“Sao anh lại không muốn em?”

Anh nói như sự thật hiển nhiên, như thể đó là câu hỏi ngớ ngẩn nhất trên đời. Có lẽ thế, tôi nhận ra, nhưng... dường như tôi đang chờ đợi một câu trả lời khác.

Vừa lúc đó, dạ dày tôi cuộn lên. Suốt thời gian ở bên Dimitri, tôi đã gạt cơn buồn nôn khi thấy Strigoï đi. Nhưng sự hiện diện của một Strigoï khác đã tăng cường cho nó. Tôi thấy nó khi ở gần Nathan, và giờ cũng thấy thế. Tôi ngồi dậy, Dimitri cũng dậy, gần như cùng lúc. Anh được cảnh báo nhờ thánh giác siêu phàm.

Một bóng đen đi tới chỗ chúng tôi, che khuất những ngôi sao. Đó là một phụ nữ, và Dimitri bật dậy. Tôi ở yên chỗ cũ trên mặt đất.

Người phụ nữ đẹp đến choáng váng, một cách kinh khủng. Vóc dáng bà tương tự tôi, cho thấy bà không phải là một Moroi. Isaiah, tên Strigoï bắt tôi, rất già với sức mạnh lẫn át xung quanh. Người phụ nữ này không đến mức đó, nhưng tôi nhận ra bà ta già hơn Dimitri và mạnh hơn anh nhiều.

Bà ta nói gì đó bằng tiếng Nga, giọng nói cũng lạnh lẽo như sắc đẹp kia. Dimitri trả lời, giọng tự tin nhưng lịch sự. Tôi nghe tên Nathan vài lần. Dimitri cúi xuống đỡ tôi dậy, tôi thấy bối rối khi thường xuyên phải nhờ tới sự giúp đỡ của anh, trong khi ngày xưa gần ngang ngửa với anh.

“Rose,” anh nói, “đây là Galina. Bà là người tốt bụng để em ở đây.”

Vẻ mặt Galina trông chẳng hề tốt bụng. Nó không còn chút bóng dáng của cảm xúc, và tôi tưởng linh hồn mình trần trụi trước bà ta. Trong lúc tôi không rõ mọi thứ xung quanh, tôi vẫn hiểu được việc mình ở đây lâu dài rất hiếm và mong manh. Tôi nuốt khan.

“Spasibo,” tôi nói. Tôi không biết nói câu rất vui được gặp bà - thực sự, tôi không biết có đúng không - nhưng cho rằng một câu cảm ơn đơn giản là đủ. Nếu bà ta từng là một giáo viên và được dạy trong một học viện chính quy, bà ta biết tiếng Anh và đang giả vờ như Yeva. Tôi không biết tại sao bà ta làm thế, nhưng nếu có thể vật cổ một con bé ma cà rồng lai, bà ta muốn làm gì chẳng được.

Biểu hiện của Galina - hay sự thiếu biểu hiện của Galina - không thay đổi trước lời cảm ơn của tôi, bà ta quay sang Dimitri. Họ nói chuyện về tôi, và Dimitri chỉ về phía tôi vài lần. Tôi nhận ra những lời lẽ gay gắt.

Cuối cùng, Galina nói gì đó nghe như phán quyết cuối cùng và bỏ đi không lời từ biệt. Cả tôi lẫn Dimitri đều không động đậy cho tới lúc cơn buồn nôn tan đi.

“Đi nào,” anh nói. “Chúng ta về thôi.”

Chúng tôi quay về qua mê cung, dù tôi không biết làm sao anh nhớ được đường. Thật buồn cười. Lúc đầu mới vào đây, tôi muốn bỏ trốn. Giờ ở đây... ồ, chuyện đó không còn quan trọng nữa. Cơn giận của Galina mới đáng lo.

“Bà ấy nói gì thế?”

“Bà ấy không thích em vẫn ở đây. Bà ấy muốn anh thức tỉnh hoặc giết em.”

“Ồ. Ừm, anh định làm gì?”

Anh im lặng vài giây. “Anh sẽ chờ thêm và sau đó... anh sẽ lựa chọn giúp em.”

Anh không nói rõ lựa chọn nào, và tôi suýt bắt đầu những lời năn nỉ thà chết chứ không trở thành Strigoi. Nhưng đột nhiên tôi hỏi, “Bao lâu nữa?”

“Không lâu đâu, Roza. Em phải chọn. Và phải chọn đúng.”

“Là gì?”

Anh giơ tay lên. “Tất cả. Một cuộc sống bên nhau.”

Chúng tôi ra khỏi mê cung. Tôi nhìn tòa nhà - khổng lồ khi nhìn từ bên ngoài - và khu vườn xinh đẹp xung quanh. Giống như một cảnh trong mơ. Đằng sau nó, một vùng mênh mông trải dài, cuối cùng biến mất trong bóng tối và hòa lẫn vào bầu trời đen - trừ một vài mảnh ánh sáng tím mờ nơi chân trời. Tôi nhú mào nhìn kỹ, rồi quay sang hỏi Galina.

“Rồi sao nữa? Em cũng làm việc cho Galina?”

“Một thời gian thôi.”

“Một thời gian là bao lâu?”

Chúng tôi dừng lại ngoài tòa nhà. Dimitri nhìn thẳng vào mắt tôi, mặt sáng bừng lên khiến tôi giật mình lùi lại.

“Cho tới khi nào chúng ta giết bà ta, Rose. Tới khi nào chúng ta giết bà ta và cướp lấy tất cả chỗ này về mình.”

Hai mươi mốt

DIMITRI KHÔNG NÓI DÀI DÒNG. Tôi quá sững sờ vì những gì anh nói và những chuyện xảy ra đêm nay tới mức không biết nên diễn tả ra sao. Anh đưa tôi vào trong, qua tên Strigoi đang canh cửa, lên tầng về phòng. Nathan không còn đứng đó nữa.

Trong khoảnh khắc, tiếng trách móc trong đầu tôi vang lên, xuyên qua những suy nghĩ rối ren. Nếu tôi không bị canh ở cửa và Inna sắp về, tôi có cơ hội đe dọa cô để ra khỏi đây. Phải thừa nhận điều đó có nghĩa là tôi phải vượt qua một ngôi nhà chỉ có Chúa mới biết có bao nhiêu Strigoi, nhưng cơ hội trốn thoát khi ra khỏi căn phòng cao hơn nhiều.

Rồi ngay khi những ý nghĩ đó xuất hiện, chúng biến mất. Dimitri vòng tay quanh người tôi và kéo tôi lại gần. Bên ngoài trời lạnh giá, nhưng dù cơ thể anh lạnh, áo khoác của anh cũng cho tôi chút hơi ấm. Tôi rúc vào gần anh hơn khi tay anh vuốt nhẹ người tôi. Tôi tưởng anh định cắn mình, nhưng đôi môi chúng tôi gặp nhau, mạnh mẽ và dữ dội. Tôi nắm tay vào tóc anh, cố kéo anh gần lại. Cùng lúc đó, ngón tay anh lướt trên chân trần của tôi, kéo vấy lên gần sát hông. Sự mong chờ háo hức trào dâng trong tôi. Tôi đã mơ về túp lều canh quá lâu, nhớ về nó với bao khao khát. Tôi chưa từng mong đợi sẽ được làm chuyện đó lần nữa, nhưng bây giờ có thể, tôi ngạc nhiên vì mình quá mong đợi.

Tôi trượt tay xuống áo anh, cởi hết cúc áo để chạm vào tấm ngực trần. Da anh lạnh như băng, đối lập với ngọn lửa trong tôi. Anh hôn xuống cổ và vai tôi, kéo dây áo xuống và phủ lên da thịt tôi những cái hôn thềm muốn. Tay anh vẫn đặt trên một bên hông tôi, còn tôi cố gắng tìm cách cởi áo anh ra.

Rồi đột nhiên, anh giật ra và đẩy tôi ra xa. Lúc đầu tôi tưởng chỉ là một màn dạo đầu giữa hai người, mãi sau tôi mới nhận ra anh cố tình xô tôi đi.

“Không,” anh hỗn hển. “Chưa được. Đợi bao giờ em thức tỉnh đã.”

“Tại sao?” tôi tuyệt vọng hỏi. Tôi không nghĩ được gì hơn cái chạm nhẹ của anh, và một vết cắn nữa. “Cái đó có vấn đề gì không? Có... có lí do gì khiến anh không thể?” Trước khi tới đây, tôi chưa từng nghĩ tới chuyện quan hệ với một tên Strigoi... chỉ đơn thuần là không thể.

Anh ghé sát vào tôi, chạm môi vào tai tôi. “Không, nhưng sẽ tuyệt hơn nếu em đã thức tỉnh. Hãy để anh làm thế... để anh làm, và chúng ta sẽ làm mọi thứ mình muốn.”

Lại một sự mặc cả, tôi lơ mơ nhận ra. Dimitri muốn tôi - điều đó thể hiện rõ trên người anh - nhưng anh đang dùng sự cảm dỗ để khiến tôi chấp nhận. Thành thực mà nói, tôi muốn đến mức suýt nữa chấp nhận. Thế xác đã chiến thắng lí trí, suýt chút nữa chiến thắng.

“Không,” tôi lí nhí. “Em... em sợ...”

Cái nhìn nguy hiểm dụ dỗ, và dù anh không hẳn giống Dimitri ngày xưa, vẫn có điều gì đó đỡ Strigoi hơn ở anh.

“Rose, em có nghĩ anh sẽ làm gì khiến em đau đớn không?” Dường như chưa từng có cuộc nói chuyện nào về lựa chọn biến đổi hay là chết của tôi?

“Vết cắn... quá trình biến đổi sẽ đau...” Quá trình đó có vẻ đau đớn, vừa rồi tôi chưa nhắc tới.

“Anh nói rồi: Nó sẽ chỉ như những gì chúng ta vẫn làm. Em sẽ thích nó. Sẽ không đau đâu, anh thề.”

Tôi quay đầu đi. Chết tiệt. Tại sao anh không độc địa và đáng sợ như trước? Như thế dễ cho tôi kháng cự hơn. Dù trong ngọn lửa đam mê, tôi vẫn có thể chống lại. Không hiểu sao... thấy anh như thế này, bình tĩnh và đầy thuyết phục... thật gần với Dimitri tôi yêu, tôi thấy khó quay đi. Lần đầu tiên trong đời, tôi thấy biến đổi thành Strigoi... không đến mức quá tệ.

“Em không biết,” tôi yếu ớt.

Anh thả tôi ra và ngồi dậy, vẻ thất vọng. Tôi thấy nhẹ người. “Sự kiên nhẫn của Galina sắp hết. Anh cũng vậy.”

“Anh nói mình vẫn còn thời gian... Em chỉ muốn nghĩ thêm một chút...” Tôi còn viện cớ này được bao lâu nữa? Cái cau mày của anh cho tôi biết không còn nhiều thời gian.

“Anh phải đi,” anh nói vội. Sẽ không còn động chạm hay hôn hít nữa, tôi biết. “Anh phải làm một số việc.”

“Em xin lỗi,” tôi vừa bối rối vừa sợ hãi. Tôi không biết mình muốn Dimitri nào. Một Dimitri kinh khủng, một Dimitri nhục dục, hay một Dimitri gần như - không hẳn - dịu dàng.

Anh không nói gì. Và bất ngờ, anh cúi xuống cắn vào làn da mỏng trên cổ họng tôi. Tất cả những chiến lược bỏ trốn mơ hồ tôi vừa vạch ra biến mất. Tôi nhắm mắt, suýt ngã xuống, chỉ còn cánh tay ôm tôi thật chặt giữ tôi ngồi thẳng. Giống như lúc hôn nhau, miệng anh ấm trên da tôi, cảm giác của lưỡi và răng anh khiến tôi như bị điện giật.

Mọi thứ kết thúc. Anh buông ra, liếm môi, tay vẫn ôm tôi. Màn sương mù lại bao phủ. Thế giới tuyệt diệu và hạnh phúc, tôi không còn quan tâm tới bất kì điều gì nữa. Những lo lắng của anh về Galina và Nathan trở thành vô nghĩa. Nỗi sợ vừa rồi... sự thất vọng về ham muốn nhục dục... sự bối rối - tôi không còn lo nghĩ gì về chúng nữa, khi mà cuộc sống thật tuyệt vời và tôi yêu Dimitri thật nhiều. Tôi cười với anh và cố ôm anh, nhưng anh đã dẫn tôi ra đi vắng.

“Gặp lại em sau.” Trong nháy mắt, anh đã đứng trước cửa, khiến tôi buồn hẳn. Tôi muốn anh ở lại. Mãi mãi. “Hãy nhớ, anh muốn em, và anh sẽ không để điều gì tồi tệ xảy ra với em. Anh sẽ bảo vệ em. Nhưng... anh không thể chờ được lâu hơn nữa đâu.”

Anh đi. Những lời anh nói khiến tôi cười tươi. Dimitri muốn tôi. Tôi mơ hồ nhớ đã hỏi tại sao anh muốn tôi lúc ở bên ngoài. Tại sao tôi phải hỏi

nhỉ? Tôi muốn câu trả lời như thế nào chứ? Có gì quan trọng đâu? Anh muốn tôi. Thế là đủ.

Ý nghĩ đó cùng làn sóng endorphin bao trùm tôi khi tôi nằm trên đi văng, và tôi thấy mình buồn ngủ. Đi về giường có vẻ khá vất vả, nên tôi nằm nguyên đó đón chờ giấc ngủ.

Và, không ngờ, tôi thấy mình trong giấc mơ của Adrian.

Tôi đã bỏ cuộc với anh. Sau những nỗ lực bỏ trốn tuyệt vọng trong khu nhà, tôi đã tự thuyết phục mình rằng Adrian sẽ không quay lại nữa, rằng tôi đã xua đuổi anh vĩnh viễn. Vậy mà anh ở đây, đứng trước mặt tôi - ồ, trong giấc mơ này. Bình thường chúng tôi ở trong một khu rừng hay vườn cây, nhưng hôm nay chúng tôi đứng tại nơi lần đầu gặp mặt, cánh cổng vòm ở khu trượt tuyết Idaho. Mặt trời tỏa sáng, và các dãy núi trải dài xung quanh.

Tôi cười tươi. “Adrian!”

Tôi không nghĩ đã từng thấy anh ngạc nhiên đến thế. Trước kia tôi vẫn đối xử tệ với anh, vì vậy tôi hiểu cảm giác của anh lúc này.

“Chào, Rose,” anh đáp. Giọng anh có vẻ không tin tưởng lắm, như đang lo tôi giờ trò.

“Hôm nay trông anh tuyệt lắm,” tôi bảo anh. Anh mặc quần jeans đen và chiếc áo sơ mi in màu xanh biển rất hợp với màu mắt. Nhưng đôi mắt đó trông mệt mỏi. Ủ rừ. Thật kì lạ. Trong những giấc mơ như thế này, anh có thể định hình thể giới và cả ngoại hình của chúng tôi theo ý muốn một cách dễ dàng. Anh có thể trông rất hoàn hảo, nhưng lần này có vẻ mệt mỏi rất thật.

“Em cũng vậy.” Giọng anh vẫn đề phòng trong lúc anh nhìn tôi từ đầu tới chân. Tôi vẫn mặc chiếc váy hai dây, tóc thả xuống, dây chuyền sapphire đeo trên cổ. “Trông giống những thứ anh khoác lên cho em. Em ngủ trong bộ đồ này à?”

“Phải.” Tôi vuốt váy, thấy nó thật đẹp. Không biết Dimitri có thích nó không. Anh không nói rõ, nhưng vẫn luôn khen tôi đẹp. “Em không nghĩ

anh sẽ quay lại.”

“Anh cũng không nghĩ thế.”

Tôi nhìn anh. Trông anh không giống bình thường. “Anh lại định hỏi em ở đâu à?”

“Không, anh không quan tâm điều đó nữa.” Anh thở dài. “Chuyện duy nhất anh quan tâm là em vắng mặt ở học viện. Em phải về thôi, Rose.”

Tôi vòng tay ngang ngực và nháy lên tay vịn hành lang. “Adrian, em chưa sẵn sàng cho tình...”

“Không phải vì anh,” anh kêu lên. “Vì cô ấy. Em phải về vì Lissa. Thế nên anh mới ở đây.”

“Lissa...”

Cơ thể thực của tôi đang say endorphin, và trong giấc mơ vẫn thế. Tôi cố nghĩ tại sao mình phải lo cho Lissa.

Adrian bước tới trước, thận trọng nhìn tôi. “Phải, em biết Lissa chứ? Người bạn thân nhất của em? Người em đã được liên kết và thề thốt bảo vệ?”

Tôi đung đưa chân. “Em chưa từng thề thốt gì cả.”

“Có chuyện quái gì với em thế?”

Tôi không thích giọng nói khó chịu của anh. Nó phá hỏng cảm xúc tốt đẹp tôi đang có. “Có chuyện gì với anh thế?”

“Em không giống bình thường. Linh khí của em...” Anh cau mày không nói được gì hơn.

Tôi cười. “Ồ vâng. Lại thế nữa. Linh khí bí ẩn kìa. Để em đoán xem. Nó màu đen, phải không?”

“Không... nó...” Anh tiếp tục nheo mày nhìn tôi. “Anh không nói được cụ thể. Nó tan tác. Có chuyện gì thế, Rose? Có chuyện gì ở ngoài đời thực à?”

“Không có chuyện gì cả. Không có gì ngoài việc em đang hạnh phúc lần đầu tiên trong đời. Tại sao anh lại kì cục thế chứ? Anh vốn vui tính mà.

Đây là lần đầu tiên em tận hưởng cuộc sống, còn anh trông chán nản và kì lạ.”

Adrian cúi xuống trước tôi, không hề hài hước. “Có chuyện với em. Anh không thể nói là...”

“Em nói rồi, em ổn cả. Tại sao anh cứ tới phá hoại mọi thứ với em nhỉ?” Đúng là tôi đã từng mong mỗi anh tới, nhưng giờ... không còn gì quan trọng nữa. Tôi thấy ổn với Dimitri ở đây, chỉ cần tìm cách hóa giải những phần không tốt lắm thôi.

“Anh nói rồi, anh không đến đây vì mình. Anh đến vì Lissa.” Anh nhìn tôi, mắt mở to chân thành. “Rose, anh xin em hãy về đi. Lissa cần em. Anh không biết có chuyện gì, nhưng anh không biết làm thế nào cả. Không ai làm được. Anh nghĩ... anh nghĩ chỉ có em mới giúp được. Sự xa cách làm cô ấy tổn thương. Đó là lí do em kì lạ thế này. Về đi. Xin em. Chúng ta sẽ chữa trị cho cả hai. Chúng ta sẽ tìm hiểu cho rõ. Lissa kì lạ lắm. Liệu lĩnh và không quan tâm tới việc gì hết.”

Tôi lắc đầu. “Xa cách chẳng có vấn đề gì với em. Cũng chẳng có vấn đề gì với Lissa. Nếu lo chuyện linh hồn, cô ấy có thể dùng thuốc.”

“Cô ấy không lo, đó mới là vấn đề. Chết tiệt!” Adrian đứng thẳng dậy, đi đi lại lại. “Hai em làm sao thế? Tại sao không ai nhận ra vấn đề.”

“Không phải tại hai chúng em. Tại anh đang tưởng tượng.”

Adrian quay lại nhìn tôi thật kĩ. “Không. Anh không tưởng tượng.”

Tôi không thích chút nào, dù là giọng điệu, vẻ mặt, hay lời nói của Adrian. Tôi vui vì gặp anh, nhưng giờ tôi giận anh phá hoại niềm vui của tôi. Tôi không muốn nghĩ gì nữa. Mọi thứ quá khó.

“Nào,” tôi đáp. “Em vui vì gặp anh nhưng giờ thì không, khi anh đang định ngồi đây kết tội em và ra lệnh cho em.”

“Anh không muốn làm thế?” Giọng anh nhẹ nhàng, cơn giận đã biến mất. “Anh chưa từng muốn làm em không hạnh phúc. Anh quan tâm tới em. Và cả Lissa nữa. Anh muốn cả hai hạnh phúc và sống cuộc sống mình muốn... nhưng không muốn hai người đi vào con đường tự hủy hoại.”

Anh nói gần như có lí. Gần như thuyết phục và chân thành. Tôi lắc đầu.

“Đẹp đi. Em ở nơi mình muốn, và sẽ không quay lại nữa. Lissa ở một mình.” Tôi nháy khỏi tay vịn. Thế giới quay cuồng, tôi loạng choạng. Adrian túm tay nhưng tôi giật ra. “Em không sao.”

“Em có bị làm sao. Chúa ơi. Anh thề là em đang say, trừ việc... linh khí không hẳn là như thế. Có chuyện gì thế?” Anh vò đầu. Đó là biểu hiện quen thuộc khi anh khó chịu.

“Em không muốn ở đây nữa,” tôi nói, cố tỏ vẻ lịch sự. Tại sao tôi lại muốn gặp anh ta chứ? Lúc mới tới đây chuyện đó mới quan trọng làm sao. “Để em về đi.”

Adrian định nói, rồi dừng lại vài giây. “Trên cổ em có gì thế?”

Anh vớ tay, và dù có mơ màng, tôi vẫn né được. Tôi không biết anh thấy gì trên cổ tôi, cũng không có hứng hỏi xem nó là gì. “Đừng chạm vào em.”

“Rose, trông giống như...”

“Để em về, Adrian!” Tôi không còn lịch sự nữa.

“Rose, để anh giúp...”

“Để. Em. Về!”

Tôi hét lên, và lần đầu tiên thoát khỏi giấc mơ của Adrian. Tôi ngủ thiếp đi và tỉnh dậy trên đi văng.

Căn phòng tĩnh lặng, tiếng động duy nhất là tiếng thở dồn dập của tôi. Tôi thấy rối bời. Bình thường, ngay sau khi được căn, tôi thấy bông bênh và hân hoan. Sau cuộc gặp với Adrian, một phần trong tôi thấy lo âu và buồn bã.

Tôi đứng dậy, đi về phòng tắm, bật đèn lên và nhìn mặt. Phòng ngoài không sáng như thế này. Khi mắt đã quen với ánh sáng, tôi ghé sát vào gương và kéo tóc ra. Tôi thở hắt ra khi nhìn hình phản chiếu trong đó. Có những vết bầm trên cổ tôi, cũng như dấu tích của các vết thương mới. Quanh chỗ Dimitri vừa cắn, tôi thấy máu khô.

Trông tôi giống như... một ả điếm máu.

Tại sao tôi không để ý thấy chuyện này? Tôi thấm ướt khăn và lau cổ, cổ xóa đi dấu máu. Tôi lau mãi, lau mãi tới khi da ửng đỏ. Đã hết chưa? Còn nữa không? Trông nó có vẻ là vết tệt nhất. Tôi không biết Adrian đã thấy được bao nhiêu. Tóc tôi đang thả, và tôi tin rằng nó che gần hết cổ mình.

Một ý nghĩ nổi loạn xuất hiện trong đầu tôi. Adrian thấy thì có sao? Anh không hiểu. Không đời nào anh tới được đây.

Tôi đang ở bên Dimitri. Phải, anh đã thay đổi... nhưng không quá khác. Và tôi tin sẽ có cách để không phải trở thành Strigoi. Tôi chỉ chưa biết.

Tôi cố trấn an mình, nhưng những vết bầm không chịu rời khỏi ánh mắt tôi.

Tôi ra khỏi phòng tắm và đến chỗ đi vắng. Tôi bật ti vi nhưng không biết mình đang xem gì, và một lúc sau, tấm màn sương hạnh phúc lại bao trùm tôi. Chẳng bao lâu sau tôi tắt ti vi đi và quay lại ngủ. Lần này, tôi mơ giấc mơ của mình.

Một lúc nữa Dimitri mới quay lại. “Một lúc” có nghĩa là gần một ngày. Lúc đó tôi sẽ thấy bứt rứt, vì nhớ anh và cả vết cắn. Bình thường anh gặp tôi hai lần mỗi ngày, vì thế đây là lần lâu nhất tôi trải qua mà không có endorphin. Thấy mình cần giết thời gian, tôi tự làm mình bận rộn điểm trang cho thật xinh đẹp.

Tôi lục tung tủ đồ, chọn chiếc váy lụa màu ngà dài với hoa màu tím mỏng manh. Nó vừa như in.

Tôi muốn bới tóc lên, nhưng sau khi nhìn lại các vết bầm, tôi quyết định để xõa. Tôi đã được tặng máy làm xoăn và dụng cụ trang điểm, nên đã chăm sóc tóc hơi quá cẩn thận, uốn đuôi tóc lên thành những lọn xoăn nhỏ. Trang điểm xong, tôi vui sướng nhìn hình ảnh mình trong gương, tin rằng Dimitri cũng rất hài lòng. Tất cả những gì tôi cần làm bây giờ là đeo một món đồ trang sức lộng lẫy anh đã tặng. Nhưng khi quay lưng lại, tôi ngấm

lưng mình và nhận ra quên chưa đóng một cái móc. Tôi quài tay ra đằng sau để cài nhưng không với tới. Cái móc nằm ngoài tầm với của tôi.

“Chết tiệt,” tôi lầm bầm, vẫn đang loay hoay với cái móc. Khiếm khuyết nhỏ trong sự hoàn hảo.

Đúng lúc đó, tôi nghe tiếng cửa phòng mở, tiếp theo là tiếng khay đặt trên bàn cà phê. May quá!

“Inna!” tôi gọi, đi khỏi phòng tắm. “Tôi cần cô...”

Cơn buồn nôn dâng lên, và khi bước ra phòng khách, thay vì Dimitri, tôi thấy Nathan.

Tôi há hốc mồm. Inna đứng gần hẳn, kiên nhẫn chờ đợi bên cạnh cái khay, mắt nhìn xuống. Tôi lập tức lờ cô đi, chỉ nhìn Nathan. Dù làm nhiệm vụ canh gác, nhưng hẳn chưa bao giờ vào trong. Lần đầu tiên sau một khoảng thời gian dài, bản năng chiến đấu trong tôi dâng lên, tính toán các lựa chọn bỏ trốn. Nỗi sợ hãi hồi thúc tôi lùi lại, nhưng lùi lại đồng nghĩa với việc bị kẹt trong nhà tắm. Tốt nhất là ở nguyên vị trí. Dù không thể rời khỏi phòng, nơi này cũng cho tôi không gian để hành động.

“Mày làm gì ở đây?” tôi hỏi, ngạc nhiên thấy giọng mình bình tĩnh.

“Giải quyết vấn đề.”

Tôi không cần có chỉ dẫn cũng biết hàm ý của nó. Tôi là vấn đề.

Tôi lại chống cự với mong muốn lùi lại. “Tao chẳng làm gì mày.” Đó là một logic nực cười. Chẳng nạn nhân nào của Strigoi làm gì chúng cả.

“Mày tồn tại. Mày chiếm chỗ ở đây, làm mất thời gian của mọi người. Mày biết cách tìm con bé - con bé nhà Dragomir - thế mà mày chẳng làm được gì có ích cho tới khi thằng Belikov chịu thức tỉnh mày. Trong lúc đó, Galina bắt tao lãng phí thời gian ở đây canh gác mày và trọng dụng nó chỉ vì nó thuyết phục bà ấy rằng mày sẽ trở thành tài sản lớn cho bọn tao.”

Một lời phàn nàn thú vị. “VẬY... ừm, mày định làm gì?”

Trong nháy mắt, hẳn đứng trước mặt tôi. Nhìn hẳn ở sát cạnh khiến tôi nhớ lại kí ức xưa - hẳn cản Dimitri và đắc thắng nhìn chúng tôi. Một tia

giận dữ lóe lên trong tôi nhưng không được gì nhiều. “Tao sẽ khai thác thông tin,” hăn rít lên. “Nói xem con bé ở đâu!”

“Mày biết cô ấy ở đâu. Cô ấy ở trong trường.” Thông tin hoàn toàn không hữu ích. Hăn biết cô ở học viện. Hăn biết học viện ở đâu.

Cái nhìn của Nathan cho thấy hăn chẳng vui vẻ gì trước thông tin đã biết. Hăn thò tay tóm tóc tôi và thô bao giật lại. Thả tóc xuống xem ra không phải là ý tưởng hay. “Nó định đi đâu? Nó không thể ở đấy mãi. Nó định đi học đại học? Vào hoàng cung? Chắc chắn phải có kế hoạch.”

“Tao không biết kế hoạch nào cả. Tao đã đi lâu rồi.”

“Tao không tin,” hăn gằn giọng. “Con bé quá đáng giá. Tương lai của nó chắc chắn phải được vạch ra từ lâu.”

“Nếu thế thì không có ai bảo gì tao cả. Tao đã đi quá sớm.”

Tôi nhún vai trả lời. Cơn giận dâng lên trong mắt Nathan, tôi thề, đôi mắt ấy đỏ rực.

“Chúng mày được liên kết với nhau! Mày biết. Nói mau, rồi tao giết mày nhanh chóng. Nếu không, tao sẽ thức tỉnh mày để lấy thông tin, rồi sẽ giết mày. Tao sẽ đốt mày như một đồng lửa trại.”

“Mày... mày định giết tao khi tao trở thành một trong số mày sao?” Câu hỏi ngớ ngẩn. Strigoi không trung thành với ai hết.

“Phải. Tao sẽ giết cả Dimitri, và khi Galina nhận ra sự vô dụng của hăn, tao sẽ trở lại vị trí cũ bên cạnh bà ấy, nhất là khi tao tiêu diệt dòng dõi Dragomir.”

“Còn khuya.”

Hăn cười và chạm vào mặt tôi, vuốt ngón tay dọc trên cổ và những vết thâm chi chít. “Ồ, có chứ. Tao sẽ khiến mọi thứ dễ dàng nếu mày khai ra. Mày sẽ chết trong sung sướng chứ không bị thiêu sống. Chúng ta sẽ cùng tận hưởng.” Hăn nhẹ nhàng vòng tay quanh cổ tôi. “Mày là vấn đề, nhưng mày đẹp, nhất là cái cổ này. Tao hiểu tại sao nó muốn mày...”

Những cảm xúc hỗn độn dâng lên trong tôi. Theo logic, tôi biết đây là Nathan, tên Nathan tôi căm thù vì đã biến đổi Dimtiri. Nhưng nhu cầu

endorphin của Strigoi trong cơ thể tôi cũng đang ngóc đầu dậy, dù là Nathan cũng không sao. Vấn đề là răng nanh của hắn chỉ còn cách cổ tôi một hơi thở, hứa hẹn sự sung sướng, ngọt ngào kia.

Và trong lúc một tay hắn cầm cổ tôi, tay kia hắn vuốt dọc eo tôi, xuống tới đường cong ở hông. Trong giọng nói của hắn có sự thèm khát, như muốn làm nhiều hơn là chỉ hút máu tôi. Sau những cuộc gặp đầy đam mê với Dimitri - những cuộc gặp không đi đến đâu - cơ thể tôi không còn quan tâm ai đang chạm đến nó nữa. Tôi có thể nhắm mắt, và ai cắn tôi, ai cởi quần áo tôi cũng vậy. Chỉ có giai đoạn cuối mới là quan trọng. Tôi sẽ nhắm mắt, vờ như đó là Dimitri, chìm đắm trong khi đôi môi Nathan lướt trên da mình...

Nhưng một phần lí trí trong tôi biết rằng, Nathan không chỉ muốn tình dục và máu. Hắn muốn giết tôi.

Thật mỉa mai! Tôi đã quả quyết sẽ tự sát, còn hơn trở thành Strigoi. Nathan đang đề nghị điều đó. Dù có biến đổi tôi, hắn cũng định giết tôi ngay lập tức. Dù sao tôi cũng không sung sướng gì sống vĩnh viễn dưới lốt một Strigoi. Tôi nên đón nhận kết cục ấy mới đúng.

Không hiểu sao, dù cơ thể nghiện ngập đòi hỏi được hút máu và được ngây ngất, tôi cũng nhận ra một sự thật phũ phàng: tôi không muốn chết. Vì đã trải qua gần một ngày không bị cắn, nên tinh thần phản kháng trời dậy trong tôi. Tôi sẽ không để hắn hành thế. Tôi sẽ không để hắn theo đuổi Dimitri. Tôi sẽ không để hắn hạ Lissa.

Vượt qua đám mây mù endorphin xung quanh, tôi cố gắng kêu gọi sức mạnh tinh thần. Tôi cố đào sâu vào những năm tháng luyện tập và những bài học Dimitri đã dạy. Thật khó lục lọi những kí ức đó, tôi chỉ chạm tới được một số ít. Dù vậy chúng cũng đủ khiến tôi hành động. Tôi lao tới đâm Nathan.

Và chẳng được kết quả gì.

Hắn không nhúc nhích. Ồ, tôi không biết hắn có cảm thấy gì không, vẻ ngạc nhiên trên mặt hắn nhanh chóng chuyển thành sự chế nhạo, và hắn cười, tiếng cười kinh tởm của Strigoi - tàn nhẫn, không chút niềm vui thực

sự. Rồi, hần thân nhiên tát tôi ngã lăn ra sàn. Dimitri cũng làm một điều tương tự khi tôi tới và tấn công anh. Chỉ có điều tôi không bay xa như thế này hay không may mắn làm hần nao núng gì.

Tôi ngã đập vào đi văng, Chúa ơi, đau. Một làn sóng choáng váng trùm lấy tôi, và tôi nhận ra sự ngu ngốc khi chiến đấu với người mạnh áp đảo mình trong khi đã mất máu suốt cả tuần. Tôi cố đứng dậy và tuyệt vọng tìm cách khác. Nathan có vẻ chẳng vội vàng gì đáp trả sự tấn công của tôi. Hần vẫn cười sáng sặc.

Tôi nhìn quanh và chọn một chiến lược thảm hại. Inna đứng cạnh tôi. Chậm chạp đến đau đớn - nhưng tốt hơn mong đợi về khả năng của mình - tôi túm Inna và vòng tay ngang cổ cô. Cô kêu lên ngạc nhiên, tôi kéo cô mạnh về phía mình.

“Cút khỏi đây,” tôi nói với Nathan. “Cút khỏi đây, không tao giết cô ấy.”

Hần thối cười, nhìn tôi một thoáng, rồi lại cười to hơn.

“Mày đùa à? Mày nghĩ tao không ngăn được mày sao? Mày nghĩ tao quan tâm sao? Cứ việc. Giết nó đi. Còn cả tá người như nó.”

Đúng thế, chẳng có gì ngạc nhiên, nhưng tôi hơi ngỡ ngàng vì hần sẵn sàng ném mạng sống của người hầu trung thành đi như thế.

Được. Đến lúc cho kế hoạch B. Hay kế hoạch J? Thực sự, tôi chẳng biết nữa, không có kế hoạch nào hay ho lắm. “Ồi!”

Inna đột nhiên thúc khuỷu tay vào bụng tôi. Tôi ngạc nhiên thả cô ra. Cô quay lại, kêu một tiếng ghen ghen rồi dấm vào mặt tôi. Cú dấm không mạnh như của Nathan, nhưng khiến tôi ngã bật ra. Tôi cố bắt lấy cái gì đó, bất cứ thứ gì, nhưng không kịp. Ngã xuống sàn, lưng đập vào cửa. Tôi tưởng Inna sẽ lao vào mình ngay, nhưng cô lao qua bên kia và - có Chúa chứng giám - đứng che chở bảo vệ cho Nathan.

Trước khi tôi kịp hiểu rõ sự kì quặc của thái độ bảo vệ một kẻ sẵn sàng mặc kệ cô chết, cánh cửa đột ngột mở ra. “Ồi!” tôi lại kêu lên, khi cửa đập vào và xô tôi sang một bên.

Dimitri nhanh chóng bước vào. Anh nhìn từng khuôn mặt, tôi tin rằng mặt mình có dấu vết của cả cú đánh của Nathan và Inna. Dimitri nắm chặt tay lại, anh quay sang Nathan. Tình huống này khiến tôi nhớ lại vụ ẩu đả trong hành lang, điên rồ, dữ tợn và khát máu. Tôi sợ hãi trước một trận đối đầu kinh khủng khác.

“Đừng,” Nathan lên tiếng, vẻ mặt kiêu ngạo. “Mày biết Galina nói gì. Động tới tao và mày sẽ biến khỏi đây.”

Dimitri lao qua đứng trước mặt Nathan, gạt Inna ra như một con búp bê vải. “Cũng đáng để đối mặt với cơn giận của bà ấy, khi tao bảo mày tấn công trước. Rose là chứng cứ.”

“Không đâu.” Hẳn chỉ Inna, người đang ngồi ngẩn ngơ trên sàn, nơi Dimitri gạt cô ngã xuống. Dù đang bị thương, tôi cũng bò về chỗ cô. Tôi phải biết cô có bị sao không. “Nó sẽ nói sự thật.”

Giờ Dimitri tỏ ra ngạo nghễ. “Mày nghĩ Galina tin con người sao? Không. Nếu tao bảo mày tấn công tao và Rose vì ghen tị, bà ấy sẽ để tao yên. Việc mày bị đánh bại dễ dàng chứng tỏ mày yếu kém. Tao sẽ cắt đầu mày ra và lấy cái cốc của Rose từ trong hàm. Khi trút hơi thở cuối cùng, mày sẽ thấy cô ấy đâm nó qua tim mày.”

Chết tiệt. Câu đe dọa còn ghê tởm hơn của Nathan với tôi... Khoan đã!
Cái cốc của tôi?

Vẻ mặt Nathan vẫn kiêu ngạo, ít ra là với tôi. Nhưng tôi nghĩ Dimitri thấy được một điều thỏa mãn, một điều khiến anh nghĩ anh đang chiếm ưu thế. Anh thả lỏng người ra, nhếch mép rộng hơn. “Hai lần rồi,” Dimitri nhẹ nhàng. “Tao thả mày đi hai lần rồi. Lần sau... lần sau, mày sẽ chết.”

Tôi nhẹ nhàng với tới Inna. “Cô không sao chứ?” tôi thì thầm.

Bằng cái nhìn đầy căm ghét, cô giật ra và bò tránh xa tôi. Nathan nhìn tôi trước khi ra cửa.

“Không. Tao đã để nó sống hai lần rồi. Lần sau nó sẽ phải chết. Tao là người có quyền ở đây, không phải mày.”

Nathan mở cửa ra, Inna đứng dậy, lập cập đi theo hắn. Tôi nhìn ngơ ngác, miệng há hốc trước những chuyện vừa xảy ra. Tôi không hiểu nên phiền lòng vì cái gì. Nhìn Dimitri, tôi loay hoay không biết nên hỏi gì trước. Chúng tôi sẽ làm gì? Tại sao Inna bảo vệ Nathan? Tại sao Dimitri để hắn đi? Nhưng không có câu hỏi nào được thốt ra.

Thay vì đó, tôi bật khóc.

Hai mươi hai

TÔI KHÔNG HAY KHÓC. Và tôi ghét mình khóc. Lần cuối cùng tôi làm thế trước mặt Dimitri, anh liền vòng tay ôm lấy tôi. Lần này, tất cả những gì tôi nhận được là cái nhìn giận dữ và lạnh lùng.

“*Tất cả là lỗi tại em!*” anh quát, nắm tay giận dữ.

Tôi co rúm người lại, mắt mở to. “Nhưng hử... tấn công em...”

“Phải. Và Inna nữa. Một con người! Em để một con người tấn công mình.” Anh không thể kìm được sự nhạo báng trong lời nói. “Em quá yếu. Em không đủ sức tự bảo vệ, vì em không chịu thức tỉnh!”

Giọng anh nghe đáng sợ, và cái nhìn của anh... khiến tôi sợ hơn cái nhìn của Nathan. Anh với tay xuống kéo tôi đứng dậy.

“Nếu em bị giết, thì đó là lỗi của em,” anh nói. Ngón tay anh bấm sâu vào cổ tay và anh lắc người tôi. “Em có cơ hội được bất tử và có sức mạnh siêu nhiên! Thế mà em mù quáng không chịu nhận ra.”

Tôi nuốt nước mắt vào trong và dụi mắt. Rõ ràng tôi đang phá hỏng lớp trang điểm mình dày công tô vẽ.

Tim tôi như muốn nổ tung trong lồng ngực, tôi quá sợ hãi. Tôi nghĩ chỉ bị Nathan - chứ không phải Dimitri - giận dữ và đe dọa.

Mày quên anh ấy là Strigoi rồi, có điều gì đó trong tôi thì thầm.

Tôi đã không bị cắn đủ lâu để có adrenaline dâng lên nhắc nhở rằng giọng nói chỉ trích trong mình đang lên tiếng rõ ràng hơn lúc nào hết. Dimitri nói tôi yếu đuối vì không phải là một Strigoi, nhưng còn có nhiều lí do hơn thế. Tôi yếu và bị Nathan cùng Inna đánh bại bởi tôi là một con nghiện, vì tôi đang sống cuộc sống mơ màng, nó đã chiếm lĩnh cơ thể và tâm trí tôi. Ý nghĩ đó khiến tôi giạt mình, không dám tiếp tục nghĩ về nó.

Sự khao khát endorphin của ma cà rồng, hai tư tưởng tranh đấu nhau trong đầu tôi.

Tôi đủ khôn ngoan để không nói ra những ý nghĩ đó. Tôi cố nói gì đó xoa dịu Dimitri. “Em không nghĩ em sẽ mạnh hơn Nathan, dù em có bị biến đổi, thức tỉnh.”

Dimitri luồn tay vào tóc tôi, giọng nói lạnh lùng đầy suy tư. Anh có vẻ bình tĩnh hơn, nhưng trong mắt vẫn đầy giận dữ và thiếu kiên nhẫn. “Ban đầu thì đúng, nhưng sức mạnh của cơ thể em sẽ đem lại sự thay đổi. Hẳn không già hơn chúng ta nhiều, không đủ để tạo ra sự khác biệt đáng kể, vì thế hẳn luôn lùi bước.”

“Tại sao anh luôn lùi bước?”

Tôi thấy cơ thể anh cứng lại, và nhận ra câu hỏi của mình chẳng khác nào một cú tát vào sự dũng cảm của anh. Tôi nuốt khan, nỗi sợ hãi quay lại. Anh không buông cổ tay tôi, và giờ nó đang bắt đầu đau.

“Vì hẳn nói đúng một điều,” Dimitri thẳng thừng. “Giết hẳn sẽ khiến Galina nổi cơn thịnh nộ. Đó là thứ anh không thể chống đỡ. Chưa thể.”

“Anh đã nói anh... chúng ta... phải giết bà ta.”

“Phải, khi làm được thế, chúng ta sẽ dễ dàng giành được tài sản và tổ chức của bà ta.”

“Tổ chức của bà ta là gì?” Nếu tôi tiếp tục khiến anh phân tâm, cơn giận có thể biến mất. Con quỷ sẽ biến mất.

Anh nhún vai. “Đủ thứ. Số tài sản này không phải tự nhiên mà có.”

“Mà nhờ những nỗ lực phi pháp và làm tổn thương con người?”

“Thế có sao không?”

Tôi không thèm để ý tới câu trả lời. “Nhưng Galina từng là giáo viên của anh. Anh có giết được bà ấy không? Em không nói về mặt thể xác... ý em là, nó không làm anh phiền lòng sao?”

Anh suy nghĩ. “Anh nói rồi. Tất cả chỉ liên quan tới mạnh hay yếu. Con mồi và kẻ săn mồi. Nếu chúng ta hạ được Galina - anh tin chắc là có thể - thì bà ta chỉ là con mồi. Hết.”

Tôi rùng mình. Lời nói phủ phàng, một quan điểm nhìn thế giới lạnh lùng, đáng sợ. Dimitri thả tay tôi ra, và tôi thở dài nhẹ nhõm. Bằng đôi chân run rẩy, tôi lùi lại ngồi trên đi văng. Trong khoảnh khắc, tôi sợ anh sẽ túm lấy tôi, nhưng anh ngồi xuống bên cạnh.

“Tại sao Inna tấn công em? Tại sao cô ấy bảo vệ Nathan?”

“Vì cô ta yêu hẳn.” Dimitri không thêm che giấu sự kinh tởm.

“Làm sao có thể...”

“Ai biết? Một phần hẳn đã hứa thức tỉnh cô ta sau khi cô ta tận tụy ở đây.” Những lời cảnh báo của Sydney quay lại trong tôi, chuyện các nhà giả kim sợ con người sẽ biết đến ma cà rồng, vì họ có thể muốn được biến đổi. “Hầu hết người thường làm việc ở đây đều được hứa hẹn như thế.”

“Hứa hẹn?”

“Đa số không xứng đáng.Ồ, thường là có kẻ thấy đói và kết liễu người đó.”

Tôi thấy lợm giọng, không phải vì ở gần Dimitri. “Thật lộn xộn.”

“Không phải thế.” Tôi không nghĩ anh sẽ lắc tôi nữa, nhưng có tia nguy hiểm ánh trong mắt anh. Con quỷ đang ở rất gần. “Sắp hết thời gian rồi. Anh đã khoan dung với em, Roza. Quá khoan dung so với bất kì ai khác.”

“Tại sao? Tại sao anh làm thế?” Tôi muốn - cần - nghe anh nói rằng đó là vì anh yêu tôi và vì tình yêu, anh sẽ không bắt tôi làm gì mình không muốn. Tôi muốn nghe để có thể gạt đi hình ảnh một con quái vật giận dữ kinh hoàng vừa thấy.

“Vì anh biết em nghĩ gì. Việc thức tỉnh như ý em muốn sẽ khiến em trở thành một đồng minh quan trọng. Em độc lập và mạnh mẽ, điều đó khiến em trở nên quý giá.”

“Một đồng minh à?”

Không phải người anh yêu.

Dimitri vươn người nhìn thẳng vào tôi. “Chẳng phải anh đã từng nói anh sẽ luôn ở đây bên em sao? Anh đây. Anh sẽ bảo vệ em. Chúng ta sẽ ở

bên nhau. Chúng ta phải ở bên nhau. Em biết mà.” Lời nói của anh nhiều sự hung hăng hơn là tình cảm yêu thương.

Anh hôn và kéo tôi lại gần hơn. Sức nóng thường lệ tràn qua tôi, cơ thể tôi lập tức hưởng ứng. Nhưng dù thế xác làm một chuyện, trí óc tôi lại đang quay cuồng với các ý nghĩ khác. Tôi vẫn luôn nghĩ chúng tôi phải ở bên nhau. Và anh đã từng nói anh sẽ ở bên tôi. Tôi vẫn luôn muốn thế - nhưng tôi cũng muốn ở bên anh. Tôi muốn hai người bình đẳng, luôn dõi theo nhau.

Hôm nay không phải như thế. Tôi không thể tự vệ. Yếu đuối. Trong đời tôi chưa từng như thế. Dù trong những khoảnh khắc kinh khủng, bị áp đảo nhất, tôi cũng chiến đấu. Ít ra, tôi có ý chí chiến đấu. Không phải hôm nay. Tôi sợ hãi. Tôi vô dụng. Tôi không làm được gì ngoài ngồi đó thảm hại và chờ người tới cứu. Tôi đã để một con người đo ván.

Dimitri nói trở thành Strigoi là giải pháp. Suốt tuần qua, anh đã nói đi nói lại, dù vẫn chưa đồng ý, tôi cũng không cương quyết từ chối như hồi trước. Gần đây, có ý nghĩ rằng ở đâu đó, một cách nào đó xa xôi cho chúng tôi bên nhau. Tôi thực sự muốn ở bên anh, nhất là trong những khoảnh khắc như thế này, khi chúng tôi hôn nhau và đam mê dâng lên giữa hai người.

Nhưng lần này... đam mê không mạnh mẽ như bình thường, vẫn còn, nhưng tôi không thể rũ bỏ hình ảnh anh vừa rồi. Tôi nhận ra sự thật choáng váng là mình đang gần gũi một Strigoi. Thật... kì quặc.

Dimitri thở hỗn hển, đẩy tôi ra và nhìn tôi thật lâu. Dù vẻ mặt Strigoi thân nhiên, tôi vẫn biết anh muốn tôi - theo nhiều cách. Điều đó quả là rắc rối. Anh vừa là Dimitri, vừa không phải Dimitri. Anh ghé sát vào, hôn lên má tôi, rồi cắn và cổ tôi. Miệng anh mở ra, tôi bắt đầu cảm nhận đầu răng nanh nhọn hoắt...

“Không,” tôi buột miệng.

Anh dừng lại. “Em nói gì thế?” Tim tôi bắt đầu đập thình thịch, tôi căng người chuẩn bị một cơn giận dữ dội hơn.

“Ừm... không. Không phải lần này.”

Anh lúi lại nhìn tôi, vừa ngạc nhiên vừa khó chịu. Thấy anh không phản ứng gì, tôi bắt đầu nói.

“Em không thấy khỏe... em đau. Em sợ mất máu, dù em rất muốn...” Dimitri luôn nói tôi không thể dối anh, nhưng tôi phải thử. Tôi cố diễn vẻ mặt đam mê và ngây thơ. “Em rất muốn... Em muốn cảm nhận vết cắn... nhưng em muốn nghỉ đã, khỏe lên đã...”

“Để anh thức tỉnh em, và em sẽ lại mạnh mẽ.”

“Em biết,” tôi vẫn cố giữ cho giọng nói hơi hoảng loạn. Tôi quay đi, hi vọng tăng thêm sự bối rối. Được, trong hoàn cảnh hiện giờ, giả vờ bối rối chẳng khó gì. “Và lại em cũng bắt đầu nghĩ...”

Tôi nghe thấy tiếng thở thật nhanh. “Bắt đầu nghĩ gì?”

Tôi quay lại phía anh, hi vọng mình sẽ thuyết phục được anh rằng tôi đang nghiêm túc suy nghĩ chuyện biến đổi. “Em bắt đầu nghĩ không muốn yếu đuối nữa.”

Gương mặt Dimitri cho thấy anh tin tôi. Dù sao phần cuối cũng không phải là một lời nói dối. Tôi không muốn yếu đuối nữa.

“Xin anh... em chỉ muốn nghỉ. Em muốn nghỉ thêm một thời gian nữa thôi.”

Đã tới giây phút nặng nề này. Sự thực là, tôi không nói dối anh. Tôi đang tự dối mình. Vì sao? Vì tôi muốn được cắn. Rất muốn. Đã lâu tôi không được tận hưởng, và cơ thể tôi gào thét đòi hỏi. Tôi cần endorphin, cần hơn không khí hay thức ăn. Thế nhưng, chỉ trong một ngày vắng nó, tôi đã có được chút ít tỉnh táo. Một phần trong tôi không muốn gì hơn sự phiêu diêu, không quan tâm tới sự minh mẫn của tâm trí, dù vậy, trong tiềm thức, tôi vẫn biết mình phải cố gắng, muốn thế tôi phải tách mình khỏi thứ vẫn thèm khát.

Sau một hồi lâu suy nghĩ, Dimitri gật đầu đứng dậy. Anh xem lời nói của tôi như một bước ngoặt và đang trên ngưỡng chấp nhận. “Vậy em nghỉ đi,” anh nói. “Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Nhưng Rose... chúng ta chỉ có hai ngày thôi.”

“Hai ngày?”

“Là tới hạn cuối của Galina. Bà ta chỉ cho chúng ta chừng ấy. Rồi anh sẽ quyết định giúp em.”

“Anh sẽ thức tỉnh em?” Tôi không rõ cái chết có còn được cân nhắc nữa không.

“Phải. Sẽ tốt hơn nếu chúng ta không phải đi đến mức ấy.” Anh ra khỏi giường và đứng dậy. Anh dừng lại một chút rồi thò tay vào túi.

“À, anh mang cái này cho em.”

Anh đưa tôi chiếc vòng tay khảm ngọc mắt mèo và kim cương, như thể nó chỉ là chuyện vặt. Chiếc vòng tay đẹp mê hồn, mỗi viên ngọc mắt mèo sáng lên hàng triệu màu sắc. “Ồ. Nó... đẹp quá.” Tôi đeo vào cổ tay, không hiểu sao, những món quà thể này không còn ý nghĩa gì nữa.

Với cái nhìn thỏa mãn, Dimitri cúi xuống hôn lên trán tôi. Anh ra cửa và để tôi nằm trên giường, cố tìm cách nghĩ về bất cứ thứ gì khác ngoài ước mong anh quay lại căn tôi.

Cả ngày hôm đó đầy đau khổ.

Tôi vẫn đọc sách về những con nghiện, về khoảng thời gian khó khăn họ gặp phải khi tránh xa rượu cồn hay các thứ thuốc phi pháp. Tôi đã từng chứng kiến một người cung gấp gần như phát điên vì bị gạt khỏi danh sách phục vụ. Ông đã quá già, và nếu tiếp tục cho Moroi máu sẽ nguy hại tới sức khỏe. Tôi ngạc nhiên nhìn ông cầu xin được ở lại, thề thốt không sợ sự nguy hại đó. Dù biết ông nghiện, tôi cũng không hiểu tại sao ông sẵn sàng liều mạng như thế. Giờ tôi đã hiểu.

Trong những giờ sau đó, tôi liều mạng để được cắn. Thật nực cười vì nếu tôi thực sự cho Dimitri cắn, tôi sẽ đẩy mình vào nguy hiểm chết người. Tôi tin chắc tâm trí mơ màng sẽ khiến tôi chấp thuận đề nghị của anh. Nhưng mỗi giây đau khổ vì thiếu endorphin qua đi, tôi lại càng tỉnh táo hơn. Phải, tôi còn chưa thoát khỏi cơn mơ màng do endorphin của ma cà rồng. Khi bị bắt ở Spokane, Eddie cũng bị biến thành nguồn cung cấp máu cho Strigoi, và mất nhiều ngày cậu ta mới hồi phục hoàn toàn.

Mỗi suy nghĩ tinh táo khiến tôi nhận ra tầm quan trọng của việc không bị cắn. Giờ trí tuệ khiến cơ thể tôi dễ chịu hơn.

Tôi đang gặp vấn đề nghiêm trọng. Nói cách khác, tôi phải trở thành Strigoi. Dimitri muốn biến đổi tôi để hai người cùng thống lĩnh như một cặp ma cà rồng tương đương với Bonnie và Clyde⁽²⁾. Nathan muốn biến đổi tôi hi vọng sẽ săn được Lissa, rồi giết tôi. Rõ ràng, lựa chọn của Dimitri hấp dẫn hơn, nhưng không nhiều. Giờ thì không còn hấp dẫn chút nào nữa.

Ngày hôm qua, tôi có thể nói trở thành một Strigoi không phải điều làm tôi lo lắng. Giờ đây, sự thực phũ phàng làm tôi choáng váng, và những cảm xúc cũ ùa về. Tự sát hay tồn tại như một tạo vật tà ác. Tất nhiên, trở thành một tạo vật tà ác có nghĩa là được ở bên Dimitri...

Ngoại trừ việc đó không phải Dimitri. Có phải anh không? Quá rắc rối. Tôi cố nhớ lại lời anh hồi xưa, dù một tên Strigoi trông có giống người tôi biết đến thế nào, thì cũng không phải. Nhưng giờ Dimitri lại nói hồi ấy anh đã sai.

“Đó là do endorphin, Rose. Nó giống như ma túy...” Tôi rên rỉ, úp tay vào mặt, ti vi nói đều đều phía sau. Tuyệt chưa. Giờ tôi đang tự làm nhảm một mình.

Cứ cho là tôi có thể dứt ra khỏi nhà tù Dimitri giăng ra và trạng thái mơ màng khiến tôi nghĩ mình hiểu lầm Strigoi... rồi sao nữa? Tôi đang quay lại tình thế tiến thoái lưỡng nan ban đầu. Không có vũ khí chiến đấu với Strigoi. Không có vũ khí tự sát. Tất nhiên, đó là một trận chiến năm chắc phần thua, nhưng tôi có cảm giác nếu tránh xa endorphin một thời gian nữa, tôi có thể hạ Inna. Điều đó sẽ có ý nghĩa nhất định.

Và có. Tránh xa endorphin. Mỗi lần tâm trí suy xét một lựa chọn và đắm vào ngõ cụt, tôi lại quay về sự thật của thân thể mình. Tôi muốn cảm giác phiêu diêu kia. Tôi muốn cơn mơ màng vui sướng kia. Tôi cần nó, nếu không, tôi sẽ chết. Nó sẽ giết tôi và tránh tôi biến đổi thành Strigoi...

“Chết tiệt!”

Tôi đứng dậy đi đi lại lại, hi vọng làm phân tâm mình. Ti vi không làm được. Nếu tôi chịu đựng thêm, tôi sẽ thải loại ma túy khỏi cơ thể, tôi sẽ tìm ra cách cứu mình và Lissa, Lissa!

Tôi lập tức đi vào tâm trí cô. Nếu ở trong cô, có thể tôi sẽ không phải loay hoay với chính mình nữa. Sự rút lui sẽ qua nhanh hơn.

Lissa và mọi người trở về từ hoàng cung trong tâm trạng u ám hơn lúc đi. Ánh sáng lạnh lẽo của buổi sớm khiến Lissa thấy mình ngu ngốc đến khó tin trong bữa tiệc đêm trước. Nhảy trên bàn không phải là chuyện tệ nhất, nhưng nhìn lại những bữa tiệc khác cô đã tham gia và cuộc sống cộng đồng cô trải qua với Avery khiến cô tự hỏi có vấn đề gì với chính mình. Và nụ hôn với Aaron... một tội lỗi khác, tất cả đều liên quan tới nhau.

“Đừng lo,” Avery nói trên máy bay. “Chúng ta vẫn làm những chuyện ngu ngốc khi say rượu.”

“Không phải tôi,” Lissa rên rỉ. “Không giống tôi chút nào.” Dù tuyên bố vậy. Lissa cũng vẫn đồng ý uống sâm panh mimosa pha nước cam trên đường về.

Avery mỉm cười. “Tôi không có gì để so sánh cả. Trông cô vẫn ổn. Dù sao cô cũng không định bỏ trốn với một con người hay một anh chàng không thuộc hoàng tộc nào.”

Lissa mỉm cười đáp lại, và ánh mắt cô chuyển sang Jill, đang ngồi phía trước họ không xa. Adrian đã nói chuyện với cô bé, nhưng giờ cô đang bận rộn với một cuốn sách, chỉ mong sao tránh xa Reed. Cậu ta đang ngồi với Simon, Lissa hơi ngạc nhiên thấy người giám hộ nhìn Jill ngờ vực. Chắc Reed đã bảo với Simon cô bé này là một mối đe dọa.

“Cô lo lắng về nó à?” Avery nhìn theo Lissa.

“Không hẳn... tôi chỉ không thể quên được ánh nhìn của cô ấy đêm qua.”

“Nó còn nhỏ. Tôi nghĩ nó dễ bị sốc thôi.”

Lissa cho thế là đúng. Nhưng dù nhỏ hay không, cách nói của Jill vẫn chứa đựng sự chân thành và rạch ròi. Nó khiến Lissa nhớ tới việc tôi sẽ

làm. Lissa không thể an lòng khi ai đó nghĩ xấu về mình. Cô đứng dậy.

“Tôi quay lại ngay,” cô bảo Avery. “Tôi đi nói chuyện với Jill một chút.”

Jill rất ngạc nhiên khi thấy Lissa ngồi cạnh. Cô bé đánh dấu chỗ đang đọc, dù nghĩ gì đi nữa, nụ cười của cô với Lissa vẫn rất chân thành. “Chị.”

“Ừ,” Lissa đáp. Cô chưa uống nhiều rượu nên vẫn đủ sức kiểm soát linh hồn và thấy được linh khí của Jill. Nó xanh lục, điểm tím và xanh đậm. Tốt, màu sắc mạnh mẽ. “Này, chị muốn xin lỗi chuyện hôm qua... những gì chị nói...”

“Ồ,” Jill đỏ mặt. “Không sao đâu ạ. Ý em là, mọi chuyện hơi điên rồ, em biết chị không tỉnh táo lắm. Em không nghĩ chị lại thế. Em không rõ. Em chưa bao giờ uống nên không thể nhận xét được.” Sự lo lắng khiến cô phân vân không biết nên nói hay im lặng.

“Phải, thế đấy, chị nên tỉnh táo trước khi rơi vào tình huống đó. Chị rất xin lỗi về chuyện xảy ra với Reed.” Lissa hạ giọng. “Không hiểu vì sao cậu ta nói với em thế... nhưng những điều cậu ta nói đều là không nên không phải.”

Hai cô gái quan sát Reed. Cậu bé đang mãi mê đọc sách, dường như biết họ nhìn mình, liền quay sang Jill và Lissa, trừng mắt. Hai cô gái lập tức quay đi.

“Hoàn toàn không phải lỗi của chị,” Jill đáp. “Với cả, chị biết đấy, Adrian cũng có mặt. Mọi việc ổn thôi.”

Lissa cố giữ vẻ mặt bình thản. Adrian đang ngồi cách xa họ, nhưng nếu anh ở gần, Lissa có cảm giác Jill sẽ nhìn anh mơ màng. Adrian gần đây mơ màng nhìn Avery hơi nhiều, và Lissa tin Jill không bao giờ rời khỏi vị trí cô em bé nhỏ của anh. Dù vậy Jill có vẻ đang âm thầm nuôi dưỡng tình cảm. Cô bé thật dễ thương, Lissa biết cô thật ngốc, nhưng cũng không thể không thấy nhẹ nhõm chút ít khi Adrian mới là mục tiêu của Jill chứ không phải Christian.

“Ồ, hi vọng có những lựa chọn tốt hơn,” Lissa đáp. “Và hi vọng không ai nghĩ quá tệ về chị.”

“Không đâu ạ. Em tin là anh Christian cũng thế.”

Lissa nhúu mày bối rối trong chốc lát. “À... không nên gây áp lực cho anh ấy về chuyện này. Đó là sai lầm ngớ ngẩn của chị, chị sẽ xử lí.”

Giờ tới lượt Jill nhúu mày. Cô ngập ngừng trước khi nói, sự lo lắng trước đó quay lại. “Nhưng chị phải nói. Chị phải kể sự thật cho anh ấy, đúng không?”

“Không có chuyện gì to tát cả,” Lissa nói, ngạc nhiên vì cảm giác dễ phòng đang dâng lên. Cơn giận không báo trước trong cô đang ngóc đầu dậy.

“Nhưng... hai người đang có quan hệ nghiêm túc... Chị luôn phải thành thật, đúng không? Ý em là, chị không thể nói dối anh ấy.”

Lissa đảo mắt “Jill, em chưa từng ở trong một mối quan hệ nghiêm túc, đúng không? Em đã bao giờ hẹn hò chưa? Chị không nói dối anh ấy. Chị chỉ không kể những chuyện có thể anh ấy giận dữ vô cớ. Không như em nghĩ.”

“Có chứ,” Jill cãi. Tôi biết khó nhọc lắm cô mới cãi Lissa, nhưng tôi đánh giá cao sự dũng cảm của cô bé. “Christian có quyền được biết.”

Lissa thở dài bực dọc rồi đứng dậy. “Quên nó đi. Chị nghĩ chúng ta sẽ có một cuộc nói chuyện người lớn, nhưng chắc không được.” Cái nhìn của Lissa khiến Jill giật mình.

Dù vậy, ở học viện, cảm giác tội lỗi vẫn hành hạ Lissa. Christian vui sướng chào đón cô, phủ lên cô những cái ôm hôn thăm thiết. Cô tin chắc Jill đang phản ứng quá mức, nhưng mỗi lần nhìn Christian, cô nghĩ mãi về nụ hôn với Aaron. Liệu hành vi ấy có sai trái như Jill nói? Nó tùy tiện và do tác động của cồn. Lissa biết kể cho Christian sẽ khiến cậu ta buồn, nên không thích nhắc tới. Avery, sau khi nghe Lissa bộc bạch, đã tán thành rằng không có gì phải lo. Nhưng nhìn cô qua đôi mắt Lissa, tôi có cảm giác cô lo

lãng về cảm xúc của Lissa nếu chuyện giữa hai người bọn họ không ổn thỏa. Gạt khía cạnh đạo đức sang một bên, Avery muốn bảo vệ Lissa.

Có vẻ mọi thứ sẽ qua đi... cho tới buổi tối hôm đó, khi Lissa gặp Christian đưa cô đi ăn tối. Lúc tới chỗ hành lang phòng cô, vẻ mặt cậu ta đầy tăm tối, đôi mắt xanh nhạt như muốn tóe lửa.

“Bao giờ em mới định cho anh biết?” Christian lớn tiếng chất vấn, vài người đi qua ngạc nhiên quay lại.

Lissa kéo cậu ta vào góc, cố ghìm giọng. “Anh đang nói gì thế?”

“Em biết ý anh mà. Em lợi dụng kì nghỉ cuối tuần để lãng nhãng với thằng khác.”

Cô tròn mắt nhìn một lúc, rồi nhận ra. “Jill kể cho anh nghe!”

“Phải. Anh moi thông tin từ con bé. Nó tới luyện tập và suýt khóc.”

Cơn giận không giống Lissa chút nào bùng lên. “Nó không có quyền!”

“Em không có quyền. Em nghĩ em có thể làm chuyện đó mà không cho anh biết à?”

“Christian, đó chỉ là một nụ hôn lúc say, vì Chúa. Một trò đùa vì cậu ta cứu em khỏi rơi ra ngoài. Không có ý gì khác.”

Vẻ mặt Christian suy nghĩ, Lissa tưởng cậu ta sẽ đồng ý với mình. “Nó sẽ chẳng là gì,” cuối cùng cậu ta nói, “nếu em kể cho anh. Lẽ ra anh không phải nghe từ một người khác.”

“Jill...”

“... không phải là vấn đề. Chính *em* mới là vấn đề.”

Lissa choáng váng trong giây lát. “Anh nói gì thế?”

“Anh...” Christian đột nhiên tỏ vẻ mệt mỏi. Cậu ta dụi mắt. “Anh không biết nữa. Vấn đề là... mọi thứ trở nên khó khăn. Anh chỉ... anh chỉ không chắc liệu có thể chấp nhận được hay không. Em đã xung đột với anh trước lúc đi, và giờ lại thế này nữa?”

“Tại sao anh không nghe gì cả? Không có gì hết! Cả Avery cũng đồng ý mà.”

“Ồ,” Christian mĩa mai, “nếu Avery đồng ý, tức là mọi chuyện đều ổn.”

Cơ giận của Lissa dâng lên. “Điều đó nghĩa là sao? Em tưởng anh thích cô ấy.”

“Có. Nhưng anh không thích em tin tưởng cô ấy hơn anh.”

“Hồi em tin tưởng Rose, đâu thấy anh có vấn đề gì?”

“Avery không phải Rose.”

“Christian...”

Cậu ta lắc đầu. “Nào, anh không muốn đi ăn tối nữa. Anh muốn nghỉ.”

“Bao giờ thì mình gặp nhau nữa?” Lissa cuống cuống. Cơ giận bị nổi sợ che lấp.

“Anh không biết. Gặp lại sau.”

Christian lẳng lặng bỏ đi. Lissa ngơ ngẩn trông theo, kính ngạc nhìn cậu ta đi khỏi hành lang. Cô muốn chạy tới, cầu xin cậu ta quay lại và tha thứ. Nhưng có quá nhiều người xung quanh, và cô không muốn làm to chuyện, hay làm phiền Christian. Vì thế cô đi tới nơi duy nhất còn lại cho mình: Avery.

“Tôi không nghĩ lại gặp cô nữa,” Avery nói, mở cửa vào phòng. “Cô định... Chúa ơi. Có chuyện gì thế?”

Avery dẫn Lissa vào và bắt cô kể hết. Nước mắt giàn giụa, lời nói đầy kích động, Lissa thuật lại mọi chuyện liên quan tới Christian. “Tôi không biết anh ấy có ý gì. Chẳng lẽ muốn chia tay? Liệu anh ấy có nói chuyện với tôi nữa không? Tôi có nên đi tìm anh ấy không?” Lissa gục đầu vào tay. “Chúa ơi, cô có nghĩ giữa Jill và anh ấy có chuyện gì không?”

“Cô nàng cảm dổ? Không,” Avery kêu lên. “Tất nhiên là không. Thôi nào, cô phải bình tĩnh lại. Cô làm tôi sợ chết khiếp đây này. Mọi việc sẽ ổn thôi.” Sự bất an hiện rõ trên nét mặt Avery, cô đi lấy nước cho Lissa. Rồi, cô nghĩ lại và rót rượu vào.

Lissa ngồi một mình, cảm xúc rối bời. Cô căm ghét những hành động của mình. Cô thấy dường như bản thân có điều không ổn. Ban đầu cô giận

ghét tôi, giờ lại tới Christian. Tại sao cô không giữ được bạn bè? Cô đã mất gì? Cô sắp phát điên chẳng? Cô thấy tuyệt vọng và mất kiểm soát. Và cô... Rằm!

Đột nhiên tôi bị xô khỏi đầu Lissa.

Ý nghĩ của cô biến mất. Tôi không lựa chọn bỏ đi, cũng không bị giật ra vì có chuyện với cơ thể mình. Tôi đứng một mình trong phòng, đang bước đi và suy nghĩ thì bỗng đứng sững lại. Chuyện này chưa từng, chưa từng xảy ra với tôi. Y như thể một sức mạnh vật lí, một bức tường kính hay lực nặng nào đó đập vào và xô tôi ra. Một nguồn lực bên ngoài, không phải của tôi.

Nhưng nguồn lực đó là gì? Có phải là Lissa? Tôi biết cô chưa từng cảm nhận được khi nào tôi ở trong tâm trí cô. Điều đó đang thay đổi ư? Có phải cô đá tôi ra?

Hay những cảm xúc của cô mạnh đến nỗi chiếm mất chỗ của tôi?

Tôi không biết, và tôi không thích chút nào. Khi bay ra khỏi đầu Lissa, ngoài cảm giác bị hất đi, tôi thấy một cảm giác lạ khác.

Nó chấn động như thể có người đã chạm tới tâm trí tôi. Tôi thấy thoáng nóng lạnh, nhưng cơn nóng lạnh chấm dứt ngay khi tôi bật khỏi đầu Lissa. Tôi thấy bị xâm lấn.

Cảm giác đó... rất quen thuộc.

Hai mươi ba

KHÔNG MAY, TÔI KHÔNG NHỚ MÌNH THẤY CẢM NHẬN ĐƯỢC NÓ VÀO LÚC NÀO.

So với mọi chuyện xảy ra gần đây, việc không nhớ được một cảm giác chẳng có gì đáng kể. Kí ức của tôi hơi bị phân tán, nhưng tôi cố gắng hết sức để chọn lọc, tự hỏi xem mình thấy cảm giác ấy khi nào. Tôi không tìm ra câu trả lời, và bản khoăn vì sự bế tắc này mau chóng trở nên khó chịu như tìm kiếm một kế hoạch bỏ trốn.

Mỗi giây trôi qua, tôi thực sự, thực sự cần nghiên cứu một kế hoạch bỏ trốn. Endorphin rút khỏi máu làm tôi vật vờ, nhưng càng lúc tôi càng suy nghĩ tỉnh táo hơn. Tôi ngạc nhiên thấy mình đã buông xuôi nhiều như thế nào. Ngay khi tôi để Dimitri cắn... tôi đã vụn vỡ. Tôi mất lí trí. Tôi mất sức mạnh và kĩ năng. Tôi trở nên mềm yếu, ngu ngốc. Ồ, không hẳn. Nếu thực sự lạc lối, tôi đã trở thành Strigoi rồi. Vẫn còn chút ít an ủi khi biết rằng dù trong lúc phiêu diêu vì vết cắn, tôi vẫn tranh đấu và cự tuyệt đầu hàng.

Biết rằng mình không yếu đuối như mình tưởng giúp tôi vững vàng hơn. Nó giúp tôi lờ đi sự khao khát trong cơ thể, để ngồi xem những chương trình ti vi dở tệ và ăn hết đồ ăn trong cái tủ lạnh nhỏ. Tôi còn thức lâu để tự làm kiệt sức. Thành công, và tôi ngủ mê mệt ngay khi chạm vào gối, rơi vào một giấc ngủ không mộng mị, không ảnh hưởng của cơn nghiện.

Tôi tỉnh dậy khi có một cơ thể trườn vào giường. Tôi mở mắt và nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ của Dimitri. Lần đầu tiên sau nhiều ngày, tôi nhìn anh sợ hãi, chứ không yêu thương. Tôi cố giấu đi và mỉm cười với anh. Tôi thò tay chạm vào gương mặt anh.

“Anh về rồi. Em nhớ anh quá!”

Anh nắm và hôn lên mu bàn tay tôi. “Anh có việc phải làm.”

Bóng tối thấp thoáng trên gương mặt anh, và tôi nhận ra một chút xíu máu khô trên miệng anh. Tôi nhăn mặt lau đi. “Em thấy rồi.”

“Đó là quy luật tự nhiên, Rose. Em thấy thế nào?”

“Tốt hơn. Chỉ có điều...”

“Sao thế?”

Tôi quay đi, thấy mình mâu thuẫn. Cái nhìn của anh không đơn thuần là tò mò. Có cả sự lo lắng, dù ít ỏi. Lo lắng cho tôi. Và chỉ một giây trước thôi, tôi đã lau máu trên gương mặt anh, máu một người tội nghiệp đã bị hút cạn sự sống vài giờ trước.

“Em vừa ở trong đầu Lissa,” tôi kể. Không có hại gì nếu kể cho anh nghe. Giống như Nathan, anh biết cô ở học viện. “Và... em bị xô ra.”

“Xô ra?”

“Phải... em đang nhìn qua mắt cô ấy như mọi khi, và rồi một sức mạnh... em không biết nữa, một bàn tay vô hình xô em đi. Em chưa bao giờ thấy như thế.”

“Hẳn đó là một năng lực mới của linh hồn.”

“Có lẽ vậy. Nhưng em vẫn quan sát Lissa như thường lệ, mà chưa từng thấy cô ấy luyện tập hay nghĩ thứ gì như thế.”

Dimitri hơi nhún vai và vòng tay qua người tôi. “Khi thức tỉnh, các giác quan và khả năng cảm nhận thế giới sẽ bén nhạy hơn. Nhưng thức tỉnh cũng không thể khiến người ta thông suốt mọi sự. Anh không biết tại sao chuyện đó xảy ra với em đâu.”

“Rõ ràng là không thông suốt mọi sự, nếu không Nathan sẽ chẳng cần thông tin về Lissa đến thế. Tại sao? Tại sao Strigoi muốn giết hết hoàng tộc? Ta đều biết chúng - anh - vẫn làm thế, nhưng tại sao? Có chuyện gì thế? Chẳng phải nạn nhân là nạn nhân sao, nhất là khi có rất nhiều Strigoi vốn là Moroi hoàng tộc?”

“Câu hỏi này cần một câu trả lời phức tạp. Phần lớn săn đuổi Moroi hoàng tộc là để gây nỗi sợ hãi. Trong thế giới xưa, hoàng tộc được đặt lên

trên tất cả. Họ có các giám hộ tốt nhất, có sự bảo vệ tốt nhất.” Đúng, tất nhiên. Lissa đã phát hiện điều đó ở hoàng cung. “Nếu ta vẫn có thể bắt được họ qua chùng ấy lớp bảo vệ, thì có ý nghĩa gì? Nghĩa là không ai được an toàn. Tàn sát hoàng tộc sẽ gây sợ hãi, và nỗi sợ sẽ khiến người ta hành động ngu ngốc, khiến người ta trở thành mồi ngon.”

“Thật kinh khủng!”

“Con mồi hay...”

“Vâng vâng, em biết rồi. Con mồi hay kẻ săn mồi.”

Dimitri hơi nheo mắt, không thích bị ngắt lời. Dù vậy anh vẫn bỏ qua. “Nó còn có tác dụng làm rối loạn sự lãnh đạo của Moroi, và dẫn tới sự bất ổn.”

“Hoặc họ sẽ nhận ra là nên thay đổi quyền lực,” tôi nói. Dimitri lại nhìn với ánh mắt kì lạ, tôi thấy hơi giật mình. Tôi đang nghĩ về Victor Dashkov. Tôi nhận ra mình nên im lặng. Tôi không giống mình lúc đang mơ màng vì endorphin. “Còn nữa không?”

“Còn nữa...” Một nụ cười hiện trên mặt anh. “Phần còn lại là vì thanh thế. Chúng ta làm thế vì vinh quang của hành động. Vì danh tiếng nó đem lại và sự thỏa mãn khi biết ta tự tay phá hủy thứ kẻ khác không thể phá hủy suốt nhiều thế kỉ.”

Đơn giản là bản tính của Strigoi. Tàn độc, sẵn lòng và tàn sát. Không cần lí do nào khác.

Dimitri nhìn qua tôi sang mặt bàn bên cạnh. Những trang sức tôi gỡ ra đều đặt ở đó. Chúng là quà tặng của anh, đang lấp lánh như kho báu cướp biển. Anh với tay sang tôi, nâng chiếc nazar lên. “Em vẫn đeo cái này.”

“Phải. Không đẹp bằng quà tặng của anh.” Nhìn con mắt xanh, tôi nhớ tới mẹ. Đã lâu tôi không nhớ tới bà. Ở Baia, tôi tưởng Olena là người mẹ thứ hai, nhưng giờ... tôi chỉ ước có một. Janine Hathaway. Tuy không nấu nướng hay dọn dẹp, nhưng bà thông minh và tài ba. Không hiểu sao, tôi giật mình khi thấy hai mẹ con nghĩ giống nhau. Những phẩm chất của tôi là

thừa kế từ bà, và tôi biết chắc trong tình cảnh này, bà sẽ không bao giờ ngừng lên kế hoạch.

“Anh chưa từng thấy cái này.” Dimitri chuyển chiếc nazar ra sau và nhặt chiếc nhẫn bạc đơn giản Mark cho. Từ ngày rời nhà Belikov, đã lâu tôi không đeo nó, giờ nó cũng nằm trên bàn gần chiếc nazar.

“Em có nó khi...” tôi dừng lại, nhận ra mình chưa bao giờ nói chuyện về chuyến đi trước khi tới Novosibirsk.

“Khi gì cơ?”

“Khi em ở quê anh. Ở Baia.”

Dimitri đang nghịch chiếc nhẫn, chuyển nó từ đầu ngón tay này sang đầu ngón tay khác, nhưng anh dừng lại và liếc nhìn tôi khi nghe cái tên. “Em ở đó?” Kì lạ, chúng tôi chưa từng đề cập đến Baia. Tôi có nhắc tới Novosibirsk vài lần, chỉ có thế.

“Em tưởng anh về quê,” tôi giải thích. “Em không biết Strigoι thích săn ở thành phố hơn. Em ở với gia đình anh.”

Mắt anh quay lại nhìn chiếc nhẫn. Anh tiếp tục nghịch, quay quay và lăn nó. “Và?”

“Và... họ rất tốt bụng. Em rất yêu quý họ. Em thường đi với Viktoria.”

“Sao nó không đến trường?”

“Đó là dịp lễ Phục sinh.”

“À, đúng rồi. Nó khỏe không?”

“Khỏe,” tôi trả lời nhanh. Tôi không thể kể cho anh nghe đêm cuối cùng với Rolan. “Karolina cũng rất tốt. Chị ấy khiến em nhớ tới anh. Chị đã sinh ra một thằng bé ma cà rồng lai hay gây phiền phức.”

Dimitri lại cười, và nụ cười... thân thiện. Ý tôi là, những chiếc răng nanh vẫn đáng sợ, nhưng nó không tàn nhẫn như tôi thường thấy. Gương mặt anh thoáng thích thú, tình cảm thực sự khiến tôi giật mình. “Anh có thể tưởng tượng ra Karolina làm thế. Chị ấy đã sinh em bé chưa?”

“Rồi...” Tôi đang hơi choáng vì nụ cười kia. “Một đứa bé gái. Zoa.”

“Zoya,” anh nhắc lại, vẫn không nhìn tôi. “Tên đẹp đấy. Sonya thì sao?”

“Ồ. Em không gặp chị ấy nhiều. Chị ấy hơi nhạy cảm... Viktoria nói là do mang thai.”

“Sonya mang thai?”

“Ồ, vâng, khoảng sáu tháng rồi.”

Nụ cười của Dimitri hơi héo đi, trông anh như đang lo lắng. “Anh nghĩ vụ bầu bí của Sonya không sớm thì muộn cũng diễn ra. Chị ấy không lựa chọn tình táo được như Karolina. Karolina hoàn toàn chủ động việc con cái. Anh nghĩ đứa trẻ của Sonya là một điều bất ngờ.”

“Phải. Em cũng có cảm giác thế.”

Dimitri nhắc tới những thành viên còn lại trong gia đình. “Mẹ và bà anh?”

“Ồ, ổn cả. Cả hai người họ.” Cuộc nói chuyện mỗi lúc một kì lạ. Không phải vì đây là cuộc nói chuyện bình thường đầu tiên từ lúc tôi tới căn hộ này, mà còn là lần đầu tiên Dimitri để tâm vào một chủ đề không liên quan tới Strigoi, hôn hít hay hút máu, tất nhiên không kể những lời châm chọc tình dục về lần đầu tiên của chúng tôi nơi túp lều canh. “Bà anh khiến em hơi sợ.”

Dimitri bật cười, và tôi giật mình. Trông giống nụ cười xưa của anh đến kì lạ. Giống hơn mức tôi tưởng tượng được. “Phải, bà luôn làm thiên hạ sợ.”

“Lại còn giả vờ không nói được tiếng Anh nữa.” Một chi tiết nhỏ trong kế hoạch lớn, nhưng vẫn khiến tôi bực dọc.

“Phải, bà cũng làm thế nữa.” Dimitri vẫn cười, giọng hào hứng. “Họ vẫn sống với nhau trong căn nhà cũ à?”

“Vâng. Em thấy những cuốn sách anh kể rồi. Rất đẹp, nhưng em không hiểu.”

“Đó là những cuốn sách đầu tiên anh biết về tiểu thuyết Viễn Tây Mĩ.”

“Ồ, em thích pha trò về mấy cái đấy lắm.”

Anh cười khùng khục. “Phải, còn nữa, em nói về nhạc Đông Âu, rồi xưng ‘đồng chí,’ em có rất nhiều vốn đấy chứ.”

Tôi cũng bật cười. “Đồng chí với âm nhạc không thuộc chủ đề nhé.” Tôi suýt nữa quên mất biệt danh cũ dành cho anh. Nó không còn hợp lí nữa. “Nhưng anh tự kiểm lấy chuyện cao bồi, với cái áo khoác da và...” tôi dừng lại. Tôi định nhắc tới nhiệm vụ giúp đỡ những người đang cần, nhưng nó không còn là việc quan trọng nữa. Anh không nhận ra khoảng lặng của tôi.

“Rồi em bỏ đi Novosibirsk?”

“Phải. Em đi sẵn cùng các ma cà rồng lai... những người chưa tuyên thệ. Suýt nữa thì em không đi. Gia đình anh muốn em ở lại. Em đã suy nghĩ.”

Dimtri giơ nhãn ra ánh sáng, vẻ mặt đầy suy tư. Anh thở dài. “Lẽ ra em phải ở lại.”

“Họ là người tốt.”

“Đúng vậy,” anh nhẹ nhàng. “Ở Baia em sẽ được hạnh phúc.”

Anh với tay đặt nhãn lên bàn rồi quay sang tôi, chạm môi vào môi tôi. Đó là nụ hôn mềm mại, ngọt ngào nhất anh dành cho tôi từ khi trở thành Strigoi, khiến sự kinh ngạc tăng lên. Nhưng sự dịu dàng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự hung bạo và khao khát. Tôi có cảm giác anh khao khát nhiều hơn một nụ hôn, dù mới đi hút máu về. Đẹp qua sự bối rối về biểu hiện bình thường vừa rồi của anh khi nói chuyện gia đình, tôi cố tìm cách né tránh vết cắn tiếp theo mà không gây nghi ngờ. Cơ thể tôi vẫn yếu đuối và thèm khát, nhưng trong đầu, tôi thấy mình tỉnh táo hơn lúc nào hết.

Dimitri dừng lại, tôi buột miệng hỏi về điều đầu tiên tôi nghĩ trước khi anh kịp làm gì khác. “Nó thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Hôn nhau ấy.”

Anh nhú mày. Một điểm cho tôi. Tôi vừa làm một tạo vật bất tử bối rối. Sydney hẳn sẽ tự hào.

“Ý em là gì?”

“Anh nói được thức tỉnh sẽ nâng cao các giác quan. Liệu nụ hôn có khác gì không?”

“À.” Anh hiểu ra. “Có, cũng có. Khứu giác của anh nhạy hơn bình thường, vì thế mùi hương của em mạnh mẽ hơn... mồ hôi, dầu gội... nó nằm ngoài sức tưởng tượng của em. Mê đắm. Tất nhiên, vị giác và xúc giác sắc sảo hơn khiến nụ hôn trở nên rất tuyệt.” Anh cúi xuống hôn tôi, những lời miêu tả của anh khiến tôi lao đảo một cách dễ chịu. Lẽ ra không nên thế. Tôi muốn khiến anh chú không phải chính bản thân mình phân tâm.

“Đêm trước lúc ở bên ngoài, mùi hoa rất nồng. Nếu với em nồng đến thế, thì chắc với anh rất quá mức? Liệu có phải là quá mức không?”

Và tôi bắt đầu. Tôi oanh tạc anh với càng nhiều câu hỏi càng tốt, hỏi anh về mọi phương diện đời sống của Strigoi. Tôi muốn biết sinh hoạt thế nào, cảm giác ra sao... Tôi hỏi mọi thứ với nhiệt tình và tò mò, cần môi suy nghĩ những lúc cần thiết. Việc tôi gợi chuyện khiến Dimitri thấy hứng thú, dù anh vẫn trả lời nhanh chóng và ngắn gọn, không giống cảm giác nhẹ nhàng lúc trước. Anh đang hi vọng tôi sẽ đồng ý biến đổi.

Các câu hỏi tiếp tục, và tôi thấy mệt mỏi. Tôi ngáp nhiều, suy nghĩ đứt đoạn. Cuối cùng, tôi dụi mắt và ngáp tiếp. “Có nhiều điều em chưa biết... vẫn chưa biết...”

“Anh đã nói rất tuyệt mà.”

Thực sự cũng có đôi chút. Đa số đáng sợ phát khiếp, nhưng nếu vượt qua được chuyện đội mồ sống dậy và thói tà ác, thì trở thành Strigoi cũng khá bảnh.

“Em còn nhiều câu hỏi nữa,” tôi thì thầm, nhắm mắt thở dài rồi lại mở ra như muốn bắt mình tỉnh táo. “Nhưng... em mệt quá... em vẫn chưa khỏe. Anh có nghĩ em bị ảnh hưởng gì không?”

“Không. Bao giờ em thức tỉnh, sức khỏe sẽ không còn là vấn đề nữa.”

“Bao giờ anh phải trả lời hết câu hỏi của em đã.” Những lời nói bị cái ngáp làm nghẹn lại, nhưng Dimitri hiểu. Mất một lúc anh mới phản ứng.

“Được. Cho tới khi trả lời xong. Nhưng sắp hết thời gian rồi. Anh nói rồi đấy.”

Tôi nhắm mắt lại. “Nhưng vẫn chưa tới ngày thứ hai...”

“Chưa,” anh lặng lẽ. “Chưa tới lúc.”

Tôi nằm im, thở đều đặn hết sức có thể. Liệu trò diễn của tôi có thành công? Rất có thể Dimitri vẫn uống máu tôi dù nghĩ tôi đã ngủ. Tôi đang đánh bạc. Một vết cắn, thì mọi công sức của tôi tan thành mây khói. Tôi sẽ trở lại như những ngày trước. Đến lúc đó, tôi không biết mình có tránh né được vết cắn tiếp theo nữa không... ồ, tôi không nghĩ còn lần sau. Có thể khi đó tôi đã thành Strigoi rồi.

Dimitri nằm cạnh tôi thêm một lúc, rồi tôi thấy anh chuyển động. Tôi thầm giong mình. Chết tiệt! sắp bị cắn rồi. Hôn hít là một phần dẫn dụ Dimitri tới việc uống máu tôi, tôi cứ tưởng nếu tôi ngủ, sự dẫn dụ đó sẽ biến mất. Rõ ràng là không. Tất cả những trò vờ vịt của tôi đều vô nghĩa. Hết rồi!

Nhưng không.

Anh đứng dậy bỏ đi.

Khi nghe tiếng cửa đóng, tôi tưởng chỉ là động tác giả. Tôi tin chắc Dimitri lừa tôi và vẫn đang đứng trong phòng.

Nhưng tôi thấy cảm giác Strigoi nhạt dần, và biết sự thật. Anh thực sự bỏ đi, nghĩ tôi cần ngủ. Màn kịch của tôi đầy sức thuyết phục.

Tôi lập tức ngồi dậy, lật lại những chuyện trong đầu. Trong lần viếng thăm này... anh khiến tôi nhớ tới Dimitri ngày xưa hơn lúc nào hết. Chắc chắn anh vẫn là Strigoi, nhưng có điều gì đó khác. Một chút hơi ấm trong tiếng cười. Sự vui thích và yêu thương khi nghe chuyện gia đình. Liệu có phải thế không? Liệu có phải nghe tin gia đình đã gọi lại chút ít linh hồn bị chôn lấp trong con quái vật? Tôi phải thú nhận mình thấy ghen tị khi nghĩ họ tạo ra được sự thay đổi trong anh mà tôi không thể. Nhưng anh vẫn dịu dàng như thế khi nói về chúng tôi, dù chỉ là chút ít...

Không, không. Tôi phải dừng lại. Không có gì thay đổi. Không có cách nào lật ngược lại tình trạng này. Đây là một suy nghĩ đầy mong muốn, và càng hồi phục, tôi càng nhận ra sự thật.

Hành động của Dimitri khiến tôi nhớ tới một thứ. Tôi đã quên băng chiếc nhẫn của Oksana. Tôi nhặt nó lên và đeo vào ngón tay. Dù không thấy có sự thay đổi đáng kể, nhưng nếu pháp thuật chữa trị vẫn còn bên trong, nó sẽ giúp tôi. Nó sẽ thúc đẩy quá trình hồi phục cơ thể và tâm trí tôi sau khi cắt cơn. Nếu có bóng tối của Lissa truyền sang tôi, nó sẽ giúp lấn át.

Tôi thở dài. Dù cứ tự nhủ mình không còn ràng buộc gì với cô, tôi cũng không coi đó là thật. Lissa là bạn thân. Chúng tôi liên kết với nhau trong một mối quan hệ ít người hiểu được. Sự phủ nhận tôi vẫn mang nặng biến mất. Tôi hối hận về chuyện Adrian. Anh đến giúp đỡ, mà tôi đã ném lòng tốt vào mặt anh. Giờ tôi hoàn toàn mất liên lạc với thế giới bên ngoài.

Nghĩ tới Lissa khiến tôi nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước trong đầu cô. Cái gì đẩy tôi ra? Tôi ngập ngừng, không biết hành động thế nào. Lissa đang ở xa và đang gặp vấn đề. Dimitri và những tên Strigoi khác ở đây. Nhưng... tôi chưa thể đi được. Tôi phải xem xét thêm một lần, thật nhanh...

Tôi thấy Lissa ở một nơi không ngờ tới. Cô đang ở chỗ Deidre, một bác sĩ tâm lý trong học viện. Lissa vẫn hay đi gặp bác sĩ tâm lý từ khi linh hồn ảnh hưởng xấu, nhưng gặp một người khác. Mở rộng giác quan trong tâm trí Lissa, tôi biết được đầu đuôi câu chuyện: Không lâu sau vụ tấn công, bác sĩ tâm lý của cô đã rời trường. Lissa được chuyển sang cho Deidre, chị là người tư vấn cho tôi hồi tôi tưởng mình phát điên vì cái chết của Mason.

Deidre là một Moroi rất sáng sủa, luôn tỉ mỉ trong phục sức với mái tóc vàng tạo kiểu hoàn hảo. Cô không lớn hơn chúng tôi nhiều, và phong cách tư vấn của cô giống các cuộc thẩm vấn của cảnh sát. Với Lissa, cô mềm mỏng hơn.

“Lissa, nhà trường rất lo cho em. Bình thường em sẽ bị đình chỉ. Chị đã ngăn quyết định ấy. Chị có cảm giác em đang gặp chuyện gì đó mà em

không cho ai biết. Chuyện khác.”

Lissa bị đình chỉ? Tôi lại phải đào sâu vào tình huống và nhận ra. Đêm qua, Lissa cùng vài người đã bị phát hiện khi lên vào thư viện và tiệc tùng rượu chè, thậm chí còn phá hoại tài sản. Chúa ơi! Bận thân của tôi phải vào hội cai rượu thôi.

Tay Lissa vòng ngang ngực, thái độ khiêu chiến. “Không có chuyện gì hết. Chúng em chỉ muốn vui vẻ. Em xin lỗi vì thiệt hại. Nếu muốn đuổi học em, cứ việc.”

Deidre lắc đầu. “Đuổi học không do chị quyết định. Chị quan tâm tới lí do. Chị biết em vẫn phải chống chọi với những cơn trầm cảm và các vấn đề khác vì pháp thuật của em. Nhưng chuyện này giống nổi loạn hơn.”

Nổi loạn? Ồ, còn hơn thế nữa. Từ lúc cãi nhau, Lissa không tìm được Christian, và cô đau khổ. Cô không thể chịu được sự đơn độc. Tất cả những gì cô nghĩ là về cậu ta, hoặc tôi. Tiệc tùng và liều lĩnh chỉ là những thứ khiến cô quên đi.

“Học sinh vẫn làm thế suốt. Tại sao trường hợp của em lại ngoại lệ?”

“Ồ, vì em tự gây nguy hiểm. Ở thư viện, em suýt nữa lao xuống bể. Đi bơi trong lúc say rất rủi ro.”

“Chẳng có ai chết đuối cả. Ai mà rơi xuống, em tin rằng mọi người xung quanh sẽ kéo họ lên.”

“Chị chỉ muốn nhắc nhở thôi, vì em vốn có hành vi tự hủy hoại, như cắt tay...”

Suốt một tiếng tiếp theo, Lissa tránh né các câu hỏi của Deidre y như tôi hồi trước. Khi cuộc gặp kết thúc, Deidre nói cô không muốn nhắc chuyện kỉ luật nữa. Cô muốn Lissa quay lại tư vấn tiếp. Xem chừng Lissa thích cầm tíc hay lau bảng hơn.

Đang tức giận đi ngang sân trường, cô nhận ra Christian tiến về hướng ngược lại. Hi vọng lóe lên trong cô như ánh mặt trời.

“Christian!” cô kêu lên, chạy tới gần cậu ta.

Christian dừng bước, nhìn cô dò hỏi. “Em muốn gì?”

“Anh hỏi em muốn gì là sao?” Lissa muốn lao vào vòng tay Christian để được nghe an ủi. Cô đang buồn bã, đau đớn, u ám... và một phần nhỏ trong cô tha thiết cần cậu ta. “Em không tài nào tìm được anh.”

“Anh chỉ...” Về mặt Christian tối đi. “... suy nghĩ. Anh cũng không chắc nữa. Và lại, anh nghe nói em không đến nỗi buồn chán lắm mà.” Chẳng hề lạ lòng khi ai cũng biết về bữa tiệc đêm qua. Tin tức lan nhanh như gió nhờ những chuyên gia buôn chuyện trong học viện.

“Không có gì đâu,” Lissa đáp. Ánh nhìn của Christian khiến tim cô đau nhói.

“Thế mới thành vấn đề. Chuyện gì cũng không có gì cả. Tiệc tùng. Thân mật với những thằng khác. Nói dối.”

“Em không nói dối!” Lissa kêu lên. “Bao giờ anh mới bỏ qua chuyện Aaron đây?”

“Em giấu giếm sự thật. Như nhau cả.” Y hết giọng điệu của Jill. Lissa chưa biết gì nhiều về cô bé nhưng đã bắt đầu thấy ghét. “Anh không nuốt trôi được. Anh không thể là một phần của em nếu em trở lại làm cô nàng quý tộc như ngày xưa, chuyên giờ những trò ngớ ngẩn cùng lũ bạn quý tộc của mình.”

Vấn đề là đây. Nếu Lissa tâm sự nhiều hơn về cảm xúc của mình, về mặc cảm tội lỗi và buồn bã khiến cô mất kiểm soát... thì nghĩ Christian sẽ ở bên cô ngay. Dù vẻ ngoài hơi cay độc, nhưng cậu ta có trái tim lương thiện, trái tim mà Lissa nắm giữ gần như trọn vẹn. Hoặc đã từng nắm giữ gần như trọn vẹn. Giờ cậu ta chỉ thấy cô ngu ngốc, nông cạn, và đang trở về với kiểu sống cậu ta căm ghét.

“Em không! Em chỉ... em không biết nữa. Chỉ thấy thoải mái hơn khi thả lỏng.”

“Anh không làm được thế” Christian nói. “Anh không thể ở bên em trong tình trạng hiện tại.”

Lissa tròn mắt. “Anh định chia tay em?”

“Anh... anh không biết nữa. Phải, có lẽ thế.” Lissa kinh hoàng đến nỗi không nhận ra Christian như tôi đang nhận ra, không thấy được sự dần vật trong mắt cậu ta. Christian đau khổ vô cùng khi phải cư xử thế này. Cậu ta cũng tổn thương, thấy cô gái mình yêu đang thay đổi, biến thành một người mà cậu ta không thể ở bên được nữa. “Mọi sự khác xưa rồi.”

“Anh không thể làm thế được,” Lissa gào lên. Cô không nhận ra nỗi đau của Christian, chỉ thấy cậu ta độc ác và bất công. “Chúng ta cần nói chuyện, làm rõ chuyện này...”

“Đã quá lúc nói chuyện được rồi. Lẽ ra em phải nói sớm hơn, đừng đợi đến lúc mọi sự không còn theo ý em nữa,”

Lissa không biết nên gào lên hay khóc lóc. Cô chỉ biết mình không thể mất Christian - sau khi mất tôi. Nếu cô mất cả hai, cuộc sống của cô không còn gì nữa.

“Xin anh, đừng làm vậy. Em sẽ thay đổi.”

“Anh xin lỗi,” Christian đáp. “Anh không thấy có bằng chứng nào cả.”

Cậu ta quay đầu bước đi. Lissa cảm thấy cậu ta lạnh lùng và phủ phàng. Nhưng tôi biết nỗi thống khổ trong đôi mắt Christian. Tôi nghĩ cậu ta bỏ đi vì nếu ở lại, cậu ta sẽ không thể giữ vững quyết định - một quyết định đau đớn nhưng đúng đắn. Lissa toan chạy theo, chột một bàn tay giữ cô lại. Cô ngoái đầu trông. Avery và Adrian đang đứng đấy, vẻ mặt cho thấy họ đã nghe hết.

“Để cậu ta đi,” Adrian trầm giọng. Anh là người giữ cô lại. Anh buông tay cô rồi khoác tay Avery. “Đi theo cậu ta giờ chỉ khiến mọi thứ tệ hơn. Để cậu ta yên.”

“Anh ấy không thể làm thế,” Lissa nói. “Anh ấy không thể cư xử như thế với em.”

“Cậu ta đang buồn,” Avery lo lắng. “Cậu ta không nghĩ xuôi được. Nguội bớt rồi cậu ta sẽ quay lại thôi.”

Lissa nhìn bóng Christian xa dần, trái tim tan vỡ. “Không biết. Không biết nữa. Chúa ơi, tôi không thể mất anh ấy được.”

Tim tôi cũng tan vỡ. Tôi muốn đến bên cô, an ủi và ở cạnh cô. Lissa quá cô đơn, tôi thấy mình thật tệ vì đã bỏ mặc người bạn thân.

Có thứ gì đó đẩy Lissa vào vòng xoáy này. Là bạn thân, lẽ ra tôi phải ở cạnh để giúp cô thoát khỏi nó. Tôi phải ở bên cô.

Lissa quay lại nhìn Avery. “Tôi rối trí quá... tôi không biết nên làm gì.”

Avery nhìn vào mắt cô, nhưng... một điều kì lạ bỗng xảy ra. Avery không nhìn Lissa. Avery đang nhìn tôi.

Ôi trời, lại là mày à!

Giọng nói vang trong đầu tôi và bộp! Tôi bị đẩy khỏi Lissa.

Chính nó, cú xô trong tâm trí, làn sóng nóng lạnh quét qua đầu tôi. Tôi nhìn quanh phòng, ngơ ngác vì sự thay đổi. Nhưng tôi biết một điều. Tôi biết Lissa không phải người đẩy tôi ra. Lissa quá phân tâm và quẫn trí. Còn giọng nói? Cũng không phải của cô.

Và rồi tôi nhớ ra cảm giác trong đầu mình. Oksana. Cảm giác giống hệt như tôi đã thấy khi cô vươn vào tâm trí tôi, cố lấy được cảm xúc và ý định của tôi, một hành động cả cô và Mark đều thừa nhận là xâm chiếm và sai trái nếu ta không được liên kết với người ấy.

Tôi cẩn trọng xem lại những chuyện xảy ra với Lissa. Một lần nữa, tôi nhớ tới khoảnh khắc cuối cùng. Đôi mắt xanh xám nhìn tôi - *tôi*, chứ không phải Lissa.

Lissa không đẩy tôi khỏi tâm trí.

Mà là Avery.

Hai mươi tư

EVERY LÀ NGƯỜI DÙNG LINH HỒN.

“Ôi chết tiệt!”

Tôi ngồi lại giường, đầu óc quay cuồng. Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện này. Chết tiệt, không ai nghĩ tới. Avery đã giả bộ làm người dùng khí quá tốt. Mỗi Moroi đều có một khả năng rất thấp điều khiển các loại nguyên tố. Cô ta chỉ dùng khí đủ để trông nó giống khả năng chuyên biệt của mình. Không ai hỏi gì nhiều, thực sự, ai dám nghĩ tới chuyện có một người dùng linh hồn nữa? Và vì cô ta đã ra trường, không ai kiểm tra hay bắt cô ta phải thể hiện năng lực. Không ai đặt câu hỏi.

Càng nghĩ, tôi càng phát hiện nhiều dấu hiệu nhỏ. Tính cách hấp dẫn, sức thuyết phục với bất kỳ ai. Có bao nhiêu hành vi của cô ta do linh hồn kiểm soát? Liệu có phải... liệu có phải Adrian bị hấp dẫn vì phép ép buộc của cô ta? Tôi chẳng có lí do gì để vui, nhưng... tôi thấy vui.

Hơn nữa, Avery muốn gì ở Lissa? Avery điều khiển Adrian khiến anh thích cô ta không phải khó hiểu. Anh đẹp trai và xuất thân từ một gia đình đầy quyền lực. Anh là cháu của nữ hoàng, và dù thành viên của dòng họ hiện tại không thể thừa kế ngai vàng ngay trong thế hệ sau, anh cũng vẫn có tương lai xán lạn, một tương lai luôn đặt anh trong vòng cao nhất của xã hội. Còn Lissa thì sao? Avery đang giở trò gì? Định đạt được gì? Giờ tôi có thể lý giải những hành vi của Lissa: thói tiệc tùng khác trước, tâm trạng kì lạ, ghen tuông, cãi cọ với Christian... Avery đẩy Lissa vào những lựa chọn kinh khủng. Cô ta đang sử dụng một loại phép ép buộc khiến Lissa mất kiểm soát, cô lập và rơi vào nguy hiểm. Tại sao? Avery muốn gì?

Không quan trọng. Lí do không quan trọng. Quan trọng là cách giải quyết, tôi cần ra khỏi đây, trở về cứu bạn thân nhất của mình.

Tôi nhìn lại bản thân, nhìn lại chiếc váy lụa mỏng mảnh tôi đang mặc. Đột nhiên tôi căm ghét nó. Nó là bằng chứng cho bản ngã yếu đuối và vô dụng của tôi. Tôi vội vàng cởi ra và lục tung tủ đồ. Chúng đã lấy đi chiếc quần jeans và áo phông, nhưng tôi còn lại áo khoác. Tôi chọn chiếc váy len xanh - trang phục dày dặn nhất ở đây, nó giúp tôi cảm thấy khả năng của mình được tăng cường. Bên ngoài, tôi khoác áo khoác, dù không thể nhờ thế mà trở thành một chiến binh lợi hại, nhưng tôi thấy tự tin thêm. Mặc xong trang phục hành động, tôi quay lại phòng khách và bắt đầu bước đi để tư duy thông suốt hơn - dù chưa có manh mối nào để tin rằng mình sẽ nảy ra ý tưởng mới. Tôi đã cố gắng nhiều ngày mà không gặp may. Mọi thứ sẽ không thay đổi.

“Chết tiệt!” tôi kêu lên, thấy bùng nổ giải tỏa bớt cho mình. Tôi ngồi sụp xuống ghế, ngạc nhiên thấy mình không ném nó vào tường trong cơn tức giận.

Chiếc ghế hơi lắc lư, dù chỉ tí xíu.

Tôi nhú mào, đứng dậy nhìn kĩ. Mọi thứ ở nơi này đều hoàn hảo tới từng chi tiết, tự nhiên có một chiếc ghế lỗi thì thật kì lạ. Tôi quỳ xuống kiểm tra chi tiết. Trên một bên chân, có vết nứt ở chỗ nối với mặt ghế. Tôi tròn mắt. Tất cả đồ gỗ nơi đây đều vững chãi, không có điểm giao rõ ràng. Tôi biết, vì lúc mới tới tôi đã đập chiếc ghế này vào tường không biết bao nhiêu lần mà nó không hề suy suyển.

Vậy vết nứt này từ đâu ra? Không phải do đập vào tường.

Nhưng tôi không phải là người duy nhất đập nó.

Trong ngày đầu tiên, tôi đã chiến đấu với Dimitri bằng cái ghế này. Anh giật nó khỏi tôi rồi ném vào tường. Tôi không buồn để mắt tới nữa, cũng từ bỏ ý nghĩ phá hỏng nó. Khi tôi cố phá cửa sổ, tôi đã dùng chiếc bàn con vì nó nặng hơn. Sức mạnh của tôi không đủ để hủy hoại cái ghế nhưng sức Dimitri thì được.

Tôi nhắc ghế lên và nện nó vào cánh cửa sổ cứng như kim cương, hi vọng một viên đá trúng hai con chim. Không! Cả hai không nhúc nhích. Tôi làm lại. Rồi làm lại. Tôi không biết mình đã đập ghế vào kính bao

nhiều lần. Tay tôi đau, và tôi biết dù đang hồi phục, tôi vẫn chưa hoàn toàn khỏe mạnh. Thật điên tiết!

Cuối cùng, dường như vào lần thử thứ một tỉ, tôi nhìn xuống ghế và nhận ra vết nứt đã to hơn. Sự tiến triển tiếp thêm ý chí và sức mạnh cho tôi. Tôi đập, đập mãi, mặc kệ cơn đau vì gỗ ấn sâu vào da thịt. Cuối cùng, tôi nghe thấy tiếng rắc, chân ghế rời ra. Tôi nhặt nó lên, kinh ngạc quan sát. Vết nứt không bằng bện. Nó lẹm và sắc. Đủ sắc để làm một cái cọc chằng? Tôi không rõ. Tôi biết chắc rằng thứ gỗ đó cứng, và nếu dùng đủ lực, tôi có thể đâm vào tim một tên Strigoi. Dầu không kết liễu được, cú đánh cũng khiến hắn ta bất tỉnh. Tôi không biết như thế đã đủ để giúp tôi ra khỏi đây chưa, nhưng chân ghế là tất cả những gì tôi có. Và như thế là đã nhiều hơn một giờ trước đây.

Tôi ngồi lại trên giường, nghỉ ngơi sau khi vật lộn với chiếc ghế và tung hứng chiếc cọc mới tự chế. Được. Tôi có vũ khí. Nhưng tôi nên làm gì với nó? Khuôn mặt Dimitri nháng lên trong đầu tôi. Chết tiệt! Không còn cách nào khác. Anh là mục tiêu rõ ràng, là kẻ tôi phải giải quyết đầu tiên.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, tôi cảnh giác nhìn lên. Trong lúc hoảng hốt, tôi xô vội chiếc ghế vào góc tối. Không, không. Tôi chưa sẵn sàng. Tôi chưa hoàn toàn thuyết phục được bản thân để đâm anh. Inna tiến vào, mang theo một cái khay nhưng bộ điệu không phục tùng. Cô ném cho tôi một tia nhìn hận thù. Tôi không hiểu vì sao cô phải giận. Tôi đâu đã gây ra thương tích gì cho cô.

Chí ít là chưa gây ra.

Tôi tiến lại như muốn kiểm tra khay. Nhấc nó lên, tôi thấy chiếc bánh sandwich kẹp thịt và khoai tây chiên. Trông rất ngon - lâu rồi tôi không ăn - nhưng adrenalin dâng lên trong tôi đã dập tắt sự thèm ăn. Tôi nhìn lại Inna, mỉm cười ngọt ngào. Cô nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên đạn.

Đừng chần chừ, Dimitri luôn nói thế.

Tôi không chần chừ.

Tôi nhảy xổ vào Inna, ném cô thật mạnh xuống sàn khiến đầu cô đập xuống. Cô có vẻ choáng váng, nhưng lập tức khôi phục và cố chống trả. Tôi không say thuốc như lần trước - không đến mức - và những năm luyện tập cùng sức mạnh tự nhiên cuối cùng cũng phát huy tác dụng. Tôi đè lên người cô, ghim thật chặt. Rồi tôi rút vũ khí mới của mình ra ấn vào cổ cô.

Như trở lại những ngày ghìm giữ Strigoi trong các con ngõ nhỏ. Inna không nhận ra vũ khí của tôi vốn là chân ghế nhưng khi tôi ấn mạnh nó vào cổ cô, mũi nhọn khiến cô chú ý.

“Mật mã,” tôi hỏi. “Mật mã là gì?”

Câu trả lời duy nhất của Inna là một tràng tiếng Nga tục tĩu. Được, không có gì đáng ngạc nhiên, vì cô không hiểu lời tôi nói. Tôi lật tìm cuốn từ điển Nga-Anh sơ sài trong đầu. Tôi đã ở đất nước này đủ lâu để biết một số từ. Dù chỉ bằng một đứa trẻ hai tuổi, tôi tin chừng đó cũng có thể giao tiếp được.

“Số,” tôi nói tiếng Nga. “Cửa.” Tôi hi vọng mình phát âm đúng.

Inna xổ thêm một tràng từ ngữ bất lịch sự, vẻ thách thức. Quả thực giống hệt một cuộc tra khảo Strigoi. Tôi nhấn mũi nhọn mạnh hơn, khiến cổ cô ứa máu, và buộc phải kìm lại. Có thể tôi không đủ sức đâm vào tim một Strigoi bằng cái chân ghế này, nhưng cắt đứt mạch máu một con người? Quá dễ. Inna hơi dao động, rõ ràng nhận ra điều tương tự.

Tôi lại cố gắng diễn đạt bằng thứ tiếng Nga lồm bồm. “Giết cô. Không Nathan. Không bao giờ...” Từ gì nhỉ? Buổi lễ trong nhà thờ quay lại trong tôi, hi vọng tôi nhớ đúng. “Không bao giờ có cuộc sống vĩnh cửu.”

Inna chú ý. Nathan và cuộc sống vĩnh cửu. Những điều quan trọng nhất với cô. Cô cắn môi, vẫn giận dữ, nhưng không còn chửi rủa.

“Số. Cửa,” tôi nhắc lại. Tôi ấn cọc mạnh hơn, cô bật khóc vì đau.

Cuối cùng Inna tuôn một tràng dãy số. Những con số tiếng Nga được tôi ghi nhớ rất kĩ. Chúng cần thiết để tìm địa chỉ và số điện thoại. Inna đọc bầy số.

“Nói lại.” Tôi bắt cô đọc ba lần và hi vọng mình nhớ. Nhưng còn một cánh cửa nữa. Chắc chắn có mã số khác.

“Số. Cửa. Hai.” Tôi nói như người rùng.

Inna nhìn, không hiểu.

“Cửa. Hai.”

Sự phát hiện lóe lên trong mắt cô, trông cô giận dữ. Tôi nghĩ cô mong tôi không nhận ra mỗi cửa có mã số riêng. Mấy vết cắt tiếp theo khiến cô gào lên bảy số nữa. Tôi tiếp tục bắt cô lặp lại, nhận ra mình không tài nào biết liệu cô có nói thật hay không cho tới khi thử. Vì vậy tôi quyết định giữ cô bên mình.

Tôi thấy ân hận vì những điều mình làm tiếp theo, nhưng giờ là thời khắc tuyệt vọng. Trong lúc luyện tập, tôi đã được học cách giết và vô hiệu hóa. Lần này tôi dùng kỹ năng thứ hai, đập đầu cô xuống sàn và làm cô mất ý thức. Vẻ mặt cô đờ đẫn, mi mắt rũ xuống. Chết tiệt! Tôi đã xuống thấp tới mức hại trẻ em loài người.

Tôi đứng dậy, đi ra cửa và bấm dãy số thứ nhất, hi vọng mình nhớ đúng. Hoàn toàn ngạc nhiên, tôi đã làm được.

Cánh cửa điện tử kêu tách một cái, nhưng trước khi tôi kịp mở ra, tôi nghe thấy tiếng tách thứ hai. Có kẻ đang mở cửa ngoài.

“Chết tiệt,” tôi làu bàu.

Tôi tránh khỏi cửa ngay lập tức, bế Inna đang bất tỉnh nhân sự lên đưa vào nhà tắm. Tôi nhẹ nhàng đặt cô vào bồn, đóng cửa kịp lúc nghe tiếng cửa chính mở ra. Cơn buồn nôn mỗi khi Strigoi xuất hiện lại trào lên. Tôi biết Strigoi ngửi được hơi người nên hi vọng đóng cửa lại sẽ giấu được mùi của Inna đi. Tôi ra phòng khách và thấy Dimitri, bèn tươi cười lao vào vòng tay anh.

“Anh đã về,” tôi hớn hờ.

Anh ôm tôi thật nhanh rồi lùi lại. “Phải.” Anh tỏ ra hài lòng trước sự đón chào, nhưng vẻ mặt ngay lập tức quay lại nghiêm túc. “Em đã quyết định chưa?”

“Em vẫn còn muốn hỏi.”

Tôi đi về giường và giả bộ thân nhiên nằm xuống như mọi lần. Anh đi theo và ngồi trên thành giường nhìn tôi.

“Mất bao lâu?” tôi hỏi. “Khi anh thức tỉnh em? Tất cả diễn ra trong khoảnh khắc chứ?”

Tôi lặp lại cuộc phỏng vấn. Thực tình, tôi sắp hết câu hỏi, và đến lúc này, tôi không còn muốn biết sự phức tạp của việc trở thành Strigoi nữa. Càng lúc, tôi càng nóng ruột. Phải hành động. Phải nắm lấy cơ hội mong manh này.

Thế nhưng... trước khi hành động, tôi muốn tin chắc rằng đây không phải Dimitri. Thật ngu ngốc! Lẽ ra tôi phải biết rồi chứ. Tôi đã thấy sự thay đổi về thể xác. Đã thấy sự lạnh lẽo và hung bạo. Đã thấy anh trở về sau mỗi chuyến tàn sát. Đây không phải là người tôi yêu. Dù vậy... trong khoảnh khắc vừa rồi...

Dimitri thở dài và nằm cạnh tôi. “Rose,” anh ngắt lời, “nếu anh không biết thì chắc anh đã nghĩ em đang kéo dài thời gian.” Phải, dù là Strigoi, Dimitri vẫn biết tôi nghĩ và âm mưu gì. Tôi hiểu nếu mình muốn tỏ ra thuyết phục, tôi phải thôi giả ngây và trở về làm Rose Hathaway đích thực.

Tôi giả vờ giận dữ. “Tất nhiên rồi! Đây là chuyện lớn. Em tới đây giết anh, mà giờ anh đang đề nghị em tham gia với anh. Anh nghĩ quyết định dễ lắm sao?”

“Vậy em nghĩ chờ lâu thế này dễ lắm sao? Người duy nhất có lựa chọn là các Moroi cố tình giết người, như vợ chồng Ozero. Không ai được lựa chọn nữa. Anh cũng vậy.”

“Anh có hối hận không?”

“Không! Bây giờ thì không. Anh đang là người như anh mong muốn.” Dimitri nhú mày. “Thứ duy nhất tổn thương là lòng kiêu hãnh, vì Nathan đã thức tỉnh anh và luôn làm ra vẻ như anh nợ hấn. Vì thế nên anh mới tử tế để em lựa chọn, vì lòng kiêu hãnh của em.”

Tử tế à? Tôi nhìn Dimitri và thấy tim mình tan vỡ. Như khi nghe tin anh chết một lần nữa. Tôi đột nhiên lo rằng mình sẽ khóc. Không! Không một giọt nước mắt nào hết. Dimitri luôn nói về con mồ và kẻ săn mồ. Tôi phải là kẻ săn mồ.

“Em đang toát mồ hôi. Sao thế?”

Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt! Tất nhiên tôi toát mồ hôi. Tôi đang âm mưu đâm người tôi yêu, hoặc người tôi nghĩ rằng mình yêu. Và cùng với mồ hôi, tôi tin chắc mình đang toát ra mùi nóng nảy. Strigoi có thể ngửi thấy tất cả.

“Vì em sợ,” tôi thì thầm. Tôi lật mình lại và chạm vào má Dimitri, cố ghi nhớ toàn bộ dáng hình anh. Đôi mắt. Mái tóc. Xương gò má. Trong tưởng tượng của tôi, tôi lật lại những nét mình còn nhớ. Đôi mắt màu sẫm. Làn da rám nắng. Nụ cười ngọt ngào. “Em nghĩ... em nghĩ mình đã sẵn sàng, nhưng việc thức tỉnh... em không biết nữa. Chuyện lớn quá.”

“Đó là lựa chọn tuyệt vời nhất cuộc đời em, Roza!”

Hơi thở của tôi dồn dập, tôi cầu mong anh tưởng đó là do nỗi sợ trước sự biến đổi. “Nói lại cho em biết. Một lần thôi. Tại sao anh muốn thức tỉnh em như thế?”

Một thoáng mặt mỉm cười trên gương mặt anh. “Vì anh muốn em. Anh luôn muốn em.”

Tôi đã hiểu. Cuối cùng tôi cũng nhận ra vấn đề. Dimitri vẫn nhắc lại cùng một câu trả lời, và mỗi lần, câu trả lời ấy đều khiến tôi không thoải mái. Trước đây tôi vẫn chưa vạch rõ được. Giờ tôi đã biết. Dimitri *muốn* tôi. Muốn như kiểu người ta muốn đồ vật hay đồ sưu tập. Dimitri tôi quen... người tôi đã yêu và đã trao thân... sẽ nói rằng anh muốn chúng tôi ở bên nhau vì anh yêu tôi.

Không còn tình yêu nữa.

Tôi mỉm cười, ghé lại và hôn anh nhẹ nhàng. Chắc anh vẫn nghĩ tôi đang làm thế vì lí do thường lệ, vì sự hấp dẫn và khao khát. Thực ra, đó là nụ hôn vĩnh biệt. Anh hôn đáp lại, đôi môi ấm áp và hào hứng. Tôi hôn lâu

hơn, vừa để ngăn dòng lệ đang tràn qua khóe mắt, vừa để lừa anh vào trạng thái không nghi ngờ. Tay tôi nắm chặt chân ghế vẫn giấu trong túi áo khoác.

Tôi sẽ không bao giờ quên Dimitri, trong suốt cuộc đời. Và lần này, tôi sẽ không quên bài học của anh.

Bằng tốc độ anh không ngờ tới, tôi đâm thẳng chân ghế vào ngực anh. Với tất cả sức lực của tôi, cái cọc đâm qua xương sườn xuống thẳng trái tim Dimitri.

Làm như thế, tôi tưởng như đang tự xé nát tim mình.

Hai mươi lăm

ĐÔI MẮT ANH MỞ TO KINH NGẠC, miệng há hốc. Dù đây không phải là một chiếc cọc bạc, hiệu quả cũng không khác biệt mấy. Để đâm được nó qua tim anh, tôi đã quyết đoán như lúc thực hiện cú ra đòn kết liễu. Cuối cùng tôi phải buộc lòng chấp nhận cái chết của Dimitri. Đây là Strigoi. Không có tương lai bên anh. Tôi không thể gia nhập hàng ngũ này.

Dù vậy tôi vẫn muốn nán lại và nằm xuống bên cạnh, hay chí ít cũng đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra. Sau nỗi kinh ngạc ban đầu, toàn thân và hơi thở của anh im lìm, tạo ra ảo giác về cái chết. Song tất cả chỉ là ảo giác thôi. Tôi đã từng gặp trường hợp tương tự. Từ giờ cho đến lúc Dimitri hồi phục và rút chân ghế ra còn khoảng năm phút. Không có thời gian cân nhắc chuyện gì đã xảy ra hay đáng lẽ phải xảy ra. Tôi cần hành động ngay. Không chần chừ.

Tôi lục khắp người Dimitri để tìm những thứ hữu dụng, và thấy một chùm chìa khóa cùng ít tiền mặt. Tôi nhét chìa khóa vào túi và định bỏ tiền lại nhưng nhận ra mình sẽ cần nó nếu thoát được khỏi nơi này. Tiền của tôi đã bị lấy hết khi tới đây. Vì vậy tôi vơ một ít đồ trang sức trên bàn. Tìm người mua thứ đồ này ở những thành phố lớn của Nga không khó, nếu tôi tới được thành phố. Tôi đứng dậy khỏi giường và đau đớn nhìn Dimitri lần cuối. Những giọt nước mắt kìm nén giờ chảy dài trên má. Đó là tất cả những gì tôi cho phép mình. Một mai nếu có cơ hội, tôi sẽ đau đớn sau. Trước khi đi, tôi do dự nhìn cái chân ghế. Tôi muốn mang nó theo, đây là vũ khí duy nhất của tôi. Nhưng kéo nó ra cũng có nghĩa là anh sẽ thức dậy trong phút chốc. Tôi cần thêm thời gian. Thở dài, tôi quay lưng lại, hi vọng tìm thấy một vũ khí ở nơi khác.

Tôi lao tới cửa căn hộ và bấm mã số. Cửa mở, tôi bước vào hành lang. Trước khi tới cửa tiếp theo, tôi kiểm tra cánh cửa vừa đi qua. Còn một bàn phím khác bên ngoài để nhập mã số lúc vào căn hộ. Lùi lại một chút, tôi đạp và đá bàn phím thật mạnh. Tôi làm thế hai lần, cho tới khi đèn đỏ trên bàn phím tắt đi. Tôi không biết hành động này có cản trở được việc mở cửa từ bên trong không, nhưng trong phim, phá hủy cửa điện luôn có tác dụng.

Quay sang chiếc khóa tiếp theo, tôi cố nhớ lại những con số Inna đã đọc. Chúng không ghi sâu trong đầu tôi như dãy số thứ nhất.

Tôi bấm bảy số. Đèn hiệu vẫn đỏ.

“Chết tiệt!” Có khả năng Inna nói dối về dãy số này, nhưng không hiểu sao, tôi cho rằng trí nhớ của mình mới là thủ phạm. Tôi thử lại, biết rằng việc Dimitri đuổi theo tôi chỉ còn tính bằng giây. Đèn đỏ lại sáng. Dãy số gì nhỉ? Tôi cố hình dung nó trong đầu và nhận ra mình không chắc lắm về hai con số cuối cùng. Tôi đổi chỗ chúng. Đèn xanh sáng lên, và cánh cửa bật mở.

Tất nhiên, có một hệ thống an ninh khác ở phía ngoài. Một tên Strigoi. Mà chẳng phải tên nào khác ngoài Marlen, kẻ tôi từng tra tấn trong con hẻm, kẻ căm hận tôi vì đã làm xấu mặt hắn trước Galina. Hắn đang canh gác và có vẻ tin rằng mình sẽ trải qua một đêm chán nản. Cảnh tôi bước ra khỏi cửa quả là một cú sốc lớn.

Marlen nhìn tôi, ồ, trong một phần triệu giây ngạc nhiên. Ý nghĩ đầu tiên của tôi là lao vào hắn với tất cả sức lực hiện có. Tôi biết hắn cũng sẽ hành động tương tự. Thực tế... hắn làm đúng như thế.

Tôi đứng yên, đúng chỗ vẫn giữ được cửa. Marlen lao tới ngăn tôi bỏ trốn, tôi liền nhích sang một bên, đẩy cửa mở rộng hơn. Giờ tôi không đủ khéo léo, mà hắn cũng chẳng ngờ ngăn đến mức bị lừa vào. Marlen đứng trước cửa, cố tóm tôi lại. Tôi loay hoay vừa chặn hắn, vừa dụ hắn vào hành lang phía sau cửa. Tôi bước vào trong cửa, hi vọng hắn đi theo. Lúc nào tôi cũng giữ cửa mở, để mọi chuyện đừng trở nên rắc rối nếu tôi không có thời gian bấm lại dòng mã số kia.

Chúng tôi vật lộn trong không gian chật hẹp. Lợi thế lớn nhất của tôi là Marlen có vẻ còn non. Galina muốn giữ quanh mình những tay chân có thể kiểm soát được. Tất nhiên, sức mạnh và tốc độ của Strigoi bù đắp cho sự thiếu kinh nghiệm. Trước kia Marlen là Moroi, cũng có nghĩa là hẳn không được đào tạo gì. Đây cũng là một điểm cộng cho tôi. Dimitri là một Strigoi lợi hại bởi anh đã được huấn luyện thành chiến binh trước khi bị biến đổi. Tên này thì không.

Vì thế Marlen đâm được tôi vài cú, một trong số đó suýt nữa trúng mắt tôi. Cú kia đập vào dạ dày, khiến tôi hụt hơi trong nửa giây. Dù vậy, tôi né hẳn khá tốt. Hẳn phát khùng lên. Bị một con ranh đánh bại không khiến tên Strigoi ghi được điểm nào. Rồi tôi lừa hẳn sang một hướng và bất ngờ tung chân đá - dễ dàng hơn tôi tưởng tượng trong chiếc váy len chết tiệt này - khiến hẳn bật lùi lại mấy bước. Tôi chỉ hơi nín được tay trên cửa khi làm thế, nhưng như vậy là đủ. Hẳn loạng choạng, cho tôi vài giây để chuồn ra ngoài hành lang chính. Thật không may, lúc tôi đang cố đóng cửa, hẳn định lao qua. Tôi vừa dùng hai tay cố kéo cửa đóng lại vừa đập hẳn vào phía trong. Hai bên giằng co mất một lúc lâu, và nhờ chút ít vận may còn sót lại, tôi đóng được cửa, chỉ còn mỗi bàn tay hẳn thò ra. Tôi gồng sức giật cửa về phía mình. Nó đóng sầm vào cổ tay Marlen. Tôi tưởng sẽ thấy bàn tay hẳn rụng ra, rơi xuống sàn, nhưng hẳn giật tay lại. Strigoi cũng có bản năng tránh đau đớn.

Tôi thở hổn hển - sức khỏe vẫn chưa hồi phục hoàn toàn - và lùi ra xa. Nếu hẳn biết mã số, thì việc bị khóa trái chẳng đáng kể gì. Một giây sau, tay nắm cửa rung lên nhưng không mở ra. Tôi thấy hẳn gào thét điên cuồng, và nắm đâm đập thình thình trên cửa.

Một điểm cho tôi. Không, một điểm cho may mắn. Nếu hẳn biết mã số, chắc tôi đã trở thành bao cát. Marlen vẫn nện mạnh lên cửa, và tôi thấy vết lõm nhỏ xuất hiện trên bề mặt kim loại.

“Ôi chết tiệt!”

Tôi không luẩn quẩn để chờ xem bao nhiêu cú đánh nữa sẽ khiến cánh cửa bung ra, và cũng nhận thức được rằng dù tôi đã phá hủy bàn phím đầu

tiên, Dimitri vẫn thừa sức phá tung cửa. Dimitri...

Không. Tôi không thể nghĩ về anh bây giờ.

Khi chạy xuống hành lang, xuống cầu thang tôi và Dimitri từng đi, một kí ức bất ngờ xuất hiện trong đầu tôi. Lần cuối Dimitri dọa đâm Nathan, anh đã nhắc tới chuyện lấy cái cọc của tôi khỏi hầm chứa. Hầm chứa nào nhỉ? Liệu nó có ở dinh cơ này không? Nếu thế, tôi không có thời gian tìm kiếm. Thử cân nhắc hai khả năng, lục tìm trong căn nhà đầy ma cà rồng hay lao vào không gian mênh mông trước khi chúng phát hiện... ồ, lựa chọn thật rõ ràng.

Đến đầu cầu thang, tôi lao vào một người thường. Anh ta cao lớn hơn Inna, chông vải linen đang bê rơi bịch xuống sàn. Không ngừng lại một giây nào, tôi túm lấy anh ta và nện vào tường. Tôi không có vũ khí để đe dọa và tự hỏi mình sẽ làm thế nào để truyền đạt tư tưởng. Nhưng ngay khi bị ghìm, anh ta giơ cao tay và rên rĩ bằng tiếng Nga. Không hề tấn công.

Tất nhiên, vấn đề bây giờ là giao tiếp. Marlen vẫn đang đập rầm rầm trên cửa, còn Dimitri sẽ tỉnh dậy sau vài phút nữa. Tôi trừng mắt nhìn anh người thường, hi vọng trông mình thật đáng sợ. Vẻ mặt của anh ta cho thấy tôi đã thành công. Tôi cố sử dụng ngôn ngữ thời tiền sử đã dùng với Inna... chỉ có điều lần này thông điệp khó hơn.

“Gậy,” tôi nói tiếng Nga. Tôi không biết từ cọc là gì. “Tôi chỉ vào chiếc nhẫn bạc trên tay và làm động tác vung lên. “Gậy. Đâu?”

Anh ta ngơ ngẩn nhìn tôi rồi hỏi bằng tiếng Anh hoàn hảo, “Sao cô nói chuyện như thế?”

“Ôi vì Chúa,” tôi kêu lên. “Cái hầm ở đâu?”

“Hầm?”

“Nơi họ giữ vũ khí.”

Anh ta vẫn ngơ ngác.

“Tôi đang tìm một cái cọc bạc.”

“Ồ. Cái đó à!” Anh ta lo lắng nhìn về phía tiếng cửa đập ầm ầm.

Tôi xô anh ta mạnh hơn. Tim tôi tưởng muốn nổ tung trong lồng ngực, nhưng tôi vẫn cố giấu kín. Tôi muốn anh chàng này tin rằng tôi bất khả chiến bại. “Lờ hẩn đi. Đưa tôi tới cái hầm. Nhanh!”

Kêu lên một tiếng sợ hãi, anh ta gật đầu lia lịa rồi chỉ tôi xuống lầu. Chúng tôi đi xuống tầng hai rồi rẽ. Hành lang ở đây cũng rắc rối chẳng kém gì mê cung hàng rào Dimitri chỉ cho tôi, được trang trí bằng vàng và đèn chùm, tôi tự hỏi không biết mình có ra được khỏi đây hay không. Đi lấy cọc bạc là một bước ngoặt liêu lĩnh, nhưng rất có thể tôi sẽ bị truy đuổi trên đường trốn chạy, và nếu thế thì phải đối đầu. Tôi cần tự vệ.

Anh ta đưa tôi vào một hành lang, rồi một hành lang nữa. Cuối cùng, chúng tôi tới một cánh cửa trông chẳng khác gì những cánh còn lại. Anh ta dừng bước, nhìn tôi chờ đợi.

“Mở ra,” tôi ra lệnh.

Anh ta lắc đầu. “Tôi không có chìa khóa.”

“Ồ, đương nhiên tôi không... khoan đã!” Tôi thò tay vào túi và lấy ra chùm chìa khóa của Dimitri. Chùm có năm chìa. Tôi thử tất cả, và cửa mở ra khi tới cái chìa thứ ba.

Trong lúc đó, người dẫn đường của tôi nhao nhác nhìn quanh, tưởng như sẵn sàng bỏ chạy.

“Đừng nghĩ tới chuyện đó,” tôi cảnh cáo. Anh ta tái mặt đứng im. Căn phòng trước mặt chúng tôi không rộng lắm, dù khá thanh nhã vì trải thảm trắng và treo nhiều bức tranh viền bạc, nhưng trong phòng... ồ, như sạp bán đồ cũ. Thùng hộp và những đồ vật kì quái - rất nhiều đồ dùng cá nhân như đồng hồ hay nhẫn - nằm lộn xộn. “Cái gì đây?”

“Pháp thuật,” anh ta đáp, vẫn sợ chết khiếp. “Các đồ vật pháp thuật được giữ ở đây cho tới khi nào tan đi hoặc bị hủy.”

Pháp thuật... à. Đây là những đồ vật được pháp thuật Moroi yếm bùa. Các thứ bùa chú luôn có tác động lên Strigoi - thường là không dễ chịu - nhất là cọc bạc, vì nó được yếm cả bốn loại pháp thuật. Không có gì khó hiểu khi Strigoi muốn cô lập và loại bỏ những đồ vật có hại.

“Cọc của tôi!”

Tôi chạy tới nhặt nó lên, suýt nữa làm rơi vì tay đầy mồ hôi. Cái cọc nằm trên chốc một chiếc hộp đầy vải và đá lạ. Tôi nhìn kỹ, nhận ra nó không hoàn toàn là cái cọc của mình - dù không tạo ra sự khác biệt gì khi tiêu diệt Strigoi. Cái cọc gần như giống hệt, chỉ có vài đường hình học quanh chân đế. Giám hộ hay khắc thêm những đường nét hoặc chữ cái đầu tên của họ khi thấy gắn bó với cái cọc của mình. Cầm chiếc cọc, tôi thoáng buồn. Nó từng thuộc về một người tự hào vì có nó, một người giờ đã chết. Chúa mới biết ở đây có bao nhiêu cọc bị cướp từ những tù nhân không may khác, nhưng tôi không đủ thời gian tìm kiếm hay đau buồn cho người đã ra đi.

“Được, giờ đưa tôi đến...” Tôi ngậm ngừng. Dù trong tay cầm cọc, không gặp mặt Strigoi nào vẫn là tốt nhất. Tôi tin chắc cửa trước có canh gác “... một căn phòng có cửa sổ mở ở trên tầng này. Và cách xa cầu thang.”

Anh chàng nghĩ một lúc rồi gật đầu thật nhanh. “Lỗi này.”

Tôi theo anh ta đi tiếp một mê cung hành lang. “Tên anh là gì?”

“Oleg.”

“Anh biết đấy,” tôi nói. “Tôi sẽ ra khỏi đây... nếu anh muốn... nếu anh muốn, tôi có thể đưa anh đi cùng.” Có một người đi kèm - nhất là một con người - chắc chắn sẽ cản bước tôi. Dù vậy lương tâm cũng không cho phép tôi bỏ lại ai ở nơi này.

Oleg nhìn tôi ngờ vực. “Tại sao tôi phải làm thế?” Sydney đã nói đúng, rất nhiều người hi sinh tất cả vì sự bất tử. Oleg và Inna là bằng chứng sống.

Chúng tôi rẽ qua một góc và thấy trước mặt một cánh cửa vòm cầu kì. Qua lớp kính chạm khắc, tôi thấy giá sách dài kéo lên tận trần nhà. Một thư viện - rộng lớn và trải đến hết tầm mắt tôi. Tuyệt vời hơn, tôi thấy một cánh cửa sổ phía trước mình, được che chắn bởi rèm sa tanh nặng nề màu đỏ máu.

“Tuyệt,” tôi nói và mở cửa.

Đó là lúc cơn buồn nôn dâng lên. Trong phòng không chỉ có chúng tôi.

Galina nhảy lên từ một chiếc ghế gần lò sưởi bên kia phòng. Một cuốn sách rơi khỏi đùi bà ta. Tôi không có thời gian nhận xét rằng thật kì lạ khi có một Strigoi đọc sách bên lò sưởi, vì bà ta đang lao về phía tôi. Tôi suýt nữa nghĩ Oleg sắp đặt chuyện này, nhưng anh ta đang co rúm vào một góc, vẻ mặt sốc không kém gì tôi. Thư viện rộng mênh mông, nhưng Galina chỉ mất vài giây để tới nơi.

Tôi né cú tấn công đầu tiên, hay chính xác hơn, cố né. Galina rất tốc độ. Ngoài Dimitri, những tên Strigoi khác trong nhà này rõ ràng thuộc đội hình hạng hai, và tôi đã quên mất một tên Strigoi lợi hại thực sự là như thế nào. Galina tóm tay tôi và kéo lại gần, há miệng, hướng răng nanh thẳng tới cổ tôi. Tôi giữ cốc trong tay, vụng về tìm cách cào bà ta, nhưng bị giữ quá chặt. Cuối cùng, tôi tìm cách né được một chút và đưa họng mình khỏi tầm với của Galina, nhưng như thế lại cho bà ta cơ hội túm tóc tôi. Bà ta giật tôi thẳng dậy, và tôi gào lên đau đớn. Bà ta giữ tóc tôi mà không giật tung nó ra, kể cũng thật đáng nể. Vẫn giữ chặt mái tóc, Galina xô tôi vào tường.

Lần đầu chạm trán Dimitri khi mới tới đây, anh rất mạnh tay nhưng không có ý định giết tôi. Còn Galina thì có. Bà ta từng tin lời Dimitri, tin rằng tôi sẽ trở thành một tài sản lớn, nhưng bây giờ rõ ràng tôi chỉ là một cái gai trong mắt. Sự ân xá đã kết thúc, và bà ta thực sự muốn giết tôi. Dù sao tôi cũng được an ủi là Galina sẽ không biến đổi tôi thành Strigoi. Tôi là bữa trưa.

Một tiếng thét vang lên khiến tôi ngó ra cửa. Dimitri đứng đó, bưng bưng giận dữ. Tất cả những ảo giác ngày xưa ở anh biến mất. Người anh toát lên cơn cuồng nộ, mắt gườm gườm và răng nanh nhe ra. Làn da nhợt nhạt và đôi mắt đỏ rực tương phản với nhau. Anh như con quỷ từ địa ngục tới tiêu diệt tôi: Anh lao vào tôi, và ý nghĩ đầu tiên của tôi là:

Ồ, ít ra sự kết thúc sẽ đến sớm hơn.

Chỉ có điều... anh không tấn công tôi. Mà là Galina.

Tôi không biết trong hai người, ai nên ngạc nhiên hơn, nhưng trong khoảnh khắc đó, tôi quên hết. Hai Strigoi lao vào nhau, tôi đứng đờ ra trước một cuộc chiến đẹp kinh hoàng. Sự điệu nghệ thể hiện trên từng động tác, cách ra đòn và né tránh linh hoạt. Tôi nhìn thêm một lúc và tự bắt mình hành động. Đây là cơ hội để tôi thoát ra khỏi nơi này. Tôi không thể phân tâm.

Tôi quay sang cửa sổ, cố gắng tìm cách mở. Không có cách nào hết. “Chó chết!” Oleg đã gài bẫy tôi. Hoặc có cơ chế nào đó ẩn kín đi. Dù sao tôi cũng vẫn tự tin là có cách mở.

Tôi chạy sang bên kia phòng nơi Galina ngồi và tóm lấy chiếc ghế gỗ cầu kì. Rõ ràng cánh cửa này không làm từ kính siêu chịu lực như trong phòng tôi. Thứ này gần giống như cửa vòm của thư viện, mỏng manh và được điểm trang cầu kì, dù được nhuộm tối. Không mất nhiều công sức để phá vỡ nó. Sau những cú đánh vô hiệu trong phòng, tôi hơi ngạo nghễ khi đập chiếc ghế vào cửa bằng tất cả sức lực của mình. Cú va chạm tạo ra một cái lỗ lớn trên cửa sổ, kính bay tung tóe. Một vài mảnh kính đâm vào mặt, nhưng tôi không bận tâm.

Đằng sau tôi, tiếng động của trận chiến vẫn vang lên. Có tiếng gầm gừ và tiếng thét tắc nghẹn trong lúc hai Strigoi chiến đấu, cũng như tiếng gỗ vụn vỡ. Tôi muốn quay lại xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng không thể. Tôi cầm ghế và vung lên một lần nữa, phá nốt nửa kia cửa sổ. Giờ có một cái lỗ lớn, đủ cho tôi chui ra.

“Rose!”

Giọng Dimitri gợi phản ứng bản năng trong tôi. Tôi liếc mắt thấy anh vật lộn với Galina. Cả hai đều kiệt sức, nhưng anh nghiêm trọng hơn. Trong lúc chiến đấu, Dimitri vẫn giữ được bà ta giơ ngực trước mặt tôi. Đôi mắt anh gặp tôi. Khi còn là ma cà rồng lai, chúng tôi không cần nhiều lời để biểu đạt suy nghĩ. Đây là một trong những lần giống thế. Tôi biết anh muốn tôi làm gì. Anh muốn tôi đâm Galina.

Tôi biết mình không nên. Tôi cần phải nhảy ngay ra khỏi cửa sổ. Tôi cần phải để họ tiếp tục chiến đấu, dù rõ ràng Galina sắp thắng. Vậy mà... dù

e sợ, có sức mạnh nào đó vẫn kéo tôi sang bên kia phòng, cái cốc chĩa ra sẵn sàng. Có lẽ không bao giờ tôi dứt khoát được với Dimitri, dù anh có biến thành loại quái vật nào đi nữa. Đây là một nghĩa vụ vô thức, vì tôi biết anh vừa cứu mạng mình. Tôi biết một Strigoi sẽ chết đêm nay, và bà ta là kẻ nguy hiểm hơn.

Nhưng không dễ gì giữ được bà ta. Galina nhanh và mạnh, còn Dimitri đang vật lộn khó khăn. Galina không ngừng giãy giụa và tấn công. Tất cả những gì bà ta cần là vô hiệu hóa Dimitri, rồi chặt đầu hay đốt anh ra tro. Tôi tin chắc bà ta đủ sức làm cả hai.

Dimitri hơi quay người bà ta lại, cho tôi nhìn rõ ngực bà ta. Tôi tiến tới, rồi đột nhiên Dimitri đâm sâu vào tôi. Tôi ngậy ra một khoảnh khắc, không hiểu anh đang tấn công hay đang cứu mình, cho tới khi nhận ra anh bị đẩy, bị Nathan đẩy. Nathan vừa vào thư viện cùng Marlen. Điều này làm phân tâm Dimitri chứ không phải tôi. Tôi vẫn thấy sơ hở của Galina mà anh tạo ra, và tôi đâm thẳng cái cốc vào ngực bà ta. Nó không nhấn sâu như ý muốn, và Galina vẫn tìm cách chiến đấu với tôi, xô thật mạnh. Tôi nhắm mắt xô tới, biết rằng bạc sẽ tác động tới bà ta. Một giây sau, tôi thấy cơn đau làm mặt bà ta méo mó. Galina dao động, và tôi tận dụng lợi thế đâm lút cốc vào. Mất vài giây, rồi bà ta không động đậy gì nữa, cái xác sụp xuống sàn.

Thấy bà ta chết, bọn Strigoi cũng không thèm để ý. Nathan và Marlen đang chú tâm vào Dimitri. Một Strigoi khác - nữ, tôi không quen mặt - nhanh chóng tham gia đội hình. Tôi rút cốc ra khỏi Galina và từ từ lùi về phía cửa sổ, hi vọng không gây ra sự chú ý nào. Tim tôi hướng tới Dimitri. Anh đang bị áp đảo về số lượng. Tôi có thể hỗ trợ anh...

Tất nhiên, sức lực của tôi đang cạn dần, tôi vẫn đang phải chịu di chứng của những vết cắn và mất máu. Tôi đã chiến đấu với hai Strigoi và giết một Strigoi cực mạnh. Đó là điều thiện tôi đã làm, xóa sổ bà ta khỏi thế giới này. Điều thiện tiếp theo chính là bỏ đi khỏi đây và mặc cho bọn Strigoi này kết liễu Dimitri. Những kẻ sống sót sẽ thành rắn mất đầu và không còn là mối đe dọa nữa. Dimitri sẽ được giải thoát khỏi tình trạng tà

ác, linh hồn anh sẽ đi tới nơi tốt đẹp hơn. Và tôi sẽ sống (hi vọng thế), sẽ cứu thế giới bằng cách giết thêm nhiều Strigoi khác.

Tôi nhảy lên thành cửa sổ và nhìn ra. Đêm - không tốt. Vách đứng của ngôi nhà cũng không lí tưởng để trèo xuống. Trèo cũng được, nhưng sẽ mất thời gian. Tôi không có nhiều thời gian nữa. Ngay bên dưới cửa sổ là một bụi rậm đầy lá. Tôi không nhìn rõ lắm và chỉ hi vọng nó không phải bụi hoa hồng hay thứ gì sắc tương đương. Dù vậy, việc rơi từ tầng hai xuống cũng không giết được tôi. Có lẽ cũng không đau, hoặc không đau lắm.

Tôi trèo ra rìa cửa, vừa kịp gặp ánh mắt Dimitri trong lúc bọn Strigoi bao vây anh. Những lời anh nói vang lên trong đầu tôi: *Đừng chần chừ*. Bài học quan trọng của Dimitri. Nhưng không phải là bài học đầu tiên. Bài học đầu tiên là cách làm khi bị áp đảo về số lượng và không còn lựa chọn nào khác: Bỏ chạy.

Đã đến lúc bỏ chạy.

Tôi nhảy khỏi cửa sổ.

Hai mươi sáu

TÔI NGHĨ LỜI NÓI BÁNG BỔ ĐẦU TIÊN bật ra khỏi miệng khi tôi rơi xuống đất có thể hiểu được bằng bất kì ngôn ngữ gì. Đau.

Bụi cây không quá sắc nhọn, nhưng cũng không hề mềm mại chút nào. Nó đỡ cho cú ngã của tôi đôi phần, nhưng tôi vẫn bị tọp cổ chân. “Chó chết!” Tôi nghiêng rặng, lồm cồm bò dậy. Nước Nga quả khiến tôi chửi thề quá nhiều. Tôi thử trụ chân và thấy đau nhói, dù vẫn chịu đựng được. Bong gân, ơn Chúa! Gót chân không bị nứt.

Dù vậy vết thương cũng làm chậm bước tôi.

Tôi khập khiễng đi khỏi bụi rậm, cố bước nhanh và quên cơn đau. Trái dài trước mặt tôi là mê cung hàng rào mà đêm trước tôi còn nghĩ là tuyệt vời. Bầu trời đầy mây, nhưng chắc ánh trăng cũng chẳng khiến mọi thứ dễ phân biệt hơn. Không đời nào tôi chịu thua mớ cây lá lộn xộn kia. Tôi sẽ tìm ra điểm kết thúc của nó và rời khỏi đây.

Thật không may, khi đi vòng quanh ngôi nhà, tôi nhận ra một sự thật bất hạnh: Hàng rào bao phủ khắp nơi. Nó vây bọc tòa nhà như một đường hào thời trung cổ. Đáng ghét nhất là Galina xây dựng hàng rào chẳng phải để phòng thủ. Bà ta làm thế vì cùng một lí do cho sự có mặt của đèn chùm và tranh cổ trong hành lang: Trông chúng rất tuyệt.

Ồ, chẳng có gì hết! Tôi chọn bừa một lối mở và bắt đầu đi lòng vòng. Tôi không biết nên đi đâu, không có chiến lược nào để thoát ra. Bóng tối lẫn lút mọi nơi, và tôi thường không thấy ngõ cụt cho tới lúc đi sát lại gần. Các bụi rậm cao đến mức tôi chỉ vừa đi sâu vào mê cung một chút là đã mất dấu mái nhà. Nếu coi nó như mốc chỉ hướng, tôi có thể đi thẳng (hoặc gần thẳng).

Nhưng thực tế, tôi không chắc mình đang đi lùi, đi vòng hay thế nào nữa. Có lúc tôi tin rằng mình đã đi ngang qua cùng một bụi hoa nhài tới ba lần. Tôi cố lục lại những câu chuyện đã đọc về tìm đường trong mê cung. Họ dùng gì nhỉ? Mẩu bánh mì? Sợi chỉ? Tôi không biết nữa, càng đi, chân tôi càng đau, và tôi thấy nản chí. Tôi đã tiêu diệt một mụ Strigoi trong trạng thái yếu ớt này, thế mà không thể thoát khỏi mấy cái bụi rậm.

Thật xấu hổ.

“Roza!”

Giọng nói theo gió từ xa truyền tới, tôi sững người. Không thể nào.

Dimitri! Anh đã sống sót.

“Roza, anh biết em ở ngoài đó,” anh gọi. “Anh có thể nghĩ thấy em.”

Tôi có cảm giác anh đang nói khoác. Anh không ở đủ gần để tôi thấy buồn nôn, và với mùi hương ngào ngạt của hoa cỏ, tôi cho rằng anh chưa thể nghĩ thấy mùi của tôi, dù tôi đang toát mồ hôi. Dimitri đang muốn dụ tôi lộ vị trí.

Bằng quyết tâm mới, tôi rẽ vào lối ngoặt tiếp theo, cầu nguyện đây là lối ra. Được, xin Chúa, tôi nghĩ. Hãy đưa con ra khỏi đây và con sẽ thôi trò đi nhà thờ nửa vời. Người đã cho con thoát khỏi một đám Strigoi rồi. Ý con là, dù giam một tên giữa những cánh cửa kia không thành công, nhưng rõ ràng Người hiện diện. Hãy đưa con khỏi đây, con sẽ... không biết nữa. Quyên hết số tiền của Adrian cho người nghèo. Đi rửa tội. Vào nhà tu kín. Ồ, không. Không phải điều cuối cùng.

Dimitri tiếp tục dụ dỗ. “Anh sẽ không giết em, nếu em chịu thua. Anh nợ em. Em hạ Galina giúp anh, giờ anh là người nắm quyền. Thay thế bà ta diễn ra hơi sớm so với dự định, nhưng không thành vấn đề. Tất nhiên, chẳng còn mấy người mà sai phái vì Nathan và hai đứa kia đã chết, nhưng chuyện đó có thể xử lý được.”

Không thể tin nổi. Dimitri thực sự đã thắng được số lượng áp đảo. Tôi từng nói, và tin rằng mình đúng: Dù sống hay bất tử, tình yêu của tôi cũng là một gã lợi hại. Anh không có nhiều cơ hội chiến thắng ba tên kia... thế

mà, ồ... tôi đã từng thấy anh hạ một số lượng địch thủ đông hơn nhiều. Rõ ràng sự hiện diện của anh ở đây là minh chứng cho năng lực đó.

Lối đi trước mặt tôi tách đôi, và tôi chọn bừa lối bên phải. Nó trải rộng vào bóng tối, và tôi thở dài nhẹ nhõm. Một điểm. Lời nói của Dimitri vẫn vang lên phía xa, nhưng tôi biết anh đang đi trong mê cung, mỗi lúc một tới gần hơn. Không giống tôi, anh biết các lối đi và cách ra khỏi đây.

“Anh không buồn vì em tấn công anh đâu. Anh cũng làm thế nếu ở vị trí của em. Đó chỉ là một lí do khác cho chúng ta bên nhau.”

Ngã rẽ tiếp theo dẫn tôi tới một ngõ cụt đầy hoa cúc bạch. Tôi cố tìm câu chữ thề và tìm đường quay lại.

“Dù vậy em vẫn rất nguy hiểm. Nếu tìm ra em, có khi rồi anh sẽ phải giết em. Anh không muốn thế, nhưng anh đang nghĩ hai chúng ta không thể cùng sống trên thế giới này. Hãy tự nguyện quay lại với anh, anh sẽ thức tỉnh em. Chúng ta sẽ cùng nhau kiểm soát đế chế của Galina.”

Tôi suýt bật cười. Dẫu có muốn đi nữa, tôi cũng không thể tìm được anh trong cái chỗ bồng bong này. Tôi mà có khả năng đó, thì tôi đã... Dạ dày tôi hơi cuộn lên. Dimitri đang tới gần. Liệu anh đã biết vị trí của tôi chưa? Tôi không hiểu rõ lắm cơ chế cơn buồn nôn liên quan tới khoảng cách như thế nào, nhưng chẳng có gì đáng nói. Anh đang ở quá gần. Còn cách bao xa nữa thì anh sẽ ngửi thấy mùi của tôi? Nghe thấy tôi đi trên cỏ? Mỗi giây qua đi đưa anh tới gần hơn. Ngay khi anh tìm ra dấu vết, tôi sẽ xong đời. Tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn - nếu như còn có thể - và adrenaline làm dịu cơn đau ở chân tôi, dù nó vẫn khiến tôi chậm bước.

Một ngõ cụt nữa bắt tôi quay lại, tôi cố bình tĩnh, biết rằng sự hoảng loạn sẽ khiến mình gục ngã. Cơn buồn nôn mỗi lúc một tăng lên.

“Dù ra được khỏi đây, em sẽ đi đâu?” Dimitri lên tiếng. “Chúng ta đang ở giữa chốn đồng không mông quạnh.” Lời anh nói như thuốc độc thấm vào da tôi. Nếu nghe theo, nỗi sợ sẽ chiến thắng, và tôi sẽ bỏ cuộc. Tôi sẽ cuộn tròn lại và để anh tìm ra mình, tất nhiên không có lí do gì anh tha cho tôi sống. Mạng tôi sẽ kết thúc chỉ trong vài phút.

Lối rẽ bên trái dẫn tới bức tường lá xanh biếc. Tôi chọn hướng đi về phía ngược lại, và nhìn thấy... thảo nguyên.

Đồng cỏ mênh mông trải dài trước mắt tôi, lờ mờ hiện bóng những bụi cây tản mát phía xa. Trải qua bao nhiêu khó khăn, tôi đã thoát ra được.

Không may, cơn buồn nôn dâng lên rất mạnh. Ở tầm gần như thế này, Dimitri sẽ xác định được vị trí của tôi. Tôi nhìn quanh, nhận ra sự thật trong lời nói của anh. Chúng tôi thực sự đang ở nơi đồng không mông quạnh. Tôi biết đi đâu đây? Tôi không biết đây là đâu.

Đằng kia. Phía bên trái, tôi thấy ánh sáng tím mờ nơi chân trời. Đêm trước, tôi không nhận ra nó là gì, giờ tôi đã hiểu.

Đó là ánh đèn thành phố, có lẽ là Novosibirsk, nếu Novosibirsk là địa bàn chính cho băng nhóm của Galina hoạt động. Thậm chí nếu không phải Novosibirsk, đấy cũng là nơi có dân cư. Có người. An toàn. Tôi sẽ được giúp đỡ.

Tôi chạy nhanh hết sức có thể, chân giậm mạnh trên mặt đất. Adrenaline cũng không thể ngăn được tác động của cơn đau nơi chân tôi, và nó nhói lên theo mỗi bước. Dù vậy gót chân vẫn nguyên vẹn. Tôi không ngã hay khập khiễng quá mức. Tôi thở nặng nhọc, hỗn hển, các cơ bắp vẫn còn yếu ớt sau tất cả những gì tôi phải trải qua. Dù có mục tiêu, tôi biết thành phố vẫn còn ở xa nhiều dặm.

Cơn buồn nôn mỗi lúc một dâng lên. Dimitri đang ở rất gần. Chắc anh đã ra khỏi mê cung, nhưng tôi không dám nhìn lại. Tôi cứ chạy về phía ánh sáng tím mờ nơi chân trời, dù tôi sắp lao trúng một bụi cây. Biết đâu nó sẽ che chở giúp tôi.

Mày là đồ ngốc, một giọng nói trong tôi cất tiếng. *Mày chẳng chạy đi đâu mà trốn được khỏi anh ấy đâu.*

Tôi tới chỗ hàng cây cản cỗi và bước chậm lại, thở hỗn hển và dựa mình vào một cành chắc chắn. Cuối cùng tôi cũng dám nhìn lại, nhưng không thấy gì. Ngôi nhà sáng sáng ở phía xa, được bao quanh bởi bóng tối

của mê cung hàng rào. Dạ dày tôi không bị cuộn lên nhiều, có lẽ tôi đã cắt đuôi được anh. Mê cung có nhiều lối ra, anh không biết tôi ra từ lối nào.

Thời gian nghỉ ngơi đã hết, tôi tiếp tục đi, cố giữ ánh sáng mờ ảo của thành phố trong tầm mắt, xuyên qua các bụi cây. Sớm hay muộn Dimitri cũng sẽ tìm ra tôi. Gót chân tôi không giúp được gì nhiều. Chạy thoát khỏi anh đang dần dần trở thành ảo tưởng. Lá cây còn lại từ mùa thu kêu xào xạc dưới chân, nhưng tôi không thể không đạp lên chúng. Tôi nghĩ mình không cần phải lo Dimitri đánh hơi ra nữa. Tiếng động cho biết tôi ở đâu.

“Rose! Anh thề vẫn còn chưa quá muộn.”

Chết! Giọng anh ở gần quá. Tôi hoảng hốt nhìn quanh. Không thấy Dimitri đâu cả, nhưng nếu anh vẫn gọi, tức là anh chưa thấy tôi. Bóng dáng thành phố vẫn là ngôi sao dẫn đường, nhưng có những bụi cây và bóng tối chần giữa tôi và nó. Đột nhiên, tôi nhớ tới một người. Tasha Ozera. Cô là cô của Christian, một quý cô ghê gớm đang dẫn đầu trào lưu dạy Moroi chiến đấu với Strigoi.

“Một là cứ lùi bước, lùi bước và đẩy mình vào ngõ cụt,” cô từng nói. “Hai là chủ động lao ra đối diện với kẻ thù vào thời điểm ta muốn, ở địa điểm ta muốn. Đừng để chúng chủ động.”

Được, Tasha, tôi nghĩ. Để xem tôi có mất mạng vì lời khuyên của cô không.

Tôi nhìn quanh, thấy một cái cây có cành trong tầm với. Nhét cái cọc bạc vào túi, tôi túm lấy cành thấp nhất và leo lên. Gót chân tôi không ngừng kêu gào, nhưng dù sao cũng có đủ cành cho tôi bám. Tôi trèo mãi cho tới lúc thấy một nhánh đủ sức giữ cơ thể tôi. Tôi leo lên đó, ở gần thân cây và cẩn thận kiểm tra sự dẻo dai của cành cây. Đủ khỏe. Tôi rút cái cọc ra khỏi túi, chờ đợi.

Khoảng một phút sau, tiếng lá xào xạc cho thấy Dimitri đang tới. Anh lặng lẽ hơn tôi tưởng. Bóng dáng cao, tối của anh hiện ra trong tầm mắt, một bóng đen tàn nhẫn trong đêm. Anh đi rất chậm, rất cẩn thận, mắt quét khắp nơi và chắc chắn mọi giác quan khác đều đang hoạt động hết công suất.

“Roza...” Anh nhẹ nhàng. “Anh biết em ở đây. Em không có cơ hội bỏ chạy. Không có cơ hội trốn tránh đâu.”

Cái nhìn của anh ở tầm thấp. Anh nghĩ tôi đang nấp sau gốc cây hoặc cúi xuống. Một vài bước nữa. Đó là tất cả những gì tôi cần ở anh. Nắm chặt cái cốc, tay tôi bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng tôi không thể lau đi được. Tôi đang chờ người ra, im lặng đến nỗi không dám thở.

“Roza...”

Giọng nói mơn man làn da tôi, lạnh lẽo và chết chóc, vẫn đang quan sát xung quanh, Dimitri bước tới một bước. Một bước nữa. Và một bước nữa.

Tôi nghĩ anh nhìn lên đúng lúc tôi nhảy xuống. Cơ thể tôi đâm sầm vào anh, đẩy anh ngã ngửa trên đất. Anh lập tức tìm cách gạt tôi ra, cũng như tôi tìm cách xuyên cốc vào tim anh. Các dấu hiệu tàn tạ vì chiến đấu hiện rõ trên người Dimitri. Đó là cái giá phải trả khi đánh bại bọn Strigoi kia, tôi nghĩ mình cũng không khá hơn chút nào. Chúng tôi vật lộn, và tôi tìm cách rạch vào mặt anh. Dimitri gầm lên đau đớn nhưng vẫn bảo vệ ngực. Nhìn xuyên qua đó, tôi thấy vết đâm lúc trước làm rách áo anh. Vết thương đã lành.

“Em. Được. Lắm,” Dimitri nói, vừa tự hào vừa giận dữ.

Tôi không đủ sức đáp lại. Mục tiêu duy nhất của tôi là tim anh. Tôi vật lộn để giữ mình đề lên anh, và cuối cùng, cái cốc đâm vào ngực anh... chỉ có điều Dimitri quá nhanh.

Tôi chưa kịp đâm lút cốc xuống thì anh đã gạt tay tôi, đồng thời hất tôi ra. Tôi bay văng đi một quãng, may chưa đập vào gốc cây. Lồm cồm bò dậy, tôi thấy anh lao về phía mình. Rất nhanh... nhưng không được như những lần trước. Chúng tôi đang tự sát trong lúc cố giết nhau.

Mất lợi thế, tôi lao vào đám cây, biết rằng anh ở ngay đằng sau. Tôi biết anh sẽ chạy nhanh hơn, nhưng nếu dẫn trước dù chỉ chút ít, tôi có thể tìm được một địa điểm tấn công tốt hơn và “Á!”

Tiếng thét của tôi vang lên trong đêm tối, âm thanh chói lói vọng vào màn đêm tĩnh lặng. Tôi đang trượt vùn vụt trên một sườn đồi dốc đứng, không thể dừng lại được. Có vài cái cây, nhưng những tảng đá và tư thế ngã vụng về khiến cú ngã của tôi thêm trầm trọng, nhất là vì tôi đang mặc chiếc váy len. Năm lấy cái cọc dường như đang quá sức. Tôi lao sầm xuống đáy, chới vớ đứng dậy, và ngã ngửa... xuống nước.

Tôi nhìn quanh. Mặt trăng ló ra khỏi những đám mây, tỏa sáng đủ cho tôi nhìn thấy một dòng nước đen ngòm chảy xiết trước mặt. Tôi há hốc mồm, bối rối, rồi quay sang phía thành phố. Đây là sông Ob, dòng sông chảy ngang qua Novosibirsk.

Dòng sông hướng thẳng về phía thành phố. Nhìn lại, tôi thấy Dimitri đứng trên chỏm đất. Không như nhiều người khác, rõ ràng anh luôn cẩn thận xem xét nơi mình sẽ đi. Dù sao tiếng thét của tôi cũng cảnh báo anh một điều chẳng lành.

Tuy vậy anh sẽ chỉ cần chưa đến một phút để lao xuống và bắt kịp tôi. Tôi nhìn xung quanh rồi nhìn ra trước mặt. Được! Dòng nước chảy xiết. Có lẽ sâu. Rất rộng. Nó sẽ làm giảm áp lực lên gót chân tôi, nhưng tôi chẳng phần khích trước viễn cảnh chết đuối. Trong các truyền thuyết, ma cà rồng không thể vượt qua được dòng nước chảy. Ôi chao, tôi ước, đó chỉ là thần thoại.

Tôi nhìn về phía bên trái và lơ mơ nhận ra một bóng đen trên mặt nước. Cầu ư? Cơ hội tốt nhất cho tôi đây. Nhưng tôi chưa chuyển hướng về phía đó vội, tôi muốn Dimitri phải bắt đầu truy đuổi từ dưới này. Tôi sẽ không bỏ chạy ngay và để cho anh đuổi theo song song trên bờ. Tôi cần tận dụng thời gian anh xuống dốc. Kia rồi! Anh đặt bước đầu tiên xuống dốc, tôi liền băng ra khỏi bờ, không ngoái lại. Cây cầu mỗi lúc một gần hơn, và tôi nhận ra nó quá cao. Từ chỗ đứng lúc này, tôi đã ước lượng sai. Độ dốc của cầu chẳng kém gì quãng đường tôi trượt xuống sông lúc này. Tôi sắp phải trèo hết hơi.

Không sao. Lát nữa tôi sẽ lo chuyện đó, lát nữa tức là khoảng ba mươi giây nữa. Ba mươi giây là quãng thời gian cần thiết cho Dimitri bắt kịp tôi.

Tôi đã nghe tiếng chân anh trên làn nước nông gần bờ, mỗi lúc một gần hơn. Giá tôi đến được cái cầu, giá tôi leo qua được mô đất cao và chạy sang bên kia. Cơn buồn nôn xông lên. Một cánh tay túm lấy áo khoác của tôi, giật tôi lại. Tôi ngã vào Dimitri và lập tức vật lộn với anh, cố gắng thoát ra. Nhưng Chúa ơi, tôi đang quá mệt. Toàn thân tôi đau nhức, và dù có tàn tạ thế nào, anh cũng không đến mức như tôi.

“Dừng lại!” Dimitri kêu lên, nắm chặt tay tôi. “Em không hiểu à? Em không thắng được đâu!”

“Thế thì giết em đi!” Tôi vùng vẫy, nhưng bị giữ tay quá chặt, dù đang cầm cọc, tôi cũng không thể làm gì được. “Anh nói anh sẽ giết em nếu em không đầu hàng. Rồi, sao nữa? Em không đầu hàng. Sẽ không đầu hàng. Vậy thì làm đi.”

Ánh trăng mờ mờ chiếu lên gương mặt anh, xóa hết những bóng dáng bình thường và khiến da anh trắng nhợt trong nền đen của bóng đêm. Dường như mọi màu sắc trên đời đều phai đi. Đôi mắt anh đen kịt, nhưng trong tâm hồn tôi, chúng cháy rừng rực như lửa. Vẻ mặt anh lạnh lùng đầy toan tính.

Không phải Dimitri của tôi.

“Phải mất nhiều thứ mới khiến anh giết em, Rose,” anh đáp. “Chừng này chưa đủ.”

Tôi không tin. Vẫn giữ tôi thật chặt, Dimitri ghé sát vào tôi. Anh định cắn tôi. Những chiếc răng nanh sẽ xé rách da cổ tôi, biến tôi thành quái vật như anh hoặc uống máu tôi cho tới khi nào tôi chết. Dù sao tôi cũng sẽ quá mê mệt và ngớ ngẩn để nhận thức được điều đó. Người đã từng là Rose Hathaway sẽ lìa đời mà không hề hay biết.

Sự hoảng loạn dâng lên trong tôi... dù một phần vẫn đang đòi hỏi thêm endorphin. Không, không! Tôi không thể để chuyện đó diễn ra. Mọi đầu dây thần kinh của tôi như cháy lên, lổng lộng tìm cách phòng ngự, tấn công, bất cứ ... bất cứ thứ gì để ngăn chuyện này lại. Tôi không thể bị biến đổi. Tôi tuyệt vọng tìm cách tự cứu. Tôi nhận ra sắp có sự bùng nổ, sắp. Tay tôi chạm được vào nhau nhưng không với tới Dimitri. Hơi ngọ nguậy, tôi dùng

ngón tay trái để tuốt nhẫn của Oksana. Nó trượt ra và rơi xuống bùn, cùng lúc răng nanh của Dimitri chạm vào cổ tôi.

Y như một vụ nổ hạt nhân. Những hồn ma bóng quế tôi gọi ra trên đường tới Baia xông lên giữa chúng tôi. Họ ở khắp nơi, trong mờ và lung linh những bóng hình màu lục, lam, vàng và bạc. Tôi buông xuôi mọi nỗ lực phòng ngự, để mình chìm vào những cảm xúc không thể gọi ra khi Dimitri bắt giữ tôi. Khả năng chữa trị của chiếc nhẫn vừa đủ để tôi giữ lí trí, nhưng nó đã biến mất. Tôi không còn rào cản nào với khả năng của mình nữa.

Dimitri nhảy lùi lại, mắt trợn trừng. Cũng như những Strigoï khác trên đường, anh vẫy tay, đập các bóng ma như đập muỗi. Tay anh xuyên qua họ mà không ăn thua gì. Sự tấn công của họ cũng gần như không ăn thua. Họ không thể làm tổn thương thể xác anh, nhưng có thể tác động tới tinh thần, và thực sự họ khiến người ta phân tâm. Mark nói gì nhỉ? Những người chết hận kẻ đội mồ sống dậy. Và nhìn những bóng ma bao vây Dimitri, tôi thấy rõ điều đó.

Tôi lùi lại, sẫm soi mặt đất dưới chân. Kia! Chiếc nhẫn bạc ánh lên từ lớp bùn. Tôi thò tay nhặt nó lên, rồi chạy đi bỏ mặc Dimitri vật lộn. Anh không hẳn là kêu gào, nhưng cứ phát ra những âm thanh rợn người. Nó xé nát tôi, nhưng tôi vẫn chạy về phía cầu. Khoảng một phút là tới nơi. Cây cầu cao như tôi lường trước, nhưng xây dựng cẩn thận và vững vàng, dù hơi hẹp. Nó là kiểu cầu thôn quê chỉ vừa một ô tô đi qua.

“Tới nơi rồi,” tôi lẩm bẩm, đứng nhìn bờ sông. Nó không chỉ cao hơn chỗ tôi vừa ngã, mà còn trơn hơn. Tôi thả nhẫn và cọc bạc vào túi rồi vươn tay bám vào bờ đất. Tôi vừa bò vừa trèo lên. Gót chân tôi tê cứng, và lần này tôi phải dùng sức lực của phần thân trên. Đang bắt đầu trèo, tôi chợt nhận ra nhiều bóng dáng mờ nhạt lóe lên trong tầm nhìn. Loáng thoáng hình ảnh những gương mặt. Một cơn đau dồn lên trong đầu.

Ôi không! Chuyện này trước đây đã xảy ra. Trong lúc hoảng loạn, tôi không thể giữ được sự bảo vệ để tách mình khỏi những người chết.

Họ đang tiếp cận tôi, tò mò hơn là thù hận. Nhưng số lượng mỗi lúc một tăng khiến tôi bị phân tâm như Dimitri.

Họ không gây tổn hại cho tôi, nhưng làm tôi chết khiếp, cơn đau đầu đang khiến tôi choáng váng. Nhìn về phía Dimitri, tôi thấy kinh ngạc. Anh vẫn đang tới chỗ tôi. Thực sự là một vị thần, một vị thần mang cái chết theo từng bước chân. Những bóng ma đang bao quanh anh như mây mù, dù vậy anh vẫn bước đi, từng bước khó nhọc. Quay đầu đi, tôi tiếp tục trèo, tảng lờ những người bạn đồng hành mờ sáng.

Cuối cùng, tôi lên được tới bờ sông và loạng choạng lên cầu. Tôi đứng không vững, các cơ bắp mỏi rã rời. Tôi bước được vài bước rồi sụp xuống trên hai tay và đầu gối. Càng lúc càng có nhiều linh hồn vây quanh, khiến đầu tôi muốn vỡ ra. Dimitri vẫn đang chậm chạp tiến tới, dù vẫn cách bờ khá xa. Tôi cố đứng dậy, cố bám vào thành cầu, rồi lại ngã. Lưới sắt xù xì của cây cầu cào vào đôi chân trần của tôi.

“Chết tiệt.”

Tôi biết phải làm gì để tự cứu mình, dù có thể phương án đó sẽ giết chính tôi. Tay run lấy bẫy, tôi thò vào túi lấy nhẫn ra. Tôi run đến mức tưởng như sắp đánh rơi. Một luồng hơi ấm tỏa ra từ chiếc nhẫn, và tôi thấy mình lấy lại được chút ít kiểm soát. Không may, những bóng ma vẫn còn đó.

Dấu vết sợ hãi, sợ chết hay biến thành Strigoi vẫn còn trong tôi, nhưng đã giảm bớt khi tôi thoát khỏi nguy hiểm tức thời. Thấy mình không ổn định lắm, tôi tìm kiếm những rào cản và sự kiểm soát vốn có, cố gắng đưa chúng trở về vị trí cũ và xua những vị khách của mình đi xa.

“Đi đi, đi đi,” tôi lẩm bẩm, nhắm chặt mắt lại. Nỗ lực như dời núi, một trở ngại dường như không ai vượt qua được. Đây là điều Mark đã cảnh báo, tôi không nên làm thế. Những người chết là một quyền năng mạnh mẽ, nhưng khi được gọi lên, rất khó để thoát khỏi họ. Ông ấy nói gì nhỉ? Những kẻ nhảy múa trên bờ vực bóng tối và sự điên cuồng không nên liêu lĩnh.

“Đi đi!” Tôi gào lên bằng chút sức lực ít ỏi còn lại.

Dần dần, các bóng ma xung quanh biến mất. Tôi thấy thế giới trở về trật tự cũ. Chỉ có điều, khi nhìn xuống, tôi thấy các bóng ma cũng đã rời bỏ Dimitri, đúng như tôi lo ngại. Và thế là anh lại tiếp tục.

“Chết tiệt!” Từ được dùng nhiều nhất đêm nay.

Tôi cố đứng dậy lúc Dimitri trèo lên dốc. Anh chậm hơn bình thường, nhưng vẫn quá nhanh. Tôi bắt đầu lùi lại, không rời mắt khỏi anh. Thoát khỏi những hồn ma khiến tôi lấy lại chút sức lực, nhưng chưa đủ để tôi thoát được. Dimitri đã thắng.

“Một hiệu ứng nữa của cái hồn bóng à?” Dimitri bước lên cầu.

“Phải.” Tôi nuốt khan. “Có vẻ hồn ma không thích Strigoi lắm.”

“Em cũng không thích chúng lắm.”

Tôi lại chậm chạp lùi một bước. Tôi biết đi đâu? Ngay khi tôi quay đầu bỏ chạy, anh sẽ đuổi kịp.

“Vậy em đã đi đủ xa để khiến anh không muốn biến đổi em nữa chưa?” Tôi giả bộ vui vẻ hết mức có thể.

Dimitri nở một nụ cười gượng gạo, méo mó. “Không. Các năng lực nhờ hồn bóng rất có tác dụng... Thật tệ là chúng sẽ biến mất khi em thức tỉnh.” Thế đấy! Kế hoạch của anh vẫn vậy. Dù tôi có làm anh giận dữ đến đâu, anh vẫn muốn giữ tôi bên cạnh vĩnh viễn.

“Anh sẽ không thức tỉnh được em.”

“Rose, em không có cách nào...”

“Không.”

Tôi trèo lên thành cầu, buông một chân xuống. Tôi biết chuyện gì sẽ phải xảy ra. Anh cứng người.

“Em định làm gì thế?”

“Em nói rồi. Em sẽ chết trước khi trở thành Strigoi. Em sẽ không giống anh hay những kẻ khác. Em không muốn thế. Ngày trước anh cũng không muốn thế.” Mặt tôi thấy lạnh khi gió đêm thổi qua, vì làn nước mắt trên má.

Tôi buông nốt chân kia và nhìn xuống dòng nước chảy xiết. Chúng tôi đang ở cách mặt sông khoảng hai tầng lầu. Tôi sẽ lao mạnh xuống nước, và nếu sống sót sau cú ngã, tôi cũng không có sức bơi được qua dòng nước để lên bờ. Trong lúc nhìn xuống dưới, trù tính cái chết của mình, tôi nhớ lại lúc cùng Dimitri ngồi trên ghế sau chiếc SUV, nói đúng chuyện này.

Đó là lần đầu tiên chúng tôi ngồi gần nhau, và mỗi nơi cơ thể hai đứa động chạm đều thật ấm áp và tuyệt diệu. Anh thơm tho - mùi hương đó, mùi hương đầy sự sống đó đã biến mất - đáng điệu thoải mái hơn thường lệ, sẵn sàng mỉm cười. Chúng tôi nói chuyện về ý nghĩa khi ta sống, có quyền kiểm soát linh hồn mình, về cái giá phải trả khi trở thành kẻ bất tử, mất đi tình yêu và ánh sáng của cuộc sống cùng những gì ta đã biết.

Chúng tôi nhìn nhau và cho rằng thà chết còn hơn chấp nhận số phận đó.

Nhìn Dimitri bây giờ, tôi phải đồng ý.

“Rose, dừng!” Tôi nghe thấy sự hoảng loạn thật sự trong giọng nói của anh. Nếu anh để mất tôi trên cầu, tôi sẽ ra đi thực sự. Không Strigoi. Không thức tỉnh. Để biến đổi tôi, anh phải giết tôi bằng cách uống máu và cho tôi uống máu anh. Nếu tôi nhảy, dòng nước sẽ giết tôi, không đổ máu. Tôi sẽ chết rất lâu trước khi anh tìm thấy tôi dưới sông.

“Xin em,” anh cầu khẩn. Có sự nã nê trong giọng nói, khiến tôi giật mình. Nó làm tim tôi quặn đau. Nó khiến tôi nhớ tới Dimitri hồi còn sống, không phải quái vật, quan tâm chăm sóc tôi, người tôi tin tưởng và đã yêu tôi. Dimitri này, kẻ không còn như xưa, thận trọng bước tới hai bước rồi dừng lại. “Chúng ta cần ở bên nhau.”

“Tại sao?” Tôi hỏi khẽ. Lời nói theo gió bay đi, nhưng anh đã nghe thấy.

“Vì anh muốn em.”

Tôi cười buồn nhìn anh, không hiểu liệu chúng tôi có gặp nhau ở thế giới bên kia không. “Sai rồi.”

Tôi buông mình.

Và anh ở đó, lao tới chỗ tôi bằng tốc độ kinh hồn của Strigoi ngay khi tôi vừa bắt đầu rơi. Anh vớ tay tóm lấy một tay tôi, kéo tôi lên thành cầu. Ồ, gần như vậy. Chỉ có một phần cơ thể tôi được kéo qua, phần còn lại vẫn treo lơ lửng.

“Đừng chống cự nữa!” Anh cố kéo tay tôi.

Anh đang ở tư thế không vững, đứng chân trong chân ngoài thành cầu trong lúc cố cúi xuống tóm và giữ tôi thật chặt.

“Thả em ra!”

Nhưng anh quá khỏe và đã kéo tôi gần qua thành cầu, đủ để tôi không còn bị đe dọa ngã xuống.

Tôi nhận ra cơ hội. Trong khoảnh khắc trước khi buông mình, tôi đã tính toán cái chết. Tôi đã chấp nhận nó. Dù vậy tôi cũng biết Dimitri sẽ làm chính xác điều này. Anh quá nhanh và quá giỏi. Đó là lí do tôi vẫn nắm chặt cái cọc bạc trong tay.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh. “Em sẽ luôn yêu anh.”

Rồi tôi đâm thẳng vào ngực anh.

Cú đâm không chính xác như tôi mong muốn, bởi anh đã né được. Tôi cố đâm sâu để chạm vào trái tim anh, không rõ mình có thể làm thế từ góc độ này không. Rồi anh ngừng giãy giụa. Đôi mắt anh nhìn tôi sững sờ, môi hé ra, gần như trở thành một nụ cười, chỉ có điều ghê sợ và đau đớn.

“Đó là điều lẽ ra anh nên nói...” anh thở hắt ra.

Đấy là những lời cuối cùng của Dimitri.

Thất bại khi né cái cọc cũng khiến anh mất thăng bằng trên thành cầu. Pháp thuật của cái cọc bạc khiến mọi thứ dễ dàng hơn, làm anh đỡ ra và không phản xạ nổi.

Dimitri ngã xuống.

Anh gần như kéo tôi theo, và tôi chỉ vừa kịp giật khỏi anh, bám lấy thành cầu. Anh rơi xuống bóng tối, sâu, thật sâu trong dòng nước đen của sông Ob. Một lúc sau anh biến mất khỏi tầm mắt.

Tôi nhìn xuống, tự hỏi liệu có nhìn thấy anh nếu mình cố nheo mắt. Nhưng không thể. Dòng sông quá tối và quá xa.

Mây mù che phủ mặt trăng, và bóng tối lại phủ lên vạn vật. Trong khoảnh khắc, nhìn xuống và nhận ra mình đã làm gì, tôi chỉ muốn lao theo anh, vì chắc chắn tôi không thể sống tiếp được.

Mày phải sống. Giọng nói trong tôi bình tĩnh và tự tin hơn bất kì lúc nào. Dimitri ngày xưa muốn mày sống. Nếu yêu anh ấy, mày phải sống.

Thở hỗn hển, tôi trèo lên thành và đứng xuống mặt cầu, thấy biết ơn vì sự vững vàng của nó. Tôi không biết mình sống tiếp thế nào, nhưng tôi biết mình muốn sống. Tôi không cảm thấy an toàn chừng nào chưa đứng trên mặt đất, và với cơ thể rã rời, tôi lê từng bước qua cầu. Khi tới bên kia, tôi phải lựa chọn. Đi theo dòng sông hay theo đường cái? Chúng hơi tách nhau ra nhưng đều hướng tới phía ánh đèn thành phố. Tôi chọn đường cái. Tôi không muốn ở gần dòng sông thêm chút nào. Tôi không muốn nghĩ tới những chuyện vừa xảy ra. Tôi không thể nghĩ về nó. Đầu óc tôi từ chối. Lo chuyện sống sót đã. Rồi mới nghĩ tiếp sống như thế nào.

Con đường, dù ở miền quê, cũng bằng phẳng, giúp đi lại dễ dàng - với bất kì ai. Một cơn mưa nhỏ bắt đầu rơi khiến các vết thương của tôi xót buốt. Tôi chỉ muốn ngồi xuống nghỉ, cuộn mình lại không nghĩ gì nữa. Không, không, không! Ánh sáng. Tôi phải đi về phía ánh sáng. Ý nghĩ làm tôi suýt bật cười to. Thật nực cười! Dường như tôi là ai đó đang sắp chết. Rồi tôi bật cười thật. Cả đêm nay là một đêm đầy những lần sắp chết. Ít ra là thế.

Và đây cũng là lần cuối. Dù tôi mong tới thành phố, nhưng thành phố quá xa. Tôi không biết mình sẽ đi được bao lâu trước khi phải dừng lại nghỉ.

Chỉ một phút thôi, tôi quyết định. Tôi sẽ nghỉ một phút rồi đi tiếp. Tôi phải đi tiếp. Nếu có khả năng điên rồ là tôi đâm trượt, Dimitri sẽ bò lên khỏi dòng sông bất cứ lúc nào. Hoặc những tên Strigoi có thể đang đuổi theo tôi từ tòa nhà kia.

Nhưng tôi không dậy sau một phút. Tôi nghĩ mình đã ngủ, và tôi không biết mình ngồi đó bao lâu cho tới khi ánh đèn xe đánh thức. Một chiếc ô tô dừng lại. Tôi cố đứng dậy, căng người.

Không có Strigoi nào đi ra. Thay vào đó là một ông già. Ông nhìn tôi, nói bằng tiếng Nga. Tôi lắc đầu lùi lại một bước. Ông ghé vào xe nói gì đó, rồi lát sau, một phụ nữ già hơn đi ra. Bà tròn mắt nhìn tôi, vẻ thương cảm. Bà cất giọng nhẹ nhàng rồi giơ tay ra với tôi, cẩn thận như khi đang tiếp cận con thú hoang. Tôi nhìn bà vài giây rồi chỉ về phía chân trời mờ tím.

“Novosibirsk,” tôi nói.

Bà nhìn theo tôi rồi gật đầu. “Novosibirsk.” Bà chỉ tôi rồi chỉ chiếc xe. “Novosibirsk.”

Tôi ngập ngừng một lát rồi để bà dẫn vào ghế sau. Bà cởi áo khoác đắp cho tôi, và tôi nhận ra mình ướt sũng nước mưa. Chắc tôi trông nhếch nhác lắm sau những gì phải trải qua đêm nay. Ông già khởi động máy, tôi băn khoăn không biết mình có lên phải xe của bọn sát nhân hàng loạt không. Dù sao đi nữa, đêm nay còn có thứ gì khác biệt?

Cơn đau thể xác và tinh thần kéo chìm tôi xuống, bằng nỗ lực cuối cùng, tôi liếm môi, thốt ra một từ vàng ngọc trong vốn tiếng Nga ít ỏi của mình.

“*Pazvaneet?*”

Bà cụ nhìn tôi kinh ngạc. Tôi không biết mình phát âm có đúng không. Thay vì hỏi điện thoại di động, chắc tôi hỏi nhầm thành điện thoại công cộng hoặc con hươu cao cổ, nhưng hi vọng thông điệp vẫn được truyền đạt. Một lát sau, bà già rút từ trong túi chiếc điện thoại di động và đưa cho tôi. Sóng điện thoại phủ khắp nơi, dù là ở Siberia. Tay run rẩy, tôi bấm số điện thoại mình vẫn nhớ. Một giọng nữ trả lời.

“Alo.”

“Sydney? Rose đây...”

Hai mươi bảy

TÔI KHÔNG NHẬN RA NGƯỜI SYDNEY PHÁI TỚI khi đến Novosibirsk, nhưng anh ta cũng có hình xăm vàng như cô. Anh có mái tóc vàng nhạt, khoảng ba mươi tuổi - con người, tất nhiên. Trông anh đáng tin và đầy năng lực. Khi tôi đứng dựa vào xe, anh tươi cười nói chuyện với hai ông bà như thể họ là bạn thân lâu năm. Ở anh có sự chuyên nghiệp và khiến người khác vững dạ, hai ông bà cũng nhanh chóng mỉm cười. Tôi không biết anh bảo gì với họ, có lẽ nói tôi là đứa con bỏ nhà đi bụi, nhưng rõ ràng họ yên tâm để tôi lại cho anh. Chắc hẳn các nhà giả kim có năng lực bỏ bùa khi hành động.

Khi hai ông bà lái xe đi, thái độ của nhà giả kim hơi thay đổi. Anh không lạnh nhạt như Sydney, nhưng không cười đùa với tôi. Anh trở nên xa cách và có tác phong công việc, tôi không thể không nghĩ tới những câu chuyện về người mặc áo đen, người dọn dẹp những dấu vết đung độ để thế giới không phát hiện ra sự thật.

“Em đi được không?” Anh nhìn tôi từ đầu tới chân.

“Không rõ nữa.”

Hóa ra là tôi có thể, dù không tốt lắm. Nhờ anh giúp đỡ, tôi dừng chân ở một căn nhà vườn trong khu dân cư. Tôi mờ mắt, không đứng vững. Ở đây có nhiều người, nhưng tôi không nhớ được ai. Quan trọng nhất là căn phòng ngủ người ta dẫn tôi vào. Tôi cố hết sức buông tay người đỡ và ngã úp mặt xuống giường. Tôi ngủ ngay lập tức.

Ánh nắng rực rỡ và tiếng nói xôn xao xung quanh khiến tôi tỉnh dậy. Trước bao nhiêu chuyện đã trải qua, tôi sẽ không ngạc nhiên nếu thấy Dimitri; Tatiana hay thậm chí bác sĩ Olendzki ở đây. Nhưng thay vào đó là

khuôn mặt râu ria của Abe đang nhìn xuống, ánh nắng khiến đám đồ trang sức của ông lấp lánh.

Trong khoảnh khắc, khuôn mặt ông mờ đi, tất cả những gì tôi thấy là làn nước tối đen đang muốn cuốn tôi đi. Lời nói cuối cùng của Dimitri vang vọng trong đầu tôi: Đó là điều lẽ ra anh nên nói... Anh đã hiểu rằng tôi muốn nghe anh nói yêu mình. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi có thêm chút ít thời gian? Liệu anh có nói thế? Liệu anh có thực lòng? Liệu điều đó có gì quan trọng?

Cùng những quyết tâm có được lúc trước, tôi xua đuổi dòng nước xoáy trong tâm trí, yêu cầu bản thân gạt chuyện đêm qua càng xa càng tốt. Tôi sẽ chết đuối nếu cứ nghĩ mãi về nó. Giờ tôi phải bơi. Gương mặt Abe trở lại trong tầm nhìn.

“Xin chào, Zmey,” tôi nói yếu ớt. Không hiểu sao tôi không ngạc nhiên thấy ông ở đây. Sydney đã báo cáo với cấp trên, và kẻ đó đã báo cáo với Abe. “Mừng vì thấy ông trườn vào đây.”

Ông lắc đầu cười ỉn ỉu. “Ta nghĩ bằng cách chui rúc những xó tối, con đã vượt qua ta. Ta cứ tưởng con về Montana rồi.”

“Lần sau ông phải ghi rõ chi tiết vào những cuộc mặc cả. Nếu không cứ đóng gói tôi lại và gửi tôi về Mỹ.”

“Ồ,” Abe đáp, “đó chính là điều ta đang định làm.” Ông vừa nói vừa cười, nhưng tôi có cảm giác ông không đùa. Đột nhiên tôi không còn sợ nữa. Về nhà đang trở thành một lựa chọn tốt.

Mark và Oksana đi vào, đứng sau Abe. Tôi bất ngờ, nhưng vẫn chào đón sự hiện diện của họ. Họ cũng mỉm cười, vẻ mặt buồn bã nhưng nhẹ nhõm. Tôi ngồi dậy trên giường, ngạc nhiên vì mình cử động được.

“Chị đã chữa cho em,” tôi nói với Oksana. “Em vẫn đau, nhưng không thấy như mình sắp chết nữa. Đây là một tiến bộ lớn.”

Cô gật đầu. “Chị đã chữa đủ để em không gặp nguy hiểm tức thời. Chị nghĩ có thể làm nốt khi em tỉnh dậy.”

Tôi lắc đầu. “Không, không, em sẽ tự bình phục.” Tôi vẫn luôn không thích Lissa chữa trị cho mình. Tôi không muốn cô lãng phí năng lực. Tôi cũng không muốn cô chịu tác dụng phụ của linh hồn.

Lissa....

Tôi hất tung đám chăn ra. “Ôi Chúa ơi! Em phải về nhà. Ngay bây giờ.”

Ngay lập tức ba đôi tay chặn tôi lại.

“Bình tĩnh,” Mark nói. “Em không đi đâu cả. Oksana mới chữa cho em chút ít. Em còn lâu mới hoàn toàn bình phục.”

“Và còn chưa cho mọi người biết có chuyện gì,” Abe nói, mắt nheo lại như mọi lần. Ông là người muốn *biết* mọi thứ, và những bí ẩn quanh tôi chắc khiến ông phát điên.

“Không có thời gian! Lissa đang gặp rắc rối. Tôi phải về trường gấp.” Mọi chuyện quay cuồng trong đầu tôi. Thái độ hành xử thất thường và những trò điên rồ của Lissa là do phép ép buộc - hoặc siêu ép buộc, tôi nghĩ thế, vì Avery có khả năng đẩy tôi khỏi đầu Lissa.

“Ồ, giờ con lại muốn quay về Montana?” Abe thốt lên. “Rose, cho dù có một chiếc máy bay đang chờ ở phòng bên, con cũng phải mất mười hai tiếng đồng hồ nữa. Mà hiện tại con không được phép đi đâu cả.”

Tôi lắc đầu, cố đứng dậy. Sau những chuyện tôi phải đối mặt đêm qua, nhóm người này không phải là sự đe dọa - ồ, có thể Mark là sự đe dọa - nhưng tôi không thể nào dấn đá được. À phải, tôi vẫn chưa biết Abe có thể làm những gì.

“Mọi người không hiểu! Có kẻ định giết Lissa hay làm tổn thương cô ấy hay.. “

Ồ, tôi không rõ Avery muốn gì. Tất cả những gì tôi biết là cô ta đang điều khiển Lissa làm đủ mọi trò liều lĩnh.

Cô ta chắc chắn phải rất mạnh để không chỉ làm những việc đó mà còn giấu được cả Lissa lẫn Adrian. Cô ta đã chế ra linh khí giả để che đi linh khí màu vàng của mình. Tôi không biết làm cách nào cô ta điều khiển được

năng lực đó, nhất là khi tính ham vui không thể bị coi là điên rồ. Dù âm mưu là gì, Lissa cũng đang gặp nguy hiểm. Tôi phải làm gì đó.

Gạt Abe khỏi sự cân nhắc, tôi nhìn Mark và Oksana cầu khẩn. “Đó là người ràng buộc với em,” tôi giải thích. “Cô ấy đang gặp rắc rối. Có kẻ muốn hại cô ấy. Em phải về, mọi người hiểu tại sao mà.”

Tôi nhận ra họ hiểu. Tôi cũng biết nếu ở trong tình huống của tôi, họ cũng làm điều tương tự cho nhau.

Mark thở dài. “Rose... chúng ta sẽ giúp em đến chỗ cô ấy, nhưng giờ không thể.”

“Chúng ta sẽ liên hệ với học viện,” Abe thản nhiên. “Họ sẽ giải quyết chuyện này.”

Đúng thế. Giờ chúng tôi nên làm thế nào? Gọi cho hiệu trưởng Lazar và bảo ông ta cô con gái thích tiệc tùng của ông ta thực ra độc ác và đang điều khiển người khác bằng năng lực tinh thần, và rằng cần phải khóa cô ta lại vì lợi ích của Lissa cùng mọi người?

Tôi không trả lời khiến ba người nghĩ họ đã thuyết phục được tôi, nhất là Abe. “Với sự giúp đỡ của Oksana, con sẽ đủ sức lên đường vào ngày mai,” ông thêm. “Ta sẽ đặt một chuyến bay sớm.”

“Liệu cô ấy có ổn cho tới lúc đó không?” Oksana nhẹ nhàng hỏi.

“Em... em không biết...” Avery sẽ làm được gì trong vòng hai ngày? Cô độc và làm Lissa thấy nhục nhã hơn? Những điều kinh khủng, nhưng không lâu dài hay nguy hiểm tới tính mạng. Chắc chắn, chắc chắn... cô sẽ vẫn ổn, đúng không? “Để em xem...”

Đôi mắt của Mark hơi mở to khi nhận ra tôi định làm gì. Rồi tôi không nhìn thấy ai trong phòng nữa vì đã không còn ở đây. Tôi đang ở trong đầu Lissa. Một khung cảnh mới hiện ra xung quanh, trong khoảnh khắc tôi tưởng mình đang đứng trên cầu, nhìn xuống dòng nước đen ngòm và cái chết lạnh giá.

Rồi tôi nắm bắt được những gì mình thấy - chính xác hơn, những gì Lissa thấy. Cô đang đứng trên mí cửa sổ của một tòa nhà trong học viện.

Đang đêm. Tôi không biết rõ tòa nhà nào, nhưng chẳng có gì quan trọng. Lissa đang ở một nơi giống như tầng sáu, trên đôi giày cao gót, cười đùa trong lúc nền đất tối đen đầy đe dọa trải ra phía dưới. Phía sau cô, tôi nghe giọng Avery.

“Lissa, cẩn thận đấy! Cô không nên ở trên đó.”

Nhưng câu nói có hai nghĩa vẫn thể hiện rõ trong mọi việc Avery làm. Dù cô nói những lời cảnh báo, tôi thấy sự liều lĩnh đang dẫn dắt Lissa, thủ thỉ với cô rằng tiếp tục cũng chẳng sao và đừng lo lắng gì. Phép ép buộc của Avery. Rồi tôi lại thấy cảm giác quét qua trong đầu, một giọng nói khó chịu vang lên.

Lại là mày à?

Tôi bị gạt ra, trở về căn phòng ở Novosibirsk. Abe đang hoảng hốt, tưởng tôi bị rối loạn tâm lí, còn Mark và Oksana đang cố giải thích mọi chuyện. Tôi chớp và dụi mắt trong lúc lấy lại bình tĩnh, Mark thở phào nhẹ nhõm.

“Nhìn người khác làm thấy lạ hơn là mình tự làm.”

“Cô ấy đang gặp rắc rối.” Tôi cố đứng dậy. “Cô ấy đang gặp rắc rối... em không biết phải làm gì nữa...”

Họ nói đúng, không có cách nào tôi tới được chỗ Lissa bây giờ. Dù tôi nghe lời Abe và liên hệ với học viện... tôi cũng không biết Lissa đang ở đâu hay có ai định tin lời tôi nói. Tôi nghĩ tới chuyện quay lại và đọc vị trí Lissa từ tâm trí cô, nhưng Avery sẽ lại gạt tôi ra. Từ những gì tôi thoáng cảm nhận, Lissa không mang điện thoại di động - không có gì ngạc nhiên. Có quy định rất chặt chẽ cấm điện thoại trong lớp học, vì thế cô thường để điện thoại ở kí túc.

Nhưng tôi biết ai có điện thoại. Người đó sẽ tin tôi.

“Có ai có điện thoại không?”

Abe đưa điện thoại cho tôi, tôi bấm số của Adrian, ngạc nhiên vì mình nhớ được dãy số đó. Adrian giận tôi, nhưng vẫn quan tâm tới Lissa. Anh sẽ

giúp cô, bất chấp sự giận dữ với tôi. Và anh sẽ tin tôi dù tôi có giải thích âm mưu điên rồ đó.

Nhưng khi đầu dây bên kia bắt máy, hộp thư thoại của anh trả lời, chứ không phải anh. “Anh biết em thương nhớ anh đến nhường nào,” giọng nói vui tươi của anh vang lên, “nhưng hãy để lại lời nhắn, và anh sẽ cố gắng xóa bỏ sự đau khổ cho em ngay khi có thể.”

Tôi ngắt máy, ngây người. Đột nhiên, một ý tưởng điên rồ xuất hiện trong đầu và tôi nhìn Oksana.

“Chị... chị có thể... có thể vào tâm trí người khác và chạm tới ý nghĩ của họ, đúng không? Như đã làm với em?”

Cô hơi nhăn nhó. “Phải, nhưng chị không thích làm thế. Chị nghĩ hành động ấy không đúng đắn.”

“Chị có thể điều khiển ai đó khi ở trong tâm trí họ không?”

Oksana càng thấy ghê tởm hơn. “À, có, tất nhiên... hai thứ gần giống nhau. Nhưng đi vào tâm trí một người là một chuyện, bắt người ta làm việc không muốn lại là một chuyện khác hẳn.”

“Bạn em đang sắp làm chuyện hết sức nguy hiểm. Cô ấy đang bị điều khiển, tình trạng này có thể giết chết cô ấy, nhưng em không làm thế nào giúp được. Mỗi liên kết không cho em tới được với cô ấy. Em chỉ có thể nhìn. Nếu chị tới được tâm trí bạn em và điều khiển cho cô ấy thoát khỏi nguy hiểm...”

Oksana lắc đầu. “Cứ cho đạo đức không phải là vật cản đi nữa, chị cũng không thể đi vào tâm trí người không ở đây, nhất là lại chưa từng gặp mặt.”

Tôi vò đầu bứt tai bối rối. Ước gì Oksana biết cách đi trong giấc mơ. Như thế có thể giúp cô vượt được khoảng cách. Năng lực linh hồn dường như có sự khác biệt, mỗi người lại có năng lực đặc biệt khác nhau, một người đi được trong giấc mơ có thể vươn tới khả năng tới thăm người đang thức.

Một ý nghĩ còn điên rồ hơn thoáng qua đầu tôi. Một ngày đầy đột phá. “Oksana... chị đi vào tâm trí em được chứ?”

“Được.”

“Nếu em... nếu em ở trong tâm trí người ràng buộc với mình vào lúc đó, liệu chị có thể vào tâm trí em, rồi vào tâm trí cô ấy không? Liệu em có thể trở thành trung gian?”

“Tôi chưa từng nghe thấy điều gì tương tự,” Mark lẩm bẩm.

“Vì chúng ta chưa từng có nhiều người dùng linh hồn và người được hôn bóng ở cùng một chỗ.”

Abe, hiển nhiên, trông ngỡ ngẩn.

Bóng tối trườn lên khuôn mặt Oksana. “Chị không biết...”

“Chưa rõ có làm thế được hay không. Nếu không, chẳng hại gì. Còn nếu có... chị sẽ điều khiển cô ấy.” Oksana định nói, tôi ngắt lời. “Em biết, em biết... chị nghĩ như thế là sai. Nhưng còn người dùng linh hồn kia? Cô ta mới là người sai. Tất cả những gì chị cần làm là ép Lissa rời khỏi nguy hiểm. Cô ấy đang sắp nhảy khỏi cửa sổ! Hãy ngăn cô ấy lại, rồi hôm sau em sẽ tới chỗ cô ấy và xử lí mọi chuyện.”

Xử lí mọi chuyện, có nghĩa là phá hoại nhan sắc Avery bằng một vết bầm quanh mắt.

Trong cuộc sống kì quái này, tôi đã quen với cảnh người khác - đặc biệt là người lớn - cự tuyệt những ý tưởng lạ lùng của mình. Tôi đã nhiều lần thuyết phục mọi người rằng Victor đã bắt cóc Lissa và cũng khó nhọc lắm mới khiến người ta tin học viện bị tấn công. Vì thế khi tình huống này xảy ra, một phần trong tôi chờ đợi lời từ chối. Nhưng vấn đề là, dù bây giờ ổn định, Oksana và Mark cũng đã phải vật lộn với linh hồn gần hết cuộc đời họ. Điên rồ là một phần trong họ, và một lát sau, Oksana không tranh cãi nữa.

“Được,” cô nói. “Đưa tay em đây.”

“Có chuyện gì thế?” Abe hỏi, vẫn không hiểu gì. Tôi hơi thỏa mãn vì thấy ông không theo kịp.

Mark thì thầm gì đó bằng tiếng Nga với Oksana và hôn lên má cô. Ông đang bảo cô thận trọng, không chỉ trích lựa chọn của cô. Tôi biết ông cũng muốn làm tương tự nếu Oksana ở vị trí Lissa. Tình yêu giữa họ sâu sắc và mạnh mẽ khiến tôi suýt nữa mất quyết tâm hành động. Tình yêu đó khiến tôi nhớ tới Dimitri, và nếu cho phép mình nghĩ về anh thêm một lần nữa, tôi sẽ sống lại đêm qua...

Tôi vỗ tay Oksana, một nỗi sợ cuộn lên trong dạ dày. Tôi không thích ai đó ở trong đầu mình, dù như thế có hơi quá mức với một người thường xuyên chu du trong tâm trí người bạn thân nhất. Oksana mỉm cười nhìn tôi, dù hiển nhiên chị cũng căng thẳng không kém.

“Chị xin lỗi. Chị không thích làm thế này với người khác...”

Rồi tôi cảm thấy nó, cảm giác giống hệt lúc Avery xô tôi ra. Giống như cảm giác ai đó chạm vào não mình thật. Tôi thở hắt ra, nhìn vào mắt Oksana trong lúc từng cơn nóng lạnh dồn đến. Oksana đang ở trong tôi.

“Giờ đến với bạn mình đi,” cô nói.

Tôi làm theo. Tôi tập trung tư tưởng vào Lissa và thấy cô vẫn đứng trên mí cửa sổ. Vẫn còn hơn là ở dưới đất, nhưng tôi muốn cô xuống và đi vào trong phòng trước khi có chuyện gì xảy ra. Đó không phải việc tôi làm được. Tôi chỉ là chiếc taxi. Oksana mới là người trực tiếp bảo Lissa đi xuống. Chỉ có điều tôi không có chỉ dẫn nào cho biết cô có theo tôi không. Khi vào tâm trí Lissa, tôi mất cảm giác về Oksana. Không còn cảm giác bồn chồn trong đầu nữa.

Oksana? Tôi nghĩ. *Chị ở đó chứ?*

Oksana không trả lời. Câu trả lời đến từ một nguồn không ngờ.

Rose?

Giọng Lissa vang lên trong đầu tôi. Cô đứng sững trên cửa sổ và đột ngột thôi đùa với Avery. Tôi cảm nhận được sự hoảng hốt và bối rối khi cô nghĩ không biết có phải đã tưởng tượng ra tôi không. Cô nhìn quanh phòng, mắt quét qua Avery.

Avery nhận ra có chuyện, mặt đánh lại. Tôi thấy sự hiện diện quen thuộc trong đầu Avery và không ngạc nhiên khi Avery muốn xô tôi ra lần nữa.

Có điều lần này không thành công.

Những lần trước Avery xô tôi giống như cú xô mạnh thực sự. Tôi có cảm giác cô ta đang cố làm thế, nhưng giống như đang lao vào bức tường gạch. Không còn dễ dàng xô tôi ra được nữa. Oksana đang ở bên tôi, tiếp thêm sức mạnh. Avery vẫn đang ở trong tầm mắt Lissa, tôi thấy đôi mắt xanh xám tuyệt vời mở to ngạc nhiên vì thấy không điều khiển nổi tôi.

Ồ, tôi nghĩ. *Đến lúc rồi, đồ chó!*

Rose? Giọng Lissa lại vang lên. Tớ sắp điên à?

Chưa. Nhưng cậu phải xuống ngay. Tớ nghĩ Avery đang tìm cách giết cậu.

Giết tớ? Tôi nghe và cảm thấy sự ngờ vực của Lissa. Không đời nào cô ấy làm thế.

Nào, không tranh cãi nữa. Cứ xuống khỏi cửa sổ đã.

Tôi thấy sức ép lên Lissa, thấy cô dịch chuyển và hạ một chân xuống. Rồi dường như có gì đó ngăn cô lại. Chân cô để nguyên chỗ cũ... và bắt đầu run rẩy...

Avery đang hành động. Tôi tự hỏi liệu Oksana, ẩn phía sau mối liên kết, có thể vượt qua được sự ép buộc đó không. Không, Oksana không hoạt động ở đây. Năng lực linh hồn của cô đã cho tôi đối thoại với Lissa, còn cô vẫn bị động. Tôi tưởng mình sẽ là cầu nối, còn Oksana sẽ vào trong tâm trí Lissa, điều khiển cô. Tất cả những gì tôi có là trí tuệ tưởng tượng và khả năng thuyết phục.

Lissa, cậu phải chống lại Avery, tôi nói. Cô ta là người dùng linh hồn, và cô ta đang điều khiển cậu. Cậu là một trong những người dùng linh hồn mạnh nhất mà tớ biết. Cậu phải chống lại được cô ta.

Nỗi sợ hãi trả lời tôi. Tớ không thể... tớ không thể điều khiển nổi.

Tại sao?

Vì tớ vừa uống rượu.

Tôi rên thầm. Tất nhiên. Đó là lí do tại sao Avery luôn nhanh nhẩu mời rượu Lissa. Chất cồn làm linh hồn mất tác dụng, như với Adrian. Avery khuyến khích uống rượu để năng lực của Lissa suy yếu đi, khiến cô không kháng cự nổi. Có nhiều lần Lissa không thể ước tính được Avery uống bao nhiêu, xét lại, Avery giả vờ khá nhiều.

Vậy dùng ý chí thông thường thôi, tôi nói với Lissa. Nó có thể kháng cự lại phép ép buộc.

Đúng thế, phép ép buộc không phải chiếc chìa khóa vạn năng dẫn tới sự thống trị thế giới. Có nhiều người giỏi kháng cự, dù một Strigoi hay người dùng linh hồn làm mọi việc rắc rối hơn.

Tôi cảm thấy Lissa tập hợp dũng khí, thấy cô lặp đi lặp lại lời tôi, rằng cô phải mạnh mẽ và bước khỏi cửa sổ. Cô cố thoát khỏi động lực Avery tạo ra, và không hiểu sao, tôi đột nhiên thấy mình cũng hành động. Lissa và tôi hợp sức đẩy Avery ra.

Trong thế giới thực, Avery và Lissa nhìn nhau chăm chăm trong lúc cuộc vật lộn tinh thần tiếp diễn. Vẻ mặt chăm chú cực độ của Avery đột nhiên đầy kinh ngạc. Cô ta nhận ra tôi cũng đang chống cự. Mắt cô ta nheo lại, và khi nói, cô ta nói với tôi chứ không phải Lissa.

“Ồ,” Avery rít lên, *“mày không muốn làm hỏng chuyện của tao đấy chứ.”*

Có không?

Một làn sóng nóng rực như ai đó chạm vào tâm trí tôi xuất hiện. Chỉ có điều không phải Oksana. Đó là Avery, cô ta đang điều tra tâm trí và kí ức của tôi. Tôi hiểu Oksana nói nó là sự xâm chiếm và lạm dụng như thế nào. Không chỉ là nhìn vào mắt, mà còn là do thám những ý nghĩ sâu xa nhất.

Rồi thế giới quanh tôi tan biến. Tôi đứng trong một căn phòng lạ. Trong khoảnh khắc, tôi tưởng mình quay lại tòa nhà của Galina. Nó đem lại cảm giác giàu có, xa hoa. Nhưng không. Sau khi xem xét, tôi nhận ra không

giống chút nào. Đồ đạc khác hẳn. Thậm chí cả không gian cũng không giống. Ngôi nhà của Galina có đẹp, nhưng lạnh giá và vô cảm. Nơi này đầy mời gọi và đầy tình yêu. Đi vắng êm ấm có chần dầy vút bừa một góc, như thể có một người - hay hai người - đã đắp lên. Dù căn phòng không lộn xộn, nhưng những đồ đạc lẻ tẻ như sách, khung ảnh cho thấy căn phòng thực sự được sử dụng chứ không phải chỉ để trưng bày.

Tôi đi về một giá sách nhỏ và nhặt tấm ảnh lên xem. Nhìn nó, tôi suýt nữa đánh rơi xuống. Đó là bức ảnh tôi cùng Dimitri, nhưng tôi không có chút kí ức nào về nó. Chúng tôi khoác tay nhau, ghé sát mặt để cả hai xuất hiện trong ảnh. Tôi đang cười toe toét, và anh cũng cười tươi tỉnh, một nụ cười hiếm gặp ở anh. Nó làm dịu đi sự dữ dội muốn bảo vệ vẫn hay bao phủ hình hài anh và khiến anh trông hấp dẫn hơn bao giờ hết. Một lọn tóc nâu mềm mại trượt khỏi cái đuôi ngựa và nằm trên má anh. Đằng sau chúng tôi là một thành phố tôi nhận ra ngay: Saint Petersburg. Tôi nhú mày. Không, đây rõ ràng là một bức ảnh không tồn tại.

Tôi vẫn đang nhìn thì nghe tiếng người bước vào phòng. Nhận ra người đó, tim tôi thắt lại. Tôi đặt bức ảnh lại giá sách bằng bàn tay run rẩy và lùi mấy bước.

Dimitri.

Anh mặc quần jeans và áo phông ôm khít cơ thể. Tóc anh buông xõa và hơi ẩm, như thể anh vừa tắm xong. Anh cầm hai cốc nước và cười nhìn tôi.

“Vẫn chưa mặc đồ à?” Anh lắc đầu. “Họ sẽ tới bất kì lúc nào.”

Tôi nhìn xuống, thấy mình đang mặc quần pijama và áo ba lỗ. Anh đưa tôi cốc nước, nhưng tôi vẫn đang sửng sờ không biết làm gì hơn là nhận lấy. Tôi nhìn vào cốc - sô cô la nóng - rồi lại nhìn anh. Không có vành đỏ trong mắt, không sự tàn độc trên gương mặt. Chỉ có sự ấm áp và tình yêu. Anh là Dimitri, người đã yêu và bảo vệ tôi. Bằng trái tim và linh hồn trong sáng...

“Ai... ai đang tới?” tôi hỏi.

“Lissa và Christian. Họ tới ăn trưa.” Anh nhìn tôi bối rối. “Em khỏe chứ?”

Tôi nhìn quanh, vẫn căn phòng dễ chịu. Qua cửa sổ, tôi thấy sân sau đầy hoa lá. Ánh nắng rọi lên thảm trải sàn. Tôi quay về phía anh, lắc đầu. “Thế này là sao? Chúng ta là gì thế?”

Vẻ bối rối của anh trở thành cái nhú mào. Anh đi tới trước, lấy cái cốc và đặt cả hai cốc xuống giá đỡ. Anh đặt tay lên hông tôi, tôi giật mình nhưng không tránh ra, làm sao tôi xử sự thế được khi anh giống Dimitri quá đỗi? “Đây là nhà mình,” anh kéo tôi lại gần. “Ở Pennsylvania.”

“Pennsylvania... chúng ta ở hoàng cung à?”

Anh nhún vai. “Cách vài dặm.”

Tôi chậm chạp lắc đầu. “Không... không thế nào. Chúng ta không thể có chung một ngôi nhà. Chắc chắn không thể ở gần nhau như thế này. Họ sẽ không bao giờ cho phép.”

Nếu ở một thế giới điên rồ nào đó, chúng tôi sống bên nhau, chắc chắn chúng tôi phải lén lút ở nơi xa xôi hẻo lánh, như Siberia.

“Em đã khăng khăng đòi,” anh mỉm cười nhẹ nhàng. “Không ai phản đối cả. Họ đã đồng ý. Hơn nữa, em nói chúng ta phải sống gần Lissa.”

Đầu óc tôi quay cuồng. Có chuyện gì thế này? Làm sao có thể? Làm sao tôi sống với Dimitri, mà gần Moroi đến thế này? Không đúng... thế nhưng tôi cảm thấy rất thực. Nhìn quanh, tôi thấy đây đúng là nhà mình. Tôi thấy tình yêu trong nó, cảm nhận được mỗi ràng buộc mà tôi và Dimitri có với nó. Nhưng... làm sao tôi ở bên Dimitri được? Chẳng phải tôi nên làm gì khác sao? Chẳng phải tôi đang ở nơi khác sao? “Anh là Strigoi,” cuối cùng tôi lên tiếng. “Không... anh đã chết. Em đã giết anh.”

Anh vuốt tay dọc má tôi, vẫn cười buồn. “Trông anh giống đã chết sao? Trông anh giống Strigoi sao?”

Không. Anh trông tuyệt vời, hấp dẫn và mạnh mẽ. Anh giống như những gì tôi còn nhớ, những gì tôi yêu. “Nhưng anh...” Tôi nghẹn lời, vẫn

bối rối. Không đúng. Có điều gì đó tôi phải làm, nhưng không nhớ ra. “Có chuyện gì thế?”

Tay anh lại chạm vào hông tôi, và anh kéo lại, ôm tôi thật chặt. “Em đã cứu anh,” anh thì thầm vào tai tôi. “Tình yêu của em đã cứu anh, Roza. Em đã đưa anh về để chúng ta ở bên nhau.”

Có đúng vậy không? Tôi không có chút kí ức nào về chuyện đó. Nhưng mọi thứ có vẻ rất thực, và tuyệt diệu. Tôi nhớ vòng tay anh. Anh đã từng ôm tôi lúc là Strigoi, có điều hoàn toàn không giống thế này. Và khi anh cúi xuống hôn tôi, tôi biết chắc anh không phải Strigoi. Tôi vẫn không biết làm sao mình tự dối lòng lúc ở chỗ Galina. Nụ hôn này sống động. Nó bùng cháy trong linh hồn tôi, và khi môi tôi gắn chặt vào anh, tôi cảm nhận được sự liên kết nói rằng trên đời này không còn ai khác ngoài anh.

Chỉ có điều, tôi không thể rũ bỏ được cảm giác lẽ ra mình không nên ở đây. Nhưng tôi nên ở đâu? Lissa... có gì đó với Lissa...

Tôi ngừng hôn nhưng không rời khỏi vòng tay anh. Ngả đầu lên ngực anh, tôi hỏi. “Em đã cứu anh thật sao?”

“Tình yêu của em quá mạnh. Tình yêu của chúng ta quá mạnh. Những kẻ không chết không thể chia rẽ chúng ta.”

Tôi muốn tin. Rất muốn. Nhưng giọng nói đó vẫn nhức nhối trong tôi... Lissa. Lissa làm sao? Rồi tôi nhớ ra. Lissa và Avery. Tôi phải cứu Lissa khỏi Avery. Tôi giật khỏi Dimitri, anh tròn mắt ngạc nhiên.

“Em làm gì thế?”

“Đây không phải sự thực. Đây là trò lừa đảo. Anh vẫn là Strigoi. Chúng ta không thể ở bên nhau, không phải ở đây, không phải giữa các Moroi.”

“Tất nhiên ta có thể.” Đôi mắt nâu của anh đau đớn, và tim tôi tan nát. “Em không muốn ở bên anh sao?”

“Em phải về với Lissa...”

“Để cô ấy đi,” anh tiến sát tôi. “Để mọi thứ đi. Ở đây với anh, chúng ta có mọi thứ mình muốn, Rose. Chúng ta sẽ ở bên nhau mỗi ngày, cùng

nhau thức dậy mỗi sáng.”

“Không.” Tôi lùi lại xa hơn. Tôi biết nếu không làm thế, anh sẽ lại hôn tôi, và tôi sẽ hoàn toàn lạc lối. Lissa cần tôi. Lissa đang bị bẫy. Mỗi giây qua đi, Avery càng hiện ra chi tiết trong tôi. Tất cả những thứ này chỉ là ảo giác.

“Rose?” Giọng anh đau đớn. “Em làm gì thế?”

“Em xin lỗi.” Tôi thấy mình sắp trào nước mắt. Lissa. Tôi phải tới chỗ Lissa. “Đây không phải sự thật. Anh đã chết rồi. Anh và em không thể ở bên nhau, nhưng em vẫn giúp được cô ấy.”

“Em yêu cô ấy hơn anh?”

Lissa hỏi một câu gần như vậy khi tôi rời bỏ cô đi tìm Dimitri. Cuộc sống của tôi sụp đổ chỉ vì lựa chọn giữa hai người.

“Em yêu cả hai,” tôi đáp.

Như thế, tôi dùng hết nghị lực để quay lại với Lissa, dù cô ở đâu, và tách mình khỏi ảo giác. Thực sự, tôi sẵn sàng dành cả đời để ở trong thế giới tưởng tượng với Dimitri trong ngôi nhà đó, thức dậy cùng anh mỗi sáng như anh nói. Nhưng đây không phải sự thực.

Nó quá dễ dàng, và điều duy nhất tôi học được là, cuộc sống không hề dễ dàng.

Tôi chật vật đấu tranh, rồi đột nhiên thấy mình nhìn lại căn phòng trong học viện Thánh Vladimir. Tôi nhìn Avery chăm chăm trong lúc cô ta dán mắt nhìn tôi và Lissa. Cô ta đã lôi ra những kí ức khiến tôi đau đớn nhất, muốn làm tôi rối trí và tách tôi khỏi Lissa bằng ảo giác về điều tôi khao khát nhất. Tôi đã chống lại cái bẫy tinh thần của cô ta và thấy tự mãn, dù tim đau nhói. Tôi ước gì mình có thể hiện ra trước mặt Avery và nói những lời nhận xét về âm mưu cũng như bản thân cô ta. Chuyện đó là không thể, vì thế, tôi góp ý chí với Lissa, và chúng tôi cùng nhau bước khỏi mí cửa xuống sàn nhà.

Avery đang toát mồ hôi hột, và khi nhận ra cô ta đã thua trong trận chiến tâm lí, khuôn mặt xinh đẹp bỗng trở nên dữ tợn. “Được. Có cách giết

mày dễ hơn nhiều.”

Reed đột nhiên xông vào phòng, trông thù địch như mọi lần. Tôi không hiểu cậu ta từ đâu ra và làm thế nào cậu ta đến đúng thời điểm, nhưng cậu ta đi thẳng tới chỗ Lissa, tay giơ ra. Cánh cửa sổ mở lù lù phía sau cô, và không phải thiên tài mới nhận ra ý định của Reed. Avery đã cố ép Lissa nhảy xuống. Reed sẽ đẩy cô.

Một cuộc đối thoại diễn ra giữa tôi và Lissa trong khoảnh khắc.

Được, tôi bảo cô. Tình hình hiện giờ là thế này. Chúng ta phải đổi vị trí một chút.

Cậu nói gì thế? Nỗi sợ hãi trùn lên Lissa, thật dễ hiểu, vì đôi tay Reed chỉ còn cách cô vài giây nữa.

À, tôi nói, tớ vừa đấu tranh tâm lí. Có nghĩa là cậu phải chiến đấu thế xác. Tớ sẽ chỉ cho cậu.

Hai mươi tám

LISSA KHÔNG CẦN NÓI GÌ ĐỂ THỂ HIỆN SỰ KINH NGẠC. Cảm xúc kinh ngạc tràn vào tôi đã nói lên tất cả. Còn tôi có một từ quan trọng hơn để nói với cô:

Né!

Tôi nghĩ chính sự ngạc nhiên đã khiến cô phản ứng nhanh như thế. Cô sụp xuống sàn nhà. Động tác lóng ngóng, nhưng cũng giúp cô tránh khỏi cú tấn công trực tiếp của Reed và tránh cho cô (hầu như) thoát khỏi tầm rơi ra ngoài cửa sổ. Cậu ta vẫn va vào vai và bên đầu cô, dù chỉ là va chạm nhẹ và hơi đau.

Tất nhiên, “hơi đau” có ý nghĩa hoàn toàn khác đối với hai chúng tôi. Lissa đã từng vài lần bị tra tấn, nhưng hầu hết các vụ tấn công đều về mặt tinh thần. Cô chưa bao giờ phải chiến đấu một chọi một. Bị xô vào tường chỉ là một sự cố bình thường với tôi, còn với Lissa, một cái quẹt nhỏ vào đầu cũng là kinh khủng.

Bò đi, tôi ra lệnh. Tránh khỏi nó và cái cửa sổ. Bò ra cửa nếu được.

Lissa bắt đầu bò, nhưng quá chậm. Reed tóm tóc cô. Tôi tưởng như mình đang chơi trò chơi qua điện thoại. Tôi chậm trễ chỉ đạo và cô chậm trễ phản ứng, tôi dường như phải truyền thông điệp qua năm người mới tới được cô. Ước gì tôi có thể điều khiển cơ thể cô như một con rối, dù không phải người dùng linh hồn.

Sẽ đau đấy, nhưng cố quay lại đánh nó đi.

Ồ, đau thật. Cố quay người lại có nghĩa mớ tóc bị tóm sẽ bị giật mạnh hơn. Lissa đã tìm cách quay lại được, và cố đập vào Reed. Những cú đánh của cô không hợp lí lắm, dù vậy vẫn khiến nó buông tóc cô ra và cố phòng

ngự. Đó là lúc tôi nhận ra Reed cũng không mạnh. Nó khỏe hơn Lissa, đúng thế, nhưng không có sự huấn luyện chiến đấu, nó thiếu kỹ năng đánh và dồn sức. Nó không tới đây để tham gia một trận đấu thực sự, nó chỉ đi vào để đẩy cô khỏi cửa sổ, thế là xong.

Chuồn đi nếu có thể. Chuồn đi ngay.

Lissa bò qua phòng, nhưng không may lối đi của cô không dẫn ra cửa. Thay vào đó, cô lùì sâu hơn vào phòng cho tới lúc lưng va vào ghế xoay.

Túm lấy nó. Dùng nó đánh thẳng nhóc.

Nói dễ hơn làm. Reed ở ngay đó, cố vồ lấy Lissa và lôi cô dậy. Cô túm lấy cái ghế để xoay về phía thẳng bé.

Tôi muốn Lissa nhấc ghế lên và ném vào Reed, nhưng như thế không dễ gì với cô. Dù vậy cô vẫn tìm cách đứng dậy được và xô ghế vào giữa Reed và mình. Tôi ra lệnh cho Lissa tiếp tục tấn công Reed để nó phải lùi bước. Phần nào thành công, nhưng Lissa không đủ sức để thực sự làm thẳng nhóc đau.

Trong lúc đó, tôi vẫn e sợ Avery tham gia vụ ấu dâm. Giúp Reed không chế Lissa dễ dàng hơn nhiều. Nhưng không, trong tầm nhìn của Lissa, tôi thấy Avery ngồi im lìm, mắt chăm chú nhìn tới. Được! Thật kì cục, nhưng tôi không phàn nàn gì chuyện cô ta đứng ngoài cuộc xung đột.

Hiện giờ, Lissa và Reed đang ở thế cờ bí, tôi phải giúp gỡ cô ra. *Cậu đang phòng thủ*, tôi nói. *Giờ phải tấn công.*

Cuối cùng tôi cũng có câu trả lời trực tiếp. *Cái gì? Tôi không thể làm thế được! Tôi không biết làm thế nào!*

Tớ chỉ cho. Đá nó, tập trung vào khoảng giữa hai chân. Như thế sẽ hạ đa số con trai.

Không dùng lời nữa, tôi cố truyền cảm nhận sang cô, dạy cô cách căng cơ và ra đòn. Lissa gồng mình lên, xô ghế sang một bên để không còn gì chắn giữa cô và Reed nữa. Nó hơi ngạc nhiên, tạo sơ hở cho Lissa tấn công. Chân cô vung lên. Không trúng điểm vàng, nhưng trúng đầu gối nó. Thế

cũng tốt. Thăng nhóc ngã bật ra, chỉ kịp nắm lấy ghế đỡ. Chiếc ghế xoay đi chẳng giúp được gì.

Lissa không cần thúc giục, lập tức chạy thẳng ra cửa, nhưng có người ngáng đường. Simon bước vào. Trong khoảnh khắc, cả tôi lẫn Lissa đều thở phào nhẹ nhõm. Một giám hộ! Giám hộ là an toàn. Giám hộ bảo vệ ta. Vấn đề là giám hộ này làm việc cho Avery, và rõ ràng nghĩa vụ của anh ta không chỉ là ngăn Strigoi bắt lấy cô. Anh ta lao vào, không chần chừ tóm lấy Lissa và thô bạo kéo cô về cửa sổ.

Sự chỉ đạo của tôi hơi dao động. Tôi có thể làm một huấn luyện viên tạm tạm khi chỉ cho cô chống lại một thằng nhãi cáu kỉnh. Nhưng còn một giám hộ? Lại còn thằng nhãi cáu kỉnh kia đang đứng dậy và tham gia với Simon để hoàn thành nhiệm vụ.

Điều khiển hãn!

Sức mạnh của Lissa là canh bạc cuối cùng của tôi. Không may, dù hơi men lúc trước đã tan đi chút ít để cô có thể hành động, nó vẫn ảnh hưởng tới năng lực điều khiển linh hồn. Cô chạm được vào năng lực, nhưng không nhiều lắm. Khả năng kiểm soát của cô giờ cũng khá vụng về.

Dù vậy, quyết tâm của Lissa cũng rất cao. Cô cố hết sức triệu tập linh hồn, chuyển nó thành phép ép buộc. Không có gì xảy ra. Rồi đột nhiên tôi thấy cảm giác bồn chồn trong đầu. Tôi tưởng Avery đang quay lại hành động, chỉ có điều không giống ai đó đang đi vào trong tôi, mà giống như ai đó đang đi xuyên qua tôi hơn.

Năng lực trong Lissa dâng lên, và tôi hiểu ra. Oksana vẫn ở đây, đâu đó phía sau, và đang hỗ trợ, truyền sức mạnh qua tôi sang Lissa. Simon đứng sững lại, trông hơi buồn cười. Anh ta giật giật, lắc lư về trước và sau trong lúc cố kéo Lissa đi để hoàn thành nhiệm vụ chết người kia. Dường như anh ta đang đứng trên món thạch dừa.

Lissa chần chừ không muốn đi, sợ mất khả năng kiểm soát. Việc Reed không bị điều khiển cũng là vấn đề đáng nghĩ, nhưng trong lúc này, nó có vẻ bối rối vì chuyện xảy ra với Simon nên chưa biết hành động ra sao.

“Không thể giết tôi đâu!” Lissa buột miệng. “Các người không nghĩ là họ sẽ đặt câu hỏi khi thấy xác tôi bị xô ra ngoài cửa sổ?”

“Họ sẽ không nghĩ gì cả,” Simon gắng gượng. Nói cũng cần phải nỗ lực rất nhiều. “Khi mà cô sẽ được hồi sinh. Nếu không, mọi thứ chỉ là một tai nạn thảm khốc với một cô nàng rắc rối.”

Dần dần, hắn thoát khỏi phép ép buộc của Lissa. Năng lực của cô dù vẫn còn đó, nhưng đã hơi yếu đi, có chỗ rò rỉ. Tôi ngờ là do ảnh hưởng của Avery hoặc đơn thuần là sự mệt mỏi tinh thần của Lissa. Hoặc cả hai. Một vẻ ngạo mạn thoáng qua Simon, hắn tiếp tục lao tới trước. Rồi hắn lại đỡ ra.

Một quầng linh khí màu vàng óng xuất hiện trong tầm mắt Lissa. Cô liếc qua vừa đủ thấy Adrian trước cửa. Vẻ mặt anh hơi kì cục, nhưng dù có ngạc nhiên hay không, anh cũng vừa đủ hiểu để nhắm tới Simon. Chính năng lực điều khiển của Adrian đã ngăn gã giám hộ lại. Lissa chạy vòng ra, cố tránh cái cửa sổ chết tiệt đó.

“Giữ hắn lại!” Lissa kêu lên.

Adrian nhăn nhó. “Anh... không thể. Có chuyện gì thế? Dường như có ai ở đây...”

“Avery,” Lissa đáp, liếc nhìn cô ta. Khuôn mặt Avery đã tái nhợt đi dù so với một Moroi. Cô ta thở hổn hển, và mồ hôi toát ra như tắm. Cô ta đang chống lại phép ép buộc của Adrian. Vài giây sau, Simon lại thoát ra. Hắn lao vào Lissa và Adrian, dù chuyển động vẫn còn ì ạch.

Chó chết, tôi nghĩ.

Giờ thì sao? Lissa yêu cầu.

Reed. Xử lí Reed trước. Đá nó ra khỏi vụ này.

Reed vẫn đứng sững khi xem vụ vật lộn với Simon, lơ đãng nhìn. Cũng như gã giám hộ, hành động của Reed có vẻ ì ạch. Dù vậy, nó vẫn lao vào Lissa. Simon rõ ràng đã quyết định Adrian là mối đe dọa tức thời nên tiến về phía anh. Đã đến lúc xem liệu chiến lược chia để trị có hoạt động không.

Adrian thì sao? Lissa hỏi.

*Chúng ta sẽ phải để anh ấy một mình một lúc. Xử lí Reed đã. Hạ nó đi.
Cái gì???*

Dù vậy cô vẫn lao vào thẳng nhóc, với quyết tâm làm tôi nóng lên tự hào. Mặt Reed nhăn nhó gầm gừ. Nó điên rồ và quá tự tin, vẫn chưa suy nghĩ xác đáng và đang loạng choạng. Một lần nữa, tôi cố dạy Lissa mà không dùng lời nói. Tôi không thể bắt cô làm gì, nhưng cố khiến cô hiểu đám ai đó là như thế nào. Làm sao để thu tay lại, cuộn tay thành nắm đấm, dồn sức mạnh. Sau những gì tôi thấy cô làm, tất cả những gì tôi hi vọng chỉ là một cái gằn như một cú đấm, chỉ đủ để giữ thẳng nhãi ở xa và kéo dài thời gian hơn.

Và đó là lúc một điều tuyệt diệu xảy ra.

Lissa thụi vào mũi Reed. Tôi nói là “thụi.” Cả hai chúng tôi đều nghe tiếng va chạm, nghe tiếng mũi gãy. Máu phun ra. Thằng nhóc bật ra sau, cả nó và Lissa cùng tròn mắt đứng nhìn. Tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ nghĩ Lissa có thể làm như thế. Không phải Lissa ngọt ngào, mong manh và xinh đẹp của tôi.

Tôi muốn nhảy lên reo hò và nhảy múa sung sướng. Nhưng chưa hết.

Đừng dừng lại! Đánh tiếp đi. Phải hạ nó đã!

Tớ làm rồi! Cô kêu lên, hoảng hốt vì những gì mình vừa làm. Nắm tay cô vẫn đang đau. Tôi không nhắc cách nắm tay trong lúc huấn luyện cô.

Không, cậu phải vô hiệu hóa nó, tôi bảo cô. Tớ nghĩ nó với Avery có một liên kết, và cô ta đang lấy sức mạnh từ nó. Mọi thứ đã trở nên rõ ràng, tại sao nó đứng đờ ra khi Avery dùng sức mạnh để thực hiện phép ép buộc, tại sao nó biết lúc cần xuất hiện. Cô ta đã dùng mối liên kết để gọi Reed.

Và thế là Lissa lao vào Reed. Cô đấm thêm hai phát, một cú đập đầu nó vào tường. Reed há miệng, toàn thân đờ đẫn. Nó ngã xuống sàn, mắt lơ lơ nhìn xa. Tôi không biết nó có gục hẳn không, nhưng tạm thời bị loại khỏi trận chiến. Phía bên kia, tôi nghe Avery kêu lên khe khẽ.

Lissa quay sang Adrian và Simon. Adrian đã thôi mọi nỗ lực điều khiển, vì Simon đang ở thế chủ động tấn công. Khuôn mặt Adrian có dấu vết chịu đòn, và tôi nhận ra, cũng như Lissa, anh chưa từng ở vào tình thế chiến đấu tay chân. Không cần có sự chỉ đạo của tôi, Lissa xông tới và sử dụng phép ép buộc. Simon giật mình ngạc nhiên, không thôi tấn công, nhưng bị bất ngờ. Lissa vẫn yếu, nhưng bức tường cô dựng lên đã có chút ít tác dụng, như tôi mong đợi.

“Giúp em với!” Lissa kêu lên.

Thấy Simon chần chừ trong chốc lát, Adrian cố triệu tập linh hồn. Lissa cảm nhận và thấy sự thay đổi trong linh khí của anh khi pháp thuật dâng lên. Cô thấy anh tham gia tấn công tinh thần Simon, và một lát sau, tôi cảm thấy Oksana cũng vào cuộc. Tôi muốn trở thành tướng quân và hô khẩu lệnh, nhưng giờ không còn là chiến trường của tôi nữa.

Mắt Simon mở to, và hấn khuyu xuống. Lissa cảm nhận được hai người dùng linh hồn khác - hơi ngạc nhiên vì sự hiện diện của Oksana - và có cảm giác ba người đang làm hơi khác nhau với Simon. Lissa đang cố điều khiển hấn ngừng tấn công, đứng yên tại chỗ. Thoáng tiếp xúc với pháp thuật của Adrian cho cô biết anh đang muốn làm gã giám hộ ngủ mê mệt, còn Oksana đang cố khiến Simon chạy khỏi căn phòng.

Những thông điệp xung đột vượt quá sức chịu đựng của hấn. Khả năng phòng vệ cuối cùng của Simon sụp đổ khi những thông điệp đó bùng lên trong đầu, tạo ra một làn sóng linh hồn. Hấn gục xuống sàn. Bằng cách hợp lực, những người dùng linh hồn đã hạ hấn bất tỉnh nhân sự. Lissa và Adrian quay sang Avery, căng người, nhưng không cần thiết.

Ngay khi tất cả linh hồn dồn vào Simon, Avery bắt đầu gào lên. Gào lên, gào lên mãi. Cô ta ôm chặt đầu, tiếng gào kinh khủng xé tai. Lissa và Adrian nhìn nhau, không hiểu nên xử lý thế nào.

“Vì Chúa,” Adrian thở hồng hộc mệt mỏi. “Làm thế nào cho nó im đi đây?”

Lissa không biết. Cô do dự định tiến tới giúp Avery, bất chấp những chuyện vừa xảy ra. Nhưng vài giây sau, Avery im lặng. Cô ta không ngất đi

như đồng bọn mà chỉ ngồi đó nhìn ra xa. Về mặt cô ta không còn ngây ra như lúc sử dụng linh hồn. Nó chỉ... trống rỗng. Như trong cô ta không còn gì nữa.

“Có... có chuyện gì thế?”

Tôi có câu trả lời. *Linh hồn tràn từ Simon sang cô ta. Nó khiến cô ta kiệt quệ.*

Lissa giật mình. *Làm sao nó tràn từ Simon sang cô ta được?*

Vì hai người họ liên kết.

Cậu nói cô ta liên kết với Reed!

Phải. Cô ta liên kết với cả hai.

Lissa quá mải mê chiến đấu giành sự sống, còn tôi có thể nhìn ra linh khí của mọi người qua mắt cô. Avery - không còn che giấu nữa - có linh khí vàng kim, như Adrian và Lissa. Simon và Reed có linh khí gần giống nhau, với màu sắc bình thường - bao quanh một vòng đen.

Họ được hôn bóng, cả hai đều được Avery đưa về từ cõi chết.

Lissa không hỏi gì hơn, chỉ gục vào vòng tay Adrian. Không có gì lãng mạn, chỉ là sự cần thiết được ở bên bạn bè.

“Sao anh đến đây?” Lissa hỏi.

“Em đùa à? Làm sao mà không tới được? Mấy người như đồng lửa cháy rừng rục với linh hồn đang sử dụng. Anh thấy từ tí bên kia học viện.” Anh nhìn quanh. “Ôi, anh có rất nhiều câu hỏi.”

“Em cũng thế,” Lissa thì thầm.

Tớ phải đi đây, tôi bảo Lissa. Tôi thấy hơi buồn vì phải rời xa họ.

Tớ nhớ cậu lắm. Khi nào cậu về?

Sắp rồi.

Cảm ơn. Cảm ơn vì đã đến đây với tớ.

Lúc nào cũng thế mà. Tôi tự hỏi mình có đang mỉm cười với chính mình không. Ồ, Lissa à? Bảo Adrian tớ tự hào vì anh ấy.

Căn phòng trong học viện mờ đi. Tôi lại đang ngồi trên chiếc giường cách trường nửa vòng trái đất. Abe đang nhìn tôi lo lắng. Mark cũng vậy, nhưng chỉ chăm chú nhìn Oksana, đang nằm cạnh tôi. Trông cô hơi giống Avery, tái nhợt và toát mồ hôi. Mark cuống quýt nắm tay cô, vẻ hoảng hốt. “Em có sao không?”

Cô mỉm cười. “Em chỉ mệt thôi, sẽ ổn mà.”

Tôi muốn ôm chầm lấy cô. “Cảm ơn chị,” tôi thở phào. “Cảm ơn chị rất nhiều.”

“Rất vui vì giúp được em. Nhưng chị hi vọng không bao giờ phải làm thế này nữa. Thật... kì lạ. Chị không biết đã đóng vai trò gì ở đó.”

“Em cũng vậy.” Tất cả thật kì lạ. Đôi lúc Oksana như hiện diện ở đó, chiến đấu bên Lissa và những người còn lại. Lúc khác, tôi tưởng Oksana hòa vào với tôi. Tôi rùng mình. Quá nhiều linh hồn kết nối với nhau.

“Lần sau em phải ở bên cô ấy,” Oksana nói. “Trong thế giới thực.”

Tôi nhìn xuống tay, không biết nói gì. Chiếc nhẫn bạc ánh lên. Tôi gỡ nó ra trả lại cô.

“Chiếc nhẫn này đã cứu em. Liệu nó có giúp được gì cho chị vì chị đã làm ra nó không?”

Cô cầm nó một lát rồi đưa lại. “Không, nhưng chị nói rồi, chị sẽ bình phục. Chị tự bình phục rất nhanh.”

Đúng thế. Tôi đã từng thấy Lissa bình phục rất nhanh. Đó là vì luôn có linh hồn trong mình. Tôi nhìn chiếc nhẫn, có gì đó lo ngại đến trong đầu. Đó là một ý nghĩ đến với tôi khi đi nhờ xe hai vợ chồng già tới Novosibirsk, khi tôi chập chờn lúc tỉnh lúc mê.

“Oksana... một Strigoi đã chạm vào chiếc nhẫn này. Trong giây lát - khi chạm vào nó - dường như... à, anh ta vẫn là Strigoi, không bàn cãi gì cả. Nhưng khi cầm nó, anh ta cũng gần giống như hồi trước.”

Oksana không trả lời ngay. Cô nhìn Mark, và hai người họ nhìn nhau hồi lâu. Ông căn môi lắc đầu.

“Đừng,” ông nói. “Đó chỉ là chuyện cổ tích.”

“Cái gì thế?” tôi kêu lên. Tôi nhìn hai người họ. “Nếu hai người biết gì về chuyện này - về Strigoi - xin hãy cho em biết.”

Mark nói nhanh bằng tiếng Nga, giọng đề phòng. Oksana trông cũng quyết tâm không kém. “Chúng ta không có quyền giữ thông tin lại,” cô đáp.

Cô quay sang tôi, vẻ mặt đanh lại. “Hồi trước Mark đã kể cho em về Moroi chúng tôi đã gặp... một người điều khiển linh hồn nữa?”

Tôi gật đầu. “Vâng.”

“Ông ta vẫn hay kể chuyện, đa số tôi không tin là thật. Nhưng có một chuyện... à, ông ta tuyên bố đã phục sinh cho một Strigoi.”

Abe, trước giờ vẫn im lặng, nhăn nhó. “Đó chỉ là chuyện cổ tích.”

“Cái gì?” Cả thế giới của tôi quay cuồng. “Làm thế nào được?”

“Chị không rõ. Ông ấy không nói nhiều, mà chi tiết thường hay thay đổi. Tâm trí ông ấy không ổn định, chị nghĩ đa phần là tưởng tượng,” Oksana giải thích.

“Ông ấy bị điên,” Mark xen vào. “Không đúng đâu. Đừng quá tin vào ảo tưởng của một ông già điên. Đừng quan tâm tới nó. Đừng biến nó thành nhiệm vụ tiếp theo của mình. Em phải trở về với người ràng buộc.”

Tôi nuốt khan, mọi cảm xúc hỗn độn trong lòng. Liệu có đúng không? Liệu có phải một người sử dụng linh hồn đã phục sinh cho Strigoi? Về lí thuyết... ồ, nếu người dùng linh hồn có thể chữa trị và hồi sinh người chết, thì tại sao những kẻ đội mồ sống dậy không thế? Và Dimitri... Dimitri chắc chắn đã thay đổi lúc cầm nhẫn.

Liệu có phải linh hồn đã tác động tới anh và chạm đến phần bản tính cũ của anh? Lúc ấy tôi tưởng chỉ đơn thuần là kí ức vui vẻ của gia đình đang tác động tới anh...

“Em phải nói chuyện với ông ta,” tôi lẩm bẩm.

Không phải vì tôi biết lí do. Dù là chuyện cổ tích đi nữa, cũng đã quá muộn. Tôi đã làm thế. Tôi đã giết Dimitri. Không có gì mang được anh trở về nữa, không còn điều kì diệu của linh hồn nữa. Tim tôi đập dồn, và tôi không thở nổi. Trong tâm trí, tôi thấy anh rơi xuống, rơi xuống... rơi xuống

mãi với cái cọc cắm vào ngực. Anh có nói yêu tôi không? Tôi sẽ hỏi câu đó suốt phần đời còn lại.

Sự đau khổ trào dâng, dù cùng lúc tôi thấy nhẹ nhõm. Tôi đã giải phóng Dimitri khỏi trạng thái tà ác. Tôi đã đem lại sự an nghỉ cho anh, gửi anh về với hạnh phúc. Có lẽ anh và Mason đang ở bên nhau trên thiên đường, luyện tập các động tác võ thuật. Tôi đã làm đúng. Sẽ không còn gì phải hối tiếc.

Không nhận ra cảm xúc của tôi, Oksana đáp lại câu nói vừa rồi. “Mark không đùa đâu. Ông già đó điên, dù vẫn còn sống. Lần cuối cùng gặp, ông ta không thể nói chuyện hay dùng pháp thuật. Ông ta đã bỏ trốn. Không ai biết ông ta ở đâu, chỉ trừ em trai ông ta.”

“Đủ rồi,” Mark cảnh báo.

Dù vậy Abe cũng đã chú ý. Ông ta tiến lại, khôn ngoan như mọi lần. “Tên ông ta là gì?”

“Robert Doru,” Mark trả lời sau vài giây lưỡng lự.

Tôi không biết ông ta, và tôi nhận ra thật vô nghĩa. Ông ta đã mất tích và có vẻ đã tưởng tượng ra chuyện cứu Strigoi trong lúc điên rồ. Dimitri đã chết. Phần đời đó của tôi đã kết thúc. Tôi phải về bên Lissa.

Rồi tôi nhận ra Abe đang sửng người.

“Ông biết ông ta sao?” tôi hỏi.

“Không. Con biết à?”

“Không.” Tôi nheo mắt nhìn Abe. “Trông ông chắc chắn là biết gì đó, Zmey.”

“Ta biết ông ta,” Abe nói rõ. “Ông ta là một hoàng thân ngoài giá thú. Cha Robert ngoại tình và sinh ra ông ta. Cha ông ta đã đưa ông ta vào gia đình. Robert và em cùng cha khác mẹ rất thân thiết, dù ít người biết.” Tất nhiên Abe biết. “Doru là họ của mẹ Robert.”

Không có gì đáng ngạc nhiên. Doru không phải là cái tên hoàng gia. “Họ của cha ông ta là gì?”

“Dashkov. Trenton Dashkov.”

“Đó,” tôi nói, “là cái tên tôi biết.”

Tôi đã gặp Trenton Dashkov rất lâu về trước khi đi cùng Lissa và gia đình dự bữa tiệc hoàng gia. Trenton là một ông già lưng còng, tử tế nhưng sắp chết. Moroi thường sống khoảng hơn một trăm năm, nhưng ông ta đã sống tới một trăm hai mươi tuổi, già lụ khụ dù với chỉ tiêu của Moroi. Không có lời đồn đại nào về đứa con ngoài giá thú của ông ta, nhưng đứa con chính thức thì có mặt. Người con đó đã nhảy với tôi, rất lịch thiệp dù là với cô bé ma cà rồng lai thấp kém.

“Trenton là cha của Victor Dashkov,” tôi nói. “Ông nói Robert Doru là anh cùng cha khác mẹ với Victor Dashkov.”

Abe gật đầu, vẫn quan sát tôi. Abe, như tôi nhận ra, biết hết. Rõ ràng ông ta biết chuyện tôi với Victor.

Oksana nhú mày. “Victor Dashkov là một nhân vật quan trọng phải không?” Ở trong ngôi nhà xa xôi nơi Siberia, cô đã xa lánh chính trường Moroi, không biết người đàn ông có thể thừa kế ngai vàng kia đã bị giam vào tù.

Tôi cười, không phải vì thấy tình huống có gì hài hước. Mọi chuyện thật khó tin, và sự quá khích là cách duy nhất để tôi bộc lộ mọi cảm xúc. Đau đớn. Cam chịu. Mỉa mai.

“Có gì vui vậy?” Mark giật mình.

“Không có gì,” tôi đáp, biết rằng nếu không thôi cười, tôi sẽ bắt đầu khóc. “Đó mới là vấn đề. Chẳng có gì vui cả.”

Một nút thắt tuyệt diệu trong đời. Kẻ duy nhất còn sống biết cách cứu Strigoi lại là anh cùng cha khác mẹ với kẻ thù lớn nhất của tôi - Victor Dashkov. Và kẻ duy nhất biết Robert ở đâu lại cũng chính là Victor. Victor biết rất nhiều về linh hồn, giờ tôi đã hiểu nguồn thông tin của ông ta từ đâu ra.

Chuyện đó không quan trọng. Chẳng còn gì quan trọng nữa. Victor đã có thể biến đổi Strigoi cũng chẳng làm gì được cho tôi.

Dimitri đã chết dưới tay tôi. Anh đã chết, được cứu bằng cách duy nhất mà tôi biết. Tôi đã từng phải lựa chọn giữa anh và Lissa, và đã chọn anh. Lần này không còn cách nào khác. Tôi chọn Lissa. Cô là thực. Cô còn sống. Dimitri chỉ là quá khứ.

Tôi lơ đãng nhìn lên tường, và giờ nhìn thẳng vào mắt Abe. “Được rồi, ông già,” tôi nói. “Đóng gói tôi lại và gửi tôi về nhà đi.”

Hai mươi chín

CHUYẾN BAY VỀ KÉO DÀI CẢ BA CHỤC TIẾNG ĐỒNG HỒ.

Đi từ giữa Siberia tới giữa Montana không hề dễ dàng. Tôi phải bay từ Novosibirsk tới Moscow tới Amsterdam rồi Seattle rồi mới tới Missoula.

Bốn chuyến bay khác nhau. Năm sân bay khác nhau. Chạy quanh rất nhiều. Mệt mỏi, nhưng khi đưa hộ chiếu để về Mỹ ở Seattle, một cảm xúc lạ dâng trào trong tôi... vui sướng và nhẹ nhõm.

Trước khi rời nước Nga, tôi tưởng Abe sẽ đi cùng và hoàn thành nhiệm vụ, tận tay đưa tôi cho người thuê ông.

“Con thực sự sẽ quay về đấy chứ?” ông hỏi ở sân bay. “Về trường? Con sẽ không trốn khỏi một trạm dừng và biến mất nữa phải không?”

Tôi mỉm cười. “Không. Tôi sẽ về học viện Thánh Vladimir.”

“Và ở đó chứ?” Trông ông không hẳn là nguy hiểm như lúc ở Baia, nhưng tôi thấy ánh nhìn căng thẳng trong mắt ông.

Nụ cười của tôi tắt ngấm. “Tôi không biết sẽ có chuyện gì nữa. Tôi không còn thuộc về nơi đó.”

“Rose...”

Tôi giơ tay ngăn ông lại, ngạc nhiên vì quyết tâm của mình. “Đủ rồi. Không cần bài học ngoài giờ nào nữa. Ông nói được thuê để đưa tôi về trường. Ông không có nhiệm vụ yêu cầu tôi phải làm gì sau đó.” Ít ra tôi hi vọng là không. Người muốn tôi về chắc chắn phải ở học viện. Tôi sẽ sớm về.

Họ đã thắng. Nghĩa vụ của Abe đã kết thúc.

Dù chiến thắng, trông Abe cũng không vui vẻ gì khi buông tôi ra. Nhìn lên bảng giờ bay, ông thở dài. “Con phải đi kiểm tra đi, nếu không lỡ

chuyến bay đấy.”

Tôi gật đầu. “Cảm ơn vì...” Vì gì nhỉ? Sự giúp đỡ? “...vì mọi thứ.”

Tôi định quay đi, nhưng Abe chạm vào vai. “Con chỉ mặc thế thôi sao?”

Đa số quần áo của tôi rải rác khắp nước Nga. Một nhà giả kim đã tìm ra giày, quần jeans và áo len, còn lại tôi hoàn toàn tự do cho tới khi về Mỹ. “Tôi thực sự không cần gì khác cả.”

Abe nhướn mày. Quay sang phía một giám hộ, ông hất hàm về phía tôi. Ngay lập tức, người giám hộ cởi áo đưa cho tôi. Anh ta mảnh khảnh, nhưng chiếc áo vẫn quá to.

“Không, tôi không cần...”

“Nhận lấy đi,” Abe yêu cầu.

Tôi nhận nó, và càng ngạc nhiên hơn thấy Abe bắt đầu cởi khăn quàng cổ. Chiếc khăn khá đẹp: len cashmere với một đường diềm màu sắc rực rỡ, hợp với vùng biển Caribbean hơn là ở đây hay Montana. Tôi cũng định phản đối, nhưng vẻ mặt ông khiến tôi im lặng. Tôi quàng khăn quanh cổ và cảm ơn, tự hỏi liệu có bao giờ mình được gặp lại ông. Tôi không hỏi vì có cảm giác ông sẽ không trả lời.

Ba mươi giờ sau, khi hạ cánh ở Missoula, tôi tin chắc mình không muốn bay nữa, ít ra là trong vòng năm năm tới. Hay mười năm thì đúng hơn.

Không có hành lí, ra khỏi sân bay thật dễ dàng. Abe đã gửi lời nhắn về chuyến đi của tôi trước, nhưng không biết ai đón tôi. Alberta, người điều hành tất cả giám hộ trong trường, có thể là một lựa chọn. Hoặc có thể là mẹ tôi. Tôi không biết bà ở đâu, và đột nhiên rất, rất muốn gặp bà. Bà cũng có thể là một lựa chọn hợp lí.

Vì thế tôi hơi ngạc nhiên khi thấy người chờ tôi ở lối ra của sân bay là Adrian.

Tôi cười toe, bước thật nhanh. Tôi vòng tay qua người anh, khiến cả hai cùng ngạc nhiên. “Em chưa bao giờ vui khi gặp anh như bây giờ,” tôi

nói.

Anh ôm tôi thật chặt rồi thả ra, nhìn tôi ngưỡng mộ. “Những giấc mơ không bao giờ sánh được với thực tại, ma cà rồng lai bé nhỏ. Trông em tuyệt lắm.” Tôi đã xóa hết mọi dấu vết với Strigoi, và Oksana tiếp tục chữa trị cho tôi bất chấp sự phản đối, cả những vết bầm trên cổ, dù cô không bao giờ hỏi gì. Tôi không muốn ai khác biết về chúng.

“Và trông anh...” Tôi nhìn kĩ. Anh đang ăn diện như mọi ngày, với chiếc áo khoác len dài tới đầu gối và khăn xanh trùng màu mắt. Mái tóc nâu sẫm vẫn tạo kiểu hơi rối mà anh ưa thích, nhưng gương mặt... À, thế đấy. Tôi từng nói là Simon đã đấm anh vài phát. Một bên mắt Adrian sưng vù và bầm tím. Dù vậy, nghĩ về anh và những chuyện anh đã làm... ồ, những vết thiếu hoàn hảo đó chẳng là gì. “... tuyệt diệu.”

“Nói dối,” anh đáp.

“Lissa không chữa vết bầm đó ngay được à?”

“Đây là huân chương chiến công. Nó khiến anh trông đầy nam tính. Đi nào, xe đang chờ.”

“Sao lại là anh đi?” Tôi hỏi lúc ra chỗ để xe. “Anh vẫn tỉnh táo đây chứ?”

Adrian không trả lời ngay. “Ồ, trường học không còn chịu trách nhiệm về em nữa, vì em đã bỏ học. Họ không bắt buộc phải tới đón em. Bạn em không thể ra khỏi học viện... còn anh? Anh chỉ là một linh hồn lang thang. Vì thế anh mượn xe tới đây.”

Lời anh nói gây những phản ứng lẫn lộn trong tôi. Tôi cảm động vì anh đã cất công tới đây, nhưng thấy không vui vì học viện không còn trách nhiệm gì với mình. Suốt thời gian lang thang, tôi đã coi học viện Thánh Vladimir như nhà mình... nhưng, theo sự thực bây giờ, nó không còn là nhà nữa. Tôi sẽ chỉ là một người khách.

Sau khi vào trong xe, Adrian cho tôi biết chuyện diễn ra sau đó ở học viện. Khi kết thúc trận quyết chiến tinh thần, tôi không đi vào tâm trí Lissa nhiều. Oksana đã chữa trị cơ thể tôi, còn về tinh thần, tôi vẫn mệt mỏi và

đau đớn. Dù tôi đã hoàn thành mục đích, hình ảnh Dimitri rơi mãi rơi mãi vẫn ám ảnh tôi.

“Hóa ra em nói Avery liên kết với cả Simon và Reed là đúng,” Adrian nói. “Từ những thông tin bọn anh thu thập được, hình như Simon bị giết trong một trận chiến Avery chứng kiến mấy năm trước. Dù vậy mọi người nghĩ anh ta sống sót là điều kì diệu chứ không nhận ra sự thật.”

“Cô ta đã giữ kín năng lực như mọi người,” tôi trầm ngâm. “Rồi sau đó Reed chết?”

“À, đó mới là chuyện lạ,” Adrian nhú mày. “Không ai biết nó chết lúc nào. Ý anh là, nó thuộc hoàng tộc. Nó vẫn luôn được nuông chiều đúng không? Nhưng dựa trên những gì bọn anh thu thập từ nó - không nhiều lắm, vì giờ tất cả đều rất tệ - thì chắc Avery đã cố tình giết nó rồi đưa nó về.”

“Giống như với Lissa,” tôi nhớ lại lời Simon nói trong lúc ấu ả. “Avery muốn giết cô ấy, đưa cô ấy về và ràng buộc cô ấy. Nhưng tại sao lại là Lissa?”

“Ý anh à? Vì Lissa là người dùng linh hồn. Giờ linh hồn không còn là bí mật nữa, chuyện Avery nghe nói tới anh và Lissa chỉ còn là vấn đề thời gian. Anh nghĩ Avery cho rằng ràng buộc Lissa sẽ làm tăng năng lực của cô ta. Đúng thế, cô ta đã hút rất nhiều năng lượng từ hai người kia.” Adrian lắc đầu. “Anh không đùa khi nói cảm thấy linh hồn từ phía bên kia học viện đầu. Lượng năng lực Avery dùng để điều khiển chùng ấy người, che giấu linh khí, và ai biết còn gì nữa... thật choáng váng.”

Tôi nhìn con đường phía trước, suy nghĩ tới hậu quả của hành động Avery gây ra. “Đó là lí do tại sao Reed lúc nào cũng cúi kính và hiếu chiến. Nó và Simon đã hấp thụ bóng tối cô ta sản sinh ra khi dùng linh hồn. Giống như em với Lissa.”

“Phải, trừ chuyện em hoàn toàn không giống mấy kẻ đó. Rõ ràng Simon giữ thái độ tốt hơn, nhưng cả hai đều đang ở trên ngưỡng. Còn bây giờ? Đã vượt ngưỡng. Cả ba người họ.”

Tôi nhớ lại lúc Simon đờ đẫn nhìn xa và Avery gào thét. Tôi rùng mình. “Anh nói quá ngưỡng...”

“Tức là hoàn toàn mất trí. Cả ba người họ sẽ vào nằm viện mãi mãi.”

“Vì những gì... chúng ta làm?” Tôi hỏi, kinh ngạc.

“Phần nào,” anh đồng ý. “Avery đã dồn hết sức mạnh lên chúng ta, và khi chúng ta tích tụ nó lại... ồ, anh nghĩ nó quá tải với tinh thần của họ. Thực lòng mà nói, với tình trạng Simon và Reed, mọi thứ đã được định sẵn. Với Avery cũng vậy.”

“Mark nói đúng,” tôi lẩm bẩm.

“Ai cơ?”

“Người được hôn bóng nữa mà em biết. Ông ấy đã nói đến khả năng em và Lissa chữa trị được bóng tối cho nhau. Cần phải có sự cân bằng thật trọng giữa người sử dụng linh hồn và người được hôn bóng. Em vẫn chưa hiểu lắm nhưng cái vòng ba người của Avery không thể giữ được trạng thái cân bằng. Em không nghĩ được liên kết với ba người là tốt.”

“Hừm.” Adrian không nói gì mà chỉ suy nghĩ tất cả. Cuối cùng anh bật cười. “Trời ạ, anh không thể tin là em tìm được cả một người dùng linh hồn lẫn người được hôn bóng. Giống như mò kim đáy bể vậy, nhưng mấy chuyện như thế luôn xảy ra với em. Anh không thể chờ tới lúc được nghe em kể phần còn lại của chuyến phiêu lưu.”

Tôi nhìn ra xa và dựa đầu vào kính. “Thực sự không hấp dẫn lắm đâu.”

Không có viên chức nào trong học viện biết vai trò của tôi trong trận chiến với Avery. Vì thế không ai hỏi gì khi tôi quay lại. Họ vẫn đang dọn dẹp và hỏi Adrian cùng Lissa rất nhiều vấn đề. Linh hồn là một hiện tượng quá mới tới mức không ai nghĩ được chuyện đã xảy ra. Avery và những người ràng buộc của mình được đưa đi chữa trị, và cha cô ta vắng mặt tạm thời.

Adrian đăng kí tên tôi với tư cách khách mời của anh, để tôi được cấp thẻ vào trường. Giống như các khách mời khác, tôi cũng được đưa một

danh sách nơi ở và những điều có thể, không thể làm. Tôi lờ nó đi luôn.

“Em phải đi,” tôi bảo Adrian ngay.

Anh cười thông cảm. “Anh biết.”

“Cảm ơn anh... đã tới đón em. Em xin lỗi phải đi...”

Anh xoa đi nỗi lo lắng của tôi. “Em không rời xa anh. Em đã về, thế là đủ. Anh đã kiên nhẫn lâu đến thế rồi, anh có thể chịu đựng thêm nữa mà.”

Tôi nhìn anh thêm một lúc, bực bội vì thấy cảm giác ấm áp dâng lên trong mình. Dù vậy tôi giữ kín, chỉ mỉm cười thật nhanh với Adrian trước khi chạy thẳng vào trường.

Tôi nhận được nhiều cái nhìn lạ lùng khi vào kí túc của Lissa. Đang lúc tan học, dòng người bận rộn tỏa ra mọi hướng. Thế nhưng, khi tôi bước qua cửa, sự im lặng bao trùm, không ai đi hay nói gì cả. Thái độ của họ làm tôi nhớ tới lúc cùng Lissa trở về học viện sau chuyến bỏ trốn. Chúng tôi đã đi trong nhà ăn và phải nhận sự đối xử tương tự từ bạn học.

Có lẽ chỉ là tưởng tượng, nhưng tôi cảm giác tệ hơn mọi lần. Những cái nhìn kinh ngạc hơn. Sự im lặng nặng nề hơn. Lần trước, tôi nghĩ người ta tin chúng tôi chạy trốn để làm trò. Lần này không ai biết tại sao tôi đi. Tôi đã ra khỏi vụ tấn công như một nữ anh hùng, thế mà lại bỏ học và biến mất. Tôi nghĩ một vài người bạn cùng kí túc của Lissa nghĩ họ đang thấy ma.

Làm ngơ trước những tin đồn và quan điểm là thứ tôi đã thực hành nhiều, vì vậy tôi vượt qua những kẻ ngoài cuộc mà không thêm ngoài lại, bước hai bước cầu thang một. Tôi đóng kín mình trước cảm nhận của Lissa trong lúc bước vào hành lang của cô. Thật ngớ ngẩn, nhưng tôi muốn được bất ngờ. Tôi chỉ muốn mở mắt và nhìn cô trong thực tại, không cần biết cô đang cảm thấy thế nào hay nghĩ gì. Tôi gõ cửa.

Adrian nói nhìn người trong giấc mơ không thể so được với thực tế. Điều đó đúng với Lissa. Ở trong đầu cô hoàn toàn khác ở bên cô ngoài đời. Cánh cửa mở ra, và dường như có một vị sứ giả thiêng liêng trên thiên

đường hiện hình trước mặt tôi. Tôi chưa bao giờ xa Lissa lâu như thế này, và giờ đây một phần trong tôi tự hỏi liệu có phải tôi đang tưởng tượng.

Cô đưa tay che miệng, và tròn mắt nhìn tôi. Tôi nghĩ cô cảm thấy tương tự - không hề được báo trước về chuyến viếng thăm của tôi. Cô chỉ được thông báo tôi “sắp” về. Chắc hẳn trông tôi cũng giống như bóng ma trước mặt cô vậy.

Và với sự đoàn tụ đó... tôi có cảm giác vừa lao ra khỏi cái hang - mà tôi đã ở trong đó suốt năm tuần - để đến với ánh sáng. Khi Dimitri bị biến đổi, tôi thấy như mình mất nửa linh hồn. Khi bỏ Lissa ra đi, một phần nữa cũng chết. Giờ nhìn cô... tôi bắt đầu nghĩ linh hồn mình cũng có thể lành lại được. Tôi vẫn có thể đi tiếp. Tôi chưa thấy mình toàn vẹn 100 phần trăm, nhưng sự hiện diện của cô lấp đầy chỗ trống trong tôi. Tôi có cảm giác là chính mình hơn bao giờ hết.

Một thế giới đầy câu hỏi và bối rối treo lơ lửng trong sự im lặng giữa hai chúng tôi. Dù đã cùng nhau trải qua chuyện Avery, vẫn còn nhiều điều chưa được giải quyết từ lúc tôi rời học viện. Mới đầu khi đặt chân vào học viện, tôi sợ. Sợ rằng Lissa sẽ cự tuyệt hoặc sẽ quát mắng tôi vì những gì tôi đã làm.

Nhưng Lissa chỉ ôm tôi thật chặt. “Tớ biết mà.” Lissa đã bắt đầu nức nở. “Tớ biết là cậu sẽ về.”

Tất nhiên,” tôi thì thầm trên vai Lissa. “Tớ nói là sẽ về mà.”

Bạn thân nhất của tôi. Tôi đã trở về bên người bạn thân nhất. Nếu có cô, tôi sẽ bình phục sau những gì xảy ra ở Siberia. Tôi sẽ tiếp tục sống.

“Tớ xin lỗi,” cô nói. “Tớ xin lỗi vì những việc đã làm.”

Tôi kinh ngạc. Bước vào phòng, tôi đóng cửa lại phía sau. “Xin lỗi? Cậu xin lỗi vì cái gì?” Dù vui mừng được gặp cô, tôi vẫn nghĩ cô còn giận tôi vì đã bỏ đi. Sẽ không có chuyện gì với Avery xảy ra được nếu tôi còn ở đây. Tôi tự trách mình.

Lissa ngồi xuống giường, mắt đăm lẹ. “Vì những gì tớ nói... khi cậu đi. Tớ không có quyền nói thế. Tớ không có quyền kiểm soát cậu. Tớ thấy

mình thật tệ vì...” Cô quệt mắt, cố lau đi những giọt nước mắt giàn giụa. “Tớ thấy mình thật tệ vì đã bảo cậu tớ không cứu được Dimitri. Tớ biết chuyện đó không quan trọng, nhưng tớ vẫn nên đề nghị...”

“Không, không!” Tôi ngồi xuống trước mặt Lissa và nắm tay cô, vẫn ngỡ ngàng vì được ở bên cô. “Nhìn tớ đi. Cậu không cần phải xin lỗi gì cả. Tớ cũng đã nói những điều không nên. Chuyện đó vẫn xảy ra khi người ta đau buồn. Không ai trong chúng ta phải hành hạ mình cả. Còn chuyện đưa anh ấy về...” Tôi thở dài. “Cậu từ chối là đúng. Dù chúng ta tìm ra anh ấy trước khi bị biến đổi, cũng không được. Cậu không thể được liên kết an toàn với hơn một người. Đó là chuyện với Avery.”

Ồ, đó là một phần chuyện với Avery. Lạm dụng năng lực cũng đóng vai trò rất lớn.

Lissa ngừng nức nở. “Sao cậu làm được thế, Rose? Cậu ở đó lúc tớ cần? Làm sao cậu biết?”

“Tớ ở cạnh một người sử dụng linh hồn khác. Tớ gặp chị ấy ở Siberia. Oksana có thể vào được tâm trí người khác - bất kì ai, không chỉ người được liên kết - và giao tiếp. Cũng giống Avery. Oksana đã vào tâm trí tớ lúc tớ kết nối với cậu. Mọi thứ thật kì lạ.” Nói ngắn gọn là vậy.

“Lại một năng lực khác tớ không có,” Lissa rầu rĩ.

Tôi cười. “Nào, tớ chưa gặp một người dùng linh hồn nào đấm được như cậu đâu. Đó là một bài thơ hành động, Liss.”

Lissa rên rỉ, tôi cảm nhận được cô vui vẻ hơn khi tôi dùng biệt danh cũ. “Tớ hi vọng không bao giờ phải làm thế nữa. Tớ không hợp làm đấu sĩ, Rose. Cậu là người chịu trách nhiệm bên ngoài. Tớ là người chờ đợi để cố vũ tinh thần và chữa trị sau chiến trận.” Cô giơ tay lên và nhìn nó. “Ui. Không. Tớ thực sự không muốn đấm đá gì nữa.”

“Nhưng ít ra cậu biết mình có thể. Nếu muốn luyện tập...”

“Không!” Lissa bật cười. “Tớ phải luyện tập quá nhiều thứ với Adrian rồi, nhất là khi cậu cứ cho tớ biết thêm những gì người ta làm với linh hồn.”

“Được. Tốt nhất là người nào vật nào chỗ này.”

Mặt cô nghiêm lại. “Chúa ơi, tớ hi vọng thế, Rose... Tớ đã làm quá nhiều chuyện ngu ngốc khi có Avery ở cạnh.”

Qua mối liên kết, tôi biết sự hối hận lớn nhất của Lissa: Christian. Tim cô đau nhói khi nghĩ tới người yêu, và cô đã khóc nhiều. Sau khi bị cướp mất Dimitri, tôi biết cảm giác mất đi tình yêu, và thề rằng tôi sẽ phải giúp cô. Nhưng giờ chưa phải lúc. Tôi và cô phải kết nối lại đã.

“Cậu không thể làm gì được,” tôi nói rõ. “Cô ta quá mạnh phép ép buộc, nhất là khi cô ta khiến cậu say rượu và mất khả năng tự vệ.”

“Phải, nhưng không phải ai cũng biết hay hiểu điều đó.”

“Họ sẽ quên. Họ luôn quên.”

Tôi hiểu nỗi lo lắng về danh tiếng của Lissa, nhưng tôi nghĩ sẽ không có tổn hại gì lâu dài, trừ chuyện Christian. Adrian và tôi đã phân tích những hành vi của Avery và nhận ra ngay khi liên kết với lời Simon nói về chuyện cô gặp tai nạn bất ngờ. Avery muốn Lissa trông thiếu ổn định, thậm chí có thể cô ta không có khả năng hồi sinh cho cô. Nếu Lissa chết thật, sẽ không có ai điều tra nhiều. Sau những tuần điên rồ, say sưa, chuyện mất kiểm soát và sơ ý ngã khỏi cửa sổ sẽ chỉ là một thảm kịch không phải không có khả năng diễn ra.

“Linh hồn thật là cái gai trong mắt,” Lissa tuyên bố. “Ai cũng muốn lợi dụng nó - những người không có năng lực như Victor và những người có năng lực như Avery. Tớ thề sẽ quay lại uống thuốc nếu không muốn bảo vệ mình khỏi những người như Avery. Tại sao cô ta muốn giết tớ chứ không phải Adrian? Tại sao tớ lại là mục tiêu?”

Tôi không thể không nở nụ cười mặc dù đề tài thật u ám. “Vì cô ta muốn cậu làm thuộc hạ còn Adrian làm bạn trai. Cô ta muốn một anh chàng giúp mình leo cao nhưng không thể liều giết anh ấy để ràng buộc. Ai mà biết được? Có thể cuối cùng cô ta cũng sẽ tìm cách giết anh ấy. Tớ thực sự không biết cô ta có thấy bị cậu đe dọa và muốn đảm bảo kiểm soát một cô

gái dùng linh hồn khác hay không. Hãy đối mặt với nó đi, Liss. Chúng ta có thể dành thời gian đoán xem Avery Lazar nghĩ gì và chẳng đi tới đâu cả.”

“Phải, phải.” Cô ra khỏi giường và xuống ngồi cạnh tôi trên sàn. Nhưng cậu biết gì không? Tớ có cảm giác nói chuyện được với cậu suốt nhiều giờ. Cậu mới ở đây mười phút, mà có cảm giác... ồ, như cậu chưa bao giờ đi vậy.”

“Phải.” tôi đồng ý. Trước khi Dimitri trở thành Strigoï, ở bên anh cũng thấy tự nhiên và thoải mái. Ở với Lissa cũng tự nhiên và thoải mái - theo một kiểu khác. Trong nỗi đau về Dimitri, tôi gần như quên mất những gì mình có với Lissa. Hai người họ là hai mặt của tôi.

Bằng kiểu đoán ý nghĩ kì lạ của mình, Lissa nói, “Tớ thực sự muốn nói những điều vừa rồi. Tớ xin lỗi vì những gì đã nói, như thể mình là người có quyền định đoạt số phận cậu. Tớ không có. Nếu cậu muốn ở lại bảo vệ tớ, cậu sẽ làm thế vì lựa chọn và vì lòng tốt. Tớ muốn cậu sống và lựa chọn cuộc sống của riêng mình.”

“Không có gì là ‘tử tế’ ở đây cả. Tớ vẫn luôn muốn bảo vệ cậu. Giờ cũng vậy.” Tôi thở dài. “Tớ chỉ là... có chuyện cần giải quyết. Tớ phải tập trung, và tớ xin lỗi vì đối xử không tốt với cậu.” Có rất nhiều lời xin lỗi, nhưng tôi nhận ra điều xảy đến với những người ta thực sự tin tưởng. Ta tha thứ cho nhau và đi tiếp.

Lissa ngập ngừng, nhưng tôi biết cô sẽ hỏi. “VẬY... chuyện gì đã xảy ra? Cậu có... cậu có tìm thấy anh ấy...?”

Mới đầu tôi không nghĩ mình muốn nói chuyện này, nhưng rồi nhận ra mình cần phải nói. Chuyện là, có nhiều thứ đã xảy đến với cả tôi và Lissa. Thứ nhất, cô đã coi sự hiện diện của tôi bên cạnh là hiển nhiên. Thứ hai, tôi đã không tâm sự thật, sau đó còn oán giận cô. Nếu chúng tôi định bù đắp tình bạn này và tha thứ cho nhau, chúng tôi không được phép giẫm lại vết xe đổ trong quá khứ.

“Tớ đã tìm ra anh ấy.”

Và tôi kể, kể hết mọi thứ đã diễn ra: chuyến đi, nhà Belikov, các nhà giả kim, Oksana và Mark, những người chưa tuyên thệ, tất nhiên, cả Dimitri nữa. Như Lissa đùa lúc trước, chúng tôi nói suốt nhiều giờ. Tôi bộc bạch tâm sự với cô, và cô lắng nghe không phán xét. Về mặt cô đầy cảm thông, và khi kể hết, tôi nức nở, tình yêu, sự giận dữ và đau đớn mà tôi vẫn giấu kín từ đêm đó tuôn trào. Tôi không nói cho ai ở Novosibirsk biết mình đã ở đâu trong suốt khoảng thời gian ở với Dimitri. Tôi không dám nói cho ai biết rằng mình đã trở thành một ả điểm máu cho Strigoi. Tôi đã nói xa xôi, hi vọng nếu không kể ra, chuyện đó sẽ không thành sự thực.

Giờ, với Lissa, tôi phải chấp nhận sự thực và cảm nhận sâu sắc: Tôi đã giết người mình yêu.

Một tiếng gõ cửa khiến chúng tôi giật mình ra khỏi thế giới riêng của hai đứa. Tôi nhìn lên đồng hồ và ngạc nhiên thấy đã gần tới giờ giới nghiêm. Tôi tự hỏi liệu mình có bị ném ra khỏi đây. Nhưng Lissa ra mở cửa - sau khi tôi vội vàng lau mắt - cho người phục vụ kí túc truyền đạt một lời nhắn khác hẳn.

“Bà Alberta muốn gặp em. Bà ấy nghĩ em ở đây.”

Tôi và Lissa nhìn nhau. “Bao giờ ạ? Bây giờ sao?” Tôi hỏi.

Người phụ nữ nhún vai. “Theo như bà ấy nói. À, đúng là bây giờ. Càng sớm càng tốt.” Cô đóng cửa lại. Alberta là đội trưởng đội giám hộ trong học viện, và khi bà lên tiếng, mọi người phải hành động.

“Không hiểu có chuyện gì?” Lissa hỏi.

Tôi đứng dậy, chần chừ không muốn đi. “Bất kì chuyện gì, tớ nghĩ thế. Tớ sẽ đi gặp bà ấy và về nhà khách. Không ngủ được đâu. Tớ không biết mình đang ở múi giờ nào nữa.”

Lissa ôm tôi tạm biệt, cả hai đứa lưu luyến. “Chúc may mắn.”

Tôi định quay ra cửa và chợt nghĩ ra một thứ. Tôi gỡ chiếc nhẫn bạc khỏi ngón tay và đưa cho Lissa.

“Đây là chiếc nhẫn cậu... ồ!” Cô nắm lấy chiếc nhẫn, vẻ mặt thích thú.

“Cậu có cảm thấy pháp thuật trong nó không?”

“Có... hơi yếu, nhưng có.” Cô đưa nhãn lên trước đèn và nhìn kĩ. Cô không nhận ra tôi sắp đi vì tôi có cảm giác cô sẽ nghiên cứu chiếc nhãn suốt đêm. “Thật kì lạ. Tớ có thể biết cô ấy làm thế nào.”

“Mark nói chúng ta sẽ phải đi một chặng đường dài nữa mới chữa trị được cho nhau... nhưng cậu có thể tìm ra cách làm những bùa hộ thân như thế này trong lúc chờ đợi?”

Đôi mắt xanh ngọc của cô vẫn chăm chú nhìn chiếc nhãn. “Ồ... tớ nghĩ có thể.”

Tôi mỉm cười trước sự hào hứng của cô rồi định đi, nhưng cô giữ tay tôi lại. “Này... Rose... tớ biết ngày mai sẽ gặp cậu, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Tớ chỉ muốn nói là, sau những chuyện đã xảy ra... ồ, tớ không muốn hai đứa mình phải xa cách nhau nữa. Ý tớ là, chúng ta không thể lúc nào cũng kè kè bên nhau - như thế hơi ghê - nhưng chúng ta được liên kết. Chúng ta phải chăm sóc nhau và ở bên nhau.”

Những lời cô nói khiến tôi rùng mình, như thể hai đứa nằm trong một sức mạnh lớn lao nào đó. “Sẽ thế mà.”

“Không... ý tớ là... cậu vẫn luôn ở bên tớ. Lần nào tớ gặp nguy hiểm cậu cũng xông tới cứu. Giờ thì không thế nữa.”

“Cậu không muốn tớ cứu cậu nữa?”

“Ý tớ không phải thế! Tớ cũng muốn ở bên cậu, Rose. Nếu tớ đấm được, tớ sẽ làm được mọi thứ. Dù nó rất đau.” Cô thở ra bực dọc. “Chúa ơi, tớ nói nhảm quá. Nào, vấn đề là, nếu cậu phải đi đâu một mình, hãy đưa tớ đi cùng. Đừng bỏ tớ lại.”

“Liss...”

“Tớ nói nghiêm túc đấy.” vẻ đẹp trong sáng của cô bừng lên quyết tâm. “Dù cậu có phải vượt qua trở ngại nào, tớ cũng sẽ ở bên cậu. Đừng đi một mình. Hãy thề là khi nào ra đi, cậu cũng sẽ đưa tớ theo. Chúng ta sẽ cùng hành động.”

Tôi định phản đối khi hàng ngàn mối lo hiện lên trong đầu. Làm sao tôi có thể đẩy cô vào nguy hiểm? Nhưng nhìn Lissa, tôi biết cô nói đúng. Dù tốt dù xấu, chúng tôi cũng có mối liên kết không thể trốn tránh. Lissa thực sự đã được gắn với linh hồn tôi, và hai chúng tôi mạnh mẽ hơn khi ở bên nhau.

“Được rồi,” tôi vỗ tay Lissa. “Tớ thề. Lần sau tớ đi làm chuyện gì ngu ngốc có thể dẫn tới cái chết, cậu có thể đi theo.”

Ba mươi

ALBERTA ĐANG CHỜ TÔI TRONG VĂN PHÒNG Ở tòa nhà điều hành của giám hộ. Vai trò đội trưởng của bà khá ấn tượng khi số lượng nữ giới trong hàng ngũ của chúng tôi rất ít ỏi. Bà khoảng hơn năm mươi và là một trong những người phụ nữ mạnh nhất tôi từng gặp. Mái tóc vàng nhạt điểm bạc, và những năm tháng dầu dãi đã hằn dấu lên da bà.

“Mừng em trở về, Rose.” Bà đứng dậy khi thấy tôi bước vào. Bà không ôm lấy tôi, và dáng vẻ vẫn mang tính chất công việc, nhưng việc bà dùng tên tôi là một cử chỉ hào phóng. Điều đó, và một tia nhẹ nhõm, vui vẻ trong mắt bà. “Vào văn phòng của tôi đã.”

Tôi chưa từng vào phòng làm việc của Alberta. Tất cả các vụ việc tôi tham gia với các giám hộ đều diễn ra ở hội đồng. Hiển nhiên, văn phòng trông nhạt nhẽo, mọi thứ đều được sắp xếp theo phong cách quân đội. Chúng tôi ngồi đối diện nhau qua bàn làm việc, tôi căng người chờ đón một cuộc thẩm vấn.

“Rose,” bà ghé sát vào bàn. “Tôi sẽ nói thẳng. Tôi không định dạy dỗ hay đòi hỏi em giải thích gì cả. Vì giờ em không còn là học sinh của tôi nữa, tôi không có quyền hỏi hay bảo em làm gì hết.”

Đúng như những gì Adrian đã nói. “Cô có thể dạy em. Em vẫn luôn kính trọng và muốn nghe những gì cô dạy bảo.”

Một thoáng nụ cười lướt qua gương mặt bà. “Được, thế thì nó đây. Em đã sai lầm.”

“Ồ. Cô không đùa chuyện nói thẳng.”

“Lí do không quan trọng. Em không nên đi. Em không nên bỏ học. Chương trình giáo dục rất đáng quý - dù em nghĩ mình biết nhiều tới đâu đi

nữa - và em quá tài năng để lãng phí tương lai.”

Tôi suýt bật cười. “Nói thật? Em không biết tương lai của em là gì nữa.”

“Đó là lí do em cần tốt nghiệp.”

“Nhưng em đã bỏ học.”

Bà khịt mũi. “Thì giờ lại nhập học!”

“Em... gì cơ? Làm thế nào được?”

“Trên giấy tờ. Như mọi việc khác trên đời.”

Thật lòng mà nói, tôi không biết nên làm gì khi về đây. Lo lắng tức thời của tôi là Lissa - ở bên cô và chắc chắn cô vẫn ổn. Tôi biết mình không thể trở thành giám hộ chính thức cho cô nữa, nhưng tôi tin không ai có thể cấm tôi ở bên cô với tư cách bè bạn. Tôi sẽ trở thành vệ sĩ được cô thuê; như những người Abe có. Cùng lúc đó, tôi sẽ lang thang trong học viện như Adrian. Còn nhập học lại? “Em... em đã bỏ lỡ một tháng. Có khi hơn.” Thời gian của tôi mơ hồ. Giờ là tuần đầu tiên của tháng Năm, tôi đã bỏ đi cuối tháng Ba, vào ngày sinh nhật.

Đã bao lâu rồi? Năm tuần? Gần sáu? “Em đã bỏ lỡ hai năm mà vẫn bắt kịp. Tôi tin ở em. Và dù em có gặp khó khăn, tốt nghiệp với điểm thấp vẫn còn hơn không tốt nghiệp.”

Tôi cố tưởng tượng mình trở về với thế giới này. Liệu có phải mới chỉ hơn một tháng? Lớp học... lịch trình hàng ngày... làm sao tôi quay về được? Làm sao tôi có thể trở về với cuộc sống đó khi thấy gia đình Dimitri sống như thế, sau khi gặp Dimitri và lại để mất anh.

Liệu anh có nói yêu tôi? “Em không biết nói gì nữa. Có quá nhiều việc.”

“Ồ, em nên quyết định thật nhanh. Em càng trở về lớp học sớm thì càng tốt.”

“Họ sẽ cho phép chứ?” Đó là phần tôi vẫn thấy khó tin.

“Tôi cho phép. Không đời nào tôi để mất người như em. Và giờ Lazar đã đi... ừm, mọi thứ khá điên rồ. Không ai làm phiền tôi về vụ giấy tờ cả.”

Nụ cười gượng gạo của bà héo đi một chút. “Và nếu họ gây rắc rối... tôi được biết là em có một người đỡ đầu đủ khả năng làm một số điều để khiến mọi việc suôn sẻ.”

“Một người đỡ đầu,” tôi thẳng thừng. “Một người đỡ đầu đeo khăn choàng lòe loẹt và trang sức vàng?”

Bà nhún vai. “Tôi không biết. Thậm chí cả cái tên, chỉ có điều ông ta sẽ rút một khoản quyền góp lớn nếu em muốn quay lại mà không được nhận.”

Ồ. Thỏa thuận và đe dọa. Tôi biết chắc người đỡ đầu đó là ai. “Hãy cho em chút ít thời gian suy nghĩ. Em sẽ nhanh chóng quyết định - em hứa đấy.”

Alberta nhú mày suy nghĩ, rồi gật đầu thật nhanh. “Được rồi.”

Chúng tôi đứng dậy, và bà đưa tôi ra cửa. Tôi nhìn bà. “Nếu em tốt nghiệp được... liệu cô có nghĩ em đủ tiêu chuẩn làm giám hộ chính thức cho Lissa không? Em biết họ đã chọn người cho cô ấy và nếu em xen vào, à, hơi ngại.”

Chúng tôi đứng trước cửa ngoài, Alberta đặt tay lên hông. “Tôi không biết. Chúng ta có thể thử. Tình hình đã trở nên phức tạp hơn.”

“Vâng, em biết,” tôi buồn rầu đáp, nhớ ra hành động cao tay của Tatiana.

“Nhưng tôi nói rồi, chúng ta sẽ cố. Tôi có nói về tốt nghiệp với điểm số thấp? Không đâu. À, có thể với môn toán và khoa học tự nhiên, vì nó nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi. Em là một trong những học viên tốt nhất ở đây. Tôi sẽ đích thân làm việc với em.”

“Được ạ,” tôi đáp, nhận ra sự nhượng bộ lớn dành cho mình. “Cảm ơn cô.”

Tôi vừa bước ra ngoài cửa thì bà gọi lại. “Rose?”

Tôi giữ cửa, nhìn về phía bà. “Dạ?”

Vẻ mặt Alberta dịu dàng... nét mặt tôi chưa từng thấy. “Tôi xin lỗi. Xin lỗi vì mọi chuyện đã xảy ra. Mà không ai trong chúng tôi làm gì khác

được.”

Tôi nhận ra rằng bà đã biết chuyện giữa Dimitri và mình. Tôi không rõ tại sao. Hoặc bà đã nghe nói sau trận chiến; hoặc bà tự đoán ra. Dù sao trên mặt bà cũng không có sự chỉ trích, chỉ có nỗi buồn và sự cảm thông chân thành. Tôi gật đầu với Alberta và bước ra ngoài.

Hôm sau tôi tìm Christian, nhưng câu chuyện ngắn gọn. Cậu ta đang muộn giờ gặp mặt các học viên của mình. Nhưng Christian ôm tôi và có vẻ vui sướng thực sự khi thấy tôi quay về. Chúng tôi đã tiến rất xa khỏi sự hằn học hồi mới gặp nhau.

“Đúng lúc lắm. Lissa và Adrian lo lắng cho cậu, nhưng không chỉ có họ. Và có ai đó phải đặt Adrian vào đúng vị trí, cậu biết đấy. Không phải lúc nào tớ cũng làm được.”

“Cảm ơn. Thật xấu hổ phải nói ra, nhưng tớ nhớ cậu lắm. Không có sự mỉa mai nào sánh được với cậu ở bên Nga đâu.” Sự vui vẻ của tôi tắt ngấm. “Nhưng vì cậu nhắc tới Lissa...”

“Không, không.” Cậu ta giơ tay tỏ ý phản đối, vẻ mặt đanh lại. “Tớ biết cậu định nói gì.”

“Christian! Cô ấy yêu cậu. Cậu biết đó không phải lỗi của cô ấy...”

“Tớ biết,” cậu ta ngắt lời. “Nhưng không có nghĩa tớ không đau khổ. Rose, tớ biết bản tính của cậu là chạy tới nói điều mọi người e ngại, nhưng xin cậu... không phải lần này. Tớ cần thời gian để làm rõ mọi chuyện.”

Tôi phải kìm lại vô số lời nhận xét. Lissa đã nhắc tới Christian trong cuộc nói chuyện hôm qua. Chuyện giữa hai người là hồi hận lớn nhất của Lissa - là điều khiến cô hận Avery nhất. Lissa muốn tới gặp và làm lành với Christian, nhưng cậu ta cứ giữ khoảng cách. Phải, cậu ta nói đúng. Đây không phải chỗ cho tôi lao vào, chưa phải. Nhưng tôi cần họ làm hòa.

Vì thế tôi tôn trọng ý nguyện của Christian và gật đầu. “Được. Cứ tạm thế.”

Câu cuối của tôi làm nụ cười của cậu ta méo đi một chút. “Cảm ơn. Thôi, giờ tớ phải đi. Nếu cậu muốn chỉ cho bọn trẻ con cách đấm đá đúng

kiểu, thì cứ tới. Jill sẽ bất tỉnh khi nhìn thấy cậu về đây.”

Tôi nói sẽ tới và để cậu ta lên đường, vì còn một nơi nữa phải tới. Dù vậy tôi vẫn chưa xong chuyện với cậu ta đâu.

Tôi có hẹn ăn tối với Adrian và Lissa, trong một căn phòng ở nhà khách. Nói chuyện với Christian làm tôi muộn giờ, và tôi vội vàng đi trong hành lang nhà khách, không mấy để ý tới xung quanh.

“Lúc nào cũng vội vàng,” một giọng nói vang lên. “Nếu có ai đó khiến con dừng lại được thì thật là điều kì diệu.”

Tôi dừng lại, quay đầu và tròn mắt. “Mẹ...”

Bà đang dựa lưng vào tường, tay khoanh trước ngực, mái tóc nâu đỏ ngắn ngắn xoăn và rối như mọi ngày. Vẻ mặt, dầu dãi nắng mưa như Alberta đầy sự an tâm và tình yêu. Không có sự tức giận, không có chỉ trích. Tôi chưa bao giờ vui như thế khi gặp bà.

Tôi lao vào vòng tay mẹ, ngả đầu lên ngực bà dù bà thấp hơn.

“Rose, Rose,” bà nói trên mái tóc tôi. “Đừng làm thế nữa. Xin con.”

Tôi tách mình ra và nhìn thẳng vào mặt bà, ngạc nhiên thấy nước mắt bà đang rơi. Tôi đã từng thấy mẹ rơi lệ sau trận chiến ở trường, nhưng chưa bao giờ, chưa bao giờ thấy bà khóc như thế này. Không phải vì tôi. Nước mắt của bà khiến tôi cũng muốn khóc, và tôi cố lau mắt bà bằng chiếc khăn của Abe.

“Không, không, mẹ đừng khóc. Không sao mà,” tôi nói, thấy có sự đổi vai trò kì lạ ở đây. “Con xin lỗi. Con sẽ không làm thế nữa. Con nhớ mẹ lắm.”

Đúng thế. Tôi yêu quý Olena Belikova. Tôi nghĩ bà tử tế, tốt bụng và sẽ trân trọng kí ức bà an ủi tôi về chuyện Dimitri và cách bà nuôi nấng tôi. Ở một cuộc sống khác, có thể bà đã là mẹ chồng tôi. Ở nơi này, tôi sẽ luôn coi bà như một người mẹ đỡ đầu.

Nhưng bà không phải mẹ tôi. Janine Hathaway mới là mẹ. Đứng đây với bà, tôi hạnh phúc, rất hạnh phúc vì được làm con bà. Bà không hoàn hảo, nhưng đời có ai hoàn hảo, và tôi biết thế. Dù vậy, bà tốt bụng, dũng

cảm, dữ dội và yêu thương, tôi nghĩ bà hiểu tôi hơn tôi tưởng. Nếu tôi được một nửa như bà, đời tôi thật xứng đáng.

“Mẹ đã rất lo,” bà lấy lại bình tĩnh. “Con đã đi đâu? Ý mẹ là, mẹ biết con ở Nga... nhưng tại sao?”

“Con nghĩ...” Tôi nuốt khan và lại hình dung ra Dimitri với cái cọc bạc trên ngực. “À, có vài chuyện con phải làm. Con nghĩ con phải tự giải quyết.” Tôi không chắc chắn phần cuối lắm. Đúng thế, tôi đã tự mình hoàn thành mục tiêu, nhưng tôi nhận ra có biết bao nhiêu người yêu thương và ở bên tôi. Ai mà biết chuyện sẽ khác thế nào nếu tôi tìm kiếm sự giúp đỡ? Chắc mọi sự đã dễ dàng hơn.

“Mẹ có rất nhiều câu hỏi,” bà đe.

Giọng bà đã cứng lại, và tôi mỉm cười. Giờ bà đã trở về là Janine Hathaway tôi biết. Và tôi yêu bà vì điều đó. Đôi mắt bà nhìn kỹ gương mặt tôi rồi chuyển xuống cổ, và tôi thấy mà sững sờ. Trong khoảnh khắc hốt hoảng, tôi tưởng Oksana bỏ lỡ vết cắn trên cổ mình.

Ý nghĩ bị mẹ phát hiện ra mình trở thành điểm máu ở Siberia khiến tim tôi thắt lại. .

Nhưng bà chỉ vươn tay chạm vào chiếc khăn màu mè, vể mặt vừa băn khoăn vừa kinh ngạc. “Cái này... cái này là khăn của Ibrahim... là một bảo vật gia đình...”

“Không, nó là của một ông tướng cướp tên Abe...”

Tôi ngừng lời ngay khi cái tên vượt khỏi miệng. Abe. Ibrahim. Nghe hai cái tên tôi mới nhận ra chúng giống nhau thế nào. Abe... Abe là tên rút gọn của Abraham trong tiếng Anh. Abraham, Ibrahim. Chỉ hơi khác nhau ở nguyên âm. Abraham là một tên phổ biến ở Mĩ, nhưng tôi chỉ nghe tên Ibrahim một lần, trong lúc nữ hoàng Tatiana nói về người mà mẹ tôi có quan hệ...

“Mẹ,” tôi ngờ vực. “Mẹ biết Abe.”

Bà vẫn đang chạm vào cái khăn, mắt đầy cảm xúc, không phải cảm xúc dành cho tôi. “Phải, Rose. Mẹ biết.”

“Đừng nói với con là...” Ôi trời. Làm sao tôi lại không phải con gái ngoài giá thú của một hoàng thân giống Robert Doru? Hay kể cả con người đưa thư cũng được? “Đừng nói với con Abe là cha con...”

Bà không cần nói. Vẻ mặt bà đã nói lên tất cả, mơ màng nhớ lại quá khứ, một nơi và một lúc rõ ràng liên quan tới sự thai nghén tôi. Ôi!

“Chúa ơi,” tôi than. “Tôi là con gái của Zmey. Zmey con. Hay thậm chí là Zmeyette.”

Bà chú ý tới câu nói của tôi. “Con đang nói cái quái gì thế?”

“Không có gì,” tôi đáp. Tôi quá choáng và muốn tiêu hóa thông tin này. Tôi nhớ lại bộ mặt gian xảo râu ria của ông, cố tìm ra nét giống nhau. Ai cũng nói tôi giống mẹ hồi trẻ... nhưng màu tóc và màu mắt sẫm... phải, giống Abe. Tôi vẫn luôn biết cha mình người Thổ Nhĩ Kỳ. Đó là nguồn gốc chất giọng lạ của Abe, không phải giọng Nga nhưng vẫn rất lạ lẫm với tai tôi. Ibrahim là phiên bản tiếng Thổ Nhĩ Kỳ của Abraham.

“Làm thế nào, làm thế nào mà mẹ lại liên quan tới người như thế chứ?”

Bà phản ứng. “Ibrahim là người tuyệt vời. Con không biết về ông ấy nhiều như mẹ đâu.”

“Rõ ràng là thế,” tôi ngập ngừng. “Mẹ... chắc mẹ phải biết. Ông Abe đó làm nghề gì?”

“Ông ấy là doanh nhân. Ông ấy biết và giúp đỡ rất nhiều người, chính vì thế nên mới có sức ảnh hưởng như bây giờ.”

“Nhưng là loại doanh nhân gì? Con nghe nói ông ta làm ăn phi pháp. Nó không... ôi Chúa ơi. Đừng nói với con là ông ấy buôn bán điểm máu gì nhé?”

“Cái gì? Không. Tất nhiên là không.”

“Nhưng ông ấy có làm chuyện phi pháp.”

“Ai dám nói thế? Ông ấy chưa bao giờ bị bắt vì làm gì phi pháp.”

“Con thề, nghe như mẹ đang muốn đùa ấy.” Tôi không bao giờ nghĩ bà sẽ bảo vệ một gã tội phạm, nhưng tôi hiểu hơn ai hết tình yêu sẽ khiến

người ta hành động điên rồ.

“Nếu ông ấy muốn nói thì đã nói rồi, Rose. Hết chuyện. Hơn nữa, con cũng giữ nhiều bí mật. Hai người giống nhau lắm.”

“Mẹ đùa à? Ông ta kiêu ngạo, mĩa mai, thích dọa dẫm người khác, và... ồ.” Được. Bà có lí.

Một nửa nụ cười nở trên gương mặt Janine. “Mẹ chưa bao giờ nghĩ hai người sẽ gặp nhau như thế. Mẹ chưa từng nghĩ hai người sẽ gặp nhau. Cả hai chúng ta đều nghĩ ông ấy không xuất hiện trong đời con là tốt nhất.”

Một ý tưởng mới hiện lên trong đầu tôi. “Đúng là mẹ à? Mẹ đã thuê ông ấy đi tìm con.”

“Cái gì? Mẹ có liên lạc lúc con mất tích... nhưng không thuê ông ấy tìm con.”

“Thế thì ai?” tôi băn khoăn. “Ông ấy nói đang làm việc cho ai đó.”

Nụ cười nhưng nhớ yêu đương của bà trở nên gượng gạo. “Rose, Ibrahim Mazur không làm cho ai hết. Không ai có thể thuê được ông ấy.”

“Nhưng ông ấy nói... khoan đã. Sao ông ấy lại theo con? Chẳng lẽ ông ấy nói dối?”

“À,” bà thừa nhận, “đây không phải là lần đầu tiên. Nếu Ibrahim theo con, thì không phải có người bắt buộc hay trả tiền để ông ấy làm. Ông ấy làm thế vì ý muốn. Ibrahim muốn tìm và tin chắc con vẫn ổn. Ông ấy đã tận dụng mọi mối quan hệ để tìm kiếm con.”

Tôi nhớ lại khoảng thời gian ngắn ngủi với Abe. Đen tối, chế nhạo, đáng ghét. Nhưng ông đã lái xe đón tôi trong đêm ở nhà kho, đã cương quyết bắt tôi về học viện và về với sự an toàn, và rõ ràng đã tặng tôi món đồ gia bảo vì sợ tôi lạnh trên đường về nhà. Ông là một người tuyệt vời, như mẹ tôi đã nói.

Tôi nghĩ mình có người cha tệ hơn thế nhiều.

“Rose, cậu đây rồi. Làm gì mà lâu thế?” Tôi và mẹ quay lại khi thấy Lissa đi vào hành lang, mặt sáng bừng lên khi thấy tôi. “Cả hai người vào đây đi. Đồ ăn sắp nguội rồi. Mọi người không tin nổi Adrian có gì đâu.”

Mẹ và tôi nhìn nhau, không ai cần nói gì. Chúng tôi còn một cuộc nói chuyện dài, nhưng cứ để nó đợi đã.

Tôi không biết Adrian đã làm thế nào, nhưng khi vào phòng khách, tôi thấy một bàn tiệc Trung Hoa. Học viện dường như không bao giờ phục vụ kiểu này, và dù có làm, nó cũng không... ổn. Nhưng đồ ăn ở đây rất ngon. Những bát gà chua ngọt và chả trứng. Trong thùng rác ở góc nhà, tôi thấy hộp các tông của một nhà hàng với địa chỉ ở Missoula in bên thành hộp.

“Anh làm thế quái nào mà mang được mấy cái này về đây?” Tôi chất vấn. Không những thế, đồ ăn vẫn còn ấm.

“Đừng hỏi mấy chuyện đó, Rose,” Adrian xếp đầy đĩa với cơm chiên thịt. Trông anh rất tự mãn. “Cứ xả láng đi. Khi nào Alberta xong chuyện giấy tờ, ngày nào chúng ta cũng chè chén thế này,”

Tôi ngừng nhai. “Sao anh biết?”

Anh chỉ nháy mắt. “Khi em chẳng làm gì ngoài lang thang trong học viện suốt ngày, em sẽ thu thập tin tức rất nhanh.”

Lissa nhìn hai chúng tôi. Cô đi học cả ngày, nên chúng tôi vẫn chưa có thời gian để nói chuyện. “Gì thế?”

“Alberta muốn tớ nhập học lại và tốt nghiệp.”

Lissa suýt đánh rơi đĩa. “Thế thì làm đi!”

Mẹ tôi trông ngạc nhiên không kém. “Bà ấy đồng ý à?”

“Bà ấy bảo con thế.”

“Thế thì làm đi!” mẹ tôi kêu lên.

“Em biết đấy,” Adrian trầm ngâm, “anh vẫn thích chúng mình thông thả trên đường với nhau.”

“Gì cũng được,” tôi đáp. “Chắc chẳng bao giờ anh để em lái xe.”

“Thôi nào.” Mẹ tôi trở về với chính mình, không còn buồn vì sự ra đi của đứa con gái, cũng không mong nhớ người tình đã xa nữa. “Con phải nghiêm túc suy nghĩ. Tương lai của con đang ngàn cân treo sợi tóc.” Bà ra dấu về phía Lissa. “Tương lai của con bé cũng vậy. Hoàn thành khóa học ở đây và trở thành giám hộ ở...”

“Vâng,” tôi đáp.

“Vâng?” Mẹ tôi bối rối.

Tôi mỉm cười. “Vâng, con đồng ý.”

“Con đồng ý... với mẹ?” Tôi không nghĩ mẹ tôi nhớ chuyện này đã từng xảy ra. Tôi cũng vậy.

“Vâng. Con sẽ tham gia đợt thử thách, tốt nghiệp, và trở thành một thành viên đáng tôn trọng trong xã hội. Dù như thế nghe có vẻ không vui lắm,” tôi đùa. Tôi vẫn giữ giọng từng tưng, nhưng trong lòng, tôi biết mình cần làm thế. Tôi cần phải trở về với những người thương yêu tôi. Tôi cần một mục tiêu mới, nếu không sẽ không thể vượt qua Dimitri. Tôi sẽ không bao giờ thôi nhìn thấy anh hay nghe thấy giọng nói của anh.

Bên tôi, Lissa thở hắt ra và vỗ tay. Niềm vui của cô tràn sang tôi. Adrian không cười mở như thế, nhưng anh cũng tỏ vẻ hài lòng khi tôi ở gần. Mẹ vẫn hơi ngỡ ngàng. Tôi nghĩ bà quen thấy tôi ngang ngạnh hơn, mà thường là thế.

“Con sẽ ở lại thật chứ?” bà hỏi.

“Chúa ơi!” Tôi bật cười. “Con phải nói lại bao nhiêu lần nữa? Vâng. Con sẽ quay lại học.”

“Và ở lại?” bà nhấn mạnh. “Đủ hai tháng rưỡi nữa?”

“Không phải thế sao?”

Vẻ mặt bà nghiêm khắc, và rất giống mẹ. “Mẹ muốn biết chắc con không định nhảy lên bỏ trốn nữa. Con sẽ phải ở lại và hoàn thành khóa học bằng bất cứ giá nào chứ? Ở lại tới khi nào tốt nghiệp? Con có hứa không?”

Tôi nhìn vào mắt mẹ, ngạc nhiên vì sự kiên quyết của bà. “Vâng, vâng. Con hứa.”

“Tuyệt,” bà đáp. “Con sẽ mừng vì mình đã quyết định.” Giọng bà trang nghiêm như bất kì giám hộ nào, nhưng trong mắt bà, tôi thấy tình yêu và niềm vui.

Chúng tôi ăn xong bữa tối và đóng gói bát đĩa cho dịch vụ dọn dẹp của tòa nhà. Trong lúc gạt đồ ăn thừa vào thùng rác, tôi thấy Adrian đứng bên

cạnh.

“Em thật là đảm đang,” anh nói. “Trông rất khêu gợi, thật đấy. Khiến anh tưởng tượng đủ thứ về hình ảnh em đeo tạp dề và hút bụi trong nhà.”

“Ồ, Adrian, em nhớ anh quá,” tôi đảo mắt. “Em không nghĩ anh đang giúp đây chứ?”

“Nào. Anh giúp khi ăn hết mọi thứ trên đĩa của mình. Không làm rơi vãi gì.” Anh dừng lại. “Và tất nhiên, rất vui được giúp em.”

Tôi bật cười. “Anh biết không, thật may vì anh không nói gì lúc em hứa với mẹ là sẽ ở đây. Nếu không chắc em đã quyết định khác.”

“Không chắc nếu em chống lại bà ấy. Mẹ em có vẻ luôn đạt được mục tiêu.” Anh liếc nhìn chỗ Lissa và mẹ tôi đứng nói chuyện rồi hạ giọng. “Chắc mọi chuyện trong gia đình đều thế. Thực ra, anh cũng nên nhờ bà giúp.”

“Để lấy một năm thuốc lá bất hợp pháp?”

“Xin phép tìm hiểu con gái bà.”

Tôi suýt đánh rơi đĩa. “Anh đã xin tìm hiểu em cả tỉ lần rồi.”

“Không hẳn. Anh vẫn hay đề nghị không lịch sự và thường hướng tới sự trần trụi. Nhưng anh chưa bao giờ thực sự đề nghị em hẹn hò. Và, nếu anh nhớ đúng, em đã đồng ý cho anh cơ hội công bằng khi anh để em tiêu hết hết số tiền anh bỏ ra cho em.”

“Em chưa tiêu hết,” tôi nhăn nhó.

Nhưng đứng đó nhìn anh, tôi nhớ đã nói nếu sống sót sau kế hoạch tìm kiếm Dimitri, tôi sẽ cho Adrian cơ hội. Lúc đó tôi sẵn sàng nói bất kì điều gì để có tiền, nhưng giờ, tôi nhìn Adrian bằng con mắt khác. Tôi vẫn chưa sẵn sàng cưới anh dù chỉ trong tưởng tượng, hay nghĩ anh là ứng viên phù hợp cho vị trí bạn trai. Tôi không biết mình có muốn bạn trai nữa hay không. Nhưng anh là một người bạn tốt của tôi và mọi người trong mớ hỗn độn này. Anh đã tử tế và vững vàng, và tất nhiên, tôi không thể phủ nhận... dù hơi lu mờ đi vì con mắt bầm tím, trông anh vẫn cực kì đẹp trai.

Một điều cũng không quan trọng lắm là Lissa đã chỉ ra rằng sức hấp dẫn của Avery với anh chủ yếu là do linh hồn gây ra. Anh đã thích cô ta và không loại trừ khả năng yêu đương, nhưng năng lực của Avery đã thổi phồng mức độ lên. Hay có thể là anh nói vậy. Nếu tôi là một anh chàng gặp phải những chuyện như thế, tôi cũng nói mình chịu ảnh hưởng của pháp thuật.

Nhưng thấy ánh mắt anh nhìn mình, tôi thấy thật khó tin có kẻ đã chiếm vị trí của tôi trong tháng vừa rồi.

“Hãy đề nghị em đi,” tôi nói. “Viết ra, và ghi thật chi tiết tại sao anh là một ứng viên phù hợp.”

Anh suýt bật cười, rồi nhìn mặt tôi. “Thật không? Giống bài về nhà quá. Đó là lí do anh không đi học đại học.”

Tôi búng tay. “Hãy chấp nhận đi, anh Ivashkov. Tôi muốn anh lao động xứng đáng cả một ngày.”

Tôi tưởng một câu đùa sẽ trì hoãn mọi thứ lại, nhưng anh đáp, “Được thôi.”

“Được thôi?” Giờ tôi thấy giống như mẹ mình hồi nãy, khi tôi đồng ý với mẹ ngay lập tức.

“Phải. Anh sẽ quay về phòng ngay để lên dàn ý cho lời đề nghị của mình.”

Tôi ngơ ngẩn nhìn anh lấy áo khoác. Tôi chưa từng thấy Adrian đi nhanh như thế khi làm việc gì. Ôi không. Tôi đã dính vào chuyện gì thế này?

Đột nhiên anh dừng lại và thò tay vào túi cười nhăn nhó. “Thực ra, anh đã viết cho em một bài tiểu luận. Suýt nữa thì quên.”

Anh rút ra một mẫu giấy gấp, vẫy vẫy nó trong không khí. “Em phải kiểm lấy một cái điện thoại đi. Anh sẽ không làm thư kí cho em nữa đâu.”

“Cái gì thế?”

“Một gã ngoại quốc đã gọi cho anh... nói số của anh ở trong bộ nhớ điện thoại của ông ta.” Adrian lại nhìn Lissa và mẹ tôi. Họ vẫn mãi nói

chuyện. “Ông ta nói có lời nhắn cho em và không muốn anh kể cho ai hết. Ông ta bắt anh viết ra và đọc lại. Em là người duy nhất anh làm thế cho đây. Anh nghĩ anh sẽ nhắc đến chuyện này lúc viết đề nghị hẹn hò.”

“Anh có đưa nó đây không nào?”

Anh nháy mắt đưa tôi tờ giấy, cúi người, và sau đó tạm biệt Lissa và mẹ tôi. Không hiểu anh có thực sự muốn viết đề nghị hẹn hò không nữa. Dù sao tôi cũng đang chú ý tới tờ giấy. Tôi biết chắc ai đã gọi cho anh. Tôi đã dùng điện thoại của Abe để gọi cho anh lúc ở Novosibirsk và đã nói với Abe rằng Adrian liên quan tài chính tới chuyến đi của tôi. Rõ ràng, cha tôi - ôi, điều đó vẫn thật phi thực tế - đã quyết định rằng Adrian đáng tin, dù tôi tự hỏi tại sao mẹ tôi không phải người đưa tin.

Tôi mở mảnh giấy, và mất mấy giây mới luận ra chữ của Adrian. Nếu anh thực sự viết đề nghị hẹn hò tôi hi vọng anh sẽ đánh máy. Thông điệp viết:

Đã gửi tin nhắn cho em trai của Robert. Ông ta nói ta không thể dùng thứ gì để bắt ông ta tiết lộ địa chỉ của Robert - hãy tin ta, ta đã đề xuất nhiều. Nhưng ông ta nói vì sẽ phải ở đó suốt đời, nên thông tin sẽ theo ông ta xuống mồ. Ta nghĩ con muốn biết thông tin này.

Đó hoàn toàn chẳng phải là một bài luận như Adrian đã tuyên bố. Nó còn hơi khó hiểu, nhưng thực ra, Abe muốn nội dung đó không rõ ràng với Adrian. Với tôi, mọi thứ quá hiển nhiên. Em trai của Robert là Victor Dashkov. Abe đã tìm cách liên hệ với Victor ở một nhà tù khủng khiếp xa xôi. (Không hiểu sao tôi không ngạc nhiên vì Abe làm được điều đó.) Abe đã đề nghị trao đổi với Victor để có thông tin về Robert, nhưng Victor đã khước từ. Không có gì đáng ngạc nhiên. Victor không phải người hữu ích, và tôi không thể trách được. Ông ta bị khóa suốt đời “ở đó” - ở tù. Liệu ai có thể đề nghị điều gì khiến cuộc đời một tù nhân thay đổi?

Tôi thở dài cất mẫu giấy đi, hơi cảm động vì những gì Abe làm giúp mình, dù không có hiệu quả. Và lại một lần nữa, cuộc tranh cãi nổi lên trong tâm trí tôi.

Dù Victor nói ra tung tích của Robert, mọi chuyện có gì thay đổi đâu? Càng xa những chuyện xảy ra ở Nga, tôi càng thấy chuyện biến Strigoi trở lại trạng thái cũ thật lố bịch. Chỉ có cái chết mới giải thoát được cho họ, chỉ có cái chết...

Giọng mẹ đã cứu tôi khỏi sống lại ngày đó trên chiếc cầu. Bà nói phải đi nhưng hẹn gặp lại sau. Ngay khi bà đi, tôi và Lissa kiểm tra mọi thứ trong phòng khách trước khi đi về phòng tôi. Hai đứa vẫn còn nhiều chuyện để nói. Chúng tôi lên tầng, và tôi tự hỏi khi nào họ sẽ chuyển tôi từ nhà khách về kí túc. Chắc đến khi nào Alberta xong việc. Tôi vẫn hơi khó khăn trong việc chấp nhận cuộc sống cũ và tiếp tục sống sau những gì xảy ra suốt tháng qua.

“Adrian vừa đưa cho cậu một lá thư tình à?” Lissa hỏi. Giọng cô trêu chọc, dù vậy qua mỗi liên kết, tôi biết cô vẫn lo tôi đau khổ vì Dimitri.

“Chưa đâu,” tôi đáp. “Chút nữa tớ sẽ giải thích.”

Bên ngoài phòng tôi, một nhân viên tòa nhà vừa định gõ cửa. Thấy tôi, cô liền đưa ra một phong bì dày. “Tôi đang định mang cái này tới cho em. Nó vừa tới trong hòm thư hôm nay.”

“Cảm ơn chị.”

Tôi nhận lấy phong bì và nhìn chăm chú. Tên tôi và địa chỉ học viện Thánh Vladimir được viết nắn nót. Thật kì lạ, vì chuyện trở về của tôi hoàn toàn bất ngờ. Không có địa chỉ trả thư, nhưng nó có dấu bưu điện của Nga và được chuyển phát nhanh toàn cầu.

“Cậu có biết nó ở đâu ra không?” Lissa hỏi ngay khi nhân viên phục vụ đi.

“Tớ không biết. Tớ gặp rất nhiều người ở Nga.” Chắc thư của Olena, Mark hoặc Sydney. Dù vậy, không hiểu sao tôi vẫn thấy rất đề phòng.

Tôi xé phong bì và thò tay vào trong. Tay tôi chạm phải cái gì đó bằng kim loại lạnh. Tôi biết trước khi lôi nó ra. Đó là một chiếc cốc bạc.

“Chúa ơi.” Tôi quay quay chiếc cốc, chạm tay vào những hình họa trên đế. Không còn nghi ngờ gì nữa. Chính nó. Chiếc cốc tôi lấy trong kho

của Galina. Chiếc cốc tôi đã... “Tại sao lại có người gửi cốc cho cậu?”

Tôi không trả lời, chỉ rút ra thứ tiếp theo trong phong bì: một bưu thiếp nhỏ. Ở đó là dòng chữ tôi biết quá rõ, viết:

Em đã quên một bài học nữa: Không được quay lưng lại cho tới khi kẻ thù đã chết. Dường như chúng ta sẽ phải ôn tập khi gặp lại nhau. Sớm thôi.

Yêu em, D.

“Ôi,” tôi suýt đánh rơi bưu thiếp. “Không ổn rồi.”

Thế giới xung quanh chao đảo, tôi nhắm mắt hít một hơi thật sâu. Đã là lần thứ một trăm tôi suy nghĩ về đêm thoát khỏi Dimitri. Mỗi lần, tôi đều chú ý tới vẻ mặt anh lúc tôi đâm anh, hình ảnh anh rơi xuống dòng nước đen. Giờ tôi nhớ lại chi tiết lúc vật lộn. Tôi nhớ pha tránh đòn cuối cùng của anh đã làm lệch vết đâm khỏi tim. Trong khoảnh khắc, tôi không nghĩ mình đã đâm đủ sâu, cho tới khi tôi thấy mặt anh đờ đẫn và nhìn anh rơi xuống.

Thực sự tôi đã không đâm đủ sâu. Bản năng ban đầu của tôi đã nói đúng, nhưng mọi thứ diễn ra quá nhanh. Anh đã rơi xuống... rồi sao? Liệu có phải cái cốc quá lỏng nên đã tự rơi ra? Liệu anh có đủ sức kéo nó ra? Liệu có phải sự va chạm với dòng sông đã đẩy nó ra? “Tất cả những hình nhân luyện tâm đều vô ích,” tôi làu bàu, nhớ lại lúc Dimitri bắt tôi luyện tập cách đâm xuyên xương sườn vào thẳng tim không biết bao nhiêu lần.

“Rose,” Lissa kêu lên. Tôi có cảm giác đây không phải lần đầu cô gọi tên tôi. “Có chuyện gì thế?”

Cú đâm quan trọng nhất đời tôi... mà tôi lại làm hỏng việc. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đây? *Dường như chúng ta sẽ phải ôn tập khi gặp lại nhau. Sớm thôi.*

Tôi không biết nên cảm thấy gì. Tuyệt vọng vì tôi chưa giải thoát cho linh hồn Dimitri và hoàn thành lời hứa bí mật với anh? Nhẹ lòng vì chưa giết người tôi yêu? Và một câu hỏi vẫn luôn hiện hữu: Liệu anh có nói yêu tôi nếu chúng tôi có thêm một vài khoảnh khắc nữa?

Tôi vẫn không có câu trả lời. Những cảm xúc đang hỗn độn trong lòng, và tôi phải ghìm nó lại để phân tích những gì mình biết ở đây.

Đầu tiên: hai tháng rưỡi. Tôi đã hứa với mẹ hai tháng rưỡi. Không hành động gì cho tới lúc hết hạn.

Trong thời gian đó, Dimitri vẫn ở Nga, vẫn là Strigoi. Chừng nào nào anh còn lang thang trên đời, tôi còn không yên. Không có kết thúc. Nhìn lại tấm bưu tiếp, tôi nhận ra mình sẽ không yên cho dù cố quên anh. Tôi hiểu thông điệp trên đó.

Lần này Dimitri sẽ truy đuổi tôi. Và có gì đó mách bảo tôi đã mất cơ hội trở thành Strigoi. Anh sẽ tới giết tôi. Anh nói gì lúc tôi trốn khỏi tòa nhà nhỉ? Hai chúng tôi không thể nào cùng tồn tại trên cõi đời này?

Dù vậy, có thể chúng tôi...

Không thấy tôi trả lời ngay, nỗi lo của Lissa tăng lên. “Mặt cậu đang làm tớ phát hoảng đây. Cậu nghĩ gì thế?”

“Cậu có tin vào truyện cổ tích không?” tôi nhìn vào mắt cô. Dù nói vậy, tôi vẫn tưởng tượng ra sự phản đối của Mark.

“Truyện... truyện cổ tích nào?”

“Loại truyện cậu không nên lãng phí mạng sống vì nó.”

“Tớ không hiểu. Tớ chẳng hiểu gì cả. Nói xem có chuyện gì nào. Tớ làm được gì?”

Hai tháng rưỡi. Tôi phải ở đây hai tháng rưỡi, dường như lâu vô tận. Nhưng tôi đã hứa với mẹ, và tôi không muốn liêu lĩnh nữa, nhất là trong tình huống nguy hiểm này. Những lời hứa. Tôi đang chìm trong những lời hứa. Tôi cũng đã hứa hẹn với Lissa.

“Cậu có nói thật không thế? Cậu muốn đi cùng tớ làm những nhiệm vụ điên rồ? Bất kể là gì?”

“Phải.” Không có sự phân vân trong lời cô nói, không hề có sự dao động trong đôi mắt xanh. Tất nhiên, tôi tự hỏi cô có thực sự thấy thế khi biết chúng tôi sẽ làm gì.

Liệu ai có thể đề nghị điều gì khiến cuộc đời một tù nhân thay đổi?

Tôi đã từng tự hỏi thế, cố nghĩ xem có cách nào khiến Victor Dashkov mở miệng. Victor đã nói với Abe không đời nào chịu tiết lộ thông tin về khả năng phục sinh Strigoi của người anh. Victor đang nhận án chung thân, không món hối lộ nào đáng giá nữa cả. Nhưng một thứ có thể, tôi biết. Tự do. Và đó là cách duy nhất để đạt được mục tiêu.

Chúng tôi sẽ phải giúp Victor Dashkov vượt ngục.

Nhưng tôi quyết định chưa nói gì cho Lissa vội.

Tất cả những gì tôi biết bây giờ là cơ hội mong manh cứu được Dimitri. Mark nói đó chỉ là truyện cổ tích, nhưng tôi phải nắm lấy mọi cơ hội. Vấn đề là: tôi có bao nhiêu thời gian trước khi Dimitri tới giết mình? Tôi có bao nhiêu thời gian để làm rõ điều gì có thể và không thể? Đó mới là vấn đề. Vì nếu Dimitri xuất hiện trước khi tôi tìm ra con rồng trong truyện - Victor - thì mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ. Có thể chuyện Robert chỉ là chuyện nhằm, nhưng nếu không... ồ, đồng hồ đang điểm. Nếu Dimitri tới trước khi tôi gặp được Victor và Robert, tôi sẽ lại phải chiến đấu với anh. Không còn nghi ngờ gì nữa. Tôi không thể chờ phương chữa trị kì diệu đó được. Tôi sẽ phải giết anh thực sự và đánh mất mọi cơ hội đưa hoàng tử của mình trở về. Chết tiệt!

Thật may là tôi chịu áp lực rất tốt.

☞ Bonnie và Clyde: một cặp tội phạm người Mỹ, đã gây nhiều tội ác trong những năm 1920 (như cướp của, giết người...)

Table of Contents

1. [Lời mở đầu](#)
2. [Một](#)
3. [Hai](#)
4. [Ba](#)
5. [Bốn](#)
6. [Năm](#)
7. [Sáu](#)
8. [Bảy](#)
9. [Tám](#)
10. [Chín](#)
11. [Mười](#)
12. [Mười một](#)
13. [Mười hai](#)
14. [Mười ba](#)
15. [Mười bốn](#)
16. [Mười lăm](#)
17. [Mười sáu](#)
18. [Mười bảy](#)
19. [Mười tám](#)
20. [Mười chín](#)
21. [Hai mươi](#)
22. [Hai mươi một](#)
23. [Hai mươi hai](#)
24. [Hai mươi ba](#)
25. [Hai mươi tư](#)

26. [Hai mươi lăm](#)
27. [Hai mươi sáu](#)
28. [Hai mươi bảy](#)
29. [Hai mươi tám](#)
30. [Hai mươi chín](#)
31. [Ba mươi](#)

Table of Contents

[Lời mở đầu](#)

[Một](#)

[Hai](#)

[Ba](#)

[Bốn](#)

[Năm](#)

[Sáu](#)

[Bảy](#)

[Tám](#)

[Chín](#)

[Mười](#)

[Mười một](#)

[Mười hai](#)

[Mười ba](#)

[Mười bốn](#)

[Mười lăm](#)

[Mười sáu](#)

[Mười bảy](#)

[Mười tám](#)

[Mười chín](#)

[Hai mươi](#)

[Hai mươi mốt](#)

[Hai mươi hai](#)

[Hai mươi ba](#)

[Hai mươi tư](#)

[Hai mươi lăm](#)

[Hai mươi sáu](#)

[Hai mươi bảy](#)

Hai mươi tám

Hai mươi chín

Ba mươi